

Giới thiệu Đồng Phục Cùng Áo Cưới

Thể loại: Sủng ngọt, thanh xuân vườn trường, HE, 1x1.

Số chương: 67

Editor: Sam Sam

Sau khi chuyển vào trường Lục Trung thì Du Thanh Quý đã trở thành ánh nắng mặt trời của cả ngôi trường.

Tuy nhiên sau này cô mới biết...

Khi thích một người thì tự nhiên sẽ trở thành hoa hướng dương, mãi ngóng trông theo ánh mặt trời của chính mình.

Trong căn phòng ngổn ngang tranh vẽ, Thời Diệu đề cô lên giá vẽ,

Cắn tai cô: Thật trùng hợp, cậu cũng là ánh mặt trời của mình.

Từ lúc ở sân trường đến khi ra ngoài xã hội, từ khi mặc đồng phục học sinh đến lúc khoác lên chiếc áo cưới.

Cậu là bạn, cũng chính là ánh mặt trời của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Phải nhanh chóng đến lớp, Du Thanh Quý đi ra khỏi phòng hiệu trưởng, vội vã bước xuống lầu, cô không muốn tiết học tiếng Anh đầu tiên sau khi chuyển đến trường mới đã phải đi trễ.

Lúc queo qua cầu thang thì Du Thanh Quý đụng phải một nam sinh.

“A!” Du Thanh Quý kêu lên rồi ngã xuống, mông đặt xuống nền đá lạnh của cầu thang, đầu gối lại đụng phải khúc quanh của cầu thang, nơi ấy nhanh chóng bị bầm tím một mảng lớn. Cô nhìn đau, cuống quýt kéo váy dài che kín bắp đùi cùng một góc của quần nhỏ.

Du Thanh Quý nhú mày quay đầu lại nhìn nam sinh kia. Đó là một nam sinh hơi gầy, trên lưng đang đeo một bản vẽ. Vì đai cặp sách của cô vướng phải bản vẽ nên cô mới ngã xuống.

Cô chỉnh cặp của mình lại, cũng không nói gì.

Lúc này Thời Diệu mới chuyển ánh mắt từ chiếc váy dài màu xanh bạc hà của cô ra chỗ khác, liếc nhìn cô một cái, thấy cô đang dùng sức chỉnh sửa lại cặp của mình, bản vẽ cùng cặp sách “xoạc” một tiếng rồi tách ra.

Đai cặp bị kéo đứt, ngay sau đó một mảnh lớn của cặp lại bị toát ra theo.

Sách tiếng Nhật trong cặp rơi đầy xuống đất, còn có một con thỏ bông lớn bằng nắm tay rơi xuống rồi lăn tới chân của Thời Diệu.

Thời Diệu chán ghét nhìn con nhỏ, sau đó kéo bản vẽ trên vai mình, xoay người đi lên lầu.

“Cậu không biết nói xin lỗi sao?” Du Thanh Quý nhặt sách lên, sau đó ngược đầu nhìn bóng lưng của Thời Diệu.

Bước chân cậu ta chậm lại một chút, sau đó lại tiếp tục bước về phía trước như cũ.

...

Cũng may là không bị trễ.

Du Thanh Quý ngồi vào chỗ mà cô giáo sắp xếp – chỗ trống hàng thứ ba của dãy một, gần cửa sổ.

Cô chạm vào dây đai bị đứt của cặp sách. Nhớ tới ánh mắt “hồn nhiên” không để ý sự đời của nam sinh kia, chẳng nói chẳng rằng cứ tiếp tục đi lên lầu, Du Thanh Quý nhú mày. Đúng là bạn học kia không tốt tính gì mà.

Cô mở cặp ra, lấy sách tiếng Anh cùng tiếng Nhật bày lên bàn.

Cô giáo đang viết mấy chữ trên bảng đen, dùng sức hơi mạnh nên phát ra tiếng kít kít chói tai. Học sinh trong phòng thì quan sát bạn học Du Thanh Quý vừa mới chuyển tới.

Ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ chiếu vào người Du Thanh Quý, khiến xung quanh cô tỏa ra một lớp ánh sáng dịu dàng. Nhất là mái tóc xoăn màu đen xinh đẹp của cô, dường như ánh nắng cũng cong theo từng đường gợn sóng của mái tóc ấy. Theo động tác của cô, một lọn tóc trượt xuống từ bả vai. Cô đưa tay vén ra sau tai, lại lộ ra nửa gò má tinh xảo xinh đẹp.

Thật là đẹp mắt.

Du Thanh Quý lại lấy nhãn tên màu xanh nhạt trong cặp ra rồi viết cẩn thận viết tên mình lên đấy, sau đó dán lên góc phải của cuốn vở, hơi dùng lực đè nhãn tên xuống một cái.

Du Thanh Quý, từng nét bút cũng cũng thật xinh đẹp.

Bỗng nhiên một “viên” giấy bay theo quỹ đạo đường pa – ra – pôn đập vào lưng của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý hơi kinh hãi, nhỏ giọng “à” một tiếng.

Cô giáo tiếng Anh dừng tay, quay đầu nhìn cô một cái. Du Thanh Quý vội vàng ngồi ngay ngắn, không dám nhìn tờ giấy được vò lại thành một cục đang lăn dưới chân mình nữa. Cô giáo quay đầu, tiếp tục viết bảng.

Lại mấy “viên” giấy bay tới nữa, lần này không chính xác như trước, chúng rơi trên bàn học của Du Thanh Quý, sau đó từ từ lăn xuống đất.

Du Thanh Quý cúi đầu liếc nhìn mấy viên giấy bên chân, hơi nghiêng người nhìn về phía sau. Mấy nam sinh ngồi hàng sau bên trái và bên phải lớp học cũng đang nhìn cô, trong mắt có ý cười. Du Thanh Quý không biết ai ném mình, chân mày nhỏ nhú lại chặt hơn, mang theo ý trách móc.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, sự vui vẻ trong mắt mấy nam sinh kia càng hiện lên rõ hơn.

Còn đang học đó.

Xem như xong đi.

Du Thanh Quý xoay người rồi ngồi ngay ngắn trở lại.

Bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng huýt sáo, thổi về phía Du Thanh Quý.

Cô giáo tiếng Anh dùng chiếc thước dài trong tay gõ mạnh lên bảng đen, tức giận nói: “Nhìn xem các em còn ra thể thống gì không! Tháng sau thi rồi mà vẫn còn chơi bời như thế! Ngay cả nghiêm túc nghe giảng cũng không làm được, tương lai có thể làm gì chứ!”

Mấy nữ sinh ở phía trước ngồi thẳng dậy, nhưng nam sinh ở phía sau cũng chẳng nhúc nhích.

Sự tức giận trong lòng cô giáo càng tăng lên. Bà quăng chiếc thước dài lên bàn, sau đó một tay cầm sách tiếng Anh, một tay chỉ vào đám học sinh ngồi ở dưới, lớn tiếng khiển trách: “Đã học lớp mười một rồi, còn không biết rõ lúc nào nên chơi, lúc nào nên học, nếu thi không đậu, thi rớt đại học thì các em có hối hận không? Sách là để cho ai học? Là để cho tôi sao? Là để cho cha mẹ của các em sao? Chính là cho các em đấy! Học sinh nên có dáng vẻ của học sinh, ngay cả thành tích cũng không có thì không phải làm cha mẹ các em phải thất vọng khi đưa các em đi học sao! Không làm các em thất vọng về bản thân hay sao? Chỉ còn một tháng nữa là đến kỳ thi rồi đúng chứ? Muốn thành tích thì không có thành tích, muốn kỷ luật lại chẳng có kỷ luật! Lớp 3 của các em là lớp kém nhất mà tôi từng dạy!”

Cô giáo tiếng Anh nghỉ một lát, muốn để học sinh có thời gian suy nghĩ lại những gì mình vừa nói.

Cũng may phần lớn học sinh vẫn nghe lời, chẳng qua mấy bạn học ngồi hàng sau vẫn lười biếng như cũ, ngay cả mí mắt cũng không thèm mở ra. Cô giáo lại gõ lên bảng đen, rống lớn: “Nhìn lên bảng đây!”

Nam sinh ngồi hàng sau nhìn lên bảng, ánh mắt miêng cường.

Vừa nhìn đã thấy không có tinh thần học tập mà!

“Tôi giảng bài hay là bảng đen giảng bài hả? Nhìn bảng đen làm gì, nhìn tôi đây!”

Đấy phía sau lại có tiếng cười khúc khích, không biết là ai nhỏ giọng nói: “Cô giáo có đẹp đâu, thích nhìn bạn học hơn.”

Ngay sau đó, tiếng cười đồng loạt phát ra trong phòng học.

“Tần Át Minh, Chu Tiểu, Tạ Trạch Vũ, Cổ Dật Phi, bốn em đứng lên cho tôi!” Cô giáo tiếng Anh giận giữ.

Một nam sinh trong số đó vẫn ngồi yên không đứng dậy, lười biếng nói: “Cô à, đừng dùng mấy cách phạt hao tổn sức lực nhé.”

Một nam sinh khác vỗ lên vai cậu ta rồi nháy mắt. Học sinh trong phòng cũng nhìn về cửa sổ nhỏ ở phía trên của cửa sau, cửa sổ thủy tinh nho nhỏ hiện ra khuôn mặt không có nụ cười của chủ nhiệm lớp.

Lập tức phòng học yên tĩnh trở lại.

Bốn nam sinh kia cũng đứng lên.

Du Thanh Quỳnh thở phào nhẹ nhõm. Cô rút một cuốn sổ tay màu xanh bạc hà từ trong túi xách ra, nhẹ nhàng viết hàng chữ in hoa lên đó: Bạn học mới thật là xấu.

Suy nghĩ một chút, cô lại ghi thêm: “Ngày đầu tiên chuyển trường không thật sự vui.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-2

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

Tiến độ của trường Lục Trung chậm hơn một chút so với ngôi trường mà Du Thanh Quỳnh học lúc trước, bởi vậy tiết học này cô đã học qua từ sớm rồi. Nghe cô giáo tiếng Anh giảng bài, giọng nói mang theo tức giận chưa nguôi, Du Thanh Quỳnh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đã giữa tháng chín nhưng thành phố Nam Thanh vẫn còn vui mừng trong thời tiết oi bức. Nhìn những hàng cây xanh trong sân trường, những chiếc lá cây xanh đậm giống như những giọt mồ hôi to lớn.

“Bạn học phía dưới đọc một đoạn trong bài này.” Ánh mắt của cô giáo đảo tới, “Bạn học mới tới, đọc đi.”

Du Thanh Quỳnh cảm thấy tiếng Anh đứng lên, vừa định mở miệng thì cửa phòng ở phía sau phòng bị người nào đó đẩy ra khiến mọi người chú ý.

Thời Diệu bỏ tay ra khỏi túi quần, vừa đi vừa lấy bản vẽ trên lưng xuống. Sau khi để bản vẽ một bên chỗ ngồi, cậu kéo ghế ngồi xuống, lấy điện thoại di động ra, từng khớp xương thon dài rõ ràng lướt trên mặt điện thoại.

Người khác nhìn chăm chú nhưng cậu ta làm như không thấy.

Ánh mắt Du Thanh Quỳnh rơi xuống bản vẽ. Thì ra là cậu ta, tên học sinh xấu tính không biết nói lời xin lỗi.

Thời Diệu là học sinh đặc biệt của lớp 3, cũng là học sinh đặc biệt của trường Lục Trung. Đây là điều mà mọi học sinh cũng như giáo viên trong trường đều biết.

Cô giáo tiếng Anh làm như không thấy cậu ta bước vào lớp, quay đầu nói với Du Thanh Quỳnh: “Bắt đầu đọc đi.”

Du Thanh Quỳnh ngẩn ra rồi vội vàng thu tầm mắt lại, sau đó đọc từng chữ rõ ràng.

Giọng của cô rất êm tai, không phải mềm mại ngọt ngào mà mang theo sự tươi mát. Với thời tiết nóng bức ở nơi này, giọng nói ấy giống như que kem ngọt xóa tan mọi thứ xung quanh.

Giọng nói này xa lạ, nhưng lại khá quen thuộc. Động tác bấm điện thoại của Thời Diệu dừng lại một chút, cậu ngẩng đầu nhìn bóng lưng của thiếu nữ kia. Tầm mắt của cậu dời xuống mái tóc xoắn ngang eo, rồi rơi vào chiếc váy dài màu xanh bạc hà.

Thì ra là cô ấy.

“Hắc.” Cô Dật Phi đang bị phạt lại nhảy tới, nghiêng người nhìn Thời Diệu rồi nói nhỏ: “Diệu ca*, có một nữ sinh vừa mới chuyển tới, không tề đúng chứ? Minh ca cũng có ý với cô ấy đó.”

*ca: đây là cách gọi thân mật với những người cùng tuổi.

Thời Diệu thu tầm mắt lại, tiếp tục bấm điện thoại.

Sau khi tan học, các nam sinh ngồi lại ở phía sau nhỏ giọng bàn tán về bạn nữ Du Thanh Quỳnh vừa chuyển tới.

“Thật là xinh đẹp, còn đẹp hơn Ban Dương Hinh của lớp chúng ta nữa.”

“Đương Hình là gì chứ! Theo tớ thấy, sợ rằng hoa khô của trường sẽ rơi vào lớp chúng ta rồi!”

“Không chỉ đẹp mắt mà còn có khí chất nữa, rất trong sáng...”

“Trong sáng sao? Chưa chắc đâu. Các cậu không thấy đầu gối của cô ấy sao? Ha ha ha...”

“Đầu gối ư? Đầu gối thế nào? Không phải bầm đen chứ? Từ bao giờ đầu gối bị bầm thì không trong sáng chứ hả?”

“Đó là bị ngã đó! Cậu khờ quá!”

Những nam sinh ngồi phía sau nhỏ giọng bàn tán, những nam sinh lúc trước không hiểu, bây giờ tỉnh ngộ liền phát ra một trận cười to.

Trùng hợp Du Thanh Quý bị chủ nhiệm lớp gọi lên.

Thời Diệu ngẩng đầu, nhìn về bắp chân của Du Thanh Quý qua khe hở nhỏ hẹp của bàn học, đầu gối vẫn còn đang bầm tím.

“Màu trắng.” Thời Diệu xoay cây bút trong tay.

“Diệu ca, cái gì màu trắng chứ?” Cổ Dật Phi nhìn sang rồi hỏi.

“Không có gì.”

Thời Diệu lấy bản vẽ ra rồi phác vài đường lên đó, nhìn giống như khúc cua của cầu thang.

“Không phải đây là la khúc cua cầu thang của trường chúng ta hay sao? Giống quá, Diệu ca vẽ thật đẹp!” Cổ Dật Phi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Thời Diệu, xem xét thật kỹ rồi nói thêm: “Diệu ca, sao tớ cảm thấy bố cục hơi trống, có phải là thiếu người hay vật gì không?”

Thời Diệu liếc mắt nhìn cậu ta rồi cười như không cười: “Cậu cũng hiểu biết không ít.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thật cay

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

Chủ nhiệm lớp là một thầy giáo khoảng hơn bốn mươi tuổi, dáng người cao gầy, da ngăm đen, nói năng rất thận trọng.

Thầy gọi Du Thanh Quý vào phòng làm việc rồi dặn dò phải học thật tốt. Du Thanh Quý đứng đến mỗi chân nhưng vẫn phải đứng thẳng trước mặt ông, cẩn thận nghe rồi nghiêm túc gật đầu.

“Ừ...” Chủ nhiệm lớp trầm ngâm trong chốc lát, “Trong lớp có mấy bạn nghịch ngợm không chịu học, em không cần để ý đến đâu, cũng đừng học thói xấu theo bọn họ.”

Đây là lời cuối cùng mà chủ nhiệm lớp dặn dò trước khi Du Thanh Quý rời khỏi phòng làm việc.

Thật ra Du Thanh Quý đã nghĩ đến việc này, cô âm thầm hạ quyết tâm sẽ vạch rõ giới hạn với những nam sinh ngồi ở hàng sau mình. Tiết cuối là tiết Số học của thầy chủ nhiệm, Du Thanh Quý bước nhanh hơn, cô muốn nhanh chóng vào lớp để xem trước bài một chút.

“Này, bạn học!”

Du Thanh Quý vừa muốn bước vào phòng học thì nghe thấy giọng nói, cô nghi ngờ quay đầu lại, trước mắt là một nữ sinh xinh xắn hai tay đang cầm một hộp nước trái cây, Du Thanh Quý từng cho là nữ sinh trang điểm đều rất xinh đẹp, chắc hẳn cô nữ sinh trước mắt này cũng trang điểm.

“Cậu gọi mình sao?”

“Đứng đứng đứng!” Nữ sinh cầm hộp nước trái cây trong tay nhét vào tay Du Thanh Quý, “Cậu học lớp 3 đúng không? Trước kia chưa từng thấy cậu, phiền cậu giúp mình một tay, đưa hộp nước này cho bạn Thời Diệu nhé.”

Nữ sinh nheo mắt lại, rồi chớp chớp đôi mắt to với hàng lông mi cong vút được chải chuốt thật kỹ.

Du Thanh Quý cúi đầu nhìn hộp nước trái cây trong tay mình, trong hộp có rất nhiều loại hoa quả, quả dứa, quả đào cùng dưa hấu được cắt thành từng hình trái tim nho nhỏ, thật là có lòng. À... Thì ra là đưa cho nam sinh mà mình thích đây mà.

Du Thanh Quý hơi nhú mày, yêu sớm là không đúng...

“Cảm ơn nhé!” Nữ sinh vỗ vai Du Thanh Quý một cái rồi xoay người chạy đi.

Du Thanh Quý cầm hộp nước trái cây vào trong phòng học. Hiện tại đang giải lao nên trong phòng học vô cùng hỗn loạn, các nữ sinh ngồi lại một chỗ cười cười nói nói, nam sinh cũng tụ lại thành tốp năm tốp ba.

Du Thanh Quý đứng ở cửa rồi hỏi thăm nữ sinh ngồi ở bàn đầu ở gần mình nhất: “Bạn học, xin hỏi lớp chúng ta ai tên là Thời Diệu vậy?”

Nữ sinh tóc ngắn đang chỉnh sửa lại dụng cụ học tập ngẩng đầu lên nhìn Du Thanh Quý bằng ánh mắt kỳ lạ, sau đó lại cúi đầu xuống giống như không nghe lời cô nói, tiếp tục đếm số bút bi trong hộp bút của mình.

Du Thanh Quý có chút lúng túng.

Cô muốn tìm người khác để hỏi, nhưng xem ra các bạn học đều bận rộn, trong khoảng thời gian ngắn không biết hỏi ai.

Du Thanh Quý do dự một chút rồi lui về phía sau hai bước, đứng bên cạnh bục giảng lớn tiếng hỏi: “Xin hỏi, ai là Thời Diệu?”

Lập tức phòng học yên tĩnh trở lại, từng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía cô.

Bỗng nhiên bị nhiều ánh mắt quan sát như thế khiến Du Thanh Quý không được tự nhiên.

Cô, cô nói gì sai sao?

Căng thẳng ủa tôi, đầu ngón tay trắng bệch của Du Thanh Quý siết chặt hộp thủy tinh. Cô nhắm mắt đánh bạo hỏi một lần nữa: “Xin hỏi, ai là Thời Diệu?”

Những ánh mắt đang nhìn cô lập tức dời đi, đồng loạt nhìn về phía sau phòng học.

Du Thanh Quý theo ánh mắt của bọn họ cũng nhìn về phía cuối phòng, nơi có một nam sinh đang bấm điện thoại di động.

Không, sẽ không trùng hợp như thế chứ... Lại là cậu ta sao?

Thời Diệu gửi tin nhắn vừa soạn xong rồi mới ngẩng đầu nhìn về phía nữ sinh tóc hơi xoăn mặc váy bạc hà đứng gần bục giảng.

“Tôi...”

Một chút may mắn cuối cùng trong lòng Du Thanh Quý cũng đã tan biến, cô đi xuống lối đi nhỏ hẹp của lớp, đi qua từng bàn học rồi đứng trước mặt Thời Diệu. Cô đặt chiếc hộp lên bàn rồi nói: “Vừa rồi có một nữ sinh nhờ tôi đưa cho cậu.”

Thời Diệu nhìn cô, không lên tiếng.

Du Thanh Quý chờ trong chốc lát, thấy Thời Diệu không có ý nói cảm ơn thì trong lòng rối bời, xoay người đi về phía bàn của mình.

Đi hai bước, bỗng nhiên Du Thanh Quý dừng lại.

Cô xoay người nhìn Thời Diệu rồi nghiêm trang nói: “Đừng phải người khác phải nói xin lỗi, người khác giúp thì phải cảm ơn.”

Trong phòng học im lặng ba giây, sau đó nổ ra một trận cười to.

“Có cái gì mà cười...” Du Thanh Quý lăm bằm một tiếng rồi đi tới bàn mình.

“Diệu ca, cậu đừng cô ấy lúc nào vậy?”

“Không nhớ.” Giọng nói lười biếng.

Du Thanh Quý lột miếng hình dán một cô gái há miệng khóc lớn trong tấm hình dán rồi cẩn thận dính vào sổ tay của mình, sau đó cẩn thận viết từng chữ: Không quan hệ, không cần khách khí.

...

Tiết Toán là của thầy Thịnh, chủ nhiệm lớp, bởi vậy kỷ luật trong lớp học tốt hơn rất nhiều so với tiết Anh lúc trước.

Dạy xong một tiết, chủ nhiệm lớp nghiêm mặt khiển trách mấy câu rồi lại chuyển chủ đề sang tháng thi cử sắp tới, đại hội thể dục thể thao cùng lễ hội nghệ thuật.

Hết giờ học, lớp trưởng Dương Hinh nằm dài trên bàn, không nhận được oán trách: “Chỉ còn một tháng nữa là đến kỳ thi rồi! Đại hội thể dục thể thao thì

thiếu người tham gia! Lễ hội nghệ thuật cũng chưa có người nào báo danh tham dự tiết mục!”

Tô Hiểu Xán ngồi cùng bàn dùng cùi chò đụng Dương Hinh rồi nháy mắt nói: “Tìm bạn học vừa chuyển tới thử xem.”

Đôi mắt to của Dương Hinh lập tức sáng lên, cậu ta vội vàng ôm sổ ghi chép chạy đến trước mặt Du Thanh Quý rồi cười nói: “Du Thanh Quý, mình tên là Dương Hinh, lớp trưởng của lớp chúng ta.”

Du Thanh Quý vội vàng đứng lên: “Chào lớp trưởng!”

“Là như thế này, vừa rồi trong lớp cậu cũng nghe thầy Thịnh nói về đại hội thể dục thể thao cùng lễ hội nghệ thuật rồi, cậu có hứng thú tham gia một cái hay không?” Dương Hinh nói thẳng.

“Được thôi.” Du Thanh Quý hơi đảo mắt rồi khẽ cười.

Dương Hinh sững sốt một chút, hoàn toàn không nghĩ tới Du Thanh Quý lại thoải mái đồng ý như vậy. Cậu ta vội vàng hỏi: “Cậu muốn tham gia cái gì? Đại hội thể dục thể thao hay là lễ hội nghệ thuật? Hay là tham gia hết?”

“Cũng có thể.”

Dương Hinh ồ một tiếng rồi đặt sổ ghi chép lên bàn, mở nắp bút cẩn thận viết tên bạn mới vào danh sách người tham gia lễ hội nghệ thuật. Sau khi dùng sức chấm hai chấm ở phía sau tên Du Thanh Quý, Dương Hinh mới ngẩng đầu hỏi: “Cậu chọn tiết mục gì?”

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút rồi nói: “Múa ba – lê có được không? À, nhảy dân vũ cũng được...”

“Đĩ nhiên là được! À... Lớp chúng ta còn thiếu một bạn nữ tham gia chạy 800 mét, cậu tham gia cái đó đi!” Dương Hinh quan sát Du Thanh Quý một chút.

Dáng người mảnh mai nhỏ nhắn, cũng không giống người có thể chạy hay nhảy.

Quả nhiên lông mày của Du Thanh Quý nhíu lại.

Dương Hinh mở miệng nói trước: “Này, cậu cũng đừng cảm thấy áp lực quá. Đại hội thể dục thể thao lấy hữu nghị là thứ nhất, tranh tài là thứ hai, quan trọng tham dự là được rồi!”

Lông mày nhỏ nhắn của Du Thanh Quý giãn ra, cô lại cười mỉm gật đầu trả lời: “Được!”

...

Tiết thứ tư đã kết thúc, học sinh ra lao ra khỏi lớp học chạy về phòng ăn như ong vỡ tổ.

Học sinh trong phòng học đều đi hết sạch, lúc này Thời Diệu mới đứng lên dọn dẹp bút vẽ trên bàn.

Tấn Át Minh dùng sức đẩy cửa trước phòng học ra rồi hô to: “Thời Diệu!”

“Ha ha, quả nhiên cậu không đi.” Tấn Át Minh chạy vào, “Có một chuyện nói cho cậu biết. Nhìn nữ sinh mới chuyển tới đi, hình như cậu có hứng thú với cô ấy? Là Du Thanh Quý đó!”

Thời Diệu cầm lấy một chiếc bút máy trên bàn học, bảy tám đồ dùng thì bút máy đã chiếm một nửa, chúng cũng có chiều dài giống như nhau. Thời Diệu lấy một chiếc bút trong số ấy ra, sau đó đi ra ngoài, ném thẳng vào thùng rác.

“Không có ấn tượng.” Vẫn là giọng nói lười biếng như cũ.

Du Thanh Quý vừa mới chuyển đến học nên không làm cơm mang theo, cô chỉ có thể đi ra quán ăn nhỏ ngoài trường để ăn cơm trưa.

Còn Thời Diệu ngại ăn trong trường học vì bon che nên cũng không tới nhà ăn của trường.

Cậu đi tới Thiên Lang Ốc như thường lệ, lúc đứng lại chờ đèn xanh, cách một con đường nhìn về phía cửa sổ bằng kính của Thiên Lang Ốc phía đối diện, cậu thấy hình ảnh một người thiếu nữ ở bên trong.

Du Thanh Quý ngồi ở vị trí gần cửa sổ, cô phồng má, hai tay giống như hai chiếc quạt không ngừng vỗ bên miệng.

Thời Diệu hơi cong môi, sau đó bước qua đường.

Trước khi Du Thanh Quý tới thành phố Nam Thanh cũng đã nghe qua nơi này là thành phố không cay không vui, nhưng cô là người không thể nào ăn cay dù chỉ là một chút, cho nên mặc dù đã chọn món ăn bỏ ít tiêu, nhưng cô vẫn bị cay làm chảy nước mắt.

Cô hoài nghi tất cả gia vị trong thành phố Nam Thanh này đều bỏ tiêu vào, hoặc là lúc bón phân vào rau người ta đã thuận tay rải cả tiêu lên.

Lúc Thời Diệu ăn trưa, cậu vừa cầm thìa lên thì trong tầm mắt đã xuất hiện một cặp chân trắng nõn.

“Thời Diệu...” Du Thanh Quý bối rối đứng trước bàn ăn, “Chuyện này... Cậu có thể cho tôi mượn 30 đồng được không? Tôi... Quên mang theo ví tiền...”

Thời Diệu liếc nhìn cô rồi gấp một miếng cá lên bỏ vào miệng, lạnh nhạt nói: “Nói thủ quỹ.”

Cả gương mặt Du Thanh Quý đỏ lên, cô cúi đầu, mái tóc đen hơi xoắn rũ xuống. Tay bên người cũng hơi cong lại giống như tóc của cô.

Cô nhỏ giọng nói: “Đi học không mang theo điện thoại di động...”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nguy rồi

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

Du Thanh Quý sử dụng 100 đồng của Thời Diệu ném cho để thanh toán tiền cơm trưa, sau đó cô dùng số tiền còn dư đến siêu thị gần đó mua bánh quy. Cô cảm thấy món nào có bao bì màu đỏ thì đại đa số đều có vị cay, cho nên tự động bỏ qua.

Du Thanh Quý chọn một hộp bánh Cookie màu xanh rồi làm dáng vẻ tự tin đi lấy nước.

“A, là cậu!” Lục Vũ Toàn vui mừng vỗ bả vai Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý nghi ngờ quay đầu lại, thì ra là nữ sinh đưa nước trái cây cho Thời Diệu vào sáng nay.

“Thật trùng hợp đó.” Đôi mắt xinh đẹp của Du Thanh Quý cong lên.

“Rất cảm ơn cậu vì đã giúp đỡ vào sáng hôm nay! Đúng rồi, mình tên là Lục Vũ Toàn!”

“Mình là Du Thanh Quý.”

Hai nữ sinh mình một câu cậu một câu nói chuyện vui vẻ, Lục Vũ Toàn biết Du Thanh Quý là nữ sinh vừa chuyển tới, Du Thanh Quý cũng biết Lục Vũ Toàn là học sinh của lớp 6. Lúc hai người vừa đi qua một gian hàng thì trong ngực Lưu Vũ Toàn đã ôm một đồng lớn đồ ăn vặt. Lúc hai người thanh toán xong thì Lưu Vũ Toàn lại đứng ở cửa một quán nước gọi cô lại.

Trước lúc chia tay, Lục Vũ Toàn đá một cục đá bên chân mình, hơi ngượng ngùng nhìn Du Thanh Quý nói: “Cậu có thể giúp mình một chuyện không? À, thật ra là chuyện nhỏ mà thôi. Ngày 5 tháng sau là sinh nhật của mình, mình muốn tổ chức một buổi gặp gỡ nhỏ vào ngày hôm ấy. Cậu giúp mình hỏi Thời Diệu có muốn đến tham dự hay không?”

Đầu lông mày nhỏ của Du Thanh Quý nhíu lại. Nếu là người khác thì dễ hỏi rồi, nhưng mà Thời Diệu...

“Giúp một tay đi mà! Chỉ hỏi một câu thôi...” Lục Vũ Toàn khê lay tay của Du Thanh Quý.

“Vây cũng được...”

Sau bữa trưa là lúc mặt trời chói chang nhất, Du Thanh Quý đi trên sân tập thể dục, thấy phía xa xa Thời Diệu đang đi về phía một rừng cây nhỏ. Nhớ tới chuyện Lục Vũ Toàn nhờ, Du Thanh Quý vội vàng chạy theo cậu ta.

Chuyển lời cho cậu ấy ở đây tốt hơn nhiều so với trước mặt nhiều người ở trong lớp học. Du Thanh Quý cảm thấy chuyện hẹn hò gì đó không nên nói ra trước mặt mọi người. Mặc dù cô chỉ là người truyền đạt.

Du Thanh Quý vòng qua một bồn hoa nhỏ, sau đó chạy từ từ vào trong rừng cây, sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thời Diệu bỏ một tay vào túi quần, lười biếng đứng ở nơi đó. Một nữ sinh nhuộm tóc vàng đứng đối diện cậu ta đang ôm mặt khóc.

Du Thanh Quý ngây ngẩn cả người.

Giống như cô đang chứng kiến cảnh tượng mình không nên thấy.

Còn tưởng rằng Thời Diệu chỉ là một tên học sinh xấu tính không có lễ phép không thích học hành, bây giờ...

Ấn tượng của Du Thanh Quý với Thời Diệu lại tệ hơn rồi!

Một quả bóng rổ rơi bên chân Du Thanh Quý, cô giật mình “a” một tiếng lùi về sau hai bước. Thời Diệu cùng nữ sinh tóc ngắn kia ngẩng đầu lên, hơi kinh ngạc nhìn về phía cô.

“Này, học sinh mới chuyển tới, cậu đứng đây nghe lên sao?” Tần Ất Minh ngồi xổm trên bức tường rào thấp, huyt gió về phía Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý ngượng ngùng, cô khề nói: “Không có, tôi chỉ đi ngang qua...”

Tần Ất Minh cười toe toét: “Không đúng, rõ ràng tôi thấy cậu đuổi theo Thời Diệu vào đây mà.”

Nguy rồi...

Nữ sinh đứng bên người Thời Diệu càng khóc nhiều hơn, có lẽ lúc này không thể nói chuyện của Lục Vũ Toàn được. Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, cuối cùng nhìn về phía Thời Diệu, cô giữ bình tĩnh nói: “Vừa rồi tôi mượn tiền của cậu, tôi chưa kịp cảm ơn nên muốn đuổi theo nói cảm ơn thôi.”

Thời Diệu “a” một tiếng, “Vậy cô nói đi.”

“Cái, cái gì?”

“Cảm ơn đó.” Thời Diệu hứng thú nhìn bộ dạng lo lắng của Du Thanh Quý, điều ấy thể hiện rõ trên gương mặt cùng hành động của cô.

“Cảm ơn cậu...”

Tần Ất Minh “phụt” một tiếng rồi bật cười. Cậu ta nhảy xuống khỏi bức tường thấp, “Nói xong rồi thì cũng nên đi đi, làm kỳ đà cản mũi không hay đâu.”

Du Thanh Quý ngẩng đầu dùng sức trợn mắt nhìn Tần Ất Minh một cái, tức giận nói: “Không so đo với cậu!”

Cô xoay người đi về phía dãy phòng học, dường như mái tóc xoăn màu đen cũng tức giận nên hơi nảy lên theo từng bước đi.

Du Thanh Quý đặt mạnh nhật ký xuống bàn học, cô lật qua trang mới rồi cầm bút định viết, thế nhưng một hồi lâu cũng không viết được chữ nào.

Quên đi.

Chỉ có những điều tốt đẹp mới đáng được ghi nhớ.

Cô cắt một miếng băng dán rồi cẩn thận dính vào vở.

Hình vẽ trên ấy giống như mô phỏng một thị trấn nhỏ, còn in hình bóng lưng của một thiếu nữ nhìn về nơi xa xăm, cho dù không nhìn thấy mặt mũi của thiếu nữ ấy, chỉ có bóng lưng nhưng cũng khiến người ta mơ tưởng viễn vông đến vẻ đẹp của cô ấy.

Thiếu nữ ấy mặc một chiếc váy dài màu xanh bạc hà. Du Thanh Quý nhìn bóng lưng thiếu nữ rồi khẽ cười.

Tâm tình tốt lên rất nhiều.

Vốn là Du Thanh Quý dự tính lúc Thời Diệu vào phòng học thì cô sẽ trả tiền cho cậu ta, nhưng mà Thời Diệu không vào học tiết đầu môn Vật lý. Tiết thứ ba trôi qua hơn một nửa thì Thời Diệu mới mở cửa sau của phòng học bước vào lớp.

Thật là kỳ lạ, thầy cô giáo nào cũng không để ý việc Thời Diệu vắng mặt.

Trong đầu Du Thanh Quý không ngừng suy nghĩ: Không được, như vậy là không được.

Trong tiết thứ ba, Du Thanh Quý nắm chặt tờ 100 đồng trong tay rồi quay đầu lại mấy lần. Thế nhưng lòng cô vẫn có chút mâu thuẫn.

Đợi một lát nữa vậy, khi tan học sẽ tìm cậu ta...

Tiết tự là tiết tự học, thế nhưng lại bị chủ nhiệm lớp “bức hiếp” chiếm dụng rồi. Chủ nhiệm lớp ôm một xấp bài thi đi tới, ông nặng nề đặt trên bục giảng, ánh mắt quét qua mỗi học sinh trong lớp rồi tức giận mắng: “Đây là bài thi thử của tuần trước, nhìn đi, xem bộ dạng của các em đi! Nói về kiến thức cơ bản, lỗi! Bỏ qua kiến thức cơ bản cũng đều là lỗi! Lỗi lỗi lỗi!”

“Không nhớ gì hết! Chép phạt những lỗi trong bài này mười lần!” Thầy giáo gõ lên bảng.

Phía sau lớp học lập tức vang lên tiếng thở dài oán than. Ánh mắt của chủ nhiệm lớp lạnh lùng quét qua, tiếng oán than nhanh chóng biến mất.

Du Thanh Quý đi tới cạnh bục giảng, chủ nhiệm đưa cho cô bảng thành tích để cô đọc.

“Đứng đầu: Dương Hinh. Số học 98, Ngữ văn 96, Anh văn 96, Chính trị 87, Lịch sử 91, Địa lý 93, Vật lý 89, Sinh vật 83, Hóa học 83. Đứng nhì: Tổng Văn Đạt...”

“Thứ ba mười sáu: Thời Diệu...” Du Thanh Quỳnh ngạc nhiên nhìn một dãy số 0 ở cuối phiếu điểm mà dờ dẫm, “Số học 0, Ngữ văn 0, Anh văn 0, Chính trị 0...”

“Khụ...” Chủ nhiệm lớp ho nhẹ một tiếng, “Được rồi, em về chỗ đi.”

Du Thanh Quỳnh thờ phào nhẹ nhõm.

Thật là kỳ lạ, tại sao lại có người giành hết chín điểm 0 chứ. Tại sao có thể trở thành như vậy?

Lúc tan học, học sinh trong lớp ủa ra bên ngoài như ong vỡ tổ, Du Thanh Quỳnh đi ngược chen chúc đến bên cạnh Thời Diệu.

“Này, trả lại tiền cho cậu.” Du Thanh Quỳnh đưa tờ 100 đồng cho Thời Diệu.

Khác với những bạn học ồn ào ra về, Thời Diệu yên lặng ngồi tại chỗ phác họa một rừng cây nhỏ lên trên bản vẽ. Cậu “ừ” một tiếng rồi tùy ý nói tiếp: “Đề đó đi.”

Cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên.

Du Thanh Quỳnh đặt tờ 100 đồng lên bàn của Thời Diệu, cũng không có ý rời đi.

Thời Diệu vẫn cúi xuống nhìn vào bắp chân trắng như tuyết ở dưới bàn học trước mặt mình. Sau khi vò bản vẽ rừng cây lại thành một cục tròn rồi ném vào thùng rác, cậu ngược lên nhìn Du Thanh Quỳnh hỏi: “Còn gì nữa?”

“Có bạn ở lớp 6...”

“Có chuyện gì cũng không muốn nghe.” Thời Diệu đứng lên, đeo bản vẽ ra sau lưng rồi ra khỏi lớp bằng cửa sau.

Du Thanh Quỳnh lẳng lặng đứng im, cho đến lúc học sinh trong phòng học đều đã rời đi hết, chỉ còn lại mấy học sinh trực nhật đang lau dọn thì cô mới ừ ừ cúi đầu trở lại vị trí của mình để dọn dẹp sách vở.

Dương Hinh đang lau bảng đen, trên tay cô rất bẩn nên dùng cùi chỏ dẹt vào Du Thanh Quỳnh một cái rồi nói: “Ha ha, bình thường không nên trêu chọc tên Thời Diệu đó. Cậu ta không giống chúng ta, cậu cứ... Coi cậu ta như không khí đi!”

Du Thanh Quỳnh lập tức cười lên, đôi mắt cong cong, ngọt ngào trả lời: “Cảm ơn lớp trưởng!”

Tất cả chuyện xấu đều không cánh mà bay hết.

...

“Bà ngoại, cháu về rồi!” Du Thanh Quỳnh ôm cặp sách bước vào nhà.

Chúc Hương Lan làm dấu hiệu không nên lên tiếng với cô, khẽ nói: “Mẹ cháu đang ngủ, nhỏ giọng một chút.”

Du Thanh Quỳnh le lưỡi trả lời: “VẬY cháu về phòng làm bài tập.”

“Đi đi, làm tốt vào. Tối lúc ăn cơm bà sẽ gọi.”

Du Thanh Quỳnh liếc mắt nhìn phòng của bà ngoại rồi mới trở về phòng của mình.

Phòng của cô có hơi đặc biệt.

Vừa vào phòng là bàn làm việc, ở trên có một chiếc máy may, bàn ủi, máy bắn keo loại nhỏ, ngăn kéo bên cạnh bàn thì để các loại vải khác nhau.

Du Thanh Quỳnh thích làm đồ thủ công, chiếc váy dài màu xanh bạc hà và cặp sách cũng là do chính tay cô may.

Ở bên cạnh tủ quần áo là một chiếc kệ được dán đầy băng dán, phía trên có các loại sổ tay cũng được dán băng chẳng chừa.

Đối diện là chiếc kệ sát vách tường, trong đó có hơn mười loại bjd* nhỏ với đủ hình dáng đứng, nằm hoặc ngồi.

*bjd: ball jointed doll, một búp bê có các khớp nối hình cầu ở những chỗ mà con người có (đầu gối, khuỷu tay, eo, v.v...)

Du Thanh Quỳnh vừa vào phòng, liếc nhìn căn phòng như của trẻ nhỏ khiến cô cười một tiếng rồi đi thẳng tới bàn đọc sách trước cửa sổ lớn. Cô để cặp xuống, việc đầu tiên là lấy điện thoại trong ngăn kéo ra rồi mở Weibo.

Ồ, có thông báo. Hơn nữa là rất nhiều thông báo đó...

Du Thanh Quỳnh cầm điện thoại di động mà đầu ngón tay run lên, vội vàng mở tin tức thật nhanh.

Weibo của cô sẽ không gửi thông báo từ nhiều nguồn vì cô chỉ theo dõi một tài khoản mà thôi...

Chính là một người vẽ tranh minh họa, Hắc Diệu.

Cập nhật mới nhất trên Weibo của Hắc Diệu là vào một năm trước, đơn giản chỉ là một bức tranh minh họa, trong bức tranh đó có một thị trấn nhỏ yên tĩnh xinh đẹp, bên cạnh là một thiếu nữ mặc váy dài màu xanh bạc hà. Thiếu nữ đang nhìn về những dãy núi ở phía xa.

Trừ hình minh họa thì trên Weibo ấy không ghi bất kỳ một chữ nào. Phía dưới hình ảnh kia có gần mười ngàn bình luận. Mỗi tối trước khi đi ngủ Du Thanh Quỳnh đều vào Weibo của người đó, để lại những bình luận gần như lúc nào cũng giống nhau. Cô đã kiên trì một năm rồi.

Mà tối hôm qua lúc cô gần đi ngủ thì bình luận hôm trước của mình lại nhảy lên vị trí đầu tiên. Bởi vì... Chủ Weibo ít cập nhật kia, người chưa bao giờ trả lời người ái mộ mình lại lần đầu tiên trả lời bình luận của cô.

Tiểu Mê Quỷ của Hắc Diệu Đại Đại: Mong Hắc Diệu Đại Đại hoàn thành bức tranh thiếu nữ Bạc Hà vào đúng ngày thứ 365. (Ý nói về xong bức tranh vào ngày 365, đúng 1 năm).

Hắc Diệu: Ủ.

Quả bóng nhỏ bay bay: Ôi! Thiếu nữ Bạc Hà muốn thấy ánh mặt trời sao!

A Huru: Thì ra là đại thần còn sống! Ôi chào ôi chào ôi chào...

Ba ngày tăng mười ký: Hay là bị hack tài khoản rồi?!

Đậu xanh không mí mắt: Phòng vấn cô Tiểu Mê Quỷ, cô đang có tâm trạng thế nào?

Đại thần giả mạo: Tiểu Mê Quỷ ngắt rồi, chỉ có Đại thần gọi mới tỉnh dậy thôi!

Du Thanh Quỳnh giống như mèo nhỏ “ngao” một tiếng rồi cầm điện thoại di động áp lên mặt mình, hạnh phúc muốn khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Từ hai năm trước Du Thanh Quỳnh đã bắt đầu chú ý đến tranh minh họa của họa sĩ Hắc Diệu. Lúc ấy cô nhìn thấy bức tranh nổi tiếng nhất của Hắc Diệu.

Mảnh thú bên bờ biển rộng Trạm Long đang ra sức cắn xé tàn sát nhau, thế nhưng phía trên lại có một hòn đảo nhỏ như đang lơ lửng trên mặt nước, trên đảo ấy, trong góc nhỏ là một thị trấn yên tĩnh. Một thiếu nữ nhỏ bé đứng ở công vào trấn nhỏ, ngắm nhìn dãy núi trùng điệp phía xa xa. Cả bức họa dùng màu rất bắt mắt. Thiếu nữ ấy mặc một chiếc váy dài màu bạc hà xanh biếc.

Đáng tiếc bức tranh ấy lại vì nhiều nguyên nhân mà chưa kịp hoàn thành đã thất bại rồi.

Thế nhưng bức vẽ của Hắc Diệu vẫn được rất nhiều người yêu thích, sau đó Hắc Diệu lần lượt vẽ mấy tranh minh họa dựa vào đề tài này, mỗi một bức tranh đều có hình bóng của thiếu nữ mặc chiếc váy dài màu xanh kia, hơn nữa vĩnh viễn đều chỉ là bóng lưng. Những người yêu thích liền gọi người con gái ấy là thiếu nữ Bạc Hà.

Cũng chính vào lúc hai năm trước nhìn thấy bức tranh này, Du Thanh Quỳnh liền thích màu bạc hà, loại màu sắc nhạt đơn giản. Mỗi khi tâm trạng không tốt, cô chỉ cần nhìn màu sắc dịu dàng ấy thì trong lòng sẽ trở nên tốt hơn! Thậm chí cô còn chọn mua các loại vải có màu xanh, cuối cùng tìm được màu giống nhau như đúc, may váy dài có màu bạc hà giống như thiếu nữ kia.

Du Thanh Quỳnh suy nghĩ một chút, sau đó nhấn lại ở Weibo của Hắc Diệu...

Tiểu Mê Quỷ của Hắc Diệu Đại Đại: Hắc Diệu Đại Đại lần đầu tiên trả lời tôi! [Che mặt] [Che mặt] [Che mặt]

Cô bỏ điện thoại vào ngăn kéo rồi bắt đầu làm bài tập.

“Quỳ Quỳ, ăn cơm!” Bà ngoại ở bên ngoài gọi cô.

“Cháu đến ngay!”

Du Thanh Quỳnh ra khỏi phòng, chạy chậm mấy bước nhận thức ăn trong tay bà ngoại rồi đặt trên bàn ăn, nói: “Cháu đi gọi mẹ!”

“Không cần, mẹ cháu không ăn đâu.”

“Vâng...” Du Thanh Quý quay đầu liếc vào phòng ngủ của mẹ mình.

...

Ngày thứ hai, bất ngờ là Thời Diệu đến sớm, lại có thể đi sớm tự học. Du Thanh Quý quay đầu nhìn Thời Diệu một cái, nhớ tới việc đã nhận lời với Lục Vũ Toàn mà hơi lo lắng. Nhưng đã hứa hẹn với người khác thì phải làm được, Du Thanh Quý là một người vô cùng có trách nhiệm.

Giống như hôm qua, lúc bây giờ Du Thanh Quý cũng mâu thuẫn với việc tìm Thời Diệu để nói chuyện.

Cô mở quyển sách trong tay ra, cắt một bó hoa rồi dán từng bông hoa vòng quanh khung hình chữ nhật. Sau đó dùng kiểu chữ giống mèo, vừa vẽ vừa viết: “Cam kết phải mở miệng, không thực hiện thì gãy chân T_T”

Cô lại chọn hình vẽ một cô gái mũm mĩm làm tư thế nắm quyền gương mặt hiện lên vẻ quyết tâm rồi dán ở góc bên phải phía dưới.

Giờ tự học buổi sáng, có học sinh chuẩn bị bài, cũng có tốp năm tốp ba nhỏ giọng cười nói, có nhiều học sinh làm thêm bài tập, thu sách bài tập. Thời Diệu cũng không làm bài tập của mình, ngồi yên lặng một mình ở góc, lật qua lật lại tập tranh trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-2

Editor: Sam Sam

Lúc Thời Diệu mới lật một trang thì trong tầm mắt lại xuất hiện cặp cẳng chân thon dài trắng nõn.

Cậu ngẩng đầu nhìn Du Thanh Quý đang rút một tờ giấy ra rồi để lên bàn học của mình.

Phòng học vẫn đang ồn ào, bỗng nhiên im lặng ngay lập tức.

Du Thanh Quý liếc nhìn Thời Diệu, cô hơi mỉm cười nhưng không nói gì, sau đó xoay người trở về chỗ ngồi của mình.

Cô suy tính thật lâu mới nghĩ đến biện pháp này, để tránh nghe Thời Diệu nói “Không muốn nghe”, cô dứt khoát không nói gì mà sẽ viết cho cậu ta!

“Chuyện gì, thư tình sao...?” Dương Hinh kinh ngạc há to miệng. Cô nhìn Du Thanh Quý với ánh mắt vừa khiếp sợ vừa tiếc hận. Đúng là một cô gái tốt, làm sao lại bị sắc đẹp của Thời Diệu mê hoặc chứ...

Du Thanh Quý ngậy ngẩn cả người, vội vàng giải thích: “Không phải vậy! Không phải vậy! Cái đó...”

“Không đi!” Thời Diệu mở miệng cắt đứt lời nói của cô.

Lời của cậu ta giống như xác định lá thư kia đúng là thư tình, còn là thư hẹn hò nữa. Lập tức trong phòng học vang lên một trận cười lớn.

Du Thanh Quý quay đầu lại trợn mắt nhìn Thời Diệu một cái, là cậu ta cố ý!

Du Thanh Quý không để ý tới, yên lặng về lại chỗ ngồi của mình, tức giận mở cuốn sổ trên bàn rồi viết thật to một chữ:

Hừ!

Các bạn học cười đủ rồi lại bắt đầu đến lúc thu vở bài tập. Dù sao tiết đầu của hôm nay là của chủ nhiệm Ma Vương.

Dương Hinh đi xuyên qua lối đi nhỏ, ngồi bên cạnh Du Thanh Quý vỗ vai cô an ủi: “Hi, đừng để trong lòng. Thời Diệu luôn đối xử với các nữ sinh khác như vậy!”

“Minh...” Du Thanh Quý đang muốn giải thích thì Dương Hinh lại vỗ một cái nữa lên vai cô rồi đứng lên thu bài tập.

Du Thanh Quý xem nội dung bài trong sách, thế nhưng không vào đầu được chữ nào. Tiếng chuông reo lên lần thứ nhất, cô lập tức đứng lên, lại thu hút ánh mắt của các bạn học trong lớp một lần nữa. Du Thanh Quý chạy chậm tới trước bàn học của Thời Diệu, may là tờ giấy kia chưa bị vứt bỏ mà vẫn còn nằm trên bàn của cậu ta.

Tờ giấy đó được xé ra từ trong sổ tay của Du Thanh Quý, vì muốn tỏ thái độ hữu nghị bạn bè mà cô còn dán một con nai đáng yêu lên góc tờ giấy nữa.

Lãng phí giấy của mình mà!

Du Thanh Quý cầm tờ giấy rồi cẩn thận lột miếng dán hình con nai ra, sau đó vò mảnh giấy kia thành một cục rồi ném vào thùng rác.

Tiếng chuông reo lên lần hai, Du Thanh Quý nhanh chóng trở về chỗ ngồi của mình. Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng như tuyết cùng một chiếc váy dài màu xanh da trời. Trời xanh mây trắng. Mép váy cô nhẹ nhàng tung bay, mềm mại uyển chuyển như dải lụa.

Thời Diệu ngẩng đầu nhìn cô một cái.

...

Sau khi tan học, Du Thanh Quý dọn sách vở xong thì bắt đầu lau bảng đen.

Dương Hinh đang quét lớp thì hơi áy náy nhìn cô: “Thanh Quý, thật ngại quá, phân công cậu và mình trực chung với nhau. Nhưng chỉ có tổ chúng ta là tổ ít người nhất, hơn nữa thật sự mình bận không làm một mình được...”

Mấy bạn học ngồi ở bàn sau không những không thích học tập mà còn đi trễ về sớm như com bữa, bọn họ rất ít khi trực nhật. Ai trong lớp cũng không muốn bị phân cùng một tổ với mấy người đó. Dương Hinh là lớp trưởng, cô liền sắp xếp mình cùng những người bạn kia thành một tổ, đại đa số đều do một mình cô dọn cả phòng học.

“Không sao mà! Mình thích trực nhật cùng cậu, còn có thể nói chuyện nữa!” Du Thanh Quý cười với Dương Hinh một cái, lại quay đầu tiếp tục lau bảng đen.

Dương Hinh cảm thấy bạn học mới chuyển tới này thật không tệ! Cô quét xong một dãy lại lên phía trước lau bảng đen với Du Thanh Quý.

“Đúng rồi.” Du Thanh Quý quay đầu nhìn Dương Hinh, hỏi: “Lớp trưởng, người ngồi cùng bàn với mình chuyển đi rồi sao? Mình chuyển tới hai ngày rồi cũng chưa gặp qua cậu ấy.”

“Lâm Tiểu Ngộ?”

Du Thanh Quý gật đầu. Bên mép phải của mỗi bàn học ở trường Lục Trung đều dán tên học sinh, Du Thanh Quý biết tên nhưng chưa từng thấy qua người bạn cùng bàn Lâm Tiểu Ngộ kia.

“Không phải, cậu ấy không khỏe lắm nên một học kỳ đã xin nghỉ hết phân nửa rồi.” Dương Hinh tùy ý trả lời.

“Rốt cuộc cũng làm xong rồi! Đi thôi, về nhà nào!” Dương Hinh nắm lấy tay Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý lắc đầu một cái: “Lớp trưởng, còn mười ngày nữa là tới ngày hội thể dục thể thao rồi, mình muốn đến sân thể dục tập chạy một lúc.”

Dương Hinh quan sát gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Du Thanh Quý rồi nói: “Nước đến chân mới nhảy, quá trễ rồi!”

Du Thanh Quý nhỏ giọng: “Không thích cũng phải cố...”

“Ha ha ha.” Dương Hinh cười lớn, “Được rồi, mình chạy với cậu.”

Sau khi tan học, sân trường vô cùng yên tĩnh, ngay cả trong sân bóng rổ cũng chỉ có vài ba người ở lại tập chơi. Du Thanh Quý cùng Dương Hinh chậm chậm chạy dọc theo đường chạy của sân thể dục.

Dương Hinh liếc nhìn cô một cái rồi nói: “Tốc độ của cậu giống như là đi vậy!”

Du Thanh Quý không chạy mà đi lên phía trước hai bước, nghiêm trang nói: “Như vậy mới đúng là tốc độ chạy.”

“Cậu cũng quá tích cực đi! Ha ha ha...” Dương Hinh cười to.

Khỏe miệng của Du Thanh Quý cũng cong lên.

“Đúng rồi.” Dương Hinh ngừng cười, “Thanh Quý, cậu đừng đi tìm Thời Diệu nữa. Cái cậu Thời Diệu đó... Đúng là gương mặt đầu độc mê hoặc lòng người. Không biết có bao nhiêu nữ sinh trong trường chúng ta thích cậu ấy, nhưng Thời Diệu luôn mặc kệ, cho tới bây giờ cũng chưa từng đáp trả.”

“Lớp trưởng! Thật sự không phải như cậu nghĩ!” Du Thanh Quý nóng nảy, cô đỏ mặt kể lại chuyện của Lục Vũ Toàn cho Dương Hinh nghe, liên tục nói: “Thật đó! Mình nói sự thật đó!”

“Lục Vũ Toàn của lớp 6 à...” Dương Hinh như bưng bình, “Chẳng trách mà, mình cũng cảm thấy cậu không phải là người có tính táo bạo như vậy. Lục Vũ Toàn thích Thời Diệu lâu rồi.”

Thấy rốt cuộc Dương Hinh cũng tin mình, Du Thanh Quý thở phào nhẹ nhõm. Cô không muốn bị người khác hiểu nhầm mình yêu sớm, hơn nữa còn làm

rằng mình thích Thời Diệu.

“Thật sự cậu không thích Thời Diệu?” Dương Hinh lại hỏi một lần nữa.

“Dĩ nhiên rồi, mình không đời nào thích Thời Diệu! Hơn nữa... yêu sớm là không đúng!” Du Thanh Quỳnh nhún đôi mày nhỏ lại, vô cùng nghiêm túc.

Dương Hinh bật cười hi hi, cô đưa tay nhéo gương mặt nhỏ bé của Du Thanh Quỳnh rồi cười nói: “Học sinh ngoan! Vậy chúng ta không yêu sớm, hãy nói về dạng nam sinh mà cậu thích đi! Tại sao không phải là Thời Diệu?”

Du Thanh Quỳnh dừng lại, nhún mày nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu, cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

“Dù sao mình cũng sẽ không thích học sinh xấu tính, nếu sau này mình thích ai đó thì người đó phải có thành tích học tập thật tốt, sau này có thể dạy những chỗ mình chưa hiểu. Còn phải... Thật cao, hơi gầy một tí, lúc cười lên thì đẹp mắt, không cười nhìn cũng ổn! Tốt nhất còn có thể vẽ tranh!” Đôi mắt Du Thanh Quỳnh cong cong, nhớ tới những bức tranh của Hắc Diệu.

“Ách...” Dương Hinh nhìn Du Thanh Quỳnh một cái, “Tại sao mình cảm thấy những điều cậu nói... Thời Diệu đều thỏa mãn được hả? Thật cao, gầy, giá trị nhan sắc lại cao, còn vẽ được tranh...”

Đôi mắt đẹp cùng gò má của Du Thanh Quỳnh phồng lên, cô trả lời: “Mình sẽ không thích cái tên học sinh xấu xa đó đâu, hơn nữa mình cũng không thấy Thời Diệu đẹp trai!”

Du Thanh Quỳnh bước nhanh hơn về phía trước.

“Có phải cậu hiểu lầm cái gì hay không hả? Không phải là... Cậu nói Thời Diệu khó nhìn sao? Cậu có thể tìm ai đẹp trai hơn Thời Diệu ở cả Lục Trung không chứ? Đây, chờ mình với!” Dương Hinh đuổi theo cô.

...

Thời Diệu đứng trước cửa sổ trong phòng vẽ tranh ở tầng cao nhất của dãy phòng học, nhìn bóng lưng hai nữ sinh vui vẻ cười đùa đuổi theo nhau trên sân thể dục, nắm bút một lúc lâu cũng không đặt xuống để vẽ. Vốn rằng cậu định sẽ vẽ lại cảnh sân thể dục yên tĩnh sau khi tan học, nhưng hết lần này tới lần khác hai cô nàng kia lại xông tới gây rối như vậy.

Cậu ném bút vào thùng rác không vũ nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Nhiều năm sau...

Thời Diệu: Nhìn anh đẹp trai không, hả?

Tiểu Quỳnh say đắm: Mỗi sợi tóc của anh cũng đều đẹp mắt lắm lắm!!!

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Du Thanh Quỳnh xinh đẹp lại còn thích cười, đối đãi với người khác cũng rất hào phóng, thành tích học tập tốt, lại nghe lời thầy cô. Chuyển trường chỉ mới ngắn ngủi mười ngày mà bất kể là thầy cô hay bạn học cũng đều rất thích cô.

Không chỉ có lớp 3, những học sinh của lớp khác cũng nhanh chóng biết có một nữ sinh xinh đẹp vừa mới chuyển tới.

Thời gian chớp mắt đã đến cuối tháng chín, Đại hội thể dục thể thao nhân lễ Quốc Khánh của trường Lục Trung cũng đã đến. Ngày khai mạc, Du Thanh Quỳnh cột đầu tóc quần xinh đẹp của mình thành đuôi ngựa, thay một bộ quần áo thể thao màu trắng.

Dương Hinh “chặc” một tiếng, nói: “Cũng rất phục cậu, mặc đồng phục học sinh mà đẹp đến vậy. Cậu không biết, có vài học sinh nhiều chuyện tám nhảm, nói cậu không có đồng phục học sinh, ngày ngày mặc váy nên mới nổi bật. Ha ha, nhìn xem, bây giờ còn dám nói nữa không!”

“Được rồi, chúng ta mau mang ghế ra.” Du Thanh Quỳnh ngượng ngùng cười cười.

“Thanh Quỳnh của mình là đẹp nhất! Như vậy sáng sớm mình sẽ tới giúp một tay!” Dương Hinh vươn tay ra ôm Du Thanh Quỳnh thật chặt.

“Không cần, dù sao buổi sáng cũng không làm gì. Sợ cậu không giúp được nên tới sớm một chút.” Mắt Du Thanh Quỳnh cong lên, cười thật ngọt ngào.

Thời gian khai mạc đại hội thể dục thể thao, mỗi lớp học đều phải mang ghế vào khu vực được chỉ định ở sân thể dục. Nhưng lớp của cô có rất nhiều

học sinh đến trễ về muộn, chờ bọn họ mang ghế tới, không chừng lè mề đến lúc khai mạc đã xong mất, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của lớp học. Dương Hinh suy nghĩ một chút, không bằng xắn tay áo lên, sáng sớm sẽ mang ghế của lớp đi.

Một ngày trước, Du Thanh Quý nghe Dương Hinh nói như thế thì thầm nghĩ thật đúng là lớp trưởng, luôn nhận chuyện lên người mình. Cho nên, hôm nay Du Thanh Quý cũng dậy sớm, dự định dùng một phần sức lực của mình để tới giúp một tay.

Có học sinh ở các lớp khác đang mang ghế di chuyển trên hành lang. Hai tay Dương Hinh nắm lấy ghế, đứng ở cầu thang quay đầu nhìn Du Thanh Quý: “Ồi chào, này, ôi, cậu chậm một chút đi, coi chừng ngã.”

“Không đâu!” Du Thanh Quý cười tươi, cẩn thận đi xuống cầu thang.

Có một loại nữ sinh ưu tú khiến nữ sinh khác phải ghen tỵ, cũng có một kiểu nữ sinh khiến cho người khác muốn ghen tỵ cũng không thể, chỉ muốn kết bạn cùng bảo vệ. Du Thanh Quý chính là kiểu người phía sau.

Dương Hinh lắc đầu một cái, bước chậm lại đợi cô, vẫn không ngừng cầu nhàu trong miệng: “Không nổi thì đừng cố tỏ ra mạnh mẽ, nếu cậu bị ngã, chi đây sẽ đau lòng đến chết.”

“Nào có yếu ớt vậy chứ?” Du Thanh Quý cười híp mắt: “Lớp trưởng, không cần chờ mình đâu, mình tới để giúp một tay, chứ không phải tới để cản trở...”

Dương Hinh suy nghĩ một chút, không bằng mình làm nhanh lên một chút, lúc ấy sẽ làm được nhiều hơn, vì vậy cô nói: “Được, vậy mình đi xuống trước, cậu đừng vội, cứ từ từ mà đi.”

Nói xong, Dương Hinh xách theo hai cái ghế rồi chạy chậm xuống lầu.

Du Thanh Quý chắc lưỡi, cảm giác mình có chút vụng về.

Trong cầu thang, học sinh các lớp mang ghế ra càng ngày càng nhiều, Du Thanh Quý nghiêng cơ thể nhỏ bé né tránh, chợt bị một người vỗ bả vai.

“Này, cậu học cùng lớp Thời Diệu đúng không?”

Tại sao lại hỏi về Thời Diệu chứ... phiền phức!

Du Thanh Quý oán trách trong lòng một câu, cô quay đầu lại, đầu tiên đập vào mắt là đầu tóc ngắn vàng ươm, còn có đôi mắt màu đen lay láy. Mấy nữ sinh bên cạnh cô ta đều trang điểm lộng lẫy xinh đẹp. Du Thanh Quý sững sốt một chút rồi trả lời: “Cậu ấy không có ở đây.”

Diệp Lệ Học nhai kẹo cao su, bỏ lại một câu “Cảm ơn ha ha”, sau đó xoay người về phòng học của mình.

“Không có gì.” Du Thanh Quý đi xuống hai bước, mới nhớ tới cô ấy là ai. Ngày đó cô bắt gặp một nữ sinh bụm mặt khóc trước mặt Thời Diệu ở trong rừng cây, không phải là người kia sao? Đầu tóc ngắn vàng óng kia thật đặc biệt.

Du Thanh Quý chuyển ghế đến sân tập thể dục, xoay người về phòng học thực hiện chuyến đi thứ hai. Cô đi vào phòng học từ cửa sau, nhìn hàng ghế gần cửa ra vào, chỉ còn lại chiếc ghế cuối cùng của hàng cuối.

Du Thanh Quý nhú mày, do dự trong chốc lát rồi cầm ghế của Thời Diệu lên.

A, dù sao ghế của cả lớp đều phải mang ra ngoài. Đối xử bình đẳng là được rồi. Nếu như cô không mang ra, một lát nữa Dương Hinh cũng phải mang ra thôi.

Du Thanh Quý cầm ghế của Thời Diệu ra khỏi phòng học, đúng lúc chạm mặt cậu ta. Du Thanh Quý sững sốt một chút, nắm chặt chiếc ghế của Thời Diệu trong tay. Chỉ mấy giây ngắn ngủi trôi qua, Du Thanh Quý vẫn không để ghế xuống mà làm như không thấy Thời Diệu, quay đầu đi xuống lầu.

Thời Diệu đứng ở cửa, xoay người nhìn dáng người nhỏ bé của Du Thanh Quý đang xiêu vẹo cố gắng dùng sức xách ghế, cẩn thận từng tí đi xuống lầu.

Ngu ngốc.

Du Thanh Quý mới vừa xuống được hai ba bậc cầu thang, chợt nam sáu nam sinh đuổi nhau lên lầu. Du Thanh Quý nhanh chóng nghiêng người áp sát vào tường để tránh né, nhưng vẫn tránh không kịp, bị nam sinh đang đùa giỡn nhau đụng phải.

Bắp chân của cô đụng vào ghế, cô đau đến “a” một tiếng, chiếc ghế nặng kéo cô rơi xuống. Bước chân của Du Thanh Quý lảo đảo, tay trái vịn vách tường, tay phải kéo chiếc ghế.

Bỗng dung tay phải trống không nhẹ bẫng, Du Thanh Quý hoảng loạn kinh ngạc quay đầu lại, chống lại gò má của Thời Diệu đang gần trong gang tấc. Quá gần, thiếu chút nữa chóp mũi của cô đã dán lên mặt cậu. Du Thanh Quý rút cổ về phía sau, đặt gáy trên vách tường, muốn cách xa cậu ta một chút. Cầu thang khá hẹp, đầu vai mảnh khảnh của cô cọ vào ngực Thời Diệu.

Thời Diệu giương mắt liếc cô một cái, lười biếng nói: “Đừng làm rơi bệ ghế của tôi.”

Du Thanh Quý dùng sức trợn to hai mắt nhìn cậu, tức giận nói: “Tôi quên! Nếu biết đây là ghế của cậu thì tôi đã không cầm giúp rồi!”

“Vây còn không buông tay?” Thời Diệu cong môi, mang theo ý vui vẻ nhìn Du Thanh Quý. Cô mở to hai mắt, trong đôi mắt ấy có hốt hoảng, tức giận, sự bức tức giống như bầy nai chạy loạn trong đầu.

“Tôi, tôi...” Du Thanh Quý vội vàng thả lỏng tay: “Muốn ném đi từ sớm rồi, chỉ là giữ nó để lấy cân bằng thôi!”

Thời Diệu cười nhẹ, xách chiếc ghế đi lướt qua Du Thanh Quý, đi xuống lầu dưới.

Thời Diệu đi khỏi, Du Thanh Quý mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc Thời Diệu gần sát cô, cảm giác như không khí chẳng lưu thông nữa, dường như chẳng thể thở nổi một hơi.

Du Thanh Quý chỉnh sửa lại đuôi tóc thất bím đuôi ngựa đã bị rối, tức giận xoay người vào phòng học.

Một màn ấy trùng hợp bị Diệp Lệ Học của lớp 7 nhìn thấy.

Nữ sinh đứng bên cạnh Diệp Lệ Học “a” một tiếng, kỳ quái nói: “Vây mà Thời Diệu lại cầm ghế cho nữ sinh khác, chắc chắc chắc. Ôi chao, ôi, Lệ Học, vừa rồi cô ta còn lừa cậu nói Thời Diệu không tới. Đơn giản chính là... Bụng dạ khó lường đó!”

Diệp Lệ Học khoanh tay, nặng nề hừ lạnh một tiếng rồi hỏi: “Cô ta tên gì?”

“Gọi là... Du... Du cái gì nhỉ? A, đúng rồi! Du Thanh Quý! Học sinh mới tới của lớp 3. Chắc, quan hệ với mọi người không tệ. Đi đâu cũng có người quen biết cô ta. Hôm qua trước giờ tan học, mình còn nghe mấy nam sinh lớp chúng ta nói cô ta đẹp mắt thế nào, tài giỏi ra sao nữa...”

“Du Thanh Quý.” Diệp Lệ Học đọc tên của cô một lần, nhìn phòng học lớp 3, từ từ nheo mắt lại.

...

Trong sân thể dục, thời gian tiến hành khai mạc Đại hội thể dục thể thao, Thời Diệu ở trong phòng vẽ tranh ở tầng cao nhất của trường học. Cậu ngồi trên ghế sa lon, hai chân dài tùy ý gác lên trên bàn nhỏ trước sô pha, lười biếng cầm điện thoại đi động lướt Weibo.

Hiện tại phòng vẽ tranh đã trở thành phòng chuyên dụng cho Thời Diệu.

Mỗi ngày Weibo của Thời Diệu nhận rất nhiều bình luận cùng tin nhắn. Có khi là bình luận của người hâm mộ, có lúc là bản thảo công việc của khách hàng. Thời Diệu tùy ý liếc nhìn tin tức, đối với người hâm mộ hay khách hàng cũng không có quá nhiều hứng thú.

Có người vẽ vì danh tiếng, có người vẽ vì thù lao. Vây mà Thời Diệu không quan tâm nhiều đến cả hai điều này. Lúc vừa mới bắt đầu, chẳng qua là cậu vẽ chơi thôi.

Vây mà không ngờ danh tiếng càng ngày càng lớn.

Âm thanh trong sân thể dục càng lúc càng ồn ào, Thời Diệu nhét tai nghe vào tai, dựa vào ghế salon mà ngủ. Nhưng cậu ngủ cũng chẳng thấy ngon giấc, thỉnh thoảng tiếng hô trong sân thể dục chui vào trong tai cậu. Thời Diệu lật người, nằm nghiêng hướng mặt vào ghế salon, thế mà vẫn không ngủ được.

Cậu tháo tai nghe đứng lên khỏi ghế salon, đi tới trước cửa sổ sát đất nhìn xuống, nhìn những cuộc thi đang diễn ra trong sân, sau đó kéo giá vẽ cùng ghế tới gần cửa sổ, dựa theo khung cảnh trong sân thể dục rồi phác họa.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5-2

Editor: Sam Sam - ĐD LQĐ

Bỗng nhiên trong sân thể dục vang lên tiếng hò hét vang dội, Thời Diệu đưa mắt nhìn sang.

Trong sân thể dục đang tiến hành thi chạy 800 mét dành cho nữ, theo hiệu lệnh của súng vang lên, tất cả các nữ sinh tham gia dự thi của các lớp đồng loạt chạy đi.

Du Thanh Quý nhiệt tình chạy về phía trước, đúng như lớp trưởng nói, tình hữu nghị là thứ nhất, tranh tài là thứ hai! Nhất định cô sẽ kiên trì đến cuối cùng!

Du Thanh Quý chạy ở chính giữa, bên cạnh cô chính là Diệp Lệ Học.

Diệp Lệ Học cười nhạo một tiếng, khinh bỉ nhìn thoáng qua người Du Thanh Quý, cô chạy chậm lại, chờ lúc Du Thanh Quý đuổi theo, chợt nghiêng người đụng vào Du Thanh Quý, lập tức Du Thanh Quý bị cô ta đụng ngã xuống đất.

“Thật xin lỗi ha ha!” Diệp Lệ Học quay đầu nhìn cô một cái, cong môi cười rồi chạy về phía trước.

“Không có...” Du Thanh Quý theo bản năng thốt lên, nhưng còn chưa nói hết thì cô đã cảm thấy được chắc chắn đối phương cố ý!

“Thanh Quý! Thanh Quý!” Dương Hinh chạy ở bên cạnh hô to.

Du Thanh Quý quay đầu nhìn về phía Dương Hinh, sau đó cô cười một chút, bò dậy rồi tiếp tục chạy.

“Thanh Quý của mình thật giỏi!” Dương Hinh nhảy dựng lên, hai tay giơ lên đầu vỗ tay khiến tiếng “bốp bốp bốp” vang lên.

Thể chất của Du Thanh Quý không phải là quá tốt, lúc học ở trường cũ cô cũng chưa từng tham gia đại hội thể thao nào. Xem như mười ngày trước lúc này, mỗi ngày sau khi tan học cô đều luyện tập chạy bộ, nhưng cô cũng không thể nâng tốc độ lên được.

Sân thể dục của trường Lục Trung dài 400 mét một vòng, nên 800 mét phải chạy hai vòng mới xong. Du Thanh Quý chạy được nửa vòng thì đã bắt đầu thở dốc. Lúc cô chạy xong một vòng đầu thì trên người đã có một lớp mồ hôi, hô hấp dồn dập, hai chân như nhũn ra. Mồ hôi thấm ướt tóc cô, ghim tóc hơi lỏng đi khiến tóc cô rơi xuống, ướt nhẹp dính lên gương mặt của cô. Cô vén tóc sau tai, nhìn bạn học chạy ở phía trước, khẽ cắn răng rồi tiếp tục chạy.

Du Thanh Quý vừa chạy xong một vòng không bao lâu thì đã có người hoàn thành phần thi này.

Diệp Lệ Học chạy thứ hai nên lúc này chạy vọt lên tới điểm cuối. Nếu không phải là cô ta cố ý chạy chậm lại để chờ Du Thanh Quý thì cô đã về đích đầu tiên. Diệp Lệ Học lau mồ hôi trên trán, nhìn về phía Du Thanh Quý đang chạy chậm, mắt lộ ra giễu cợt, không nghĩ tới cô ta lại vô dụng như vậy, thật mất thể diện.

Đội Du Thanh Quý chạy được một nửa vòng thứ hai, trừ cô thì mọi tuyển thủ đều đã chạy đến điểm cuối.

Quá mệt mỏi!

Du Thanh Quý cảm giác tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi. Cô không thể không dừng lại, hai tay đặt trên đầu gối, miệng mở to thở hổn hển. Nghỉ ngơi giây lát, cô lại tiếp tục chạy về phía trước. Chỉ là hai chân cô mềm nhũn, chạy xiêu xiêu vẹo vẹo. Không được bao lâu thì cô lập tức ngã xuống. Cúi chúi cùng gối đau buốt không thôi.

“Thanh Quý, cậu làm sao vậy?” Dương Hinh chạy đến bên cạnh Du Thanh Quý.

“Không có gì, mình có thể chạy xong...” Du Thanh Quý hơi ngượng ngùng cười một chút, lại bò dậy “chạy” lên trước.

Dương Hinh suy nghĩ một chút rồi cùng nhau chạy bên cạnh Du Thanh Quý.

“Cố gắng lên! Cố gắng lên! Thanh Quý, cố lên!” Dương Hinh vừa chạy bên cạnh vừa động viên.

Tấn Át Minh đứng lên, đuổi người nhìn Du Thanh Quý đang liều mạng chạy, cậu thấp giọng mắng “thật ngu xuẩn”. Sau đó xoay người, nói với mấy bạn học bên cạnh: “Cái này gọi là tinh thần thể dục đó mà! Đi! Cùng nhau tới cổ vũ cho cậu ta đi!”

Nói xong, cậu ta quàng lên vai Chu Tiểu, Tạ Trạch Vũ cùng Cổ Dật Phi.

“Gi cơ?” Cổ Dật Phi không phản ứng kịp.

Tấn Át Minh vỗ lên đầu Cổ Dật Phi một cái rồi nói: “Không thấy lớp trưởng đứng ở đó à? Thời gian thể hiện vinh dự lớp học đến rồi!”

Tấn Át Minh nhảy qua chiếc ghế trước mặt, xông đến đường chạy.

“Vinh dự lớp học? Đó là cái gì chứ? Chúng ta có sao?” Cổ Dật Phi gãi gãi đầu.

Tạ Trạch Vũ cũng vỗ lên đầu cậu ta một cái, cười nhạo: “Sao lại ngu ngốc như vậy chứ? Át Minh muốn theo đuổi cô ấy!”

Nhìn hướng chạy của Tạ Trạch Vũ cùng Chu Tiểu, Cổ Dật Phi trề môi rồi cũng đi theo.

Thần kỳ chính là... học sinh của lớp 3 càng ngày càng tràn ra, ở bên cạnh cổ vũ cho Du Thanh Quý đang thở hổn hển hoàn thành đường chạy của mình. Một màn đoàn kết như vậy, thật sự khiến các giáo viên cùng học sinh lớp khác cảm thấy bất ngờ. Dù sao... danh tiếng về mọi mặt của lớp 3 cũng không quá tốt mà...

...

Thời Diệu đứng ở sau cửa sổ sát đất quan sát hết tất cả, cậu xoay người trở về giả vờ, lấy một tờ giấy khác, đặt bút vẽ như bay. Vài nét bút đi qua, cậu đang phác thảo một đường chạy thật dài. Đường như phía cuối đường chạy có ánh sáng, khiến cho người ra gắng sức chạy lên trước.

Mà một đầu của đường chạy này...

Thời Diệu dừng một chút, lại cầm lấy cục tẩy lau đi nét phác thảo thiếu nữ. Sau đó dùng vài nét bút đơn giản mà vẽ thành con rùa nhỏ bốn chân đang chạy về phía trước.

Ánh mắt, mũi hay mai của rùa nhỏ đều là góc nghiêng, nó đang chạy lệch.

Thời Diệu cười một tiếng, lấy điện thoại di động ra chụp lại rồi đăng lên Weibo.

“Rùa nhỏ góc nghếch chậm quá...”

Tác giả có lời muốn nói:

Thời Diệu: Đến gần tôi sẽ ghen không thờ được sao? Cần hô hấp nhân tạo không?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Editor: Sam Sam - DĐ LQĐ

Rốt cuộc Du Thanh Quỳnh cũng chạy tới được điểm cuối, giây phút vượt qua vạch trắng, cô lập tức quỳ trên mặt đất, thở dốc không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn bằng một bàn tay đỏ bừng. Nếu đổi lại là người khác, đầu đầy mồ hôi, gương mặt lại đỏ lên như vậy, nhất định sẽ chật vật không chịu nổi. Nhưng hết lần này tới lần khác Du Thanh Quỳnh lại toát ra một loại yếu đuối mềm mỏng, lại xinh đẹp ướt át, nhìn thật đẹp mắt.

“Thanh Quỳnh, uống nước suối đi!”

“Thanh Quỳnh, mình quạt cho cậu mát nhé!”

“Thanh Quỳnh, đừng quỳ nữa, đứng lên đi một chút nào!”

“Thanh Quỳnh còn có thể cử động sao? Mình công cậu đi!”

“Thanh Quỳnh...”

Du Thanh Quỳnh uống hai ngụm nước suối, đưa mắt nhìn bạn học đang bao vây xung quanh mình, cười nói: “Cảm ơn mọi người, mình không sao!”

Giọng nói của cô còn mang theo từng tiếng thở dốc nặng nề.

Trọng tài cùng thầy giáo thể dục đứng bên cạnh cười gật đầu:

“Không tệ, không tệ! Thứ hạng không quan trọng, tinh thần thể dục phải khen ngợi đó!”

“Không hổ là học sinh ta chọn!”

Du Thanh Quỳnh dựa vào tay Dương Hinh để đứng lên, đi tới trước mặt trọng tài, nghiêm túc nói: “Thầy, nữ sinh lớp 7 kia vừa mới xuất phát không bao lâu đã có ý dụng em, khiến em bị ngã. Mong thầy làm theo quy tắc, hủy bỏ thành tích của cậu ấy.”

Đầu ngón tay trắng bệch của Du Thanh Quỳnh chỉ Diệp Lệ Học đang đứng tựa ở lan can.

Diệp Lệ Học sùng sốt, cười nói: “Bạn học này, cậu không đứng rồi. Thế nào? Mình chạy đứng nhất từ dưới lên trên, còn muốn kéo tám dặm lưng sao? Tôi đừng cậu lúc nào? Coi như đừng thì cũng chỉ đừng phải cánh tay, không cần thận mà thôi.”

Học sinh tham gia chạy đua 800 mét nữ không ít, lúc sung ra hiệu thì học sinh lao đi như ong vỡ tổ. Trọng tài cùng thầy giáo thể dục cũng không thể nào chú ý hết được, dường như cũng thấy Diệp Lệ Học đụng Du Thanh Quỳnh một cái, nhưng lại không thấy rõ.

Dù sao có rất ít trường hợp cố ý đụng người khác xảy ra trong đại học thể dục thể thao trong trường.

Trọng tài sùng sốt một chút rồi hỏi: “Thật sao? Người nào nhìn thấy?”

“Em nhìn thấy! Em thấy Diệp Lệ Học cố ý đụng Du Thanh Quỳnh lớp chúng em!” Dương Hinh giơ tay cao lên.

Những học sinh ở sau lưng Dương Hinh cũng đều nói là nhìn thấy.

“Nhất định học sinh cùng lớp các người nói giúp cậu ta! Không có độ tin cậy nào cả!” Một nữ sinh đứng bên cạnh Diệp Lệ Học tức giận nói.

“Đúng rồi!” Diệp Lệ Học ôm cánh tay khinh miệt nhìn Du Thanh Quỳnh, “Em với bạn học mới chuyển tới cũng chưa từng có khúc mắc nào. Tốc độ chạy như ốc sên của cậu ấy cũng không thể tạo uy hiếp với em, tại sao em phải đụng cậu chứ!”

Trọng tài nhíu mày, dường như lời của Diệp Lệ Học cũng rất có đạo lý. Nhìn Du Thanh Quỳnh cố chấp ở trước mặt, ông hòa giải: “Chắc là không cần thận trọng phải, thể dục mà, ngã hay sứt mẻ bị thương đều rất bình thường! Trở về lớp đi!”

Bạn học trong lớp Du Thanh Quỳnh cũng nói: “Thôi coi như xong đi. Thanh Quỳnh, chúng ta về nghỉ một lát, cậu xem bây giờ cậu thở gấp kìa.”

“Không được!” Ánh mắt Du Thanh Quỳnh cố chấp, “Thầy à, cố, cố ý đụng người khác là, là... cố ý đụng người khác, không, không... cần thận trọng phải là không cần thận trọng phải. Không thể nhầm lẫn hai cái đó mà nhập làm một được! Trong luật pháp, cố ý giết, giết... người không như... ngộ sát đâu! Một là một, hai là hai! Tra chuyện ra rõ ràng mới đúng với sự thật, mới là tinh thần thể dục chân chính!”

Hơi thở của Du Thanh Quỳnh không đều, cô cố ý nói chậm lại đoạn này, nhưng vẫn lắp bắp như cũ.

“Chuyện này...” Trọng tài không nghĩ tới Du Thanh Quỳnh lại cố chấp như vậy.

Bạn học vây xung quanh cô vốn tính cứ bỏ qua như vậy, nhưng nghe lời của Du Thanh Quỳnh xong, lại đứng ở bên cạnh cô một lần nữa, chắc chắn phải đòi công bằng cho cô.

“Cậu vẫn không chữa à!” Diệp Lệ Học mắng một câu, hung hăng đi tới chỗ Du Thanh Quỳnh.

Nam sinh Tấn Át Minh của lớp 3 dẫn đầu xông lên, ngăn trước mặt Du Thanh Quỳnh, bảo vệ cô ở phía sau. Tấn Át Minh nhìn chằm chằm Diệp Lệ Học, “xùy” một tiếng rồi nói: “Thế nào, muốn đánh nhau sao?”

“Tấn Át Minh!” Diệp Lệ Học không nghĩ tới trước kia Tấn Át Minh hay chơi cùng mình, bây giờ lại đứng bên cạnh Du Thanh Quỳnh, cô tức giận không ít.

“Được lắm!” Trọng tài hô to một tiếng: “Trở lại vị trí lớp học của mình đi! Thầy giáo sẽ tra rõ mọi chuyện!”

Trọng tài hỏi thăm học sinh các lớp xung quanh nơi Du Thanh Quỳnh bị ngã, kết quả đều là Diệp Lệ Học cố ý đụng ngã Du Thanh Quỳnh. Lúc này tra ra mọi chuyện, đương nhiên thành tích tranh tài của Diệp Lệ Học cũng bị hủy bỏ rồi.

Du Thanh Quỳnh nhét một miếng khoai tây chiên vào trong miệng, vui vẻ, phấn chấn, ngây ngất nói: “Ha ha, lần này mình không lật người đứng đầu mà lật người đứng thứ hai kìa!”

Dương Hinh nhìn cô giống như nhìn tên ngốc, lại cười lớn “ha ha ha”.

“Lớp trưởng không được chê cười người khác!” Du Thanh Quỳnh nhét khoai tây chiên trong tay vào miệng Dương Hinh.

Sau khi kết thúc thi chạy 800 mét cho nữ, Du Thanh Quỳnh cũng chưa phải làm gì, cô ngồi ở hàng sau vừa quan sát các cuộc thi, vừa ăn đồ ăn vặt.

“Ôi kìa, ai, ôi!” Dương Hinh lại đoạt khoai tây chiên trong tay Du Thanh Quỳnh, “Có mệt hay không? Dạ hội tối nay có thể cố gắng tiếp tục không?”

Du Thanh Quỳnh vỗ vỗ ngực nhỏ rồi nói: “Yên tâm, không thành vấn đề!”

Dương Hinh lại nhìn lướt qua Du Thanh Quỳnh, dường như lúc nào Du Thanh Quỳnh cũng ưỡn ngực ngẩng đầu, vô cùng có khí chất! Dương Hinh trề môi dưới, hỏi: “Thanh Quỳnh, mình nghe nói bé gái học nhảy từ tiểu học thì rất có phong cách. Có phải lúc nhỏ cậu cũng đi học ballet không?”

Du Thanh Quỳnh lắc đầu một cái, ăn miếng khoai tây chiên trong miệng xong rồi mới nói: “Không có, hồi bé mình có học dân vũ, lên năm thứ 4 của tiểu học mới bắt đầu học ballet.”

Du Thanh Quỳnh le đầu lười nhò: “Mình không thích múa dân vũ, quần, tay áo cũng quá dài nữa, khi còn bé bị trật chân ngã nhiều lần...”

...

Lớp 11 của trường Lục Trung có tổng cộng 12 lớp, lúc chiều tối, đại hội thể dục thể thao kết thúc, tuyên bố hạng, lớp ba không ngoài ý muốn có được vị trí đầu tiên từ dưới đếm lên.

Không có cách nào cả, căn bản rất nhiều hạng mục không có ai đăng ký.

“Không được, như vậy là không được.” Du Thanh Quỳnh lắc đầu một cái, “Lớp trưởng, học sinh trong lớp chúng ta giống như không đoàn kết...”

Dương Hinh vỗ vỗ bả vai Du Thanh Quỳnh, bắt đầu nói: “Thanh Quỳnh, một thời gian sau cậu sẽ thấy lớp ta không quan tâm hay đoàn kết mặt nào cả. Bao gồm cả lễ biểu diễn nghệ thuật hay kỳ thi sắp tới...”

“Thật ra thì cậu không biết, mỗi lớp học phải đăng ký ba tiết mục, cậu là tiết mục duy nhất của lớp chúng ta...” Dương Hinh nháy mắt nhìn Du Thanh Quỳnh: “Cho nên! Buổi tối nay phải biểu diễn thật tốt biết không!”

“Ừ!” Du Thanh Quỳnh gật đầu thật mạnh.

Đại hội thể dục thể thao kết thúc, các lớp lần lượt mang ghế về phòng học, sau đó đi tới phòng ăn ăn cơm tối, đợi đến đúng bảy giờ sẽ tới hội trường bắt đầu biểu diễn nghệ thuật.

Lúc mang ghế trở về phòng học, Du Thanh Quỳnh quay đầu liếc nhìn một cái, chợt nghĩ đến cả ngày nay cũng không nhìn thấy Thời Diệu xuất hiện. Tại sao sáng hôm nay cậu ta lại muốn mang ghế xuống? Thật là kỳ lạ.

Thật là kỳ lạ!

...

Người chủ trì hội học sinh đứng ở phía trước tuyên bố dạ tiệc nghệ thuật bắt đầu. Từng lớp từ lớp 10 đến lớp 12 bắt đầu trình diễn theo thứ tự.

Du Thanh Quỳnh thấy hứng thú nên không nhìn được mà vỗ tay.

“Thanh Quỳnh, lớp mười sẽ nhanh chóng kết thúc, cậu nhanh đi chuẩn bị, thay đồng phục đi.” Dương Hinh đi tới bên cạnh Du Thanh Quỳnh, nhỏ giọng nói.

“Được!” Du Thanh Quỳnh đứng lên, xuyên qua lối đi chật hẹp giữa hàng ghế đi ra bên ngoài.

“Thanh Quỳnh cố gắng lên!” Không biết bạn học nào trong lớp nhỏ giọng nói một câu. Du Thanh Quỳnh quay đầu lại, thấy trong lớp có rất nhiều bạn học cũng làm động tác cố gắng với cô.

“Sẽ không phụ lòng mọi người!” Du Thanh Quỳnh đáp lại bằng một nụ cười rục rờ nhất.

Du Thanh Quỳnh đi vào căn phòng phía sau đài để chuẩn bị, lại chạm mặt Diệp Lệ Học đang mặc chiếc váy múa ba – lê màu đen.

Du Thanh Quỳnh sững sốt một chút, thì ra Diệp Lệ Học cũng biểu diễn múa ba – lê, hơn nữa còn là Thiên Nga đen.

Diệp Lệ Học nhai kẹo cao su trong miệng, sau đó nhìn Du Thanh Quỳnh rồi thổi một cái bong bóng thật to.

“Bụp” một tiếng, bong bóng bể, Diệp Lệ Học vênh vác tự mãn đi ra khỏi phòng chuẩn bị.

Du Thanh Quỳnh không mấy vui vẻ nhũn mảy một cái, cảm thấy không hiểu được con người kia. Căn bản cô không biết tại sao Diệp Lệ Học lại nhắm vào mình.

Du Thanh Quỳnh không nghĩ ngợi thêm, vội vàng đi vào phòng thay quần áo. Cô vừa bước vào đã thấy hộc tủ của mình bị mở ra, Du Thanh Quỳnh ngạc nhiên, trong lòng xuất hiện một loại dự cảm chẳng lành. Cô vội vàng chạy lại, kéo chiếc váy ba – lê trắng muốt của mình ra kiểm tra.

Vẫn tốt, không sao!

Xem ra là do cô suy nghĩ nhiều, phải nhớ khóa tủ lại thôi. Du Thanh Quỳnh thở phào nhẹ nhõm...

Đợi một tý...

Rốt cuộc Du Thanh Quỳnh cũng ý thức được điểm không đúng! Giày múa ba – lê của cô không còn nữa!

Cô cẩn thận kiểm tra trong ngăn kéo nhưng vẫn không thấy. Theo bản năng cô đi tìm thùng rác, quả nhiên thấy đôi giày ba – lê của mình đang nằm trong đó...

...

Dương Hinh nhìn những màn biểu diễn thú vị của các lớp, chợt thấy Du Thanh Quỳnh mặc bộ quần áo thể thao màu trắng như lúc trước trở lại thì vội hỏi: “Này? Tại sao cậu không thay đồ đi?”

Những bạn học khác trong lớp cũng ân cần hỏi thăm.

“Giày của mình bị người ta cất hồng rồi...”

Tần Át Minh lập tức đứng lên hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Du Thanh Quỳnh liếc mắt nhìn hướng của lớp 7, cũng không nói gì, ngược lại hỏi Dương Hinh: “Lớp trưởng, trong phòng học múa của trường ta có giày

múa ba – lê hay không?”

“Chắc là có, nhưng bây giờ đã trễ thế này, có lẽ phòng học múa đã khóa cửa rồi? Đi, chúng ta đi xem một chút!” Dương Hinh lập tức để đồ ăn vặt trong tay xuống, lôi kéo Du Thanh Quỳnh đi dọc theo đường nhỏ giữa các hàng ghế rồi chạy ra ngoài.

“Chuyện đó do Diệp Lệ Học làm?” Cổ Dật Phi cau mày.

Chu Tiểu cũng nhú mày lại, nói: “Tại sao cô ta cứ nhắm vào Du Thanh Quỳnh lớp chúng ta chứ?”

Tấn Át Minh hít mắt nhìn Diệp Lệ Học ở phía xa xa, hừ lạnh một tiếng.

...

Hội trường của trường Lục Trung ở dưới tầng 1, mà phòng học múa lại ở tầng trên cùng. Đã hơn 8 giờ tối, mặc dù đèn của dãy phòng học vẫn sáng, nhưng giáo viên cùng học sinh đều ở trong hội trường nên không có ai ở mấy tầng trên này cả. Đợi đến lúc Du Thanh Quỳnh cùng Dương Hinh leo tới tầng cao nhất thì trừ đèn cảm ứng ở hành lang vẫn sáng, đèn trong các phòng học đã tắt hơn phân nửa.

Du Thanh Quỳnh rút vai lại, nắm tay Dương Hinh thật chặt.

Dương Hinh quay đầu, tròn to hai mắt, hoảng sợ nhìn sau lưng Du Thanh Quỳnh, giọng nói phát ra lại run run: “Thanh, Thanh Quỳnh, cậu, phía sau cậu có quỷ...”

“A...” Du Thanh Quỳnh hoảng sợ hét lên một tiếng, chôn mặt mình trên bả vai Dương Hinh.

“Bộp bộp bộp bộp...” Dương Hinh vỗ lên vai Du Thanh Quỳnh, “Còn có lá gan nhỏ như vậy thì mình sẽ chọc cậu nữa!”

Đầu ngón tay của Du Thanh Quỳnh run run, sau đó ngẩng đầu lên nhìn sau lưng, rõ ràng không có gì cả. Cô xoa xoa trán, thở phì phò nhìn chằm chằm vào Dương Hinh rồi nói: “Lớp trưởng, cậu làm như vậy là không đúng!”

Dương Hinh ngừng cười: “Được rồi được rồi, mình không biết lá gan của cậu lại nhỏ như vậy, sau này sẽ không trêu cậu nữa. Đi, chúng ta đến phòng học múa nào.”

Hai người đi tới phòng học múa, quả nhiên căn phòng đó đã được tắt đèn, khóa cửa.

Du Thanh Quỳnh kéo dài giọng nói, thất vọng “A...” một tiếng

Dương Hinh suy nghĩ một lúc, ghé đầu nhìn về căn phòng sát phòng học múa – phòng vẽ tranh vẫn đang sáng đèn.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

“Màn biểu diễn của lớp 2 đã kết thúc, sao Du Thanh Quỳnh còn chưa trở lại?”

“Đúng vậy, lớp trưởng của chúng ta cũng chưa về.”

“Đây là tiết mục cuối cùng của lớp 2 đúng không? Du Thanh Quỳnh cùng lớp trưởng còn không trở lại thì lớp ta sẽ không tham dự được.”

“Cũng đã trễ thế này, phòng múa khóa rồi đúng không? Không đúng, thầy giáo dạy múa cũng đến tham dự lễ hội nghệ thuật mà? Có phải thầy ấy cũng đang ở hội trường không?”

“Mấy ngày nay thầy dạy múa ngã bệnh, không tới đây đâu.”

“Ôi trời! Vậy tại sao lúc nãy cậu không nói sớm? Còn khiến lớp trưởng cùng Du Thanh Quỳnh đi lên lầu một chuyến nữa!”

“Mình quên mà...”

“Du Thanh Quỳnh múa ba – lê đúng không? Hừm... Không thể múa bằng chân không sao?”

“Cậu ngốc à! Muốn gãy đầu ngón chân sao!”

“Ôi, mình chỉ thuận miệng mà nói thôi... Du Thanh Quý không trở lại thì xong rồi. Dù sao... Dù sao thì lớp chúng ta đều có “đức hạnh” này mỗi lần có các hoạt động mà, cần bản là không ai tham gia tiết mục nào. Cũng không còn ai để ý đến thành tích, cứ thoải mái thôi.”

“Chuyện đó sao có thể được? Bảo không có tiết mục là một chuyện, bảo nửa đường lại không thể tham gia lại là chuyện khác có biết không? Hơn nữa, các cậu không nhận ra Du Thanh Quý rất nghiêm túc sao? Hôm nay ở đại hội thể dục thể thao, cậu ấy mệt như vậy nhưng vẫn kiên trì chạy xong lộ trình. Bây giờ nếu không thể tham gia màn biểu diễn này, nói không chừng cậu ấy sẽ khóc đó.”

“Đúng vậy, Du Thanh Quý cực kỳ nghiêm túc! Hôm nay thấy cậu ấy kiên trì đến cùng trong đại hội thể dục thể thao, mình cũng đau lòng... Thật ra thì bình thường thể dục của mình cũng tốt. Ôi, sớm biết cậu ấy chạy cực khổ như vậy, không bằng mình ghi danh chạy 800 mét...”

“Bây giờ cậu nói thì đã quá muộn rồi!”

“...”

Nữ sinh ngồi hàng sau bàn luận sôi nổi, thỉnh thoảng các nam sinh cũng nhìn xung quanh, hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng của Du Thanh Quý cùng Dương Hình trở về.

“Sẽ không vô duyên vô cớ mà bị hỏng giày, nhất định là có người giở trò quỷ!” Cổ Dật Phi dùng sức gật đầu, “Có thể nào là do Diệp Lệ Học làm hay không? Tức giận Du Thanh Quý lớp chúng ta tố cáo cậu ấy trước mặt thầy thể dục, cho nên cậu ta động tay động chân với Du Thanh Quý?”

Chu Tiểu đứng bên cạnh cau mày, không hiểu: “Làm sao mình không nghĩ ra chuyện đó chứ, nhưng tại sao Diệp Lệ Học lại nhắm vào Du Thanh Quý?”

“Này... Các cậu là nam sinh nên không hiểu!” Một nữ sinh ngồi ở hàng trước quay đầu lại: “Ghen tỵ vì Du Thanh Quý lớp chúng ta xinh đẹp, thành tích ưu tú, quan hệ cùng mọi người cũng rất tốt chứ sao nữa! Hơn nữa, Diệp Lệ Học cũng là một người không ra gì, trong ngày thường hay bắt nạt không ít nữ sinh khác.”

Nữ sinh bên cạnh chen miệng vào: “Chính nữ sinh trong lớp cậu ta cũng bị bắt nạt! Hừ, thấy ai hiền lành liền ăn hiếp, thật là ngang ngược!”

Cô ấy lại làm bầm một tiếng: “Tiểu thái muội... Không đúng, là đại thái muội!”*

*Đây là từ bắt nguồn từ Đài Loan, mới đầu chỉ vũ điệu nhảy thoát y của Tiểu Thái Bảo, có tên là Tabledance (náo loạn, óc lộn), sau lại chỉ những nữ sinh lưu manh.

Tần Át Minh phun cộng cô đang ngậm trong miệng ra rồi nói: “Buổi tối chặn đường cô ta, có người nào cùng đi không?”

“Không phải chứ?” Tạ Trạch Vũ do dự: “Không thể đánh nữ sinh đâu.”

Tần Át Minh hừ mạnh một tiếng, nhìn về phía lớp 7, ánh mắt không tốt gì: “Bất chấp đi, các cậu không đi thì mình đi!”

“Mình thấy được đó, trước tiên chúng ta không ra tay, cảnh cáo cô ta đã. Bằng không lại cho là lớp 3 chúng ta bắt nạt nữa!” Cổ Dật Phi đứng bên cạnh cho ý kiến.

“Đến lớp chúng ta lên rồi!” Tô Hiểu Xán ngồi ở phía trước “ôi chào” một tiếng.

Du Thanh Quý chưa trở về, học sinh lớp 3 đồng loạt giống như đưa đám.

“Mọi mọi người cùng thưởng thức màn biểu diễn “Họa Thanh” của lớp lớp 3 khối 11. Người biểu diễn: Du Thanh Quý, Thời Diệu.”

“Thời Diệu???”

“... Thời Diệu... Đầu xanh, không nghe nhầm chứ!!!”

Học sinh trong hội trường xôn xao không ngừng. Không chỉ là học sinh lớp 3 mà những học sinh lớp khác cũng bối rối. Với tính tình của Thời Diệu, cậu ta sẽ tham gia hoạt động vật vãnh này sao?

Chuyện này... Học sinh lớp 3 có ai trùng tên không?

...

Màn che màu đỏ dày nặng được kéo ra, Du Thanh Quý cầm chiếc đàn vi – ô – lông, chậm rãi đi tới giữa sân khấu. Cô mặc chiếc váy ba – lê màu trắng, tóc đen quần thả xuống, một lọn tóc quần rơi xuống vai cô, khẽ đung đưa theo từng động tác của Du Thanh Quý.

Cô dừng lại ở chính giữa sân khấu, hơi nghiêng đầu, khoác đàn vi – ô – lông lên đầu vai. Ánh đèn từ từ sáng lên, những chùm sáng lần lượt chiếu lên người, trong khi đủ loại màu trùng điệp bao phủ thì tay phải mềm mại của Du Thanh Quý uốn cong, nắm lấy cây rồi đặt lên chiếc đàn vi – ô – lông. Chìm trong ánh sáng chiếu rọi, bàn tay trắng nõn của cô giống như của thiên sứ.

Hội trường yên lặng, ánh mắt mọi người cũng nhìn chăm chú vào nhân vật đứng trên sân khấu với màu sắc bao trùm xung quanh.

Du Thanh Quý chậm rãi nhắm mắt lại.

Ánh sáng chiếu mạnh hơn, lộ ra vẻ mặt bình thản của cô.

Khi âm thanh đầu tiên từ ngón tay Du Thanh Quý phát ra thì màn ảnh sau lưng cô chợt sáng. Một bàn tay thon dài xuất hiện trên màn ảnh, đó là một bàn tay rất đẹp, cho dù chỉ là hình dáng nhưng cũng rất hoàn mỹ. Hạt cát từ trong lòng bàn tay rơi xuống, trong lúc tiết tấu của Du Thanh Quý nhẹ nhàng chậm chạp, những hạt cát ắt từ từ lấp đầy màn ảnh.

Bỗng dung tiếng đàn chợt bay vút lên, âm điệu mạnh mẽ thôi thúc.

Trên màn hình lớn, bàn tay kia nhẹ nhàng phát một đường, cổ tay nhẹ nhàng di chuyển, theo bàn tay có thể mơ hồ thấy được đường nét của dây phòng học, còn cả sân tập thể dục nữa. Lại một nắm cát được cầm trong tay, theo âm nhạc mà thả xuống dần dần, ở trong bức họa ấy, chung quanh sân thể dục liền xuất hiện các học sinh đang ra sức hò hào.

Ngón tay thon dài xẹt qua lớp cát mịn, động tác trôi chảy giống như nước.

Trên màn hình lớn, cuộc so tài dần hiện lên, chính là hình ảnh học sinh tham gia chạy đang ở vạch xuất phát chờ hiệu lệnh.

Tiếng đàn của Du Thanh Quý dồn dập, một tiếng rồi lại một tiếng kéo theo nhau.

Cát mịn lại rơi xuống lần nữa, bao trùm tất cả học sinh đang đứng đầu, ngón cái cùng ngón trỏ khẽ phẩy, động tác lưu loát lại càng liền mạch. Học sinh đứng ở hàng đầu lúc trước lại đang nhanh chóng chạy về trước.

Có người ngã xuống, bò dậy, tiếp tục chạy về phía trước. Trong đám học sinh tấp nập, có hình ảnh một học sinh đứng bên cạnh cổ vũ cho một học sinh chạy cuối cùng.

Chính là hình ảnh Du Thanh Quý tham gia cuộc thi chạy 800 mét dành cho nữ lúc trước.

Bàn tay vẽ tranh ngừng lại, tiếng đàn của Du Thanh Quý cũng ngừng lại.

Chẳng qua trong giây phút ấy, dường như cả thế giới cũng ngừng lại theo.

Tiếng đàn uyển chuyển du dương lại nhẹ nhàng vang lên lần nữa, bàn tay xinh đẹp kia nhẫn tâm xẹt qua đồng cát đã từng là những hình vẽ sống động, dây phòng học, sân tập thể dục, cuộc thi đấu, học sinh,... tất cả cũng không còn bóng dáng nữa, trên màn hình lại biến thành một mảnh hỗn độn màu đen. Làm cho người ta thương xót không thôi.

Ngón tay thon dài lại hoạt động, động tác tùy ý như vậy lại khiến người ta chăm chú, vô lý đến đẹp mắt. Trên màn hình từ từ xuất hiện một sâu khấu, dưới ánh đèn là bóng dáng một thiếu nữ tóc ngắn đang nhón chân múa ba – lê.

Mũi chân kiễng lên, cánh tay nâng lên, đầu ngón tay cũng nhếch lên theo, sống lưng lại thẳng băng, chính là cảnh tượng thiên nga đang vờn người. Cảnh tượng ấy giống như một cô công chúa nhỏ cao quý.

Vẽ thiếu nữ xong, bàn tay ấy lại vẽ thiếu nữ ấy với động tác khác. Cái này nối tiếp cái kia, từ đồng cát mịn, lại ra một bức tranh giống như thần tiên, trên màn hình lớn chỉ còn lại những điệu múa.

Thế nhưng chính giữa màn hình lớn lại có khoảng trống.

Lúc tiếng đàn của Du Thanh Quý cao lên thì động tác trên đồng cát mịn cũng nhanh hơn, đầu ngón tay xẹt qua cát mịn, mang theo tiếng vang êm ái. Nơi cổ tay cũng giống như có nhịp điệu.

Tiếng đàn du dương uyển chuyển từ từ đến hồi cuối, khi tiếng nhạc cuối cùng ngưng hẳn thì Du Thanh Quý nhanh chóng rút cây lại.

Thời Diệu cũng nhanh chóng thu tay.

Trên màn hình lớn sau lưng Du Thanh Quý, một thiếu nữ xinh đẹp khẽ liếc mắt kéo đàn vi – ô – lông, một nhóm người múa ba – lê xoay quanh cô ấy, khiến cô ấy trở thành trung tâm của vòng tròn. Gương mặt của thiếu nữ kéo vi – ô – lông chỉ được vẽ bằng vài nét, nhưng lại khiến người ta nhận ra được ngay đó chính là Du Thanh Quý.

Trên sân khấu ánh đèn chia làm hai hướng, một rơi vào Du Thanh Quý đang cúi đầu thật thấp, còn một lại chiếu xung quanh mọi người, cuối cùng lại rơi vào một bên vẫn luôn mờ tối.

Thời Diệu ngồi trước bàn dài, cậu cầm một túi cát mịn rải xuống, phá bỏ cát vẽ. Cậu mặc đồng phục trắng sạch sẽ, chiếc nơ màu đen đã không còn nữa, thay vì đó hai chiếc nút trên cùng được mở ra, cổ áo rời rạc lộ ra hầu hết. Dưới ánh đèn sáng ngời, gương mặt tinh xảo như được mài dũa của Thời Diệu vẫn không có một chút khác thường nào, cũng bởi vì ánh đèn chiếu tới khiến vẻ đẹp trai kia được phóng đại lên gấp trăm ngàn lần.

Lúc Thời Diệu đứng dậy, ánh mắt tùy ý liếc nhìn Du Thanh Quý một cái, cậu đưa tay nhét vào trong túi quần. Lười biếng đi về phía cầu thang.

Lúc Du Thanh Quý cùng Thời Diệu biểu diễn, tất cả học sinh ở trong hội trường giống như ngừng thở, chỉ sợ một tiếng động phát ra cũng sẽ phá hỏng màn tuyệt đẹp kia. Lúc này, bỗng nhiên hội trường yên lặng lại vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Tiếng vỗ tay đó một lúc lâu vẫn không ngớt, từ những nữ sinh hét chói tai đến những nam sinh huyết gió, còn có càng ngày càng nhiều tiếng bàn luận.

“Trời ơi! Tôi vừa nhìn thấy gì vậy? Thế mà tận mắt thấy Thời Diệu vẽ tranh đó! Trước kia bỏ lỡ triển lãm tranh của cậu ấy, không nghĩ tới hôm nay lại chính mắt thấy Thời Diệu vẽ trên cát!”

“Nam thần của tôi đẹp trai quá! Thì ra Thời Diệu còn có thể vẽ tranh cát! Vẽ tuyệt vời quá, thật là nhớ lúc cậu ấy đang vẽ mà! Ô ô ô ô...”

“Nữ sinh mới chuyển tới tên gì vậy? Cái gì Quý? A đúng đúng rồi... Du Thanh Quý! Kéo đàn vi – ô – lông không tệ! Thật là có thần thái đó! Giống như tiên nữ vậy!”

“Tại sao Thời Diệu lại biểu diễn cùng nữ sinh mới tới? A... Trai tài gái sắc chính là vậy sao? Có phải hay không...”

“Nói bậy! Thời Diệu là chồng của mình!”

“Ngưng, Thời Diệu đang đi về phía này đó. Cậu đứng lên gọi tiếng chồng trước mặt cậu ấy đi! Xem Thời Diệu nhà cậu có đồng ý hay không?”

“Câm miệng, đừng nói nữa...”

Cùng tiếng hét chói tai của nữ sinh, có một người khác biệt. Diệp Lê Học đứng bên cạnh sân khấu, lạnh lùng nhìn chăm chăm Du Thanh Quý, trong mắt lộ ra tức giận cùng căm hận. Cô nắm một cái lên cây cột bên cạnh, phát ra tức giận trong lòng. Hoàn toàn mất hết hứng thú với màn biểu diễn kế tiếp của mình. Cô phát hiện, làm sao cô còn tâm tư đi biểu diễn để giành danh tiếng? Cô chỉ muốn làm thế nào để đoạt lại Thời Diệu của mình, làm sao trả thù Du Thanh Quý! Nhất là khi Diệp Lê Học nhìn thấy Thời Diệu xuyên qua những chỗ ngồi, chậm rãi đi ra ngoài, Du Thanh Quý chân trần chạy đuổi theo. Diệp Lê Học nheo mắt lại, ánh mắt nhìn Du Thanh Quý càng tràn đầy căm thù!

“Thời Diệu!” Du Thanh Quý vẫn còn đang giữ đàn vi – ô – lông.

Thời Diệu dừng bước, xoay người nhìn Du Thanh Quý đứng cách đó không xa.

“Cảm ơn cậu!” Đôi mắt Du Thanh Quý cong cong, khoe miệng cũng cong lên thành một nụ cười ngọt ngào.

Cô mặc trên người bộ váy múa ba – lê trắng như tuyết, tất chân màu trắng khéo léo bao quanh đôi chân trắng tấp. Cô bước xuống khỏi sân khấu, từ nguồn ánh sáng đang chiếu trên người mà chạy tới, trên người cô giống như cũng mang theo một luồng ánh sáng dịu dàng.

Thời Diệu gạt mình, giống như cậu có linh cảm, rốt cuộc cũng biết thiếu nữ Bạc Hà nở nụ cười như thế nào để miêu tả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

“Thanh Quý, cậu thật giỏi!” Dương Hinh cùng hai nữ sinh khác trong lớp đuổi tới.

Du Thanh Quý lập tức ngưng ngừng cười cười, trả lời: “Không có đâu, cảm ơn các cậu.”

“Vừa đại hội thể dục thể thao vừa đàn vi – ô – lông, nhất định là rất mệt mỏi, đi, chúng ta về chỗ nhìn người khác biểu diễn đi!” Dương Hinh nắm tay Du Thanh Quý kéo cô về phía chỗ ngồi.

“Được!” Du Thanh Quý đi theo sau, cô bước được hai bước thì quay đầu lại. Chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng Thời Diệu đi ra khỏi hội trường.

Dương Hinh kéo Du Thanh Quý về chỗ ngồi, sau đó lập tức đưa giày cho cô: “Mau mang giày vào!”

“Cảm ơn lớp trưởng.” Du Thanh Quý cười nhận lấy giày rồi mang vào.

Đêm hội vẫn còn tiếp tục, nhưng giống như phần cao trào nhất đã qua, nhiệt tình của mọi người không còn cao như trước nữa, dường như ai cũng còn chìm đắm trong phần biểu diễn của Du Thanh Quý cùng Thời Diệu.

Thỉnh thoảng còn có vài bạn học chuyển ánh mắt lên người Du Thanh Quý.

Nếu không phải là Thời Diệu đã rời đi, sợ rằng cậu ấy cũng không thể tránh khỏi tầm quan sát của những học sinh này. Bây giờ chỉ còn lại Du Thanh Quý gánh những ánh mắt ấy.

Du Thanh Quý còn mặc váy ba – lê trắng như tuyết, cô đoan đoan chính chính ngồi tại chỗ, mắt nhìn thẳng về trước, chăm chú nhìn các màn biểu diễn, xem nhẹ ánh mắt tò mò của người khác.

Học sinh ngồi đầy trong hội trường, nếu ở xa nhìn sang, trong vô vàn học sinh ấy, Du Thanh Quý là người dễ thấy nhất. Cho dù cô không làm gì, không nhúc nhích mà chỉ ngoan ngoãn ngồi một chỗ cũng đủ hấp dẫn ánh mắt của đại đa số người khác rồi.

Mãi cho đến chín giờ rưỡi thì buổi liên hoan mới kết thúc. Các lớp học rời khỏi hội trường theo thứ tự từng lớp. Học sinh ra khỏi hội trường thì mỗi người đều vui vẻ không thôi, bởi vì lễ Quốc Khánh đã đến, bảy ngày nghỉ của bọn họ cũng đến rồi.

Dương Hinh là học sinh ở nội trú, cô vỗ vỗ bả vai Du Thanh Quý rồi nói: “Bây giờ trễ thế này rồi, làm sao cậu về nhà được?”

“Được mà, nhà mình cách trường rất gần, về nhanh thôi, không tới mười lăm phút đâu, lớp trưởng không cần lo lắng.” Du Thanh Quý cười nói.

“Vây cũng được, cậu cẩn thận một chút, mình về ký túc xá trước đây.”

“Ừ.” Du Thanh Quý gật đầu một cái rồi tạm biệt Dương Hinh, cô theo đám đông ra khỏi trường.

Du Thanh Quý đi xuyên qua cửa chính của trường Lục Trung rồi đến đường chính, đi về nhà cần phải đi qua một con hẻm nhỏ, bỗng nhiên bị người khác cản lại.

Du Thanh Quý nhìn bảy tám người trước mặt, đầu tiên là cô hoảng sợ, ngay sau đó trong mắt hiện lên một chút nghi ngờ. Khi nhìn thấy người dẫn đầu bảy tám nữ sinh này là Diệp Lệ Học thì cô không tự chủ mà lui về phía sau từng bước.

“Du Thanh Quý đúng không? Xem tao dạy dỗ mày đây.” Diệp Lệ Học khoanh tay, lạnh lùng nhìn Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý cau mày, không hiểu nhìn Diệp Lệ Học hỏi: “Có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi đắc tội cô ở đâu? Cô cứ nhắm vào tôi như vậy, đầu tiên là lúc đua 800 mét, cô cố ý đụng tôi ngã trật chân, sau đó lại... Giày của tôi cũng là do cô ném đi đúng không?”

“Ha ha...” Diệp Lệ Học cười lạnh hai tiếng, “Đúng rồi, là tao ném vô thùng rác, như thế nào?”

Cô ta hất cằm nhìn Du Thanh Quý, thái độ hống hách ngang ngược.

Một nữ sinh đứng sau cũng khoanh tay giống Diệp Lệ Học khinh miệt nhìn Du Thanh Quý một cái: “Lệ Học, xem ra Du Thanh Quý đây không biết mình sau ở đâu đó. Thật thú vị.”

Một nữ sinh khác cười hi hi nói: “Không biết cũng không sao cả, đánh một trận thì nhất định sẽ biết thôi!”

Du Thanh Quý lùi lại về phía sau hai bước, nhú mắt nhìn những người kia.

“Ý hay!” Diệp Lệ Học cười cười, mang theo bảy tám nữ sinh sau lưng vây quanh Du Thanh Quý.

Nhìn những người kia từ từ đến gần, Du Thanh Quý càng nhú mắt lại chặt hơn, nhìn Diệp Lệ Học nói: “Rốt cuộc các người có nói đạo lý hay không, đánh nhau là không đúng! Nếu như bị trường học biết có ầu ẩu thì sẽ bị xử phạt! Lỗi nặng đó!”

“Ha ha ha...” Bảy nữ sinh cười lớn, bộ dạng giống như nghe được câu chuyện buồn cười nhất.

“Có bản lĩnh thì mày cứ tiếp tục tố cáo đi, xem thử tao có đuổi mày ra khỏi trường học được không.” Diệp Lệ Học tiện tay cầm lấy cây gậy đi tới chỗ Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý tròn to hai mắt cuống quýt lớn tiếng nói: “Không được, các người không thể làm vậy!”

“Đề mày gạt người này, đề mày dụ dỗ Thời Diệu này! Hôm nay chị đây phải dạy mày thật tốt một bữa!”

Cây gậy trong tay Diệp Lệ Học giơ lên vừa muốn rơi xuống.

“Diệp Lệ Học, cô muốn làm gì?” Tần Ất Minh mang theo mấy nam sinh xông tới.

Tần Ất Minh nắm lấy cánh tay Du Thanh Quý rồi kéo cô ra sau lưng mình, cậu nhìn chăm chăm Diệp Lệ Học cười lạnh một tiếng, nói: “A, Diệp Lệ Học cô lại dám bắt nạt người lớp ba chúng tôi!”

“Tần Ất Minh, chẳng lẽ cậu muốn giúp nó?” Diệp Lệ Học bị Tần Ất Minh chọc tức không hề nhẹ. Vốn gương mặt của Diệp Lệ Học cũng tính là xinh đẹp, nhưng cô ta thích trang điểm đậm, lúc này lại mang dáng vẻ của hung thần ác độc nên khiến gương mặt dễ nhìn trở nên thật khó coi.

Nữ sinh bên cạnh Diệp Lệ Học dùng tay chỉ Tần Ất Minh, Chu Tiểu cùng mấy nam sinh khác, vênh vao nói: “Thế nào, nam sinh lớp 3 muốn đánh nữ sinh sao? Thật có tiền đồ đó! Đây là chuyện giữa nữ sinh chúng tôi, tốt nhất các người tránh qua một bên đi, đừng xen vào việc của người khác, đừng để

người khác chê cười!”

“Đúng là tôi muốn quan chuyện này đó! Chỉ cần là người của lớp 3, không ai có thể động vào!” Tấn Át Minh chỉ vào mấy nữ sinh đối diện lớn tiếng nói.

“Mẹ kiếp.” Diệp Lệ Học mắng một câu thô tục.

Đánh nhau, đương nhiên nữ sinh không thể đánh lại nam sinh.

Diệp Lệ Học trừng mắt lạnh lùng nhìn Du Thanh Quý một cái, dùng tay chỉ thẳng vào mặt Du Thanh Quý cảnh cáo: “Tao nói cho mày biết! Sau này cách xa Thời Diệu ra một chút, nếu để tao thấy mày dụ dỗ cậu ấy thì tao đánh gãy chân của mày.”

“Rõ ràng tôi không có!” Du Thanh Quý tức đến mặt, hai má cùng cổ cũng đỏ lên.

Hiển nhiên Diệp Lệ Học không tin lời giải thích của cô, bỏ lại một câu “không biết xấu hổ” rồi phát tay rời đi cùng mấy nữ sinh kia.

“Hừ, cậu không sao chứ?” Tấn Át Minh nhìn về phía Du Thanh Quý.

Vành mắt Du Thanh Quý ửng đỏ, nhỏ giọng lầm bầm: “Minh không sao mà, chẳng hiểu sao bọn họ lại nói oan cho người khác...”

Cổ Dật Phi đứng bên cạnh cười an ủi: “Ha ha, Diệp Lệ Học thích Thời Diệu lớp ta lâu rồi, nhất định là thấy cậu biểu diễn với Thời Diệu đó. Ôi chao, cậu đừng để ý nữa, tính cô ta là như vậy đó. Từ trước đến nay ở cùng một chỗ với nam sinh, đánh nhau uống rượu cũng làm hết rồi. Nhưng mà nếu sau này cô ta bắt nạt cậu thì cứ nói với chúng mình! Mặc dù lớp 3 chúng ta không được gì, nhưng không thể để người ta ăn hiếp quen thói!”

Du Thanh Quý miễn cưỡng cười một chút: “Cảm ơn các cậu, cảm ơn.”

“Một lớp mà, nên làm nên làm...” Chu Tiểu cười gãi gãi đầu, mấy nam sinh nhìn vành mắt ửng đỏ của Du Thanh Quý cũng có chút không được tự nhiên.

“Đi thôi, mình đưa cậu về nhà.” Tấn Át Minh nói.

Vốn là Du Thanh Quý định từ chối, nhưng nghĩ đến bộ dạng đe dọa của Diệp Lệ Học thì lại không từ chối ý tốt của người ta, cười cười gật đầu đồng ý.

Cổ Dật Phi vừa định theo sau, Chu Tiểu kéo cậu ta lại, nhỏ giọng nói: “Cậu bị ngốc à! Lúc này để một mình Tấn Át Minh đưa Du Thanh Quý về nhà là được...”

...

Du Thanh Quý cúi đầu, tâm trạng không tốt nên im lặng suốt quãng đường. Tấn Át Minh đi bên cạnh cô cũng không nói gì. Hai người im lặng đi hơn mười phút thì đến cửa nhà Du Thanh Quý.

“Cảm ơn cậu.” Tâm trạng của Du Thanh Quý vẫn còn chưa tốt, nhưng lời nói với Tấn Át Minh rất chân thành.

“Đừng khách sáo mà, việc nhỏ thôi. Sau này có người bắt nạt cậu, cậu nói mình là được!” Tấn Át Minh vỗ lên lồng ngực của mình.

Nụ cười trên mặt Du Thanh Quý lại sâu hơn vài phần, cô nói một lần nữa: “Cảm ơn cậu, thật lòng”

“Đã bảo cậu không được khách sáo mà, mình đi đây.” Tấn Át Minh xoay người đi về.

“Tấn Át Minh!” Du Thanh Quý lại gọi cậu lại.

“Hả?” Tấn Át Minh quay đầu nhìn.

“Cái đó... Thật xin lỗi... Minh, trước kia mình lên nói cậu là học sinh xấu... Minh không nên có thành kiến với cậu, thajra thì cậu cũng là học sinh tốt, nhiệt tình!” Du Thanh Quý nhìn Tấn Át Minh nghiêm túc nói. Trong ánh mắt cô vừa có chân thành vừa có áy náy, bộ dạng giống như trẻ con làm sai chuyện.

Tấn Át Minh bị đáng vẻ ấy của Du Thanh Quý chọc cười.

...

Cũng không biết có phải vì Du Thanh Quý gọi cậu lại rồi nói những lời ấy hay không, Tấn Át Minh khắc sâu chuyện ấy trong lòng. Đã thật lâu rồi không có tâm trạng tốt như vậy. Dường như... con đường phía trước rộng mở!

Cậu vừa hát vừa đi dọc theo con đường về, mới vừa tới cổng trường Lục Trung thì liền gặp Thời Diệu.

“Thời Diệu!” Tấn Át Minh bước nhanh đuổi theo.

Thời Diệu dừng lại.

“Cậu có biết Diệp Lệ Học hiểu nhầm cậu và Du Thanh Quý có quan hệ gì đó nên mới ba lần mấy lượt nhằm vào Du Thanh Quý không?”

Thời Diệu cau mày.

...

Du Thanh Quý vào trong nhà, bà ngoại cùng mẹ đã ngủ rồi. Cô đứng ở cửa cởi giày ra, nhón mũi chân trở về phòng của mình, cô cố gắng không phát ra chút tiếng động nào, tránh đánh thức hai người kia dậy.

Hôm nay thật là mệt mỏi.

Du Thanh Quý đi vào phòng mình, nằm lên bàn sách một lúc lâu giống như một con mèo nhỏ lười biếng, sau đó mệt mỏi trong người mới miễn cưỡng giảm đi hơn một nửa.

Cô ngồi thẳng dậy, lấy điện thoại di động trong ngăn kéo ra rồi mở Weibo.

Hả?

Vậy mà Hắc Diệu Đại Đại lại đăng gì đó lên Weibo rồi! Phải biết là... Một năm rồi người đó không đăng gì cả!

Du Thanh Quý tròn to hai mắt, cẩn thận nhìn chăm chăm vào Weibo của ai đó. Vẫn là phong cách trước kia của Hắc Diệu, không ghi bất kỳ chữ nào, chỉ có một tấm hình mà thôi.

Nhưng tranh minh họa lần này lại không giống với phong cách trước kia của cậu ấy, quá khác biệt!

Tranh minh họa lần này của Hắc Diệu đơn giản hơn bất kỳ tấm hình nào trước đó, chỉ là một tờ bản nháp đơn giản. Bút máy miêu tả trên đường chạy có một con rùa nhỏ, bốn chân của rùa nhỏ, mũi, ánh mắt đều lệch, giống như con rùa này đã chạy trên đường thật lâu rồi, mệt mỏi nên chạy sai đường đua rồi!

Đối với những bức tranh minh họa tinh xảo của Thời Diệu mà nói, bản vẽ rùa nhỏ lần này không giống với những bản khác...

Một quả bóng da nhảy nháy: Không đợi được thiếu nữ Bạc Hà, lại xuất hiện một con rùa xấu xí...?!!!

A Huru: Đại thần, người xảy ra chuyện gì!!

Ba ngày tăng mười ký: “Thật sự bị hack tài khoản sao...”

Hạt đậu không có mí mắt: “Chỉ có tôi nghĩ thấy mùi chua mùi thúi của tình sao...?”

Đại thần già: Lầu trên +1

...

Du Thanh Quý nhìn chăm chăm bức vẽ này lâu thật lâu, nhìn con rùa nhỏ ki, thế mà... càng xem càng thấy đẹp, càng xem càng thích!

Tại sao có thể đẹp như vậy!

Hắc Diệu vẽ cái gì cũng đẹp! Con rùa này là con rùa xinh đẹp khá ái nhất trong dòng họ rùa đó!

Du Thanh Quý híp mắt lại, vui vẻ đứng dậy khỏi ghế, xoay vòng vòng tại chỗ rồi mở Weibo lên bình luận:

Tiểu Mê Quý của Hắc Diệu Đại Đại: “Trời ơi, muốn làm con rùa hạnh phúc dưới ngòi bút của Hắc Diệu quá!”

Du Thanh Quý vừa mới gửi đi thì điện thoại di động chợt vang lên, dọa cô giật mình. Du Thanh Quý nhìn trên màn hình điện thoại hiện lên dòng chữ “Ba ba con yêu nhất”, sững sờ chớp mắt một cái rồi mới bấm nhận cuộc gọi.

“Ba ba.”

“Tiểu Quý chưa ngủ sao?”

“Chưa ba, hôm nay trường có hoạt động, con vừa về.” Du Thanh Quý nắm chặt điện thoại.

Bên kia im lặng trong giây lát rồi mới nói tiếp: “Tiểu Quý, mới vào học có quen chưa? Có bị bắt nạt không?”

“Không có đâu. con rất khỏe, mọi thứ cũng rất tốt...”

Bên kia điện thoại vang lên tiếng cười: “Chính xác! Tiểu Quý của ba luôn giỏi nhất!”

Lúc này khỏe miệng Du Thanh Quỳnh mới cong lên vui vẻ.

“Đừng rồi, tiền ba cho có đủ dùng không? Không đủ thì nói ba gửi thêm.”

Du Thanh Quỳnh từ từ dựa lưng vào vách tường, cười nói: “Đủ mà ba, còn khá nhiều. Ba ba không cần cho con thêm đâu.”

Bên kia “ừ” một tiếng, “Không phải lần trước con nói muốn cái gì đó... Huyền cái gì xã hình dạng búp bê số lượng có hạn đó? Ba ba đặt cho con rồi, có thể mấy ngày nữa là tới đó.”

“Huyền Tịch Xã!” Ánh mắt Du Thanh Quỳnh liền sáng lên, “Ba ba nói là hình búp bê người cá mới ra nhân dịp lễ kỷ niệm sao?”

“Hình như là tên đó. Cái gì mà chỉ giới hạn 66 cái...”

“Đúng! Là nó! Cảm ơn b aba!” Trong mắt Du Thanh Quỳnh tràn đầy vui mừng, hạnh phúc không tả được.

“Tiểu Quỳnh?” Mẹ của Du Thanh Quỳnh, Mễ Doanh Tinh đứng ngoài gọi.

Du Thanh Quỳnh ngẩn ra, ngăn chặn vui mừng trong lòng lại.

“Ba ba, con có chút việc, lần sau gọi cho ba nhé...” Du Thanh Quỳnh vội cúp điện thoại.

Mễ Doanh Tinh đẩy cửa đi vào, nhìn Du Thanh Quỳnh đứng dựa tường chất vấn: “Con vừa gọi điện cho ai đó?”

Du Thanh Quỳnh cắn đầu lưỡi, cô phải nói dối, phải nói ra ai đó. Nhưng cô không thích nói dối, hơn nữa lại nói dối với mẹ của mình. Cô nhìn mẹ, mím môi thật chặt.

“Con nói chuyện điện thoại với ba con đúng không? Mẹ hỏi con đó!” Gương mặt của Mễ Doanh Tinh rất thanh tú, có thể thấy là một mỹ nhân, đáng tiếc sắc mặt tái nhợt, nhìn không tốt lắm, che giấu đi cả sự tức giận đang lan tràn trên mặt.

“Vâng...” Du Thanh Quỳnh cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Động Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

“Con có phải là con gái của mẹ hay không? Chẳng phải trước kia đã bảo con không được liên lạc với tên đàn ông phụ bạc đó sao!” Mễ Doanh Tinh xông tới kéo cánh tay của Du Thanh Quỳnh, dùng sức đánh hai cái lên lưng cô. Đợi đến lúc đánh cái thứ ba thì bàn tay giờ lên cao lại buông thõng xuống.

Mễ Doanh Tinh đẩy Du Thanh Quỳnh ra, vừa khóc vừa nói: “Ông ấy nhẫn tâm bỏ mẹ con chúng ta, mẹ chỉ có con... Tại sao con còn nhớ ông ấy chứ! Con không sợ làm mẹ... thất vọng sao? Mẹ biết... Bởi vì tiền! Bởi vì ông ấy có tiền, dùng tiền mua chuộc con!”

Mễ Doanh Tinh nhìn xung quanh căn phòng, gương mặt dữ tợn.

“Không phải vậy! Không phải như thế! Mẹ!” Du Thanh Quỳnh nắm lấy tay mẹ mình, nước mắt thì nhau rơi xuống khỏi vành mắt.

“Cũng bởi vì tiền!” Mễ Doanh Tinh hất tay Du Thanh Quỳnh ra rồi chạy tới trước bàn dài, hất máy may, bàn ủi, kéo, hộp đựng hạt châu xuống đất. Bà lại xông tới trước giá tủ, ném toàn bộ băng dán, giấy dán, cọ màu trong tay xuống.

Du Thanh Quỳnh đứng trong góc tường, không ngừng rơi nước mắt.

Lúc Mễ Doanh Tinh định chạy tới trước chiếc tủ đối diện, muốn lấy búp bê của cô ném đi, rốt cuộc Du Thanh Quỳnh cũng chạy tới ngăn trước người bà.

“Mẹ, con cầu xin mẹ, đừng đụng vào cái này, đừng...” Du Thanh Quỳnh khóc lóc kéo tay mẹ, siết thật chặt không chịu buông ra.

“Con thả ra cho mẹ!” Mễ Doanh Tinh dùng sức giãy dụa.

“Mẹ. Con xin mẹ đừng vứt những thứ này... Mẹ không muốn thấy thì con cất đi là được...”

Chúc Hương Lan vội vàng khoác áo choàng rồi chạy tới, bà liếc mắt nhìn đồng lõa xộn dưới đất thì hỏi: “Là chuyện gì?”

“Lòng của con đặt tại người đàn ông phụ bạc kia, mẹ nuôi con vô ích rồi!” Sắc mặt Mễ Doanh Tĩnh tái nhợt.

“Mẹ...” Du Thanh Quý ôm Mễ Doanh Tĩnh, “Con sai rồi, mẹ đừng giận nữa! Đừng khóc! Con không bao giờ... liên lạc với ba nữa...”

Lúc này Mễ Doanh Tĩnh mới tỉnh táo lại một chút, bà lạnh giọng cảnh cáo: “Sau này con không được gọi tên đàn ông đó là ba nữa!”

Du Thanh Quý cắn môi cúi đầu, vẫn không ngừng khóc.

Nhìn con gái khóc thành như vậy, trong lòng Mễ Doanh Tĩnh lại càng khó chịu, dường như nỗi đau khổ trong lòng lại lớn hơn gấp đôi.

“Con giận chó đánh mèo con bé làm gì chứ!” Chúc Hương Lan thở dài, vừa cầu nhàu vừa đẩy Mễ Doanh Tĩnh đi ra ngoài. Chúc Hương Lan đi tới cửa, quay đầu nhìn về phía Du Thanh Quý nói: “Quý Quý đừng khóc, rửa mặt rồi ngủ sớm một chút!”

Du Thanh Quý lau nước mắt, cúi đầu nói: “Con biết rồi, bà ngoại.”

Chờ bà ngoại đưa mẹ ra ngoài, Du Thanh Quý quay đầu lại nhìn sau lưng mình. Búp bê trên giá đỡ cười với cô, nháy mắt với cô. Nhìn bọn chúng, Du Thanh Quý lại cảm thấy ngượng ngùng nếu cứ tiếp tục khóc nữa. Cô đưa tay lên qua loa lau nước mắt trên mặt.

Vốn là ba bé búp bê đứng cùng nhau, bây giờ đồng loạt bị ngã siêu vẹo trong ô đứng.

Du Thanh Quý chỉnh lại tóc cùng quần áo cho chúng, sau đó giúp chúng đứng ngay ngắn trong ô, hơn nữa còn nâng tay của búp bê lên, bày ra tư thế “đỉnh”.*

*Nguyên văn là “tối cao”, mà thấy như thế không hay, nên mình chuyển thành “đỉnh”.

Du Thanh Quý nhặt băng dán, giấy dán rơi đầy đất lên, lại phân loại theo phong cách, màu sắc, to nhỏ rồi đặt trên giá một lần nữa. Đợi đến lúc cô sắp xếp căn phòng trở lại như lúc trước thì đã đến mười hai giờ. Du Thanh Quý đã vất vả cả ngày, đến bây giờ cả người đều có cảm giác mệt mỏi.

Cô lấy điện thoại đi động ra, nhìn thấy tin nhắn mình chưa đọc:

Ba ba con yêu nhất: Tiểu Quý, mấy ngày nữa ba ba về nước thăm con.

Đầu ngón tay Du Thanh Quý chậm chạp gõ một chữ “Dạ”, ngón cái dừng lại ở phía trên nút gửi. Qua một lúc lâu, cô lại xóa chữ “dạ” kia mất.

Thoát khỏi mục tin nhắn, cô lại mở trang Weibo của Hắc Diệu ra xem. Dường như nhìn tranh minh họa của người ấy, cô lại có thêm năng lượng cho bản thân.

Cập nhật mới nhất trên Weibo của Hắc Diệu không phải là tranh minh họa chú rùa kia, mà là một dòng trạng thái, câu nói rất đơn giản:

--- Cô ấy nhìn rất được.

Du Thanh Quý ngây ngẩn cả người. Cô ngẩn ngơ, có chút không tin vào mắt mình, cô load* lại trang, dòng trạng thái kia đã không còn nữa.

*ở đây ý chỉ tải lại trang, làm mới trang Weibo.

Ách... Bị xóa rồi?

...

Du Thanh Quý là học sinh giỏi dịu dàng điềm đạm, trường học cho nghỉ lễ bảy ngày cô cũng không đi đâu cả.

Du Thanh Quý ngồi trước cửa sổ, nghiêm túc làm một cuốn sổ tay. Hiện tại cuốn sổ kia đã bị cô dùng hết một nửa một cách nhanh chóng, cô phải làm tiếp một cuốn sổ tay xinh xắn nữa để làm lưu bút cho lớp. Cô mua rất nhiều sổ tay, nhưng vẫn luôn không hài lòng với bề ngoài của chúng. Suy nghĩ một chút, cô quyết định tự mình làm.

Sáng sớm cô đã bắt đầu bận rộn, buổi trưa chỉ ăn đơn giản hai chén cơm rồi trở lại tiếp tục làm.

Cô chọn một chiếc kẹp trong suốt, sau đó lựa loại vải thích hợp bọc chiếc kẹp đó lại. Chỉ là công đoạn lựa vải đã tiêu tốn khá nhiều thời gian, cuối cùng cô chọn màu lam nhạt cùng màu xanh, ghép hai loại vải này lại.

Làm kẹp sổ, băng quấn, khoảng cách của kẹp sổ... Những công việc này lại chiếm nhiều thời gian hơn.

Nhìn thành phẩm, Du Thanh Quý cau mày, tại sao lại cảm thấy hơi đơn giản nhỉ?

Cô ngẩng đầu lên, nhìn hai chậu hoa trên cửa sổ rồi suy nghĩ. Một chậu Thuộc Dược, một chậu Tiên Nhân Cầu. Hoa Thuộc Dược đã qua đợt ra hoa, mà chậu cây Tiên Nhân Cầu lại nở ra một đóa hoa nhỏ màu đỏ tươi. Lúc Du Thanh Quý mua chậu hoa này về thì nó liền nở hoa, mà hôm nay đã nửa năm trôi qua, bông hoa nhỏ màu đỏ kia vẫn chưa rụng đi.

Du Thanh Quỳnh suy nghĩ một chút, lại tháo bìa sổ ra, cầm hộp kim chỉ tới, dựa theo cây Tiên Nhân Cầu trên cửa sổ, bắt đầu thêu lên da bên ngoài bìa sổ. Cô thêu rất nghiêm túc, mỗi một đường may cũng không dám cầu thả. Cho đến lúc sắp tới thì cô mới thêu xong cây Tiên Nhân Cầu ở bên phải bìa sổ. Cô cười cười sờ vào đường thêu, vô cùng hài lòng.

Cô ghép bìa vào sổ, lại lấy một tờ giấy thật đẹp lót ở bên trong. Dán lại xong xuôi, thành công!

Du Thanh Quỳnh ngẩng đầu nhìn cây Tiên Nhân Cầu trên cửa sổ một lần nữa, trong lòng mơ hồ cảm thấy kỳ lạ. Hoa gì mà có thể nửa năm không rụng được như thế? Hơn nữa một chút biến hóa cũng không có...

Cô nhủ mảy mai, bắt đầu hoài nghi có phải mình bị gạt hay không. Trong lòng đấu tranh chốc lát, cuối cùng đứng lên, cầm lấy bông hoa rồi mở ra xem, lời kéo kéo...

Du Thanh Quỳnh kinh ngạc nhìn thanh sắt được giấu ở bên trong.

Cô muốn khóc thét lên rồi!

Nửa năm nay, cô nghiêm chỉnh làm theo lời người bán, mỗi ngày tưới một lần, lượng nước cũng phải đo lường cho chính xác, không được nhiều hay ít dù chỉ một chút. Lúc cô dọn nhà cũng mang chậu hoa Tiên Nhân Cầu bên người, bây giờ sự thật nó chỉ là bông hoa giả có gắn sắt bên trong.

Một lòng nhiệt huyết bị dập tắt một cách thô bạo.

Du Thanh Quỳnh gục đầu nhỏ xuống, tóc quăn đen cũng rũ xuống theo, khó che giấu được thái độ như đưa đám.

Cô mím môi liếc về phía chiếc sổ tay vừa làm xong, sau đó cầm bông hoa Tiên Nhân Cầu giả kia ở hàng khay của cô.

Dường như dễ nhìn hơn rất nhiều!

Du Thanh Quỳnh vui lên, tất cả nét đưa đám kia không cánh mà bay. Cô cầm điện thoại di động lên chụp lại thành quả lao động của mình, sau đó chuẩn bị đăng trạng thái đầu tiên của mình lên Weibo (ý chỉ đây là lần đầu chị ấy đăng weibo)

“Tiểu Quỳnh Quỳnh ra tay, có cả thiên hạ!

[Thêm ảnh]”

Ách... Không được, đổi câu nói!

“Ghi chép cuộc sống

[Thêm ảnh]”

Quá... nhàm chán, đổi lại!

“Được nghỉ ^^ ha ha! Hao tâm tổn sức cả ngày để làm thủ công! Vặn vặn tay~~~

[Thêm ảnh]”

Dường như... cũng gần giống với phong cách ngày thường của mình? Nhưng mà...

Du Thanh Quỳnh nhớ tới cho tới bây giờ Hắc Diệu đăng Weibo cũng chỉ đăng hình không kèm chữ. Ách... Trừ tới hôm qua, đột nhiên đăng dòng trạng thái kia cũng chẳng giải thích được.

Cho nên, Du Thanh Quỳnh xóa toàn bộ mấy chữ mà mình đã vắt óc suy nghĩ ra. Cô mở hình ảnh ra, nhìn tấm hình kia rồi cười hi hi một lúc, tiếp đến lấy cuốn sổ tay cũ, chọn mấy tờ nhìn đẹp mắt rồi chụp hình lại, đăng hết lên!

Vui vẻ xong, cô mở sổ tay ra bắt đầu lập kế hoạch. Đầu ngón tay xẹt qua tờ lịch, cô “à” lên một tiếng.

Ngày mai là ngày năm, sinh nhật của Lục Vũ Toàn.

...

“Vũ Toàn, sinh nhật vui vẻ!” Du Thanh Quỳnh ôm bánh sinh nhật trong ngực, ngượng ngùng cười cười: “Đây là bánh kem mình tự làm, hy vọng cậu sẽ không ghét nó...”

“Oa! Cậu tự làm sao?” Lục Vũ Toàn kinh ngạc đặt bánh kem Du Thanh Quỳnh đưa tới lên bàn, mấy nữ sinh trong lớp cũng đều nhìn thấy nên đi tới.

Mở hộp đựng bánh, bánh trái cây bên trong liền lộ ra. Chính giữa bốn màu nước trái cây là chiếc bánh quy được nặn thành hình người, trong tay bánh hình người ấy lại cầm tấm bảng, trên đó viết: Tôi là Lục Vũ Toàn.

Bánh quy hình người cười vô cùng rạng rỡ.

“Trời ơi! Thanh Quý, cậu đừng nói với mình bánh quy đây là do cậu tự nướng đấy nhé!” Lục Vũ Toàn tròn to hai mắt, mặt tràn đầy khiếp sợ.

“Đúng vậy, là mình nướng. Nhưng không thể làm thành hình người đẹp giống như cậu được!” Du Thanh Quý liếc mắt, khe khẽ cười.

“Thanh Quý của mình, cậu quá tuyệt vời! Đây là món quà tốt nhất của mình rồi!” Lục Vũ Toàn xoay người dang hai tay ra, tặng cho Du Thanh Quý một cái ôm thật chặt.

“Này! Vũ Toàn, cậu nói như vậy... không sợ bọn mình giận sao?”

“Đúng vậy đó, quà của ai cũng đều có tâm hết đó!”

Lục Vũ Toàn xoay người nhìn hai nữ sinh cùng lớp đang làm bộ tức giận kia.

“Mình thích, mình thích hết!” Lục Vũ Toàn lại dùng sức hôn lên mặt hai nữ sinh kia một cái, khiến hai người họ vừa tránh vừa cười duyên một trận.

Nhưng mà, Lục Vũ Toàn vẫn kéo Du Thanh Quý đến bên cạnh mình ngồi.

Trải qua đêm diễn nghệ thuật ngày đó, rất nhiều học sinh của trường Lục Trung biết Du Thanh Quý. Thời gian đầu học sinh cùng lớp của Lục Vũ Toàn không dám nói đùa với Du Thanh Quý, lo lắng cô là một “học sinh giỏi” kiêu ngạo.

Nhưng một lúc lâu sau, bọn họ mới phát hiện Du Thanh Quý không chỉ xinh đẹp, đa tài đa nghệ mà còn có tính cách khiến người ta vô cùng yêu thích. Học sinh tham gia sinh nhật của Lục Vũ Toàn đã nhanh chóng thích cô gái hay cười Du Thanh Quý.

Mọi người đang nói đùa, một nam sinh học cùng lớp Lục Vũ Toàn tên là Lý Hâm Dương kéo ghế, ngồi bên người Du Thanh Quý, cười hỏi: “Hắc, cậu có bạn trai chưa? Nếu chưa thì cậu nói xem, mình như thế nào?”

“Hả?” Du Thanh Quý ngẩn ra, lập tức không biết trả lời như thế nào.

“Này này này! Lý Hâm Dương, cậu đừng làm Du Thanh Quý sợ.”

“Đúng vậy, tâm địa cậu gian xảo như vậy, đừng có ý đồ với Du Thanh Quý!”

Hiển nhiên nữ sinh trong lớp Lục Vũ Toàn cũng đứng về phía Du Thanh Quý.

Trên mặt Lý Hâm Dương hơi lúng túng, cậu ho nhẹ một tiếng, cố gắng bình tĩnh nói: “Các cậu lo lắng gì chứ? Mình chỉ tiện hỏi vậy thôi! Đùa mà thôi!”

“Đùa giỡn không thể tùy tiện nói ra được!” Lục Vũ Toàn kéo Du Thanh Quý về phía mình, cắt ngang Lý Hâm Dương.

Cô còn chỉ vào cậu ta: “Cậu cũng đừng dùng đôi mắt hí đó mà nhìn Du Thanh Quý nhà mình nữa!”

“Mắt nào hí chứ? Cậu nói gì vậy?” Lý Hâm Dương bực tức.

Lục Vũ Toàn che miệng cười trả lời: “Nói đùa thôi mà, cậu đừng coi là thật nhé.”

“Ôi! Đó là Thôi Diệu đúng không?” Đột nhiên một nữ sinh chỉ vào bên ngoài cửa sổ thủy tinh. Mọi người nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy Thôi Diệu đang đứng ở đầu đường chờ đèn xanh đỏ, cậu ấy vẫn bỏ tay vào túi quần như cũ, về mặt mạng theo vài phân lười biếng.

Nhưng mà không giống với lúc trước, có một nữ sinh đứng bên cạnh Thôi Diệu.

Xe chạy rất nhiều trên đường, Thôi Diệu quay đầu nói gì đó với nữ sinh kia, nữ sinh tiến lên hai bước về phía cậu. Khi đèn xanh sáng lên, nữ sinh kéo tay Thôi Diệu, hai người cùng nhau đi qua đường.

“Ồi chào, chả trách Thôi Diệu luôn từ chối bảo bối ta đây, thì ra cậu ta có bạn gái rồi!” Lục Vũ Toàn xoay người trở lại, vỗ vỗ ngực mình.

“Nhìn nữ sinh kia quen quen...”

“Mình nhớ rồi! Không phải là học sinh hay xin nghỉ của lớp 3 sao! Gọi là... Gọi là...”

Du Thanh Quý chợt nhớ tới người bạn cùng bàn mình chưa bao giờ gặp, theo bản năng mở miệng nói: “Lâm Tiểu Ngộ?”

“Đúng đúng đúng, chính là Lâm Tiểu Ngộ!”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Editor: Sam Sam - DĐ LQĐ

Buổi tối Lục Vũ Toàn còn tổ chức các hoạt động khác nhưng Du Thanh Quy từ chối. Cô phải về nhà đọc sách, dù sao sau kỳ nghỉ Quốc Khánh là đến tháng thi rồi, đây là kỳ thi đầu tiên từ khi cô chuyển tới trường Lục Trung, cô muốn có được thành tích tốt.

Sau khi về nhà, cô mở sách bài tập ra nghiêm túc làm bài, vẫn làm được 11 điểm. Cô lắc lắc cổ tay, mở đáp án ra, lấy bút đỏ vạch lên mấy đường.

Sáu đề ôn tập, đề nào cũng không tệ.

Du Thanh Quy càng so sánh đáp án, chân mày càng nhíu chặt lại hơn.

Cô đặt sách bài tập ở góc bàn, mở sổ tay rồi lật đến tháng 10, cầm bút viết:

1. Sách bài tập của Lục Trung quá đơn giản, sẽ mua hai bộ khó hơn. ㄟ_ㄟ
2. Mau sửa lại địa chỉ, không muốn búp bê được gửi về nhà đâu, mẹ sẽ không vui T_T
3. Nhớ nói cảm ơn với Thời Diệu ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

...

Ngày đầu tiên trở về trường sau kỳ nghỉ lễ, Du Thanh Quy đứng ở cửa phòng học há miệng kinh ngạc nhìn căn phòng đầy người. Tại sao cô lại nhớ trước kia vào sáng sớm rất ít người nhỉ? Không thể do cô đi trễ được. Hôm nay cô tới sớm, không nghĩ tới các bạn học đã vào lớp gần hết.

“Thanh Quy! Bài tập số học làm xong chưa? Minh mượn một chút nhé!”

“Viết xong rồi!”

Du Thanh Quy bày các loại vở bài tập lên bàn, chỉ trong chốc lát đã bị các bạn học lấy hết rồi. Du Thanh Quy từ từ hiểu ra, thì ra mọi người tới sớm như vậy để mượn vở chép bài tập.

Cô cười lắc đầu một cái, lấy vở soạn bài vừa làm xong, tùy ý dán một chút băng dán cùng tờ giấy nhỏ lên trên.

Bỗng nhiên ghé bên cạnh bị đẩy ra.

Du Thanh Quy ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn.

Tóc dài đen của Lâm Tiểu Ngộ che đi một bên mặt, dường như mái tóc suôn mượt ấy che đi cả đôi mắt. Cô nhìn sang, nhưng lại không thấy được gương mặt của người đó, chỉ cảm thấy trắng quá mức.

“Chào cậu, mình là Du Thanh Quy vừa mới chuyển tới, ngồi cùng bàn với cậu.” Du Thanh Quy cười chào hỏi người kia.

Động tác kéo ghế của Lâm Tiểu Ngộ hơi ngừng một chút.

“Chào cậu, mình là Lâm Tiểu Ngộ.” Giọng của cô ấy hơi nhỏ.

Lâm Tiểu Ngộ vẫn kéo ghế như cũ, không ngẩng đầu nhìn Du Thanh Quy. Chậm chạp ngồi xuống, lấy sách ra theo trình tự. Động tác của cô chậm chạp... Thậm chí có chút cứng đờ.

Bút bi của Lâm Tiểu Ngộ lăn lăn trên bàn, cuối cùng rơi xuống đất. Du Thanh Quy cúi người xuống nhặt lên giúp cô, đặt trên bàn, sau đó quay đầu sửa lại sách vở của mình. Cô thấy Lâm Tiểu Ngộ không thích nói chuyện, vì vậy cô cũng không nhiều chuyện làm gì.

Lâm Tiểu Ngộ từ từ quay đầu nhìn Du Thanh Quy một cái, sau đó mở sách, chăm chú nhìn. Học kỳ này, tổng số lần cô tới lớp không nhiều, sách giáo khoa đều rất mới lạ với cô.

Cả ngày hôm nay, các tiết học đều để chuẩn bị cho tháng thi sắp tới nên từng đề kiểm tra thử được phát xuống, không ngừng làm bài, làm bài, làm bài...

Thời gian tan lớp, Du Thanh Quy phát hiện đầu bút của Lâm Tiểu Ngộ dừng ở một bài thi số học, nguyên sáng hôm nay không động tới. Du Thanh Quy suy nghĩ trong chốc lát, xé một tờ giấy ra rồi viết từng bước đầy đủ đề giải đề kia, xong xuôi lại đặt ở góc bàn của Lâm Tiểu Ngộ.

Đầu ngón tay cầm bút của Lâm Tiểu Ngộ khẽ run lên, sau đó cẩn thận cầm tờ giấy kia đặt trước mặt mình, cô xem rất lâu, sau đó nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo.”

Mãi cho đến lúc tan học, Thời Diệu cũng không tới lớp. Lúc tan học, Du Thanh Quỳnh cầm sổ tay mở trang tháng mười, gạch ngang điều số ba ở trang ấy đi.

Một tuần này Thời Diệu cũng không xuất hiện, Du Thanh Quỳnh không thể làm gì hơn là liên tục gạch đi dòng này ở trong sổ tay của mình:

3. Nhớ nói cảm ơn với Thời Diệu (͡° ͜°)

Trong một tuần này, Du Thanh Quỳnh và Lâm Tiểu Ngộ lại quen thuộc nhau hơn một chút. Thỉnh thoảng người bạn cùng bàn kia cũng sẽ nói với cô vài câu, nhưng mà hầu hết thời gian thì cả hai đều im lặng. Không biết có phải là vì cô ấy vắng học quá nhiều hay không, các thầy cô giáo cũng không nhắc đến tên cô mặc dù cô có đi học. Du Thanh Quỳnh suy nghĩ một chút, cuối tuần là đến tháng thi rồi, chủ động giúp Lâm Tiểu Ngộ học thêm.

Du Thanh Quỳnh cảm thấy Lâm Tiểu Ngộ là người hướng nội, lại rất nhạy cảm. Cô chỉ dám thử dò hỏi, thật may là Lâm Tiểu Ngộ cũng không khó chịu, ngược lại rất cảm kích. Dù sao... Đối với Du Thanh Quỳnh thì những bài thi kiến thức này không có khó khăn gì, cô cũng không cần phải học nữa, cho nên trong tuần này, lúc những bạn học khác vui đầu học tập thì cô lại dùng thời gian để giúp Lâm Tiểu Ngộ học thêm.

...

Tuần này, Thời Diệu ra nước ngoài một chuyến, đi tham dự triển lãm tranh của một bậc thầy giới họa sĩ. Xuống máy bay, cậu vừa kéo va li vừa nghe điện thoại.

“Biết rồi, tôi sẽ chăm sóc cho Tiểu Ngộ.” Lúc Thời Diệu nói tới lần thứ ba, giọng nói đã mang theo mệt mỏi nhẵn.

“Cùng ba nói chuyện mà con cũng không kiên nhẫn như vậy sao!” Ba của Thời Diệu giờ lên nắm đấm bên kia điện thoại.

Thời Diệu khẽ cười: “Ba, ba yên tâm đi. Được rồi, con cúp máy trước đây!”

“Ồi trời!”

Ba cậu ngồi trên ghế sa lông nhìn điện thoại bị cắt đứt, oán trách: “Càng ngày tên nhóc này càng kỳ cục! Lại dám ngắt điện thoại của mình!”

Bà Thời ngồi xuống bên cạnh ông, hất lộn tóc quăn của mình ra sau, cười nói: “Sao em nhớ năm đó vào tuổi này, anh cũng nói chuyện như vậy với ba, hả?”

Ba Thời nhìn Bà thời, gương mặt lập tức tươi cười: “Em nói đúng, em nói gì cũng đúng!”

Hai người trung niên thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, hôm nay đã trên năm mươi tuổi lại yêu thương nhau giống như cặp vợ chồng trẻ.

...

Thời Diệu về đến nhà tiện tay để va li ở một bên, cậu xoay người đi vào phòng bếp ôm ba túi thức ăn cho mèo ra ngoài.

Đá văng cửa kính của biệt thự, cậu đi vào vườn hoa của sân sau, lần lượt đổ thức ăn vào trong ba chiếc khay. Không lâu sau, một con mèo nhỏ, hai con mèo nhỏ, ba con mèo nhỏ,... Càng ngày càng nhiều mèo nhỏ nhảy ra từ xung quanh, vây bên người Thời Diệu ăn thức ăn.

Đen, trắng, vàng, tam thể... Mười mấy con.

Cũng không phải là mèo do Thời Diệu nuôi, chúng đều là mèo hoang. Lúc trước cậu phát hiện thỉnh thoảng có hai ba con mèo lạc vào chỗ này, thế nên đổ ít thức ăn cho chúng. Một năm trôi qua, không biết từ bao giờ mà sân sau của nhà cậu biến thành câu lạc bộ mèo mất rồi,

Cho mèo ăn, Thời Diệu lại cảm thấy có chuyện gì đó. Cậu liếc nhìn điện thoại di động, trên đó hiện thứ hai. Thời Diệu ngẩng ra, cậu quên đi học.

Cũng đang rảnh rồi, đi vậy.

Lúc Thời Diệu đẩy cửa phòng học như thường lệ thì sững sốt một chút. Trong phòng học yên lặng, mọi người ngẩng đầu lên, cũng yên lặng giống như Thời Diệu.

Thì ra là đang thi.

Nhảm chán.

Thời Diệu xoay người đi ra ngoài.

Du Thanh Quỳnh nhìn bóng lưng của Thời Diệu, chân mày nhíu chặt. Cho đến lúc bóng cậu biến mất ở khúc quanh của cầu thang thì cô mới tiếp tục cúi đầu làm bài thi. Mặc dù những câu hỏi này vô cùng đơn giản, cô đã làm xong từ sớm, thế nhưng cô vẫn muốn kiểm tra lại ba lần theo thói quen.

...

“Rốt cuộc cũng thi xong rồi!”

“Trời ạ, lúc này là giáo viên nào ra đề thi vậy? Môn Vật lý khó qua đi! Tiêu rồi tiêu rồi...”

“Chẳng lẽ là giáo viên của lớp 7 sao? Đừng nói Vật lý, đáp án Số học của mình cũng lộn xộn rồi!”

“Minh viết vẫn chưa xong a a a... Muốn chết muốn chết rồi!”

Du Thanh Quý nghe các bạn học bàn tán, cô lại gần Lâm Tiểu Ngộ hỏi: “Làm bài như thế nào?”

Lâm Tiểu Ngộ cười với cô, lắc đầu một cái.

“Cậu ít lên lớp như vậy, không sao đâu. Chờ phát bài thi, mình giúp cậu sửa bài!” Du Thanh Quý nói.

“Được...” Ánh mắt Lâm Tiểu Ngộ rơi vào sổ tay đang mở ra ở góc bàn của Du Thanh Quý, hình vẽ phía trên rất đẹp. Cô gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Nhìn rất đẹp.”

“Cậu cũng có thể làm sổ ghi chép đó! Ghi chép này, làm kế hoạch tuần này, kế hoạch tháng, còn có thể viết nhật ký, bút ký!” Du Thanh Quý đẩy sổ tay đến trước mặt Lâm Tiểu Ngộ, giới thiệu kỹ càng cho bạn học.

Trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lên, Du Thanh Quý thấy Thời Diệu đi vào phòng học, mắt cậu vẫn nhìn về phía hàng cuối cùng. Du Thanh Quý nhớ tới chuyện quan trọng là phải cảm ơn cậu ấy, mấy ngày rồi cô đã rất buồn bực vì chuyện này.

Lúc tan học, quả nhiên Thời Diệu không vội vàng đi về. Trong phòng học chỉ còn lại ba học sinh trực nhật, Du Thanh Quý đi tới trước bàn Thời Diệu.

Thời Diệu ngừng lướt điện thoại đi động, ngẩng đầu nhìn cô, chủ động hỏi: “Sao thế?”

Du Thanh Quý bỏ qua vẻ khó chịu trong giọng nói của cậu ta, ngược gương mặt tươi cười rạng rỡ của mình lên rồi nói: “Thời Diệu, buổi diễn nghệ thuật ấy, mình muốn cảm ơn cậu đã giúp mình một tay. Nếu như không nhờ có cậu, mình đã không thể hoàn thành tiết mục đó được, liên lụy đến cả lớp. Cho nên... Cảm ơn cậu!”

“Cậu nói rồi.” Thời Diệu thờ ơ nói.

Du Thanh Quý liếc mắt nhìn mũi chân của mình, nhỏ giọng nói: “Nhưng cậu chưa chấp nhận lời cảm ơn của mình...”

Thời Diệu cảm thấy hơi buồn cười, cậu dựa về phía sau, nhìn Du Thanh Quý với dáng vẻ gọi đòn, lười biếng nói: “Được, tôi nhận. Cậu có thể đi rồi chứ?”

Du Thanh Quý khẽ nhíu mày, muốn nói gì đó rồi lại thôi, xoay người đi về phía bàn học của mình. Cô đi hai bước lại dừng lại, quay về đứng trước mặt Thời Diệu một lần nữa. Cô nhìn cậu, vô cùng nghiêm túc nói: “Thời Diệu, cậu chịu giúp mình chứng tỏ cậu là người có lòng tốt! Sau này cậu không nên không có lý tưởng nữa, học thật tốt không được hơn sao? Nghe giảng, làm các hoạt động, thi cử thật tốt!”

Du Thanh Quý cảm thấy nhất định là vì ngày thường Thời Diệu không học tập nên vô đã mề lại sút*, ngay và cuộc thi cũng không tới tham gia.

*ý nói, đã hỏng rồi thì cho hỏng luôn.

“Thi cử? Tôi không cần đâu.” Thời Diệu vẫn lười biếng như cũ.

“Thời Diệu, cậu không thể tin những ý kiến cho rằng đi học là vô dụng được! Đi học rất hữu dụng! Cuộc thi cũng hữu dụng! Nếu như... Nếu như có chỗ nào không hiểu, mình sẽ dạy thêm cho cậu!”

“Tôi không cần đi thi, bởi vì...” Thời Diệu nghiêng người về trước, cúi chỏ đặt trên bàn học, từ từ đến gần Du Thanh Quý.

“Cử đi học.”*

*Cử đi học: Giống như những người có hoạt động, thành tích xuất sắc thì sẽ được đề cử học lên cao, VN mình hay gọi là học nhảy cóc đó ^^

“Hả?” Du Thanh Quý ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn Thời Diệu.

Cô Dật Phi đang quét lớp “ph” một tiếng, cười hi hi nói: “Thanh Quý, cậu không biết sao? Thời Diệu của chúng ta được cử đi học, đồng nghĩa với học Đại học đó.”

Đồng nghĩa với đại học, một trong các trường đại học top 3 cả nước.

Về mặt Du Thanh Quý thay đổi liên tục, từ mờ mịt đến kinh ngạc, từ nghi ngờ đến sợ hãi, từ sáng tỏ đến mơ hồ, từ mừng rỡ đến sùng bái, lại từ kính nể, quay về lưng túng ngượng ngùng.

Gương mặt xinh đẹp của cô từ từ nhấn lại thành chữ “quỳnh”*

*Chữ Quỳnh trong tiếng Trung đây 珺, giống hình mặt người nhún nhó đó.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

Sau khi về nhà, Du Thanh Quỳnh trình trọng mở một trang mới trong sổ tay, tiếp đó chọn đi chọn lại các loại bút với màu sắc khác nhau trong ống đựng bút của mình, cuối cùng mở ngăn kéo ra, lấy một cây bút lông nhỏ đã lâu chưa sử dụng ra.

Cô rất ít khi dùng bút lông để viết lên sổ tay, lần cuối cùng cô viết là một năm trước, ngày đó cô đổi nick name trên Weibo thành “Tiểu Mê Quỷ của Hắc Diệu”, sau đó dùng bút lông trình trọng viết vào sổ: Lâm Tiểu Mê Quỷ của Hắc Diệu cả đời.

Du Thanh Quỳnh chăm mực, suy nghĩ một chút rồi nâng cổ tay cẩn thận viết từng chữ: Không thể nhận xét người khác qua tướng mạo.

Khỏe miệng Du Thanh Quỳnh cong xuống. Cô càng nghĩ càng cảm thấy lúng túng, hối hận muốn chết vì lảm mồm trước mặt Thôi Diệu!

Chuông điện thoại di động vang lên, Du Thanh Quỳnh vội vàng kéo ngăn kéo ra – ba ba con yêu nhất.

Cô nghiêng đầu liếc nhìn về phía cửa rồi nhận điện thoại.

“Tiểu Quỷ, bên này có việc nên bị trễ một chút, cuối tuần mới về thăm con được.”

“Con biết rồi, ba ba.”

Điện thoại im lặng một lúc: “Tiểu Quỷ này, gần đây... mẹ con khỏe chứ?”

Du Thanh Quỳnh mím môi, không biết trả lời như thế nào.

“... Ba ba, nhất định ba phải ly hôn với mẹ sao?”

Điện thoại im lặng một lúc lâu.

“Mẹ không ổn lắm...” Du Thanh Quỳnh cúi đầu: “Mẹ khóc hoài, còn không ăn cơm, người gầy đi hẳn. Mẹ cũng hay mua mấy tờ báo có tin tức của ba, còn luôn tìm hình ba trên mạng nữa...”

“Cũng trách mắng ba đủ kiểu nữa, có đúng không?” Ba ba cắt ngang lời cô, “Tiểu Quỷ, con đã lớn rồi. Thật sự ba ba mệt mỏi lắm, không thể đi hết quãng đường sau này cùng mẹ con được, nhưng ba mãi mãi hiểu tiểu Quỷ nhất. Tiểu Quỷ... Đừng trách ba ba được không?”

Du Thanh Quỳnh siết chặt điện thoại di động, nước mắt cứ từ từ rơi xuống từng hàng, có giọt rơi xuống sổ tay đang mở ra khiến vết mực loang dần ra.

...

Chủ nhiệm lớp ôm một xấp bài thi đi tới bục giảng, ông vừa để bài thi xuống, ánh mắt uy nghiêm quét qua từng gương mặt học sinh trong lớp, trầm giọng nói: “Tôi đã nghĩ đến chuyện thành tích tháng thi lần này của các em sẽ không tốt, dù sao cũng là tháng thi đầu tiên sau khi tựu trường, hơn nữa lại diễn ra sau Đại hội thể dục thể thao. Nhưng tôi không nghĩ tới lại kém như vậy! Quá kém!”

Chủ nhiệm lớp vỗ bàn, lớn tiếng nói: “Mấy em nam kia... ngồi đằng hoàng vào! Không dính chùm vào nhau nữa!”

Mấy nam sinh đằng sau... kéo ghế, phát ra tiếng ồn trong một lúc.

“Bây giờ các em học 11 rồi, không phải vừa mới lên cao trung nữa! Để đốc thúc các em có tinh thần học tập, tháng thi lần sau lấy được thành tích tốt hơn thì hôm nay chỗ ngồi trong lớp chúng ta sẽ xếp theo thành tích! Bắt đầu từ hàng thứ nhất, thứ tự từ Nam đến Bắc. Tính từ thành tích của cuộc thi lần này!”

Chính sách mới của chủ nhiệm lớp gây ra một trận xì xào bàn tán.

Chủ nhiệm lớp liếc mắt nhìn bảng điểm, ánh mắt lại quét một vòng học sinh trong lớp học. Lần này ông quyết định bắt đầu đọc từ người có thành tích

kém nhất.

“...” Ánh mắt chủ nhiệm lớp rơi vào bảng điểm của một người có điểm là một dãy các số 0, quyết định đếm từ người có thành tích đứng nhì từ dưới lên trên.

“Cổ Dật Phi: Số học 45, Ngữ văn 32, Anh văn 11, Chính trị 30, Lịch sử 42, Địa lý 49, Vật lý 76, Sinh học 45, Hóa học 9!” Chủ nhiệm lớp càng đọc càng tức giận, đọc xong thành tích của Cổ Dật Phi thì hung hăng nhìn cậu ta một cái.

Cổ Dật Phi chôn mặt trên bàn, vừa cảm thấy ngượng vừa cảm thấy buồn cười.

“Chu Tiểu: Số học...”

“...”

“Thứ nhì, Dương Hinh: Số học 97, Ngữ văn 90, Anh văn 99, Chính trị 93, Lịch sử 92, Địa lý 97, Vật lý 86, Sinh học 95, Hóa học 89.”

Lúc đọc tới tên người đứng đầu, chủ nhiệm lớp ngẩng đầu lên nhìn Du Thanh Quý một cái rồi mới đọc: “Đứng nhất, Du Thanh Quý: “Số học 100, Ngữ văn 100, Anh văn 100, Chính trị 100, Lịch sử 100, Địa lý 100, Vật lý 100, Sinh học 100, Hóa học 100...”

Phòng học vô cùng yên tĩnh, thậm chí có người kinh ngạc nhìn Du Thanh Quý, há miệng đến mức có thể nhét một quả trứng gà vào.

Không biết là ai nhỏ giọng thào thì một câu: “Ôi trời, học trùm quá...”

“Khụ khụ,” Chủ nhiệm lớp phá tan không khí im lặng, “Bây giờ bắt đầu đổi chỗ ngồi!”

Lục Trung có một quy định rất đặc biệt, mỗi học sinh sẽ dán tên của mình lên góc bàn phải của mình, nếu muốn đổi chỗ ngồi cũng sẽ phải mang bàn ghế theo cùng. Lần này dường như tất cả học sinh của lớp 3 đều phải đổi vị trí nên chủ nhiệm lớp để họ dời bàn ghế của mình dời tới hành lang theo thứ tự, sau đó sẽ lấy từng cái vào theo thành tích của tháng thi lần này.

Có lẽ Thời Diệu là người duy nhất trong lớp không cần di chuyển chỗ ngồi của mình, cậu ngẩng đầu lên, lướt qua phòng học ngồn ngộn, nhìn Du Thanh Quý đang ở phía trước. Du Thanh Quý đang dọn dẹp lại cặp sách, từ góc độ của Thời Diệu có thể nhìn thấy đầu tóc quần xinh đẹp của cô, thanh thoát còn lộ ra gò má cùng vành tai.

Chín môn đều đạt tối đa, Thời Diệu có chút ngoài ý muốn.

Cô gái như vậy, phải rất ngốc mới đứng chứ nhỉ...?

Nhớ tới lúc Du Thanh Quý đứng đối diện mình nghiêm trang nói phải học tập thật tốt, thậm chí còn đồng ý giúp cậu học thêm, Thời Diệu nâng khóe miệng, nở nụ cười như có như không.

Rất thú vị.

Dương Hinh vỗ tay với Du Thanh Quý: “Thanh Quý! Sau này chúng ta ngồi cùng bàn rồi!”

Dương Hinh vô cùng vui vẻ.

Du Thanh Quý cũng lộ ra gương mặt tươi cười rực rỡ với Dương Hinh.

Du Thanh Quý rất thích lớp trưởng Dương Hinh, có thể ngồi cùng bàn với cậu ấy, trong lòng cô cũng thật phấn chấn. Nhưng mặt khác, cô có chút bận tâm về Lâm Tiểu Ngộ. Tháng thi lần này cô ấy làm không tốt lắm.

Nhìn động tác dọn đồ chậm chạp của Lâm Tiểu Ngộ, Du Thanh Quý cười nói: “Mặc dù không thể ngồi cùng bàn nữa nhưng chúng ta vẫn giữ lời hứa sửa đề. Tan lớp thì cùng sửa đề nhé!”

Lâm Tiểu Ngộ dừng dọn đồ, cô ngẩng đầu nhìn Du Thanh Quý rồi nở nụ cười, sau đó nhỏ giọng trả lời: “Được.”

Đến tổ gần cửa sổ phải dọn ra, Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ cũng đã dọn xong cặp sách, đứng lên chuẩn bị mang bàn đi ra ngoài.

Bàn học không nhẹ.

Nhìn chiếc bàn trước mặt, Du Thanh Quý nhàu chặt lông mày, trong lòng lặng lẽ oán trách quy tắc của trường Lục Trung. Cô lại nhanh chóng nghĩ tới Lâm Tiểu Ngộ còn gầy yếu hơn mình, bình thường hay xin nghỉ bệnh, chẳng phải sẽ không mang nổi sao?

Du Thanh Quý quay đầu nhìn Lâm Tiểu Ngộ nói: “Mình mang giúp cậu, hai người chúng ta...”

Cô còn chưa nói xong đã nhìn thấy Thời Diệu xuyên qua lối đi nhỏ chật chội, dừng trước bàn học của Lâm Tiểu Ngộ, sau đó mang nó đi.

Du Thanh Quý sùng sốt một chút, chợt nghĩ đến mấy ngày trước mới thấy Lâm Tiểu Ngộ kéo tay Thời Diệu băng qua đường. Chẳng lẽ Lâm Tiểu Ngộ là

bạn gái của Thời Diệu?

Vốn là Du Thanh Quý còn muốn mang bàn học đi cùng Lâm Tiểu Ngộ, nhưng người ta đã có người giúp rồi, cô cũng không thể giúp được nữa, chỉ có thể làm một mình...

Du Thanh Quý cúi đầu, có chút chán nản nâng bàn lên. Cô vừa đi được hai bước thì Thời Diệu đã mang bàn học của Lâm Tiểu Ngộ đến hành lang, xoay người lại ngăn trước mặt Du Thanh Quý.

“Cậu nhường đường một chút.” Du Thanh Quý cau mày nhìn cậu ta: “Rất nặng!”

Thời Diệu cũng nhún mày, ý tứ muốn giúp đỡ của cậu bày ra rõ ràng như thế mà không nhìn ra sao? Thi chín môn đạt điểm tối đa bằng cách nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Editor: Sam Sam - ĐĐ LQĐ

“Du Thanh Quý, để mình giúp cậu!” Tấn Át Minh đi qua mấy bước, đoạt lấy bàn học trong tay Du Thanh Quý, “Nặng như vậy, không phải là việc của nữ sinh đâu! Để mình để mình!”

“Cảm ơn cậu!” Du Thanh Quý lập tức cười rục rịch, trả lời Tấn Át Minh.

Tấn Át Minh mang bàn học xoay người lại, nói với Thời Diệu: “Thời Diệu, cậu nhường đường một chút!”

Thời Diệu nhìn Tấn Át Minh một cái, xoay người đi về phía cuối phòng học. Cậu trở lại chỗ ngồi của mình rồi ngồi xuống, giương mắt nhìn Du Thanh Quý xách ghế theo sau Tấn Át Minh. Tấn Át Minh quay đầu lại, không biết nói với Du Thanh Quý điều gì mà khiến cô cười một trận.

Thật chóng mặt.

Thời Diệu chợt đứng dậy, đi ra cửa sau, sai bước lên lầu đi tới phòng vẽ tranh.

...

Thời Diệu ở phòng vẽ tranh trên tầng cao nhất nguyên một ngày, lúc chạng vạng, trường học vang lên tiếng chuông tan trường thì cậu mới dọn dẹp sắp xếp lại các loại màu vẽ, sau đó trở lại phòng học. Học sinh trong phòng đã đi khỏi một nửa, chỉ còn lại học sinh dọn dẹp sách vở hoặc trực nhật.

Thời Diệu bỏ tay vào túi quần ngồi xuống chỗ ngồi ở hàng cuối cùng, nhìn về phía trước.

Du Thanh Quý vén tóc mai ra sau vành tai, cầm bút viết viết gì đó, cô nghiêng đầu nói chuyện với Lâm Tiểu Ngộ. Lâm Tiểu Ngộ gật gật đầu, Du Thanh Quý lại tiếp tục viết mấy chữ trên giấy.

Thì ra Du Thanh Quý đang giúp Lâm Tiểu Ngộ học thêm.

Nửa người trên của Thời Diệu hơi ngửa ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi, lẳng lặng nhìn hai người.

Càng ngày học sinh trong phòng càng ít đi, cho đến người trực nhật cuối cùng cũng đã rời khỏi, mặt trời dần dần lặn ở phía Tây, những tia nắng ấm áp cuối cùng trong ngày chiếu vào từ cửa sổ, chiếu lên người Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ.

Không biết hai người nói gì, Du Thanh Quý cười khẽ một tiếng, mặc dù Lâm Tiểu Ngộ yên lặng, nhưng lúc Thời Diệu nhìn thấy hai đầu vai cô ấy run run thì biết cô cũng đang cười.

Thời Diệu nhún mày, có chút ngoài ý muốn.

Du Thanh Quý liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài, nói: “Ôi, trễ như vậy rồi. Cũng giải quyết xong bài thi số học rồi, ngày mai chúng ta sẽ giải tiếp mấy môn khác!”

Thật ra thì bài thi cũng không khác gì so với nội dung ở trên lớp, nhưng bởi vì Lâm Tiểu Ngộ nghỉ học quá nhiều, có rất nhiều thứ thầy giáo chỉ nói qua loa một lần nên cô không thể theo kịp. Du Thanh Quý giảng thêm cho cô sau giờ học, không chỉ giảng cặn kẽ những kiến thức bị hổng cho cô, mà còn đưa ra các đề tương tự để cô làm thêm.

“Cảm ơn cậu, Thanh Quý.” Lâm Tiểu Ngộ ngẩng đầu lên, đôi mắt cong cong cười với Du Thanh Quý. Tóc mái đen thẳng trượt sang một bên, lộ ra đôi

mắt yên tĩnh nhưng lại linh động.

Du Thanh Quý sững sốt một chút, cô vươn tay vuốt lên lên mái tóc đen của Lâm Tiểu Ngộ rồi cười nói: “Tiểu Ngộ, mắt cậu đẹp quá!”

Lâm Tiểu Ngộ vội vàng cúi đầu, lấy tay vuốt tóc mái của mình xuống, trên gương mặt lại dần ửng đỏ. Du Thanh Quý ngây ngẩn cả người, Lâm Tiểu Ngộ cũng hay xấu hổ quá đi...

Du Thanh Quý mỉm cười nói: “Chúng ta dọn dẹp sách vở rồi về nhà nào.”

“Ừ.” Lâm Tiểu Ngộ gật đầu một cái, động tác chậm chạp dọn dẹp lại đồ dùng của mình.

Hai người dọn dẹp xong thì cùng nhau đi ra ngoài. Lúc vừa tới cửa thì Lâm Tiểu Ngộ quay đầu nhìn về phía Thôi Diệu định nói gì đó. Du Thanh Quý hồn nhiên không biết nên kéo cánh tay của cô, cười nói: “Chúng ta nhanh đi thôi, mình biết một quán nước ở trước cổng trường, đồ ăn ngọt ở đó rất ngon, đi chứ không lại trễ mất!”

Du Thanh Quý kéo Lâm Tiểu Ngộ đi mất.

Thôi Diệu giật giật môi, cậu dùng hết kiên nhẫn đợi ở đây, cuối cùng Lâm Tiểu Ngộ lại bị Du Thanh Quý kéo chạy mất?

Thôi Diệu đá bàn một cái.

...

“Tiểu Ngộ, mình thấy cậu giỏi thật đó, nghỉ học lâu như vậy mà mình nói chút xíu cậu đã hiểu rồi!” Du Thanh Quý nghiêng đầu, cười nhìn Lâm Tiểu Ngộ đứng bên cạnh.

“Không có đâu, là do cậu giảng rất tốt...” Lâm Tiểu Ngộ cúi đầu, giọng nói cũng hạ xuống. Giọng nói của Lâm Tiểu Ngộ không chỉ nhỏ, mà còn mang theo một loại dịu dàng mềm mại.

Du Thanh Quý thật lòng nói: “Giọng nói của cậu rất dễ nghe, nếu như hát thì nhất định khỏi bàn. Ôi chao, hát mình nghe một chút đi!”

Lâm Tiểu Ngộ vội vàng lắc đầu, ngượng ngùng trả lời: “Mình không biết hát.”

“Giọng nói dễ nghe như vậy, không hát thì thật tiếc.” Du Thanh Quý kéo cánh tay của Lâm Tiểu Ngộ. Cô nhìn lên ánh nắng chiều đang dần nhạt đi, trong đầu suy nghĩ thật nhiều. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nói: “Chúng ta có thể hợp tác cùng nhau. Cậu hát, mình nhảy.”

Du Thanh Quý nói xong liền bật cười, cô lại kéo Lâm Tiểu Ngộ rồi nghiêm trang nói tiếp: “Ôi trời, này, này, mình nói thật mà, mình đã nhảy nhiều lần rồi. Nhất định nhảy cho cậu sẽ không có vấn đề nào!”

Lâm Tiểu Ngộ gật gật đầu: “Mình biết rồi, cậu từng múa ba – lê.”

Du Thanh Quý lại lắc đầu một cái, trả lời: “Không phải vậy, thật ra thì mình không thể nhảy ba – lê.”

Lâm Tiểu Ngộ hơi kinh ngạc nhìn cô.

“Nếu như tập múa ba – lê từ nhỏ thì trên chân sẽ có rất nhiều vết thương thành sẹo, mình không muốn xấu xí chút nào đâu.” Du Thanh Quý cúi đầu, nhìn đầu ngón chân của mình.

Hôm nay cô mang một đôi xăng – đan màu trắng, từng đầu ngón chân nhỏ nhỏ không ngừng cựa quậy.

“Cho nên từ tiểu học, ngoài múa bình thường, múa dân tộc, múa rối, mình còn học nhảy hiện đại nữa.”

Lâm Tiểu Ngộ từ từ đưa mắt nhìn mặt của Du Thanh Quý, lắc đầu một cái rồi nói: “Chưa từng thấy, chưa từng thấy đó.”

“Lần sau sẽ nhảy cho cậu xem!”

Lâm Tiểu Ngộ vừa định gật đầu thì đã thấy Du Thanh Quý cau mày, sắc mặt không tốt lắm. Cô quay đầu nhìn theo ánh mắt của Du Thanh Quý, vừa nhìn đã thấy một đám người đang đứng đó.

Hung thần ác độc.

Lâm Tiểu Ngộ sững sốt một chút, lùi từng bước nhỏ về phía sau.

Diệp Lệ Học với đầu tóc ngắn màu vàng hết sức nổi bật, cô ta đứng ở chính giữa nhóm người, khoanh tay lại, nhai kẹo cao su trong miệng. Sau lưng còn có ba bốn nữ sinh cùng năm sáu nam sinh. Mỗi nữ sinh trong đó trang điểm khá đậm, nam sinh lại mở cổ áo, tóc nhuộm rối bời.

Cũng chỉ mới ra tới cửa trường học thôi mà.

Du Thanh Quý cau mày, nhìn Diệp Lệ Học rồi nói: “Đây là cửa trường học, tụ tập lại gây chuyện, cô muốn bị nhà trường đuổi học sao?”

Diệp Lệ Học liếc mắt, đi tới chỗ Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ.

“Lần này không phải tìm mày.” Diệp Lệ Học huých bả vai của Du Thanh Quý, đẩy cô qua một bên, chỉ vào Lâm Tiểu Ngộ rồi hỏi: “Có bạn học nhìn thấy mày kéo tay Thôi Diệu qua đường. Con mẹ nó mày là trẻ nhỏ sao? Còn cần người khác dẫn đi à!”

Đầu ngón tay của Diệp Lệ Học chỉ vào Lâm Tiểu Ngộ, thiếu chút nữa là chọc phải chóp mũi của cô. Lâm Tiểu Ngộ lùi về phía sau, gương mặt trắng bệch.

“Này! Cô đừng dọa cậu ấy!” Du Thanh Quý đẩy Diệp Lệ Học ra, ngăn trước người Lâm Tiểu Ngộ.

Diệp Lệ Học mang giày cao gót, bị Du Thanh Quý đẩy ra như vậy nên bước chân lảo đảo, thiếu chút nữa là ngã nhào.

“Này! Mày lại dám ra tay với Lệ Học!” Một nữ sinh cùng nam sinh kia ồn ào đi tới.

Du Thanh Quý tròn to hai mắt, vội nói: “Tôi, tôi không cố ý!”

Diệp Lệ Học phun kẹo cao su trong miệng ra, liếc nhìn Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ: “Không nghĩ tới hai đứa tội mày lại chơi cùng nhau, cũng tốt. Hôm nay tao sẽ dạy dỗ hai đứa mày, xem sau này tội mày còn dám chạm vào Thôi Diệu nữa không! Tao muốn làm cho tất cả học sinh của Lục Trung biết Thôi Diệu là của tao!”

Nhìn đám học sinh xấu xa kia càng ngày càng đến gần, Du Thanh Quý mím môi thật chặt, đang suy tính kêu cứu rồi dắt Lâm Tiểu Ngộ chạy trốn. Mà người Lâm Tiểu Ngộ cũng đang run rẩy, cô thờ dòn đập, cả người ngã về sau rồi bất tỉnh!

“Tiểu Ngộ!” Du Thanh Quý kinh hãi, vội vàng đỡ bạn mình.

“Tiểu Ngộ, cậu làm sao vậy?” Du Thanh Quý lo lắng hỏi.

Lâm Tiểu Ngộ cau mày, hai mắt hép lại, sắc mặt kém đến mức bất thường.

Lâm Tiểu Ngộ ngất xỉu khiến cho Diệp Lệ Học cùng đám học sinh kia bị hù dọa... Còn chưa ra tay mà dọa người ta ngất rồi sao?

“Lệ Học, không phải nó bị bệnh tim chứ? Ôi trời con mẹ nó, đừng xảy ra án mạng nha, nếu nó vào bệnh viện thì có thể chúng ta sẽ phải bồi thường ít tiền đó!” Một nữ sinh tóc tím đi bên cạnh Diệp Lệ Học sợ hãi.

Mấy người kia cũng đều ngây ra.

Diệp Lệ Học do dự trong chốc lát, cô ta đi tới trước mặt Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ, chia ngón tay trước mũi hai người rồi nói: “Hôm nay có thể bỏ qua cho tội mày, nhưng hai người phải đồng ý sau này cách xa Thôi Diệu ra, không được nhìn cậu ấy, không được nói gì với cậu ấy dù chỉ là một câu!”

“Tôi nói...” Thôi Diệu bỏ hai tay vào túi quần, bước từng bước đi tới, “Cô là ai?”

Học sinh vây xung quanh ngăn người, cũng không tự chủ mà tránh ra một chút để Thôi Diệu đến gần.

“Thôi Diệu?” Diệp Lệ Học giật mình, cô ta ngượng ngừng thu tay lại, gương mặt biến thành tươi cười.

Lâm Tiểu Ngộ chột vừng ra khỏi cánh tay đang đỡ của Du Thanh Quý, cô khóc lóc chạy về phía Thôi Diệu, lôi kéo cánh tay của Thôi Diệu, tựa trên vai cậu rồi sợ hãi nhỏ giọng khóc sụt sùi.

Thôi Diệu nhíu mày, không thể làm gì hơn ngoài rút tay ra khỏi túi quần rồi giờ lên, vỗ nhẹ sau lưng Lâm Tiểu Ngộ, nhả nài an ủi: “Được rồi, đều là người lớn, đừng khóc nữa.”

Lâm Tiểu Ngộ lùi về phía sau từng bước, cúi đầu lau nước mắt. Cô hít hít mũi rồi nhỏ giọng trả lời: “Biết rồi, cậu nhỏ.”

Cậu nhỏ?

Du Thanh Quý kinh ngạc nhìn Lâm Tiểu Ngộ, chột nhớ hình như ánh mắt của Lâm Tiểu Ngộ hay hướng về phía Thôi Diệu? Nhưng mà... Cậu nhỏ là cái quý gì chứ? Lúc nhìn thì tuổi của bọn họ giống như chỉ hơn kém nhau nhiều nhất là hai ba tuổi thôi đó!

Không chỉ có Du Thanh Quý, Diệp Lệ Học cùng những học sinh cô ta đưa tới cũng đều bối rối.

Trên mặt Diệp Lệ Học thay đổi liên tục, cuối cùng đổi thành gương mặt tươi cười vui vẻ, cô ta đi tới trước mặt Thôi Diệu, vội vàng nói: “Cậu ấy là cháu của cậu sao? Ôi chào! Hiểu lầm, hiểu lầm rồi!”

Thật là... Vừa vui vẻ vừa lúng túng.

Cô ta cũng biết làm sao Thời Diệu lại dễ dàng để cho nữ sinh khác kéo tay như vậy, lúng túng là vì thiếu chút nữa đã đánh cháu gái của Thời Diệu rồi...

Ánh mắt Diệp Lệ Học không khỏi rơi trên người Du Thanh Quý. Ách... Nếu Lâm Tiểu Ngộ là cháu phía ngoại của Thời Diệu, vậy có thể nào Du Thanh Quý kia cũng là thân thích của cậu ấy hay không?

“Ha ha...” Diệp Lệ Học cười xấu hổ, nhìn Thời Diệu rồi hỏi: “Thời Diệu, Du Thanh Quý kia không có quan hệ gì với cậu đúng không?”

“Dĩ nhiên!” Du Thanh Quý cau mày lớn tiếng nói.

Thời Diệu liếc mắt nhìn Du Thanh Quý, quai hàm cùng ánh mắt lại hiện lên ý cười, khoe miệng cậu thoáng qua một đường cong mờ nhạt, cười như không cười: “Không phải cô nói giữa tôi và cô ấy có chuyện gì hay sao?”

“Cái gì?” Diệp Lệ Học không phản ứng kịp.

“Đúng vậy, giữa tôi và cô ấy có chuyện mà.” Thời Diệu mở to hai mắt nhìn Du Thanh Quý, lười biếng nói.

“Gì cơ?” Diệp Lệ Học vẫn chưa phản ứng kịp.

Thời Diệu nhìn Diệp Lệ Học một cái rồi nói tiếp: “Không sai, đúng như cô nghĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

Diệp Lệ Học sững sờ nhìn Thời Diệu, không tin vào tai mình. Cô ta cười xấu hổ, bởi vì nụ cười được nặn ra trên gương mặt cứng ngắt nên lúc nhìn càng giống như trò hề.

“Thời Diệu, cậu đừng nói với mình là cậu thích cô ta!” Diệp Lệ Học cắn môi chất vấn.

Thời Diệu khẽ cười một tiếng, nhìn Diệp Lệ Học: “Cô đúng...?”

Diệp Lệ Học giống như bị sét đánh, suýt nữa đứng không vững. Dường như chỉ trong giây lát, trong vành mắt cô ta đã ngập nước mắt.

Thời Diệu nhìn lướt qua mái tóc ngắn màu vàng của Diệp Lệ Học, bỗng nhiên hiểu ra: “Thì ra là cô... Người lần trước tôi từ chối đi xem phim cùng nên liền bụm mặt khóc?”

Diệp Lệ Học cũng không nhịn được nữa, uất ức đến mức nước mắt trào ra, khiến cho lớp trang điểm đậm bị lem đi, lông mi giả một bên mắt rơi xuống, một bên thì lỏng một nửa.

“Này! Mày ngông cuồng cái gì vậy! Lệ Học của bọn tao thích mày chính là vinh hạnh của mày, làm sao mày có thể bắt nạt cậu ấy như vậy!” Một nam sinh đứng bên cạnh Diệp Lệ Học không nhìn thêm được nữa, tay nắm lại thành quả đấm, đấm về phía Thời Diệu.

Lâm Tiểu Ngộ kêu lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Thời Diệu giơ tay lên, bắt được cổ tay của người kia, cơ thể khẽ dịch chuyển kéo tên nam sinh nọ về phía mình, sau đó lại dùng sức ném, cả người tên kia bị quăng đi xa. Nam sinh đó đụng vào thân cây, sau đó đau đến mức ngồi bệch xuống đất, rên rĩ kêu đau.

“Mày hù cháu tao rồi.” Trong đôi mắt luôn lười biếng của Thời Diệu lại xuất hiện nét lạnh lùng.

“Này! Các em đang làm gì vậy!” Thầy chủ nhiệm chạy tới, “Đánh nhau ầu đả là tội nặng! Lại là em, Diệp Lệ Học! Em đã vi phạm một lần rồi! Mắc lỗi ba lần là bị đuổi học đó!”

Nam sinh ngồi dưới đất ngẩng đầu lên, chỉ vào Thời Diệu nói: “Chủ nhiệm, tên kia cũng đánh nhau!”

“Người nào?” Thầy chủ nhìn xoay người nhìn thấy Thời Diệu thì sững sờ một chút, “Em còn dám tố cáo trước sao? Nhất định là các em bắt nạt người khác, Thời Diệu tự vệ thôi! Trở về phòng làm việc của tôi! Gọi người nhà tới!”

Không có cách nào khác, đã nhiều năm như vậy, Thời Diệu là học sinh duy nhất của Lục Trung được cử đi học, đồng nghĩa với học sinh đại học...

...

Trong quán nước giải khát.

Du Thanh Quỳnh cúi đầu cắn ống hút, rầu rĩ không vui vẻ gì.

Lâm Tiểu Ngộ nhìn Du Thanh Quỳnh một chút, lại nhìn Thời Diệu một chút, sau đó nhẹ nhàng kéo tay áo của Thời Diệu. Thời Diệu liếc nhìn rồi đẩy trà sữa tới trước mặt cô, “Uống đi.”

“Ừ...” Lâm Tiểu Ngộ cúi đầu, hai tay cầm trà sữa của mình.

Du Thanh Quỳnh nhìn thật lâu, cuối cùng không nhìn được liền nhú mày trợn mắt nhìn Thời Diệu một cái. Cậu ta nói lời kia là có ý gì? Chẳng lẽ nên giải thích quan hệ giữa hai người sao? Thế nào lại khiến Diệp Lệ Học càng hiểu lầm vậy chứ! Cậu ta không sợ Diệp Lệ Học, nhưng cô cũng không muốn phiền toái tìm đến mình đâu!

Du Thanh Quỳnh vừa tức giận vừa hút một hơi nước đậu đỏ.

“Khụ khụ khụ...” Cô dùng sức hút nhiều quá nên bị sặc. Du Thanh Quỳnh che miệng, quay đầu sang bên cạnh, không nhìn được mà ho khan một trận.

“Thanh Quỳnh?” Lâm Tiểu Ngộ sừng sốt, chậm chạp đưa tay lên, vỗ vỗ sau lưng Du Thanh Quỳnh: “Chậm một chút, uống từ từ thôi nào...”

Du Thanh Quỳnh ho khan trong chốc lát mới chậm rãi ngừng lại. Cô cười ngọt ngào với Lâm Tiểu Ngộ: “Mình không sao nữa.”

Thời Diệu nhìn gương mặt nhỏ bé của Du Thanh Quỳnh đỏ lên vì ho khan, thật là hồng. Cậu còn tưởng cô sẽ truy hỏi mình, không nghĩ tới cô ấy không đề cập đến lý do vì sao cậu nói như vậy. Ngón tay của Thời Diệu nhẹ nhàng gõ hai cái lên mặt bàn, có vẻ hơi thất vọng.

“Cậu ta... Thật sự là cậu nhỏ của cậu sao?” Rốt cuộc Du Thanh Quỳnh không nhìn được mà tò mò hỏi Lâm Tiểu Ngộ, “Học sinh trong lớp, coi như không phải cùng tuổi thì tối đa cũng chỉ kém nhau một hai tuổi, thậm chí ba tuổi mà? Không phải là cậu họ chứ...”

Du Thanh Quỳnh trợn to hai mắt nhìn Lâm Tiểu Ngộ, thấy bạn mình có người cậu xấu tính như Thời Diệu cũng thật là đáng thương.

“Là cậu họ... Cậu nhỏ lớn hơn mình một tuổi.” Lâm Tiểu Ngộ cười lên.

“Nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi tôi là cậu mà.” Thời Diệu nhú mày.

Lâm Tiểu Ngộ le lưỡi nhỏ, sát lại tai Du Thanh Quỳnh nói nhỏ: “Cậu nhỏ không thích mình gọi là cậu...”

Du Thanh Quỳnh cũng hạ giọng xuống, kề sát tai Lâm Tiểu Ngộ rồi nói: “Có phải cậu ta rất hung dữ hay không, luôn bắt cậu nhìn sắc mặt của cậu ta?”

“Không có đâu, cậu nhỏ rất tốt với mình đó!”

Thời Diệu lười phải nghe hai nữ sinh kia kề tai nói nhỏ, cậu lấy điện thoại di động ra, tùy tiện lướt tin tức trên Weibo. Vừa lướt chưa được bao lâu thì Lâm Tiểu Ngộ đã cẩn thận lắc lắc cổ tay của cậu.

Thời Diệu cau mày nhìn về phía cô gái nhỏ phiền phức.

“Cậu nhỏ, cháu muốn đi xem phim...”

Lâm Tiểu Ngộ thấy Thời Diệu định từ chối thì nói ngay lập tức: “Cháu và Thanh Quỳnh đã hẹn cùng đi xem ‘Ngủ với bạn cùng bàn’...”

Thời Diệu không nói gì, bắt đầu đặt vé. Lúc chọn chỗ ngồi thì cậu lại hơi do dự, hai ghế hay ba ghế? Cuối cùng chọn ba chỗ ngồi.

...

Du Thanh Quỳnh kéo tay của Lâm Tiểu Ngộ, cô quay đầu nhìn Thời Diệu đang đi ở phía sau, nhỏ giọng hỏi bạn mình: “Tại sao cậu nhỏ của cậu cũng tới đây hả...”

“Có thể... Có thể là cảm thấy trẻ rồi không?” Lâm Tiểu Ngộ rất nhạy cảm, “Có phải cậu rất ghét cậu nhỏ của mình không? Không thích cậu ấy tới đây với chúng ta sao?”

Nhìn đôi mắt hốt hoảng của Lâm Tiểu Ngộ, Du Thanh Quỳnh lập tức bày ra gương mặt tươi cười rạng rỡ như hoa hướng dương rồi nói: “Làm sao lại như vậy chứ! Cậu nhỏ của cậu rất giỏi! Người cao cao gầy gầy đẹp trai, thành tích lại tốt, còn có thể vẽ tranh nữa!”

“Vậy sao?” Không biết Thời Diệu đã đến bên cạnh từ lúc nào, cười như không cười nhìn Du Thanh Quỳnh.

Du Thanh Quỳnh cắn đầu lưỡi của mình một cái, cứng ngắc quay đầu đi.

...

Du Thanh Quý nhìn màn hình không chớp mắt, cho đến lúc cảm nhận được một người đàn ông trung niên luôn dựa về phía mình. Lúc đầu, Du Thanh Quý còn cho rằng đó là ảo giác của mình, nhưng người đàn ông trung niên đó lại khoác cánh tay lên ghế của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý nhú mày, đang suy nghĩ có nên nói ra hay không. Nếu nói ra có ảnh hưởng đến người khác không? Lúc cô đang phân vân thì Lâm Tiểu Ngộ kéo cô. Du Thanh Quý quay đầu lại thì thấy Thời Diệu cùng Lâm Tiểu Ngộ đã đứng lên.

“Đổi chỗ ngồi.” Lâm Tiểu Ngộ nhỏ giọng nói.

Du Thanh Quý thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc đầu thứ tự của ba người là Thời Diệu, Lâm Tiểu Ngộ, Du Thanh Quý, bây giờ đổi chỗ thành Lâm Tiểu Ngộ, Du Thanh Quý, Thời Diệu.

Sau khi ổn định lại vị trí một lần nữa, Du Thanh Quý ăn bắp rang bơ, chuyên tâm nhìn lên màn hình. Bỗng dưng quay sang nhìn một chút lại thấy có gì đó lạ lạ. Tại sao Lâm Tiểu Ngộ lại đổi đổi chỗ ngồi? Cậu ấy ngồi với Thời Diệu thì có gì là không ổn chứ?

Thời Diệu hay là Lâm Tiểu Ngộ nghĩ đến việc chuyển chỗ ngồi vậy? Thật ngốc mà.

Thời Diệu nghiêng đầu nhìn về phía Du Thanh Quý, lúc cô xem phim rất chăm chú, hai mắt to tròn cũng không chớp lấy một cái. Bởi vì xem quá nhập tâm nên lúc cầm một viên bỏng ngô bỏ vào trong miệng lại cắn phải đầu ngón tay của mình. Du Thanh Quý hơi nhú mày, rút đầu ngón tay của mình một chút rồi lại tiếp tục vừa ăn bỏng ngô vừa xem phim.

Du Thanh Quý để bỏng ngô ở một bên, cầm nước giải khát lên uống.

Thời Diệu liếc mắt nhìn hộp bỏng ngô của cô, bên trong đã gần hết sạch rồi. Cậu cầm hộp bỏng ngô còn chưa bị động tới của mình đổi qua cho cô.

Du Thanh Quý uống hai hộp nước thì lại ôm lấy hộp bỏng ngô, ăn một viên rồi lại một viên. Hồn nhiên không phát hiện ra hộp của mình đã bị người ta đổi mất rồi.

Thời Diệu khẽ cười.

Ham ăn như vậy, đúng là giống như chuột Hamster vậy.

...

Xem phim xong đã tới mười giờ, Thời Diệu cùng Lâm Tiểu Ngộ đưa Du Thanh Quý đến tận cổng của khu nhà ở. Vốn là rạp chiếu phim gần với trường học, mà nhà của Du Thanh Quý cũng cách trường học không xa.

“Hôm nay muộn quá, lần sau vào nhà mình chơi nhé.” Du Thanh Quý kéo tay của Lâm Tiểu Ngộ, đôi mắt cong cong lên vừa cười vừa nói.

“Được.” Lâm Tiểu Ngộ gật đầu, cười đồng ý.

Du Thanh Quý đi vào khu nhà, liếc mắt nhìn bóng lưng của Thời Diệu cùng Lâm Tiểu Ngộ, vẫn cảm thấy bạn mình thật đáng thương khi có cậu như vậy mà...

...

“Thà để cô ấy dạy học thêm cũng không cần tôi sao?” Thời Diệu hỏi.

Lâm Tiểu Ngộ ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng trả lời: “Thích Thanh Quý dạy...”

Thời Diệu gõ đầu cô một cái rồi xoay người trở về phòng của mình.

Căn phòng của Thời Diệu chỉ toàn màu trắng, loại màu trắng này có thể giúp cậu có linh cảm khi vẽ tranh. Cậu ngồi trên chiếc giường lớn màu tuyết trắng, tay khoác lên đầu gối, đầu ngón tay gõ nhẹ hai cái.

Đột nhiên rất muốn vẽ tranh.

Thời Diệu đi tới phòng vẽ, nhìn bản vẽ trống không một lúc lâu mới bắt đầu cầm bút lên. Lúc vẽ cậu rất tập trung, bởi vì chăm chú như thế nên trên gương mặt lại tăng thêm sức hấp dẫn nếu ai đó nhìn thấy.

Cậu vẽ rất lâu, sau đó mới vẽ xong một rạp chiếu phim.

Trên màn hình lớn đang chiếu một bộ phim, mà chỗ ngồi lại trống trơn, không có một người nào, chả có ai xem cả. Cậu đổi bút, ngay chính giữa bắt đầu vẽ người xem duy nhất— một con chuột Hamster.

Chuột Hamster ôm một hộp bỏng ngô lớn, vừa ăn vừa chăm chú xem phim. Thật nhiều thật nhiều bỏng ngô rơi ra từ trong hộp đầy tràn, rơi xuống đầy đất.

Nhìn chú chuột chiếm vị trí trung tâm, dường như có thể nghe được tiếng động “rột rột”, “rột rột” lúc nó ăn bóng ngó.

Lúc Thời Diệu đăng bức tranh này lên Weibo thì thấy đã hai giờ sáng rồi. Cậu định để điện thoại đi động xuống thì mới phát hiện được thiếu chút gì đó.

Cậu mở tin tức ra lướt nhanh vài cái.

Không đúng, mỗi buổi tối thì luôn có một người hâm mộ nhắn tin cho cậu, thế mà hôm nay lại không có. Thời Diệu mở Weibo của người đó lên thì nhìn thấy hai ba tấm ảnh chụp sổ tay được đăng lên Weibo.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

“Mẹ, con về rồi...” Lời nói của Du Thanh Quỳnh nghẹn ở cổ họng, kinh ngạc nhìn một đồng hồ hỗn độn trên mặt đất. Bàn ghế bị đẩy ngã, khay trà bằng thủy tinh bể nát, học tủ xóc xếch, ngay cả TV treo trên tường cũng rơi xuống đất, màn hình vỡ vụn.

Trong phòng ngủ vọng ra tiếng khóc của mẹ cùng tiếng khuyên bảo của bà ngoại.

Du Thanh Quỳnh để cặp sang một bên, đạp lên đồng hồ hoang tàn chạy tới phòng ngủ của mẹ mình.

“Mẹ!”

Mẽ Doanh Tĩnh nằm trên gối khóc lóc, vì khóc quá lâu nên chẳng còn sức lực, tiếng khóc trở nên đứt quãng.

Trong phòng ngủ của mẹ cô cũng hỗn độn giống như phòng khách. Những bức ảnh mẹ chụp cùng ba bị xé thành từng mảnh nhỏ, báo chí về ba mà mẹ sưu tầm trong thời gian dài cũng đều bị xé nát.

“Thanh Quỳnh về rồi, mau tới khuyên mẹ cháu đi.” Bà ngoại của Du Thanh Quỳnh, Chúc Hương Lan đang lo lắng đến đỏ vành mắt.

“Mẹ...” Du Thanh Quỳnh ngồi ở mép giường, cúi người ôm eo mẹ mình, “Mẹ đừng khóc...”

Du Thanh Quỳnh không nhận được khi thấy mẹ bị uất ức, chỉ cần mẹ khóc thì cô cũng rơi nước mắt theo, thế nên lúc bây giờ từng giọt nước mắt cũng thi nhau rơi xuống, thấm ướt áo của Mẽ Doanh Tĩnh.

“Quỳ Quỳ...” Mẽ Doanh Tĩnh ngồi dậy, ôm Du Thanh Quỳnh rồi cùng nhau khóc.

Tay Du Thanh Quỳnh vòng qua eo bà, vỗ nhẹ phía sau lưng, vừa khóc vừa an ủi: “Mẹ đừng khóc, đừng khóc nữa...”

Cô không biết hòa giải chuyện ba mẹ mình như thế nào, chỉ có thể vụng về lặp đi lặp lại một câu nói này.

Bỗng nhiên Mẽ Doanh Tĩnh đẩy Du Thanh Quỳnh ra, cảm tờ báo bên cạnh đưa cho cô, giọng nói bén nhọn: “Con xem đi! Đây chính là ba ba của con đó! Người đàn ông từng nói cưới mẹ là điều hạnh phúc nhất đời ông ấy, đảo mắt đã ôm ấp người đàn bà khác! Ba con chính là tên đàn ông không có lương tâm! Mẹ con học trung học với ông ta, vì ông ta mà lúc tốt nghiệp đã không thi vào trường mình thích, lại thi vào trường ông ta học! Khi tốt nghiệp gả cho ông ta, vì ông ta mà bỏ hết tất cả, nhưng ông ấy làm gì với mẹ? Càng ngày càng không muốn nói chuyện với mẹ, luôn bày ra gương mặt khó chịu cho mẹ! Tức giận cái này bức tức cái khác! Bây giờ trong chớp mắt đã ôm ấp người khác!”

Mẽ Doanh Tĩnh khóc đến mức giọng nói khàn khàn, đầu ngón tay cũng không tự chủ mà dậm liên tục lên bề mặt của tờ báo.

Du Thanh Quỳnh cúi đầu, nhìn tờ báo mẹ đưa cho mình.

“Du Trạch Ngôn cùng hoa đán Tiểu Ngọc Văn cùng nhau hưởng thụ thời gian nhàn nhã ở bãi biển lúc chiều.”

“Du Trạch Ngôn và các hoa đán ZK cùng nhau bước trên thảm đỏ, trái ôm phải ấp, may mắn không ngừng!”

“Hầu Uyển Kỳ rời khỏi nhà họ Đông, tìm nơi nương tựa mới là công ty Du thị! Phải chăng trong chuyện này có nguyên nhân là vì Du Trạch Ngôn hay không?”

“Đáng sợ, có phóng viên ở Anh nói Du Trạch Ngôn xuất hiện tại Học viện Quý tộc nhiều lần, có lời đồn cho rằng Du tổng đi thăm con riêng...”

Mỗi một tin tức đều đưa ra vài hình ảnh. Đã rất lâu rồi Du Thanh Quỳnh chưa thấy ba ba của mình, cô vuốt bề mặt của trang báo, cẩn thận xem những hình

kia. Đa số đều là chụp lén, có tấm nghiêng người, chỉ có bóng lưng mờ mờ, ngay cả Du Thanh Quý cũng không phân biệt được rốt cuộc người đó có phải ba ba của mình hay không. Chỉ có tấm hình baba cùng nhóm người của ZK đi trên thảm đỏ là vô cùng rõ ràng. ZK là một cặp chị em sinh đôi xinh đẹp, họ chia ra đứng hai bên Du Trạch Ngôn, tay của ba cô nhẹ nhàng khoác lên hông của hai người.

Du Trạch Ngôn nhìn ống kính, khóe môi nhếch lên nho nhỏ vui vẻ.

Du Thanh Quý sờ mặt ba mình, có chút nhớ nhung.

Bỗng nhiên Mễ Doanh Tĩnh đoạt lại tờ báo trong tay Du Thanh Quý, vừa xé vừa la: “Tôi không muốn gặp người đàn ông này nữa! Không bao giờ... muốn nữa! Du Trạch Ngôn, tôi hận ông!”

“Mẹ!” Du Thanh Quý nắm cổ tay của Mễ Doanh Tĩnh, “Chưa chắc những tin tức này là thật mà! Bọn họ sống trong ngành giải trí, luôn sẵn những tin tức như thế này, tùy tiện chụp lén rồi đưa lên vài hình ảnh, lại ghi những tiêu đề hấp dẫn thị hiếu của người dân. Không thể tin được!”

“Con còn nói giúp ông ta!”

“Con, con chỉ nói sự thật thôi! Con tin ba không phải người như vậy!”

“Chát!” Mễ Doanh Tĩnh tát một cái lên mặt Du Thanh Quý, “Mẹ nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi ông ta là ba nữa!”

Du Thanh Quý nghiêng mặt về một bên, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống. Cô biết cô không nên chọc giận mẹ mình, nhưng trong lòng cô vẫn cố chấp không thể thỏa hiệp, vẫn cố gắng nói: “Nhưng ông ấy là ba con! Cả đời cũng là ba ba của con!”

“Con!” Mễ Doanh Tĩnh lại giơ tay lên!

Du Thanh Quý nhắm mắt lại, cũng không tránh ra, chuẩn bị nhận cái tát xuống mặt mình.

“Ôi trời, con làm gì vậy!” Chúc Hương Lan vội vàng nắm lấy cổ tay của Mễ Doanh Tĩnh, “Con đánh con mình làm gì! Tiểu Quý nói sai gì sao? Đời này họ Du kia cũng là ba của con bé! Bây giờ con buộc con mình nói như thế, vậy thì ngay từ đầu đừng gả cho tên kia! Ban đầu mẹ khuyên thế nào con cũng không nghe, rõ ràng hai đứa không cùng một hướng...”

“Quý Quý...” Mễ Doanh Tĩnh khóc lóc kéo Du Thanh Quý, “Mẹ không nên đánh con, có đau hay không? Xin lỗi con...”

“Không đau, mẹ, con không đau...” Du Thanh Quý ôm eo mẹ mình rồi chôn mặt trong ngực mẹ, “Mẹ đừng khóc, con đã lớn rồi, sau này con sẽ chăm sóc mẹ...”

Chúc Hương Lan thở dài, “Không biết là nghiệt gì! Tiểu Tĩnh, đừng hành hạ bản thân như vậy, xem bộ dạng của con bây giờ đi. Ly hôn cùng người đàn ông kia được không? Không có đàn ông, chúng ta còn có thể sống tốt hơn đó!”

Giảng co hơn nửa đêm, Du Thanh Quý nhìn mẹ ngủ thiếp đi mới trở về phòng làm bài tập. Cô nhanh chóng làm xong bài tập, lúc đi ngủ đã hơn hai giờ đêm rồi.

Vất vả một đêm nên cô chỉ muốn đi ngủ, ngay cả điện thoại cũng không đụng vào.

...

Sáng hôm sau lúc đi học, mắt Du Thanh Quý vẫn còn sưng lên.

Tiết đầu là tiết Anh văn, giáo viên dạy Anh văn quét mắt một vòng, cuối cùng rơi trên người Du Thanh Quý, gần đây cô rất thích để Du Thanh Quý đọc bài mẫu.

“Du Thanh Quý, đọc chậm đoạn văn trang 46 nào.”

Cô giáo nói xong lại xoay người viết lên bảng, viết xong hai từ vẫn không thấy giọng ai đọc đoạn văn, cô kinh ngạc xoay người.

Dương Hinh dùng cùi chỏ đụng Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý đang ngăn người thi phục hồi tinh thần, lúng túng đứng dậy.

Dương Hinh nói thật nhỏ: “Trang 46...”

Du Thanh Quý cúi đầu nhanh chóng lật hai trang, đến trang 46 thì lớn tiếng đọc.

Vậy mà Du Thanh Quý lại thất thần khi đang học, hơn nữa ngay cả sách cũng lật sai mất, thật là kỳ lạ. Học sinh trong phòng kinh ngạc nhìn về phía cô.

Giáo viên dạy Anh văn nhú mày một cái nhưng cũng không nói gì, xoay người tiếp tục viết lên bảng.

Du Thanh Quý đọc bài văn một cách chậm rãi, sau khi hoàn thành thì ngồi xuống, hai tay đặt trên bàn, mắt nhìn thẳng về phía bảng đen, hết sức chăm

chú nghe giảng, âm thầm tự nhủ với mình sẽ không bao giờ... thất thần nữa.

“Du Thanh Quý, em dịch những chữ này, xem chúng có nghĩa gì đi.” Cô giáo Anh vẫn chỉ tay vào tấm bảng đen.

“Du Thanh Quý?”

Du Thanh Quý đứng lên, đỏ mặt nói: “Nghe Hoắc Kim diễn giải, có lúc người sẽ phát hiện rất khó để lý giải ông ta, bởi vì thường thường tư tưởng và sự cố gắng của ông ấy cũng lớn như vũ trụ...”

“Mời ngồi.” Cô giáo nhìn Du Thanh Quý một cái.

Du Thanh Quý ngồi xuống, cô cầm bút tùy tiện viết viết lên vở bài tập, rầu rĩ không thôi.

Thời Diệu ngồi sau cùng như có điều gì suy nghĩ nhìn Du Thanh Quý, ngón tay đặt trên mặt bàn gõ nhẹ hai cái.

...

“Này, cậu không sao chứ?” Lúc tan học, Dương Hinh vỗ vai Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý ngẩng đầu lên nhìn Dương Hinh cười cười trả lời: “Cảm ơn lớp trưởng, mình không sao.”

“Ôi, bây giờ mới phát hiện! Làm sao mắt lại sưng thế này hả? Khóc sao?” Dương Hinh tiến tới.

Du Thanh Quý lắc đầu một cái muốn phủ nhận, suy nghĩ một chút lại gật đầu. Cô cúi đầu, nói nhỏ: “Đúng là khóc, có chuyện không vui.”

“Rốt cuộc là thế nào hả? Nói cho mình nghe đi!” Dương Hinh vừa nhiệt tình vừa kích động.

Du Thanh Quý khẽ lắc đầu: “Đã qua rồi, ừm... Không muốn nhớ lại đâu.”

Dương Hinh gật đầu, cô đứng lên: “Được rồi, mình không hỏi nữa. Nếu có chuyện gì thì phải nói với mình đó! Mình phải đi thu bài tập rồi.”

“Ừ!” Du Thanh Quý cũng gật đầu.

Cô lấy sổ tay mới ra, vừa định ghi chép gì đó thì một học sinh lớp kế bên gõ cửa phòng học: “Du Thanh Quý, cô giáo Anh vẫn gọi cậu tới phòng làm việc đó.”

“À... Cảm ơn cậu.” Du Thanh Quý dọn dẹp bàn học sạch sẽ rồi cúi đầu đi ra ngoài, nghĩ thầm chắc chắn cô giáo muốn xử lý chuyện mình thất thần lúc này...

...

“Du Thanh Quý lớp các cậu có ở đây không?” Lục Vũ Toàn ôm một chiếc hộp lớn đứng ở cửa, cô quét mắt nhìn phòng học một vòng, chuyển vật trong lòng cho một nữ sinh khác, “Mình vừa đi qua chỗ bảo vệ trường, nhìn thấy có đồ được gửi tới cho cậu ấy nên thuận đường mang tới đây. Giúp mình để lên bàn của cậu ấy nhé!”

Trong giờ học, phòng học luôn luôn rất náo nhiệt, mấy nam sinh đùa giỡn đuổi bắt, chọt xô đẩy nhau khiến mấy hàng ghế đầu gần cửa sổ bị ngã văng.

Một nữ sinh kêu lên: “Đồ chuyển tới của Du Thanh Quý!”

Chiếc hộp hình chữ nhật đã bị dè dưới mặt bàn, dẹp lép mất rồi.

Mấy nam sinh sùng sốt, vội vàng dọn dẹp lại bàn học.

Du Thanh Quý vừa trở về đã chạy tới, nắm lấy cây kéo gỡ lớp keo dán rồi mở ra các lớp bọc bên ngoài. Cho dù đã có bọt biển chống chấn động, cho dù đã có hai lớp hộp bao phủ, cho dù có lớp lông dày bao quanh con búp bê đó.

Thế mà búp bê hình Mỹ nhân ngư kia đã bị bể, nhất là phần đầu đã bể thành vài mảnh.

Du Thanh Quý cúi đầu, nhìn búp bê Mỹ nhân ngư bể tan tành trong hộp, vốn là tâm trạng cô vẫn còn đang rất thấp, nên lúc này không kìm được, nước mắt lần lượt rơi xuống thành hàng.

“Mình, mình không có ý...” Mấy nam sinh ngỡ ngàng đứng bên cạnh.

Nam sinh không có sức kháng cự với nước mắt của con gái, huống chi còn là nước mắt của một nữ sinh xinh đẹp uất ức rơi xuống.

Du Thanh Quý cúi đầu, lấy tay gạt đi nước mắt, nhưng dù thế nào thì nước mắt cũng chảy không ngừng, không thể nào lau sạch được.

Tiếng chuông vào tiết vang lên, mấy nam sinh bắt đầu đi đánh về lại chỗ ngồi của mình. Tiết này là môn Lịch sử, giáo viên dạy bộ môn này là một cô giáo

đẹp dàng ít nói vừa tốt nghiệp đại học vài năm trước, từ trước đến nay không thể nào quên nổi mấy học sinh này. Bởi thế, bất kể cô giáo đang đứng giảng bài ở trước mặt, mấy nam sinh kia vẫn xì xào bàn tán.

“Không nghĩ tới Du Thanh Quỳnh thích chơi búp bê... Lại còn có thể khóc vì thứ đó!”

“Cái gì chứ, mình vừa mới tra một chút. Cái đó gọi là Bjd, rất đắt!” Cổ Dật Phi cầm một chiếc thẻ nhỏ trong tay, trên đó viết chỗ sản xuất búp bê, còn có tên của búp bê nữa.

Thời Diệu lười biếng vươn tay rút chiếc thẻ từ trong tay Cổ Dật Phi ra rồi liếc nhìn một chút.

“Búp bê đó có thể đắt đến thế nào chứ. Đền cho cậu ấy một cái là được!”

“Nghe nói thứ đồ chơi đó rất quý, mình vừa tra trên Baidu, giá bằng học kỳ ba năm học của chúng ta đó!”

Chu Tiểu chửi thề một tiếng, “Không phải chỉ là một con búp bê nhỏ thôi sao, làm thế nào mà mắc như vậy chứ?”

Cậu lại khế cắn răng: “Đền! Làm hư thì phải đền! Chúng ta không thể quyết được! Đắt tới đâu cũng phải mua đền cho Du Thanh Quỳnh!”

Thời Diệu tắt trình duyệt tìm kiếm thông tin về búp bê, tùy ý nói: “Hàng có hạn, không mua được đâu.”

“Vậy làm sao chứ?” Cổ Dật Phi cùng Chu Tiểu quang sang, ngẩng ngốc nhìn Thời Diệu ngồi ở hàng sau.

Thời Diệu nhét tấm thẻ về lại trong tay Cổ Dật Phi, lười biếng nói: “Có liên quan gì tới mình.”

Cổ Dật Phi cùng Chu Tiểu liếc mắt nhìn nhau, ừ ừ cúi đầu ngồi ngay ngắn lại.

Thời Diệu ngẩng đầu nhìn về phía trước. Du Thanh Quỳnh ngồi bên cửa sổ đang cúi đầu, đôi vai buồn bã ỉu xiu. Lọn tóc xoăn xinh đẹp của cô rũ xuống che đi gương mặt. Lần này, ngay cả gò má hay vành tai cũng đều không thấy nữa rồi.

Thời Diệu thu hồi tầm mắt, cậu mở Weibo ra đăng trạng thái:

Muốn mua Huyền Tịch Xã phiên bản đặc biệt búp bê Mỹ nhân ngư.

Suy nghĩ một chút lại đăng lên Weibo tiếp:

Khẩn cấp @Hắc Diệu: Muốn mua Huyền Tịch Xã hình phiên bản đặc biệt búp bê Mỹ nhân ngư.

Phía dưới Weibo của Hắc Diệu lập tức nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Khẩn cấp: @ Hắc Diệu: Cần mua gấp Huyền tịch xã số lượng có hạn phiên búp bê mỹ nhân ngư.

Quả bóng cao su nhảy nhảy: Cái quý gì vậy? Đồi nghè rồi à? Ồi, Diệu gia của tôi.

Ba ngày tăng mười cân:????? Sao họa sĩ Diệu của chúng ta lại bắt đầu chơi búp bê rồi.....?

Đậu xanh không có mí mắt: Lầu trên không có văn hóa, đó không phải búp bê. Không thể tin nổi một người như vậy lại là cha của một đứa nhỏ.

Con mèo có cái đuôi to: Yên lặng lặn xuống nhiều năm, cuối cùng mẹ cũng xuất hiện..... Rơi nước mắt.

Hôm nay bé gái dưới lầu bắt ngờ gặp trai đẹp:Ách..... sao tôi lại nghĩ là đưa cho bạn gái nhĩ..... Cái kia, các cô gái đều rất thích phong cách búp bê mỹ nhân ngư nha.

Đại thần già: Lầu trên +1.

Chị dâu Diệu tương lai: (T o T) không cần, tôi còn chưa lớn mà, sao Diệu Diệu của tôi có thể có bạn gái được.

.....

Thời Diệu nhìn những bình luận lộn xộn bên dưới khiến anh cảm thấy có chút đau đầu. Ngón tay của anh dừng lại ở chỗ người có nick name con mèo có cái đuôi to kia, sau đó anh trả lời: “Có sao? Bạn biết chỗ bán sao?”

Ba giây sau đó.

Con mèo có cái đuôi to: A a a a a a a, lần đầu tiên được trả lời, tôi là thiên sứ mà. Kiếp trước nhất định tôi đã cứu vớt cả vũ trụ.

Ba giây sau đó.

Con mèo có cái đuôi to: Đắt quá, không có người nào dám nhập cái này..... Diệu Diệu đừng nóng vội. Tôi sẽ đến từng đoàn hỏi giúp bạn.

Lại thêm mấy cô mấy bác nhảy vào, nhao nhao bày tỏ mình cũng sẽ giúp đỡ trong khả năng. Dù sao cũng là Huyền tịch xã phiên bản giới hạn, hình búp bê nữ nhân ngư, đừng nói tới số lượng ít, những người có khả năng mua được cái này đều là những người có khả năng kinh tế rất tốt, ngay cả khi có người đồng ý trả giá cao cũng chưa chắc người ta đã đồng ý bán.

Trong không khí mọi người đều đồng ý giúp đỡ, một người hâm mộ oa nưong (cô gái thích búp bê, hoặc cô gái nhỏ, nhưng ở đây hiểu theo nghĩa trước ạ) xuất hiện.

Tôi không phải Tiểu Chiết Dự: QAQ, đại đại à, cái này không phải chuyện hai bàn tay có thể tự làm nên được mà, QAQ, dù sao cũng là búp bê số lượng hạn chế, hơn nữa lại đã qua tay thì nhất định sẽ không mua được với giá gốc..... Không biết là đại đại có thể chấp nhận mức giá như thế nào? diendandleequyddoon

Bình luận này vừa xuất hiện lại khiến cho phía sau xuất hiện một trận tranh luận mới.

Ba người béo muii cân: Này này này, bạn có ý gì vậy, họa sĩ Diệu của chúng ta là người thích chiếm tiện nghi của người khác sao?

Quả bóng cao su nhảy nhảy: Năng giá tiền chính là đang vũ nhục Diệu gia của chúng ta.

Con mèo có cái đuôi to: Lâu trên nói câu này có chút quá rồi, hỏi giá là chuyện hoàn toàn bình thường mà. Không phải là người trong ngành búp bê không thể hiểu được, không có tình huống đặc biệt thì mấy oa nưong sẽ không bán đi đâu. Họ đón đó không phải là búp bê, mà đó là đứa nhỏ của họ đó.

Đại thần giả: lâu trên +1

.....

Thời Diệu đang mở internet suru tầm trang web, diễn đàn về Bjd, đến khi anh quay lại weibo thì chỉ còn những bình luận tranh cãi. Anh khẽ nhủ mày, trả lời lại cho Tôi không phải Tiểu Chiết Dự: Tùy tiện.

Tôi không phải Tiểu Chiết Dự: Đại đại, tùy tiện là có ý gì vậy, QAQ?

Đậu xanh không có mí mắt: Sao người này lại ngu xuẩn như vậy chứ? Chính là giá bao nhiêu cũng được đó. Ách..... Tôi có cảm giác mãnh liệt như một tổng giám đốc đang theo đuổi vợ yêu.

Chị dâu Diệu tương lai: Lâu trên đừng nói vậy. Diệu Diệu là của tôi.

Cả ngày nay Du Thanh Quỳnh đều buồn bã ỉu xiu, cuối cùng cũng tan học, cô cất dọn sách vở xong, xoay người đi về chỗ Lâm Tiểu Ngộ nói: “Tiểu Ngộ, hôm nay mình muốn về nhà sớm một chút, ngày mai chúng ta tiếp tục học bù nhé.”

Lâm Tiểu Ngộ lo lắng nhìn Du Thanh Quỳnh, thông thả gật đầu một cái, nói: “Được, cậu hãy về nghỉ ngơi thật tốt.”

“Ừ, mình biết rồi.” Du Thanh Quỳnh cười cười vs Lâm Tiểu Ngộ, sau đó xoay người đi.

Du Thanh Quỳnh vừa xoay người, trước mặt là một mảng lớn màu trắng. Cô ngẩn người, sau đó mới phản ứng kịp đó là áo sơ mi trắng của bạn ngồi bàn trước. Cô lúng túng ngẩng đầu, tầm mắt cũng từ từ rời đi, mãi đến khi thấy gương mặt của Thời Diệu, lúc này cô mới từ từ nhủ lại đôi lông mày nhỏ, hỏi một câu rất mâu thuẫn: “Cậu lại có chuyện gì vậy?”

Lời này có chút quen tai.

Thời Diệu nhìn ánh mắt vẫn hồng như cũ, dùng giọng điệu lười nhác quen thuộc hỏi: “Ngày hôm qua về muộn quá, bị mẹ mắng đến khóc nhè rồi à?”

Du Thanh Quỳnh càng nhủ chặt hàng lông mày nhỏ, cô hơi trừng mắt nhìn Thời Diệu, nói: “Cậu đừng nói vậy, mẹ tôi rất tốt với tôi, mẹ sẽ không mắng tôi.”

Du Thanh Quỳnh đứng lên, đeo túi sách lên lưng, ôm lấy chiếc hộp giấy bị ép đến không còn hình dáng gì nữa đi ra ngoài.

“Này.” Thời Diệu gọi cô lại

Du Thanh Quỳnh hơi dừng bước, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước, mới bước được hai bước, bỗng cô lại cảm thấy cứ trực tiếp đi như vậy thì rất không

lễ phép. Cô ôm chặt lấy hộp giấy, quay người lại, nhìn Thời Diệu, hỏi: “Còn chuyện gì không?”

Thời Diệu ngồi trên bàn học của Du Thanh Quý, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt sưng đỏ của Du Thanh Quý, từ từ nói: “Tôi biết một người thợ rất giỏi, lạđ, nói không chừng có thể sửa được giúp cậu đó.”

Du Thanh Quý sững sờ, sau một lúc lâu, cô mới nháy mắt hai lần, kinh ngạc hỏi: “Cậu, cậu nói cái gì?”

“Nếu cậu không nghe thấy thì thôi.” Thời Diệu đứng lên, dứt tay vào túi quần, bước những bước chân dài vượt qua người Du Thanh Quý, đi ra khỏi phòng học.

“Tôi nghe thấy.” Du Thanh Quý vội vàng xoay người lại, lớn tiếng nói theo bóng lưng của Thời Diệu.

Khỏe môi của Thời Diệu hơi cong lên, sau đó cậu nhanh chóng thu lại ý cười, lười biếng quay người sang chỗ khác, từ trên cao nhìn xuống chỗ Du Thanh Quý, đưa tay ra.

Du Thanh Quý vẫn có chút do dự, cô nhỏ giọng nói: “Con búp bê này bị thương rất nghiêm trọng. Người thợ mà cậu quen biết kia thật sự có thể sửa được sao?”

“Không tin thì bỏ đi.” Giọng nói của Thời Diệu mang theo chút không kiên nhẫn.

“Tin tin tin.” Du Thanh Quý vội vàng đưa hộp giấy vào tay Thời Diệu trước khi cậu thu tay lại.

Hai tay Du Thanh Quý tạo thành hình chữ thập, đưa đưa về phía Thời Diệu, ánh mắt phát sáng nhìn cậu, vui vẻ nói: “Vây, Tiểu thập cửu của tôi phải nhờ cậu rồi.”

“Tiểu thập cửu?”

“Ừm.” Du Thanh Quý gật đầu. “Ở nhà tôi có mười tám chị nữa.”

Thời Diệu nhìn cô bằng ánh mắt kì dị, nói với Lâm Tiểu Ngộ: “Quý phiền toái, đi mau lên.”

Lâm Tiểu Ngộ mới vừa thu thập xong sách vở, chạy chậm theo Thời Diệu ra ngoài, lúc đi ngang qua Du Thanh Quý còn cười vẫy tay tạm biệt cô. Đi ra khỏi phòng học, Lâm Tiểu Ngộ tò mò hỏi Thời Diệu: “Cậu nhỏ, sao cháu không biết cậu còn có người bạn làm trong lĩnh vực búp bê nhỉ?”

“Cậu nhỏ có gì mà không làm được chứ?” Thời Diệu vỗ vỗ chiếc hộp giấy méo mó trong lòng.

Tâm trạng của Du Thanh Quý tốt hơn nhiều.

Lúc cô về đến nhà thì cả mẹ và bà ngoại đều không ở nhà, Du Thanh Quý lác lác đầu đi về phòng mình. Lúc cô lấy điện thoại di động ra khỏi ngăn kéo, bỗng nhiên cô lại nhớ đến đêm qua cô quên không để lại lời nhắn cho Hắc Diệu đại đại rồi.

Lỗi lầm.

Du Thanh Quý ào nã mở weibo ra, xem 99 tin nhắn mới chưa đọc, cô ngạc nhiên.

Oa. Sao mới có một ngày cô không vào microblogging mà lại tăng lên nhiều fan như vậy. Cô chỉ đăng ba điều trong sổ tay lên weibo thôi mà. Nhìn những bình luận khen cô làm sổ tay đẹp, Du Thanh Quý vừa sợ đến ngây người, vừa nở nụ cười ngốc nghếch.

Nhìn nhìn, bỗng nhiên cô thấy mấy cái tên quen thuộc. Oa, những người này không phải là fan trung thành của Hắc Diệu sao?

Đậu xanh không mí mắt: Tiểu mê quý lại trở mình lần nữa, hâm mộ ghen ghét quá đi.

Đại thần giả: Xin hỏi Tiểu mê quý liên tiếp được đại thần sủng hạnh thì có tâm trạng như thế nào?

“A, có ý gì.” Du Thanh Quý mờ mịt đọc xong bình luận sau đó mới đi xem nhóm khen.

Đến khi nhìn thấy cái tên không thể quen thuộc hơn kia, Du Thanh Quý vốn đang hí hửng vì mờ mịt, đột nhiên tròn to hai mắt, hai mắt mờ tròn trũng thành hình tròn vo.

Bóp một phát di động rơi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Editor: Sam Sam - DĐ LQĐ

Hắc Diệu Đại Đại lại xem Weibo của cô! Còn bấm like cho cô nữa kia! Du Thanh Quỳnh thật muốn xuống lầu chạy quanh ba vòng! Đáng chết hơn là hôm qua cô lại quên đi qua chào hỏi với Đại Đại của cô! Thật là xấu hổ mà...

Du Thanh Quỳnh vội vàng nhặt di động lên rồi mở trang Weibo của Hắc Diệu.

Hả???

Chẳng lẽ Hắc Diệu Đại Đại cũng tiến vào hố sâu Bjd? Hơn nữa, vậy mà cũng thích Huyền Tịch Xã phiên bản kỷ niệm Mỹ nhân ngư? Việc này... Cũng thật đúng dịp quá chứ?

Du Thanh Quỳnh nhú mày liếc nhìn bình luận phía dưới của Weibo. Nhanh chóng thấy rất nhiều bình luận có cùng một đề tài – suy đoán Thời Diệu cần mua búp bê này để tặng cho bạn gái.

Du Thanh Quỳnh suy nghĩ một chút, lập tức nhớ tới dòng trạng thái mà Weibo này từng đăng vào một đêm rất khuya của ngày nọ - Cô ấy nhìn rất được.

Sau một phút đăng lên thì bị xóa đi mất, nếu như không phải Du Thanh Quỳnh vào Weibo này đúng lúc thì cũng sẽ không nhìn thấy. Chẳng lẽ Hắc Diệu thật sự có bạn gái? Không biết tại sao... Trong lòng Du Thanh Quỳnh có chút cảm giác mất mát. Nhưng mà nghĩ lại, Hắc Diệu của cô ưu tú như vậy, không phải có bạn gái là chuyện rất bình thường sao? Cô cũng nên mừng cho người ấy mới đúng!

Du Thanh Quỳnh cúi đầu, từ từ xem bình luận dưới Weibo. Ai cũng đều là fan lâu năm của Hắc Diệu nên bình thường cũng xem như quen biết nhau, thỉnh thoảng phía dưới lại có mấy câu trò chuyện rất vui vẻ.

Ba ngày mập mười cân: Có người nào tò mò về tuổi của Hắc Diệu không?

Quả bóng cao su nhảy nhảy: Bức tranh về gió kia... Không có hơn mười năm kiến thức thì căn bản không vẽ ra được đâu!

Hạt đậu không có mí mắt: Thực không dám dấu diếm, thật ra tại hạ cũng là một người vẽ nghiệp dư. Theo ý kiến của tại hạ, cho dù thế nào thì bức vẽ của Diệu huynh đây cũng phải gần ba mươi năm kinh nghiệm.

Hôm nay bé đây vô tình gặp được trai đẹp: Lâu trên đờng nói bấy, rõ ràng cô là y tá trong bệnh viện, mới vừa tốt nghiệp cơ mà.

Hạt đậu không có mí mắt: [giận] [giận] [giận]

Đại thần giả: Suy nghĩ-ing, có thể nào không phải tặng bạn gái mà là tặng cho con gái không?

Diệu tẩu tương lai: (TOT) Các người nói vậy!! Diệu Diệu nhà tôi không phải kẻ đầu hói bụng bìa đâu!

Tuổi của Hắc Diệu Đại Đại sao?

Du Thanh Quỳnh mở sổ tay ra, nhìn thiếu nữ bạc hà ở trên băng dán, ảo tưởng đến đáng người của Hắc Diệu. Suy nghĩ một chút lại trả lời ở phía dưới.

Tiểu Mê Quỳnh của Hắc Diệu Đại Đại: Nhất định Hắc Diệu Đại Đại cao gầy đẹp trai, công bản về đi ngao du khắp nơi thiên hạ! Cũng khoảng... 26 tuổi!

Du Thanh Quỳnh lại đăng một dòng trạng thái.

Tiểu Mê Quỳnh của Hắc Diệu Đại Đại: Đại Đại ngủ ngon ~~~~~

Du Thanh Quỳnh để điện thoại xuống bắt đầu làm bài tập, làm xong bài tập lại mở sổ tay ra, cuốn sổ màu bạc hà xanh biếc này chỉ còn lại mấy tờ, xem ra mấy ngày nữa sẽ phải làm một cuốn nữa giống như lần trước! Vừa nghĩ tới lần đầu tiên cô đăng Weibo hình sổ tay của mình đã có được nhiều lời khen như vậy, cô liền vui vẻ vô cùng.

Ngày 27 tháng 10.

1. Lại gần đến tháng thi rồi, phải cố gắng lên nhé! [phấn đấu] [phấn đấu] [phấn đấu]
2. Ba sẽ nhanh chóng về nước thăm mình! [xoay vòng] [xoay vòng] [xoay vòng]
3. Hi vọng mẹ sẽ sớm vực dậy, có thể làm chuyện mà bản thân mẹ muốn làm... [cầu mong] [cầu mong] [cầu mong]
4. Hi vọng Hắc Diệu Đại Đại sẽ vui vẻ bên cạnh bạn gái mãi mãi! [tung hoa] [tung hoa] [tung hoa]
5. Tiểu Thập Cừu rút bẻ, được Thời Diệu cầm đi tới bác sĩ mà cậu ấy biết để chữa trị cho bé rồi, không biết có thể sửa được không nữa... [khóc lớn] [khóc lớn] [khóc lớn]

6. Á, có phải nên tặng ít quà cảm ơn Thời Diệu không? [nhức đầu] [nhức đầu] [nhức đầu]

...

Vào giờ tan học của ngày trước tháng thi lần hai của học kỳ này, Thời Diệu đang định rời khỏi thì nghe mấy nam sinh ngồi sau bàn luận.

“Lần này nếu mình có thể thi được hạng 11 thì tốt quá, như vậy là có thể ngồi cùng với Phương Căn Chi xếp thứ 10 rồi...”

“Cậu bị ngu à? Lần này cũng chưa chắc Phương Căn Chi thi đạt hạng 10 mà! Nhưng mà chắc Du Thanh Quý sẽ yên vị ở bàn thứ nhất đó!”

“Đúng rồi...”

Thời Diệu hơi dừng lại, dường như có điều suy nghĩ ngẩng đầu nhìn chỗ ngồi đầu tiên ở hàng thứ nhất. Du Thanh Quý đang khom người thu dọn sách vở, không biết vừa làm vừa nói với Dương Hinh điều gì đó. Cô nghiêng đầu, đôi mắt xinh đẹp lộ ra ngỡ ngàng, ngay sau đó lại cười lên, đôi mắt cong cong như chứa vụn ánh sáng.

Ngày hôm sau – tháng thi, đây là lần đầu tiên Thời Diệu tới tham gia thi nên khiến thầy giáo cùng học sinh vô cùng kinh ngạc. Thầy giáo coi thi đếm đề, đương nhiên ít đi một đề, không có cách nào khác, mấy năm nay các giáo viên đã bỏ qua học sinh tên Thời Diệu này rồi. Cuối cùng thầy giám thị không thể không tới phòng làm việc in cho cậu học sinh này một đề thi mới.

Cô Dật Phi vỗ vai Thời Diệu rồi hỏi: “Có đặc quyền không cần thi, tại sao lại tới đây chịu gian khổ này chứ! Chín môn đó! Ngồi một ngày muốn chết mà!”

“Rảnh rồi.” Thời Diệu cảm bút lên.

“Mình xem lại bài đây...” Cô Dật Phi quay đầu, thừa dịp còn chưa bắt đầu thi nhìn thêm vài trang sách.

Môn thi đầu tiên chính là Số học, lúc những học sinh khác còn đang rối rắm điền vào chỗ trống của trang đầu tiên hoặc lựa chọn đáp án cho câu hỏi ở trang thứ hai thì Thời Diệu ngồi bàn cuối lại đi xuyên qua lối đi nhỏ, đặt bài thi đã làm xong lên bục giảng.

Tám môn thi kế tiếp, môn nào cũng như vậy.

Thi chín môn xong, mọi người đều vội vàng giải tán. Thật may tiếp đón bọn họ chính là hai ngày nghỉ. Vậy mà tiết học đầu tiên của thứ hai, chủ nhiệm lớp đã ôm một đồng bài thi đặt lên bục giảng.

Ở phía trên vẫn là bảng điểm như trước kia.

“Có hai chuyện phải nói.” Chủ nhiệm lớp quét mắt nhìn xung quanh, sau đó lại háng giọng.

“Chuyện thứ nhất thì các em cũng đoán được rồi, theo thành tích của tháng thi lần thứ hai này, lát nữa công bố thành tích rồi lại xếp chỗ ngồi.”

Trong phòng học có học sinh nghi ngờ. Thường thường mỗi lần sau khi có thành tích của tháng thi thì thầy giáo luôn phát hỏa, nổi giận dưng dưng mà...

“Thầy à, lần này lớp chúng ta đứng thứ mấy vậy?” Chu Tiểu cười hi hi nhỏ giọng hỏi.

Vô số ánh mắt trách cứ, oán giận nhìn chằm chằm vào cậu ta. Đơn giản là không mở bình thì ai biết trong bình có gì chứ! Kể từ khi nhập học lớp 10, có năm nào lớp bọn họ không đội sổ sao? Không có!

“Khụ,” Thầy chủ nhiệm ho khan một tiếng, đứng thẳng người: “Lần này lớp chúng ta đứng thứ hai từ dưới lên trên.”

Tần Át Minh liếc mạng phát ngôn: “Lớp đứng nhất từ dưới lên bị đau bụng đúng không?”

“Cũng có thể... Có thể là giáo viên tính nhầm điểm chăng?” Cô Dật Phi nói thêm.

Nghe mọi người xì xào bàn tán, Du Thanh Quý có chút ngỡ ngàng, tại sao... đứng “thứ hai” mà đã có bộ dạng thỏa mãn, cảm giác như đạt được thành tựu như vậy? Như thế không tốt lắm...

Chủ nhiệm lớp là thầy giáo Thịnh đang rất vui vẻ về điểm này, bị học sinh nói thế cũng không tức giận nhiều, ông vỗ mạnh lên bảng rồi nói to: “Đọc thành tích! Xếp lại bàn một lần nữa!”

Vẫn là bắt đầu đọc từ người có thành tích đứng đầu từ dưới lên, không thể không nói biện pháp dùng thành tích xếp chỗ ngồi này đúng là rất khích lệ học sinh trong lớp, thật nhiều học sinh có thành tích tăng lên không ít. Mọi người nghe thấy tên của mình, ai tăng lên thì vui vẻ, còn ai bị tụt xuống thì mang vẻ mặt tự trách. Khác với sự hồn nhiên không thêm đề ý của trước kia.

“Thứ ba, Dương Hinh: “Số học 98, Ngữ văn 97, Anh văn 100, Chính trị 96, Lịch sử 89, Địa lý 100, Vật lý 100, Sinh vật 98, Hóa học 91.”

Dương Hinh thờ phào nhẹ nhõm, cô không thích so sánh với người khác, cho tới bây giờ thì thành tích cũng tương đối rồi. Cô còn rất hài lòng với nó nữa.

“Thứ nhì, Du Thanh Quý: Số học 100, Ngữ văn 95, Anh văn 100, Chính trị 100, Lịch sử 100, Địa lý 100, Vật lý 100, Sinh vật 100, Hóa học 100.”

Du Thanh Quý nhú mày, tại sao... ít đi 5 điểm? Từ trước đến nay đề của Lục Trung đều rất đơn giản, cô cảm thấy bài thi Ngữ văn của mình trả lời rất tốt mà!

Học sinh trong lớp lại ngây ngẩn cả người, Du Thanh Quý chỉ đứng hai sao?

“Đứng đầu, Thời Diệu: Số học 100, Ngữ văn 100, Anh văn 100, Chính trị 100, Lịch sử 100, Địa lý 100, Vật lý 100, Sinh vật 100, Hóa học 100.”

Ách...

Trong phòng lập tức im lặng.

Được rồi, thế nào lại quên mất tên này rành rồi không có chuyện gì làm đột nhiên đi tới cuộc thi chứ...

Vì muốn chăm sóc Lâm Tiểu Ngộ không còn ba mẹ, lúc học tiểu học Thời Diệu đã phải lưu ban một năm. Khi đó cậu rất cố chấp, cảm thấy thi với những bạn cùng lớp tiểu học rất mất mặt cho nên lúc đám trẻ nhỏ kia còn chơi bùn đất thì cậu đã dùng thời gian đó để học cùng vẽ tranh.

Lúc đang học sơ trung thì đã hoàn thành chương trình của cao trung. Đến sơ nhị*, cậu nhàn rồi không có gì làm nên tùy tiện lấy một bộ đề thi tốt nghiệp trung học để làm, kết quả là chỉ thua người được thủ khoa tốt nghiệp năm đó một chút.

*Để hiểu rõ về bậc học thì đọc chú thích ở cuối chương.

Hơn nữa, từ lúc học tiểu học thì cậu đã bắt đầu tham gia các cuộc thi cấp tỉnh, cấp quốc gia, thậm chí là cấp quốc tế. Trong đó về hội họa, về piano thì đạt vô số giải nhất, rồi thì lấy giải thưởng các môn vật lý, hóa học chuyên ngành.

Cho nên vừa lên lớp 10 cậu đã được cử đi học, có tư cách giống như học đại học.

Dĩ nhiên, tất cả chuyện này đều không thể không kể đến công lao ba Thời Diệu đã mời cho cậu hàng loạt các danh sư. Lúc ông nhìn thấy con trai của mình yêu thích chuyện học từ nhỏ thì vui mừng đến cười toe toét, hận không thể mời toàn bộ giáo sư tài giỏi nhất thế giới cho cậu.

Về phần tại sao Thời Diệu muốn ở lại trường Lục Trung, ngôi trường cao trung không tính là quá tốt này thì cậu chỉ biết thờ dài, ai bảo mình có một cô cháu gái ngọc ngà nhếch cơ chứ.

Du Thanh Quý cũng không để ý người nào đứng đầu bảng điểm, cô còn đang suy nghĩ tại sao môn Ngữ văn lại của mình lại bị trừ mất 5 điểm. Cho đến khi phát bài thi xuống, Du Thanh Quý mới thất vọng gồ đầu một cái.

Cô quên ghi tiêu đề của bài làm văn rồi...

“Trước tiên thu bài thi lại, chiều nay cầm về nhà ký tên, ngày mai lại tới để giải đề.”

Nghe phải ký tên, trong phòng học lập tức xuất hiện mấy tiếng kêu thảm thiết chói tai.

Chủ nhiệm lớp cười một tiếng, nụ cười này trong mắt học sinh lại có mấy phần kỳ lạ.

“Chuyện thứ hai đây, thầy giáo vừa cười vừa nói, “Còn nửa tháng nữa là thi giữa kỳ rồi. Cuộc thi này không chỉ đơn giản là một tờ a4 như thi tháng đầu, phân số cũng sẽ chuyển thành 150, nhất định các em phải cẩn thận! Cho nên, vì muốn mọi người đạt được thành tích tốt hơn... Thứ sáu tuần này họp phụ huynh!”

Giống như ngày tận thế sắp đến, mọi người đồng loạt kêu khổ thấu trời, tiếng than vẫn muốn nổ tung cả phòng học.

“Im lặng!” Chủ nhiệm lớp vỗ bảng đen, “Xếp chỗ ngồi một lần nữa!”

Du Thanh Quý vẫn còn không vui vì sự sơ xuất của mình, bị chủ nhiệm lớp quát như vậy thì lập tức phục hồi tinh thần. Cô viết tiêu đề bài văn xong thì vội vã dọn dẹp lại sách vở.

Hả?

Động tác dọn dẹp của Du Thanh Quý ngừng lại, rốt cuộc sau đó cũng phản ứng kịp... Sau này cô phải ngồi cùng bàn với Thời Diệu sao?

*Hệ thống giáo dục của TQ: Trẻ 6 tuổi bắt đầu vào tiểu học, gồm 6 lớp từ thấp đến cao: nhất niên cấp, nhị niên cấp, tam niên cấp, tứ niên cấp, ngũ niên cấp, lục niên cấp.

Kể đến là bậc sơ trung, gồm 3 lớp từ thấp tới cao: sơ nhất, sơ nhị, sơ tam. Tốt nghiệp sơ trung tương đương tốt nghiệp phổ thông cơ sở (lớp 9) ở VN. Khi ấy, có thể học tiếp bậc cao trung, gồm 3 năm học từ thấp tới cao: cao nhất, cao nhị, cao tam. Tốt nghiệp cao trung, có thể thi vào đại học.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Du Thanh Quý quay đầu nhìn sang phía Thời Diệu, thấy Thời Diệu vừa nói chuyện điện thoại vừa đi ra ngoài.

“Ba, tất nhiên con đang ở trường học.”

“Đi học? Hiện tại con đến trường cũng có tác dụng gì? Hơn nữa con cũng không có ý định đến đại học Đồng Nghĩa, con có muốn đến giúp đỡ ba một chút không?”

Lớp ba chuyển bàn rất âm ỉ, Thời Diệu đi xuống tầng. Cậu dựa người vào cầu thang nói: “Đến phòng thí nghiệm hóa sinh của ba làm trợ lý sao?”

“Đúng, ba vẫn cảm thấy con có nhiều thầy giáo hơn cũng không bằng đi theo cha học.”

Thời Diệu nhủ mảy, cậu suy nghĩ một chút mới nói: “Trợ lý mới của ba lại bị ba mắng chạy rồi sao?”

“Con.” Ba Thời bị chẹn họng một cái. “Đây là ba đang giúp con suy tính cho tương lai. Con rất thông minh. Sao có thể mỗi ngày đều ru rú trong một địa phương nhỏ không có lý tưởng chứ.”

“Con không có hứng thú.” Trước mặt Thời Diệu là bức tường. Lúc này trong lòng cậu cũng giống như bức tường này, đều là khoảng trống.

Ba Thời Diệu là người có rất nhiều các giải thưởng về hóa học, vô số những nghiên cứu phát triển. Ông nội Thời Diệu là học giả Công trình, cũng hai lần được nhận giải thưởng về lĩnh vực hàng không và rất nhiều những giải thưởng khác. Mấy người chú, người bác của cậu dù nghiên cứu khoa học, hay buôn bán, dù tham gia chính trị, không người nào là không đạt được những thành tựu to lớn trong lĩnh vực đó.

Mẹ Thời Diệu cũng từng là học giả về lĩnh vực hàng không, sau này, khi lớn tuổi, ánh mắt không còn tốt mới bắt đầu muốn làm nghệ thuật. Ngay cả chị Thời Diệu cũng là phi công ngay từ khi trẻ tuổi.

Sinh ra trong một gia đình như vậy, Thời Diệu không muốn ưu tú cũng không được. Thật ra trước đây Thời Diệu cũng rất ham chơi, cũng giống như những đứa trẻ khác chỉ biết nghịch ngợm gây sự. Sau này, khi chị và anh rể qua đời vì cứu cậu, cũng bắt đầu từ lúc đó, Thời Diệu giận dỗi, mỗi ngày đều ở trong thư phòng. Có một khoảng thời gian rất dài, mỗi ngày cậu đều bắt đầu học từ lúc năm giờ sáng đến mười hai giờ đêm. Mười năm môn học, mỗi ngày có mười năm giáo viên đi đi về về.

Ba Thời đã nhiều lần vỗ bàn mắng cậu: “Giấc mơ của con là gì? Con phải có giấc mơ. Nếu không thì tất cả những bận rộn này đều là uống phí thời gian.”

Có thể thật sự Thời Diệu không có ước mơ.

Từ trước đến giờ ba mẹ Thời Diệu cũng không yêu cầu cậu phải làm gì, ngay cả lý do chứng minh mình với cha mẹ cậu cũng không có. Hiện tại, Thời Diệu không còn cố chấp như năm đó, cho nên khi cậu quay đầu nhìn lại những cảm giác cố gắng lúc đó chỉ thấy buồn cười. Không được cái gì, ngược lại, những thứ đã mất đi lại được phóng đại lên.

Thời Diệu đá văng mấy mẩu phấn gãy trên đất.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Thời Diệu theo thói quen đi vào phòng học từ cửa sau.

Cổ Dật Phi ngồi ở vị trí trước đó của Thời Diệu nói: “Thời Diệu, mình giúp cậu chuyển bàn lên hàng đầu tiên rồi.

“Cảm ơn.” Thời Diệu gật đầu một cái, đi qua lối nhỏ từ phía cuối lớp lên đầu, sau đó lại đi từ bên phải sang bên trái lớp.

Những bước chân của cậu rất bình tĩnh, không chút hoảng loạn do đến muộn. Nhưng Du Thanh Quý lại lo lắng đứng ở vị trí bên cạnh, mong chờ động tác của Thời Diệu nhanh lên một chút, nhanh hơn tí nữa. Cô cũng không muốn lúc giáo viên lên lớp cô còn chưa ổn định chỗ ngồi.

Thời Diệu nhìn thấy cô đang sốt ruột, lúc này cậu mới không tình nguyện nhanh chóng bước thêm hai bước ngồi vào vị trí. Ngay lúc Du Thanh Quý vội vàng ngồi vào vị trí cũng là lúc thầy giáo bước vào lớp.

Du Thanh Quý thờ phào nhẹ nhõm.

Thầy giáo số học bắt đầu giảng bài, thầy rất thích Du Thanh Quý lúc nào cũng được điểm cao nhất, lúc giảng bài thường xuyên đặt câu hỏi cho cô, khiến Du Thanh Quý không dám mất tập trung dù chỉ một chút. Hai cánh tay cô đều ngoan ngoãn đặt lên bàn, sống lưng thẳng tắp, ngay cả mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm vào bảng đen.

“Du Thanh Quý.” Thời Diệu ngồi bên cạnh nhỏ giọng gọi cô.

Thầy giáo số học đang nhìn Du Thanh Quỳ, Du Thanh Quỳ nhủ mày giả vờ không nghe thấy.

“Du Thanh Quỳ.” Thời Diệu lại gọi lại.

Du Thanh Quỳ vẫn giả vờ không nghe thấy như cũ, tập trung nghe giảng.

Thời Diệu dùng bút máy chọc chọc vào khuỷu tay của cô, Du Thanh Quỳ vẫn không nhúc nhích như cũ, mắt nhìn thẳng lên bảng nghe giảng.

Thời Diệu phục.

Đột nhiên Thời Diệu xê ghế xích về sau một cái, cúi người nhặt cái đai an toàn trên đất lên, trực tiếp đặt ở vị trí trung tâm trên bàn học của Du Thanh Quỳ.

Du Thanh Quỳ nhủ mày, ánh mắt tùy ý liếc qua. Cô nhìn thấy đai an toàn nội y màu hồng đang nằm lẳng lẳng trên bàn, sững sờ mất ba giây. Ngay sau đó, bà vai cô hơi động tạo thành một động tác nhỏ, hình như đai an toàn bên trái không còn.

Cô chậm rãi đưa hai tay ra, cầm chặt đai an toàn trong lòng bàn tay, siết chặt từng chút một. Đai an toàn màu hồng giống như củ khoai lang nóng bỏng tay.

Vừa nghĩ tới là Thời Diệu nhặt lên giúp cô, Du Thanh Quỳ cúi đầu, gò má nhanh chóng chuyển sang màu đỏ. Hơn nữa màu đỏ này chậm rãi lan ra, dần dần khiến cả gương mặt của cô đều chuyển sang màu đỏ hồng.

Thời Diệu dựa người vào tường, ánh mắt nhìn vào gương mặt đỏ hồng của Du Thanh Quỳ. Chắc, thật giống quả táo đỏ.

Rất lâu rồi anh chưa từng ăn táo, đột nhiên lại rất muốn cắn một cái.

“Du Thanh Quỳ, em lên bảng giải đề này đi.” Thầy giáo số học gọi tên.

Du Thanh Quỳ “A.” một tiếng, nắm chặt đai an toàn trong lòng bàn tay.

“Thầy giáo.” Thời Diệu đứng lên. “Đề bài hai có vấn đề, đề bài bốn, bài năm quá rườm rà, có phương pháp đơn giản hơn.

“Là sao?” Thầy giáo số học nhanh chóng quay đầu lại kiểm tra.

“A, đúng đúng đúng. Đúng là đề bài hai không được chính xác lắm.”

Chờ sau khi thầy giáo sửa lại đề bài sai mà Thời Diệu chỉ ra, thì đã quên rằng đã gọi Du Thanh Quỳ đầu tiên, tùy ý gọi người khác.

Du Thanh Quỳ cắn môi dưới, nói nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn: “Cảm ơn.”

Thời Diệu dùng gậy ông đập lưng ông, giả vờ không nghe thấy.

Du Thanh Quỳ quay đầu đi, nhủ nhủ lông mày nhìn Thời Diệu, nói lại lần nữa: “Cảm ơn cậu.” diendanlêquydon.com

Thời Diệu cúi đầu nghịch điện thoại di động, vẫn giả vờ không nghe thấy như cũ.

Ánh mắt Du Thanh Quỳ chuyển từ mặt Thời Diệu sang chiếc điện thoại di động, lại nhìn về phía gò má cậu một chút. Cô quay đầu lại, suy nghĩ một chút, xé một tờ giấy trong quyển sổ tay, cô chọn một cô gái đáng yêu dính lên, sau đó viết xuống một dòng chữ ngay ngắn: “Cảm ơn cậu-D”

Cô còn dùng bút màu vẽ một chiếc cầu vồng trên đầu cô gái.

Du Thanh Quỳ lặng lẽ đặt tờ giấy lên bàn học của Thời Diệu.

Thời Diệu nhìn những chữ viết xinh đẹp, đột nhiên cậu rất muốn biết nếu cậu vẫn không để ý có phải Du Thanh Quỳ sẽ lại nhẵn mày nghiêm trang nói với cậu: “Người khác nói cảm ơn với cậu, cậu phải nói không có gì.”

Thời Diệu không tự chủ nở nụ cười.

Sau giờ học, Du Thanh Quỳ siết chặt chiếc đai an toàn màu hồng trong bàn tay, chạy chậm vào nhà vệ sinh.

Lúc Du Thanh Quỳ trở về, trên bàn của cô có một chồng vở bài tập rất dày, thầy giáo số học muốn cô kiểm tra những quyển vở bài tập này.

Du Thanh Quỳ dùng thời gian nghỉ ngơi giữa các tiết, nghiêm túc kiểm tra, lúc tan học buổi sáng, mọi người đi ra khỏi phòng học như ong vỡ tổ cùng nhau đi về phía căng tin, lúc này Du Thanh Quỳ vẫn đang cúi đầu kiểm tra vở bài tập.

Cô chậm chạp ngẩng đầu nhìn Thời Diệu ngồi bên trong, hỏi: “Cậu không ra ngoài sao?”

“Không.” Thời Diệu cúi đầu lật tập tranh, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Du Thanh Quý “A...” một tiếng, tiếp tục cúi đầu kiểm tra vở bài tập. Lúc này Thời Diệu mới quay đầu lại, nhẹ nhàng nhìn cô một cái.

“Thanh Quý, đi thôi. Đi ăn cơm.” Dương Hinh đi đến kéo Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý có chút do dự: “Nhưng tớ còn chưa kiểm tra xong.....”

“Ai nha, nhiều vở bài tập như vậy, chờ đến khi cậu kiểm tra xong, những món ăn trong căng tin đều bị cướp sạch rồi. Tí nữa về rồi kiểm tra tiếp, đến lúc đó mình cùng làm với cậu.” Dương Hinh cướp lấy chiếc bút đỏ trong tay Du Thanh Quý.

“Vây cũng được.” Du Thanh Quý cong cong khóe mắt.

Cô thu dọn qua bàn học, sau đó quay lại phía sau mấy bàn nói: “Tiểu Ngộ, đi thôi.”

Lâm Tiểu Ngộ “Ừ...” một tiếng, nhanh chóng bước đến, đuổi theo Du Thanh Quý và Dương Hinh, ba cô gái dắt tay nhau đi về hướng căng tin.

Thời Diệu gấp tập tranh trong tay lại, mắt nhìn về chồng vở bài tập trên góc bàn của Du Thanh Quý, nghĩ tới đáng vẻ nghiêm túc làm kiểm tra của Du Thanh Quý.

Thời Diệu kiểm tra hết chồng vở thật dày kia, cậu gõ gõ cổ tay, buồn chán nhìn ra ngoài cửa sổ.

Du Thanh Quý, Lâm Tiểu Ngộ và Dương Hinh ăn xong cơm trưa, cùng nhau tản bộ trong rừng cây. Không biết Dương Hinh đang nói gì, khiến Du Thanh Quý và Lâm Tiểu Ngộ đều cười rộ lên.

Vốn là Dương Hinh còn muốn ra ngoài tản bộ một lát, nhưng Du Thanh Quý nhớ đến chồng vở bài tập chưa kiểm tra xong nên muốn về sớm một chút. Du Thanh Quý về chỗ ngồi mở vở bài tập ra, cô “Ồ” một tiếng, lúng ta lúng túng lắm bầm lâu bàu: “Sao lại kiểm tra xong rồi nhỉ?”

Du Thanh Quý lại kiểm tra mấy quyển, nhưng tất cả đều kiểm tra hết rồi. Ai giúp cô kiểm tra hết đồng vở bài tập này vậy? Du Thanh Quý mờ mịt nhìn cả phòng học chỉ có không đến mười bạn ngồi trong lớp, Du Thanh Quý thật sự không biết ai tốt bụng giúp cô một việc lớn như vậy. Cô thu hồi tầm mắt, cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó quay đầu hỏi: “Thời Diệu, trưa nay cậu có thấy ai ngồi chỗ tôi không?”

“Vừa về đến, không biết rõ.” Thời Diệu không ngẩng đầu lên, lười biếng nói.

Du Thanh Quý cũng thất vọng đơn giản “A” một tiếng. Cô chọn những quyển được người khác kiểm tra giúp lắm bầm lâu bàu: “Không biết có kiểm tra sai chỗ nào không..... Thôi, kiểm tra lại lần nữa đi....”

Quả thật cô chọn những quyển sách không phải cô kiểm tra, kiểm tra kĩ lại các đáp án một lần nữa.

Thời Diệu nhìn Du Thanh Quý bằng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi.

Thật sự là Phục cô.

Chết đói mất, đi ăn cơm thôi.

“Đứng lên.” Thời Diệu mạnh mẽ đứng lên.

Du Thanh Quý không chút nghĩ ngợi nói: “Sắp đến giờ tự học buổi trưa rồi, cậu còn muốn đi đâu vậy?”

“Ai cần cậu lo.” Thời Diệu tà tà liếc cô một cái.

Du Thanh Quý hơi chậm lại, lqđ, cô cắn môi dưới, vội vàng đứng dậy nhường lối, hơn nữa còn rất chân thành nói xin lỗi với bóng lưng của Thời Diệu: “Rất xin lỗi, tôi không nên xen vào việc của người khác.....”

Bước chân Thời Diệu hơi dừng lại, cậu cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhất định đầu óc của đứa nhỏ này khác với những người khác, Thời Diệu oán hận một câu trong lòng.

Sau khi tan học, Du Thanh Quý giúp Lâm Tiểu Ngộ học như bình thường, sau đó mới về nhà.

“Bà ngoại, mẹ, con về rồi.”

Bà ngoại vội vàng đi ra, làm dấu tay đứng lên tiếng với cô, nhỏ giọng nói: “Hôm nay mẹ cháu đi tàu điện ngầm bị đau chân, đau cả ngày nay, vừa mới ngu một chút.”

Nụ cười trên mặt Du Thanh Quý cứng lại, vội vàng căng thẳng hỏi: “Mẹ cháu thế nào rồi ạ?”

“Không có chuyện gì, chỉ trẹo chân thôi, không phải vấn đề lớn.” Bà ngoại an ủi cô.

Lúc này Du Thanh Quỳnh mới thở phào nhẹ nhõm.

Du Thanh Quỳnh rón rén đi vào phòng ngủ của mẹ, thấy mẹ đang nằm nghiêng ngủ say. Cô nhìn mắt cá chân sưng lên của mẹ, chỉ thấy rất đau lòng. Cô kéo chăn lên, nhẹ nhàng đắp lên người mẹ.

Cô nhón mũi chân, nhẹ nhàng ra ngoài, trở về phòng mình bắt đầu làm bài tập, bỗng nhiên cô nhớ đến hộp phụ huynh. Mẹ có vết thương ở chân, sao cô có thể để mẹ cực khổ nữa chứ?

Du Thanh Quỳnh do dự hồi lâu, sau đó lấy điện thoại từ trong ngăn kéo ra, gửi cho ba một tin nhắn.

“Ba ơi, lúc nào thì ba đến thăm con?”

Du Thanh Quỳnh cầm điện thoại di động chờ hai phút cũng không thấy tin nhắn trả lời, cô để điện thoại ở một bên, tiếp tục làm bài tập. Lúc cô vừa làm xong bài tập ngữ văn, thì nhận được tin tức truyền đến.

“Thứ hai.”

Du Thanh Quỳnh suy nghĩ câu nói, lại gửi đi một tin nhắn khác.

“Ba ơi, ba có thể đến sớm vài hôm không? Thứ sáu tuần này trường con có buổi họp phụ huynh, mẹ có vết thương ở chân, sợ là không đi được....”

Gần như trong nháy mắt Du Thanh Quỳnh nhận được tin nhắn trả lời của ba cô.

“Mẹ con bị làm sao?”

“Bà ngoại nói lúc mẹ đi tàu điện ngầm không cẩn thận bị trượt chân, nhưng đã không có gì đáng ngại....”

Lại chưa có tin nhắn trả lời.

Du Thanh Quỳnh cầm điện thoại di động đợi lại đợi, cuối cùng cũng để điện thoại xuống, lại bắt đầu tiếp tục làm bài tập. Du Thanh Quỳnh đã thành thói quen, cô biết ba bận rộn nhiều việc, chắc sẽ không thể xong công việc ngay được.

Du Trạch Ngôn đang họp, ông quay đầu để trợ lý điều chỉnh lại lịch làm việc. Qua một lúc lâu sau, trợ lý mới đưa ông lịch làm việc mới, ông nhìn lướt qua, sau đó mới trả lời Du Thanh Quỳnh: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Editor: Sam Sam - ĐD LQĐ

Tiết thứ tư của sáng thứ sáu là tiết tự học, Du Thanh Quỳnh nhanh chóng làm xong bài tập rồi lấy sổ tay ra, bắt đầu lập kế hoạch học tập cho tuần sau. Mỗi lần trước khi viết cô đều thích chọn băng dán trang trí cho trang giấy thật xinh đẹp rồi mới viết sau. Du Thanh Quỳnh bày mấy cuốn băng dán lên bàn theo thứ tự, sau đó tìm tới tìm lui trong hộp bút cùng cặp sách cũng không thấy cái kéo đâu cả.

Cô quay đầu nhìn về phía Thời Diệu đang phác họa tranh vẽ, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đâm vào cùi chỏ của cậu, sau đó lại dùng tay làm ra hình cái kéo, nhỏ giọng hỏi: “Thời Diệu, cậu có mang kéo không?”

Thời Diệu liếc nhìn ngón tay trắng hồng của cô, lại quét mắt nhìn băng dán đầy bàn học rồi nói: “Không có.”

“Cảm ơn.” Du Thanh Quỳnh xoay người mượn kéo ở bạn học ngồi phía sau.

Mượn kéo xong cô mới phát hiện sổ tay của mình chỉ còn lại hai tờ, không đủ để viết kế hoạch học tập của mình. Cô nhủ mảy suy nghĩ một chút, cuối cùng không viết kế hoạch học tập nữa mà dứt khoát lấy giấy dán để chơi đùa.

Dán kín băng dán vào tờ giấy đầu tiên sau đó lật qua tờ thứ hai, suy nghĩ một chút, vẽ tranh đi!

Lúc ấy Thời Diệu phát hiện thỉnh thoảng ánh mắt của Du Thanh Quỳnh sẽ hướng về phía ngoài cửa sổ, cậu kinh ngạc nhìn thì thấy Du Thanh Quỳnh đang vẽ hàng thông bao quanh sân tập thể dục.

Liếc mắt nhìn sân tập thể dục được Du Thanh Quỳnh vẽ một nửa, ánh mắt cậu ngưng lại hai phút, không thể nhìn được nữa liền cúi đầu.

Du Thanh Quý nhú mày, dùng đầu ngón tay chọt nhẹ cùi chỏ của cậu lần nữa, nhỏ giọng hỏi: “Khó coi lắm sao?”

“Muốn nghe lời thật lòng hay nói dối?”

Du Thanh Quý liếc bức tranh phong cảnh trên tay Thời Diệu, sau đó lại nhìn lại thứ mình đang vẽ...

Cô nhỏ giọng đáp: “Hay là nói dối đi...”

“Rất khó coi.”

Hả?

Nói dối là rất khó coi, vậy không phải nói thật là...

Mắt Du Thanh Quý hiện lên sự vui vẻ, tươi cười nói: “Làm người cần phải nói thật, vậy nói thật đi!”

“Vô cùng khó coi.” Khóe miệng Thời Diệu cong lên nụ cười nhàn nhạt.

Vẻ tươi cười trên mặt Du Thanh Quý cứng ngắt, cô từ từ thu nụ cười lại, nhẹ “hừ” một tiếng, cầm bút chì tiếp tục vẽ. Cô nhỏ giọng tự nhủ: “Nói bậy bạ, rõ ràng mình vẽ rất dễ nhìn mà, đệ nhị thiên hạ...”

Thời Diệu vươn tay đoạt lấy cuốn sổ từ trong tay cô, sau đó lật tới trang sau bắt đầu vẽ sân tập thể dục. Cậu vẽ rất nhanh, bút vẽ di chuyển lưu loát, sau năm phút thì lại đặt cuốn sổ trên bàn học của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý sững sờ nhìn sân tập mà Thời Diệu vẽ một lúc lâu, sau đó cô mở bức tranh của mình lúc này. Xem mình vẽ, lại xem Thời Diệu vẽ, lại xem mình vẽ tiếp. Trang giấy cuối cùng trong cuốn sổ bị cô lật tới lật lui giống như nhất định phải tìm chỗ xuất sắc hơn Thời Diệu trong bản vẽ của mình.

Vậy mà cô xoay trái xoay phải khắp nơi, nhìn hai mươi mấy lần cũng phải chán nản từ bỏ.

Du Thanh Quý cầm cục tẩy xóa sạch sân tập thể dục mà mình vẽ ban này, sau đó cầm chiếc bút có màu sắc rực rỡ viết mấy chữ lên trên đó.

1. Trang cuối cùng bị người ta hung hăng “làm nhục” rồi! [đành chịu] [đành chịu] [đành chịu]

2. Aaa, nhưng mình giỏi hơn cậu ta gấp trăm lần ở những phương diện khác, hừ [ha ha] [ha ha] [ha ha]

...

Buổi chiều họp phụ huynh, Du Thanh Quý ăn trưa ở căn tin rồi quay lại lớp học, cô không nhận được mà nhìn về phía cửa sổ vài lần. Từ lần trước ba đồng ý đến buổi họp phụ huynh thì không còn liên lạc nữa. Ba... sẽ đến chứ?

“Cậu rất muốn ngồi bên cửa sổ?” Thời Diệu ngẩng đầu nhìn về phía Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý sững sờ rồi ngượng ngùng trả lời: “Ngại quá, quấy rầy cậu vẽ tranh rồi...”

“Đổi chỗ?”

Lúc Du Thanh Quý đang suy tư không biết có nên đổi hay không thì Thời Diệu lại cười rồi nói: “Lần sau thi hơn mình rồi hãy nói.”

“Mình còn chưa nói sẽ đổi mà!” Du Thanh Quý quay đầu, lấy sách bài tập ra làm bài. Một lát sau, cô nhỏ giọng thầm thì: “Thi hơn cậu không khó...”

Thời Diệu quay đầu đi, liếc mắt nhìn khóe miệng của cô, không tự chủ được bật cười. Thật ra thì cô muốn thi hơn cậu cũng rất dễ mà, cậu bỏ một câu hỏi là được.

Nhưng mà rốt cuộc Du Thanh Quý cũng không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa. Dù sao ba đã đồng ý với cô rồi! Từ nhỏ đến lớn, chuyện ba đã nhận lời thì sẽ làm được!

...

Qua tiết tự học buổi trưa, lớp trưởng Dương Hinh sắp xếp lại bàn ghế. Di chuyển toàn bộ bàn ghế trong phòng học lên phía trên, chừa chỗ trống ở phía sau. Họp phụ huynh thì phụ huynh cùng học sinh đều sẽ tham gia. Phụ huynh ngồi ở chỗ ngồi của học sinh, còn toàn bộ học sinh đứng phía sau phòng học.

Còn chưa tới thời gian nên các bậc phụ huynh đang lần lượt đi đến, rất nhiều phụ huynh tiến lên chào hỏi với giáo viên chủ nhiệm, hỏi thăm biểu hiện thường ngày của con mình ở trường. Hôm nay khó có được lúc mấy học sinh nghịch ngợm kia lại trở nên im lặng.

Du Thanh Quý đứng phía sau phòng học cùng những học sinh khác.

“Mẹ mình tới rồi, mình đi đón đấy!” Dương Hinh nói rồi chạy tới hành lang, thân mật kéo tay mẹ cậu ấy cùng nhau đi vào phòng học. Mẹ của Dương Hinh ăn mặc rất giản dị, trên gương mặt kèm theo nụ cười khiến người khác cảm thấy rất thân thiết, dịu dàng.

Nhìn mẹ của Dương Hinh, Du Thanh Quý lại có chút hâm mộ. Người mẹ vô cùng xinh đẹp trong trí nhớ của cô cũng có dáng vẻ dịu dàng như vậy. Nhưng bây giờ mẹ đã thay đổi. . .

Du Thanh Quý không muốn nhớ tới nữa, cô quay đầu hỏi Lâm Tiểu Ngộ bên cạnh: “Ai trong nhà cậu tới họp phụ huynh vậy?”

“Cậu nhỏ...”

Du Thanh Quý sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn chỗ ngồi của Lâm Tiểu Ngộ thì quả nhiên thấy Thời Diệu đang lười biếng ngồi ở vị trí đó. Cô lại nhìn lên phía trước thì thấy chỗ ngồi của cậu trống không.

“Ai tới họp cho Thời Diệu vậy?” Du Thanh Quý thuận miệng hỏi ra.

“Không có ai, cậu nhỏ không nói cho ông bà ngoại biết.” Lâm Tiểu Ngộ lắc lắc đầu.

Thấy trong mắt Du Thanh Quý hiện ra vẻ kinh ngạc, Lâm Tiểu Ngộ nhỏ giọng giải thích: “Ông bà ngoại cũng ở nước ngoài, bọn họ bận rộn nhiều việc lắm. Trong ấn tượng của mình... cho tới bây giờ cậu nhỏ cũng chưa từng nói về việc họp phụ huynh cho ai cả.”

Lâm Tiểu Ngộ híp mắt suy nghĩ, sau đó mới xác định gật đầu. Cô nhớ rõ ông bà ngoại chưa từng đi họp phụ huynh cho cậu nhỏ.

“Ồ...” Du Thanh Quý nhìn về phía Thời Diệu như có điều suy nghĩ. Cô có chút đồng cảm, ba mẹ không tới dự, cậu ta còn phải họp cho người khác...

Đột nhiên Du Thanh Quý cảm thấy nếu hôm nay ba không thể tới thì cũng không sao, dù sao ba cũng bề bộn nhiều việc...

...

“Ồi chào! Người kia là ai vậy...”

“Ai chứ... A! Giống như ngôi sao lớn đó! Cách xa quá, không thấy rõ...”

“Tại sao mình cảm thấy đã từng gặp người kia nhỉ, hình như là trên ti vi?”

Mấy học sinh ở phía sau đứng gần cửa sổ nhìn ra ngoài không ngừng bàn luận.

Khi Du Trạch Ngôn bước vào phòng học thì cả phòng học yên tĩnh lại. Ngũ quan của ông mang đường nét của châu Âu, lại mang theo nét phương Đông. Gương mặt tinh xảo có thêm đôi mắt dài hẹp nên càng thêm quyến rũ. Thời gian như ngừng lại trên người ông, chỉ còn lại sự tao nhã.

“Ba!” Du Thanh Quý kêu lên rồi chạy tới đón.

Du Trạch Ngôn nhìn theo nơi phát ra giọng nói, trong đôi mắt trầm tĩnh dần dần trở nên vui vẻ. Ông đi từng bước dài về phía Du Thanh Quý.

“Du, Du Trạch Ngôn!” Cổ San San, chị gái của Cổ Dật Phi thốt lên.

Du Trạch Ngôn lịch sự gật đầu một cái.

Cổ San San vừa nói xong thì xông tới, sùng bái nhìn Du Trạch Ngôn: “Có thể, có thể cho em xin chữ ký không?”

Nói xong, cô nàng còn cầm một cuốn sách bài tập đưa cho Du Trạch Ngôn.

“Có thể chứ.”

Du Trạch Ngôn vừa ký xong thì lại có thật nhiều người xông tới. Ông giơ tay lên rồi nói: “Mọi người không nên làm trễ buổi họp.”

“...” Du Trạch Ngôn vẫy tay với Du Thanh Quý, dắt tay con gái mình đi tới trước mặt chủ nhiệm.

“Xin chào, tôi là ba của Du Thanh Quý, trong khoảng thời gian này con bé đã làm phiền thầy rồi.” Ông bắt tay với chủ nhiệm, giọng nói trầm thấp truyền khắp phòng học.

Chủ nhiệm lớp sững sờ trong chốc lát, sau đó mới nắm chặt tay ngôi sao lớn này, liên tục nói: “Xin chào! Xin chào! Thanh Quý rất ngoan, không phiền chút nào đâu, là tôi được dạy học sinh ưu tú nhất!”

“Trời ạ! Ba của Du Thanh Quý là Du Trạch Ngôn!” Dương Hinh tròn to hai mắt, khuôn mặt khó thể tin được.

Du Trạch Ngôn chính là siêu sao ảnh đế, ông từng có vô số giải thưởng quốc tế, cúp ảnh đế nhiều không kể xiết. Trong khi sự nghiệp đang ở đỉnh cao thì tuyên bố rời khỏi khiến vô số người ám ức không thôi. Sau khi ông tránh bóng thì dần thân vào công ty của gia tộc, có vô số nghệ sĩ dưới tay. Miễn là nghệ sĩ bước ra từ công ty Du thị thì không khỏi có vận may đồ thừa.

Mười năm trôi qua, coi như đã giải nghệ nhưng những tác phẩm của ông vẫn kinh điển như cũ. Hôm nay chỉ cần nơi ông xuất hiện thì có thể đưa tới vô số ánh đèn sáng chói.

Du Thanh Quý dắt tay ba mình để ông tới ngồi chỗ ngồi của mình.

“Ba, con đi ra phía sau.” Mắt Du Thanh Quý cong cong, cười rất vui vẻ.

“Được.” Du Trạch Ngôn bắt chéo đôi chân dài, lật nhìn cuốn sổ ghi thành tích hai cuộc thi tháng. Mây của ông nhẹ nhàng cau lại, nhưng nhẹ đến mức khó ai có thể nhận ra.

Lúc bắt đầu cuộc họp phụ huynh, tất cả học sinh cũng như phụ huynh đều không có tâm trạng nghe chủ nhiệm lớp nói chuyện mà ánh mắt luôn dõi theo Du Trạch Ngôn. Ngay cả chủ nhiệm cũng nói sai mấy lần, thầy hắng giọng rồi tiếp tục nói chuyện, cũng không quên hắng hái khen Du Thanh Quý một lần.

Du Thanh Quý có chút ngượng ngùng với sự tán dương của chủ nhiệm, còn Du Trạch Ngôn vẫn mãi không biểu lộ gì, mỗi lần chủ nhiệm lớp nhìn sang thì ông mới lễ phép nhìn lại.

Mấy nữ sinh thường ngày không quen thân với Du Thanh Quý lần tiến tới bên cạnh cô, xô đẩy cả Dương Hinh cùng Lâm Tiểu Ngộ. Dương Hinh làm mặt quỷ, kéo Lâm Tiểu Ngộ đứng một bên, cũng không tham gia náo nhiệt vào lúc này.

Họp phụ huynh luôn khiến người ta cảm thấy nặng nề áp lực, nhưng nhờ có sự tồn tại của Du Trạch Ngôn mà cả phòng học như phát ra ánh sáng thiêng liêng, chớp mắt đã kết thúc cuộc họp rồi.

Họp phụ huynh vừa xong, thật nhiều học sinh cùng phụ huynh chạy tới bên cạnh Du Trạch Ngôn để xin chữ ký.

Du Thanh Quý thấy ba mình bị nhiều người vây quanh thì khóe miệng cong lên, trong lòng vô cùng sung sướng. Người này chính là ba của cô đó!

Họp xong, Du Thanh Quý cùng ba đi xuống lầu, tới sân tập thể dục.

Du Trạch Ngôn hơi híp mắt nhìn một góc ở sân tập, có vài học sinh đang cãi vã, mấy tiếng chửi bới khó nghe truyền tới không ngừng. Ông khẽ nhíu mày.

“Thanh Quý, học trường này có một không?” Du Trạch Ngôn dừng lại.

“Không một ạ.” Du Thanh Quý cũng dừng lại nhìn ba mình.

“Ba xem thời khóa biểu của con thấy chương trình học quá nhiều. Ba còn thấy phiếu điểm hai tháng thi của con. Lần đầu chín môn đều tối đa, lần thứ hai thì tám môn đạt điểm tối đa.”

Du Thanh Quý vội vàng giải thích: “Ba, bởi vì lần đó con quên viết tiêu đề môn Ngữ Văn. Lần sau con sẽ chú ý!”

Du Trạch Ngôn lắc đầu rồi nói: “Ba không cần con thi đạt tối đa hết. Nắm vững kiến thức là đủ, quan trọng nhất là con có vui vẻ hay không. Có thể làm chuyện mình thích hay không.”

“Con...”

“Gần đây có còn chơi vi – ô – lông không? Còn cả việc sưu tập búp bê nữa?”

“Vừa mới chuyển tới nên chưa tìm được thầy dạy vi – ô – lông, gần đây lại phải thi nên con cũng không thể sưu tầm búp bê được...”

Du Trạch Ngôn yêu thương vuốt đầu con gái rồi nói: “Tiểu Quý, ba chọn một trường tư ở Anh quốc cho con rồi. Ở đó con có thể học bất kỳ cái gì con thích, không cần ngày ngày phải làm mấy bài luyện tập khô khan kia.”

Trong mắt Du Thanh Quý có tia u tối, cô từ từ cúi đầu nhìn mũi chân mình.

“Dĩ nhiên, nếu như con không muốn đi thì ba tôn trọng quyết định của con.”

“Ba, con không thể đi.” Du Thanh Quý mím môi, “Mẹ chỉ có con...”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Đột nhiên ánh đèn flash lóe sáng, Du Thanh Quý quay mặt đi theo bản năng, vùi mặt trong lòng ba cô. Là con gái của Du Trạch Ngôn, từ nhỏ cô đã luôn phải tránh ống kính máy ảnh, đây giống như một loại bản năng.

Du Trạch Ngôn quay đầu lại, nhìn về phía phát ra ánh sáng. Hôm nay tất cả các lớp của trường Lục Trung đều tổ chức họp phụ huynh, là cha mẹ của một học sinh nào đó đang chụp ảnh.

Du Trạch Ngôn nhìn về phía ống kính máy ảnh cười, sau đó mới vỗ vỗ đầu của Du Thanh Quý, kéo con gái ra khỏi ngực ông, nói: “Không tránh nữa, về sau không cần tránh nữa.”

Mắt Du Thanh Quý hiện lên chút mờ mịt, rất nhanh lại có thêm cả áy náy. Cô cúi đầu, buồn bã nói: “Ba ba, có phải con không nên làm phiền ba đến họp phụ huynh cho con đúng không?”

“Không có chuyện gì, là ba ba không tốt, nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên cha đến họp phụ huynh cho con.” Du Trạch Ngôn cười một cái: “Hóa ra họp phụ huynh là như vậy.”

“Ba ba.....”

“Đi thôi, về nhà nào.”

“A?” Du Thanh Quý sừng sờ nhìn ba. Lúc Du Thanh Quý học ở trường học, thỉnh thoảng ba cũng sẽ đến thăm cô. Nhưng cũng chỉ gặp cô trong xe rồi ba lại rời đi. Hiện tại ba nói muốn cùng về nhà với cô?

Nghĩ đến mẹ, cả đoạn đường đi Du Thanh Quý đều trong trạng thái thấp thòm.

Du Thanh Quý cầm chìa khóa mở cửa, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi khét.

“Mẹ ơi, con về rồi.”

Mẽ Doanh Tĩnh đang bận rộn trong phòng bếp, bà cũng không quay đầu lại nói: “Bà ngoại đền nhà bà dì rồi, mấy hôm nữa mới về. Tiểu Quý, còn đi làm bài tập trước đi, mẹ sẽ nhanh chóng làm tốt, ha.”

Bà đổ thức ăn vào trong nồi, lại bị dầu nóng trong chảo bắn vào mu bàn tay, bà nhỏ giọng hô một tiếng.

Nhìn dáng vẻ luống cuống tay chân của mẹ, Du Thanh Quý nhỏ giọng nói: “Mẹ, chúng ta ra ngoài ăn đi....”

“Con cứ đi làm bài tập đi.”

Mẽ Doanh Tĩnh thôi thôi mu bàn tay nóng đỏ, động tác không lưu loát cầm cái xẻng đảo thức ăn. Cái xẻng trong tay bà đột nhiên bị người khác cướp đi, Mẽ Doanh Tĩnh sững sờ một cái, ánh mắt dừng ở bàn tay đang cầm cái xẻng kia.

Du Trạch Ngôn đưa tay đến trước mặt Mẽ Doanh Tĩnh.

Mẽ Doanh Tĩnh chậm rãi cuộn ống tay áo sơ mi lên, gấp lên đến hai lớp.

Du Trạch Ngôn lật lật món ăn, nói: “Đi đánh quả trứng gà.”

Mẽ Doanh Tĩnh không lên tiếng, xoay người đến ngăn kéo nhỏ lấy trứng gà ra, đập vào cạnh bát, “bụp”, trứng gà vỡ, nhưng ruột trứng ở ngoài bát, trong bát chỉ có một ít vỏ trứng.

Du Trạch Ngôn cười khẽ một tiếng.

“Tự đánh đi.” Mẽ Doanh Tĩnh trừng mắt nhìn ông một cái, xoay người đi ra khỏi phòng bếp, ngồi trên ghế sofa.

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, lqđ, chạy chậm về thư phòng. Cô để cặp sách xuống, mở máy tính, bật bài hát ‘tiểu công chúa’ với mức âm lượng to nhất.

Bài hát này là bài hát đơn là cha cô làm từ mười năm trước.

Lúc trước tất cả những người mê điện ảnh đều nghĩ rằng bài hát này Du Trạch Ngôn làm cho con gái của mình, lúc đó Du Thanh Quý mới năm sáu tuổi, chính cô cũng nghĩ như vậy, vụng trộm ở nhà, nghe bài này một lần lại một lần. Cho đến khi cô nằm trong phòng ngủ nghe cha hát cho mẹ, lúc này cô mới biết tiểu công chúa của cha không phải cô.....

“Quý Quý, con mê loại nhạc gì vậy, âm ỉ muốn chết. Tắt đi.” Mẹ cô hét lên từ trong phòng khách.

Du Thanh Quý lễ lười, không liên quan mà.

Mẽ Doanh Tĩnh chờ một lúc mà âm nhạc vẫn không bị tắt, bà đứng lên muốn đến tự vào thư phòng tắt đi.

“Tiểu Tình” Du Trạch Ngôn thò nửa người ra từ trong phòng bếp, “tay áo lại bị tuột rồi.”

Mễ Doanh Tình đứng lại tại chỗ ổn định tâm trạng của mình, sau đó mới vào phòng bếp, giúp ông gấp ống tay áo lên lần nữa.

“Rửa hành đi.” Du Trạch Ngôn nói xong cũng không chờ Mễ Doanh Tình trả lời, “Thôi, cẩn thận có sâu.”

Ông cúi người xuống mở tủ lạnh ra, tìm đồ bên trong. Sau đó đưa cà rốt cho Mễ Doanh Tình nói: “Cắt cái này đi, không cần cắt sợi, cắt khúc là được rồi.”

Mễ Doanh Tình vừa cầm vào con dao lại nghe thấy Du Trạch Ngôn nói: “Cẩn thận lại cắt vào tay.”

Mễ Doanh Tình quay đầu lại nhìn ông một cái.

Du Trạch Ngôn xé một tờ giấy nhớ trên tủ lạnh, cầm bút viết chữ trên tờ giấy.

“Tiểu Quý, đến giúp ba một chút.”

“Con đến đây.” Du Thanh Quý đang nấp ở cửa thư phòng nghe nén vội vàng chạy tới.

Du Trạch Ngôn dán tờ giấy nhớ đầy chữ vào trán Du Thanh Quý, cười nói: “Đi mua thức ăn.”

“Vâng. Con lại được ăn đồ ăn ba ba nấu.” Du Thanh Quý bóc tờ giấy ba dán lên trán cô xuống, xoay người chạy xuống lầu mua thức ăn.

Con gái không ở nhà, không khí trong nhà có chút thay đổi.

Mễ Doanh Tình cắt xong cà rốt thì đặt vào tầm với của ông, xoay người đi ra ngoài.

“Quà tặng cho em ở túi quần bên trái.” Du Trạch Ngôn vừa cắt thức ăn vừa nói.

Mễ Doanh Tình do dự trong chốc lát, vẫn đưa tay chạm vào túi quần ông, bà lấy ra là một chiếc nhẫn kim cương. Mễ Doanh Tình không chút do dự ném chiếc nhẫn kim cương vào cống thoát nước.

Du Trạch Ngôn cười một tiếng, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Cái vừa rồi là giả, nó bằng thủy tinh.”

“Du Trạch Ngôn.”

“Thật ở trong túi quần bên phải.”

“Du Trạch Ngôn, thật sự tôi đã không thể nhận rõ khi nào anh nói thật, khi nào anh nói dối.” Mễ Doanh Tình quay người vào thư phòng tắt bài hát đang lặp lại kia đi, sau đó lại quay người vào phòng ngủ.

Thuận tay khóa cửa lại.

Du Trạch Ngôn nhanh chóng theo vào, ông quơ quơ chùm chìa khóa trong tay, nói: “Lần sau lúc khóa cửa nhớ rút chìa khóa ra.”

Mễ Doanh Tình không để ý đến ông, lqđ, mở ngăn kéo lấy bản thỏa thuận li hôn vát lên giường. “Muốn gặp được anh cũng không dễ dàng, hôm nay kí đi, bằng không không biết đến bao giờ mới gặp lại được.”

Du Trạch Ngôn ngồi bên cạnh bà, mở giấy thỏa thuận li hôn ra, ông nhìn người vợ cũng không còn trẻ của mình, sau đó lại duỗi duỗi tay vò vò tóc Mễ Doanh Tình, nói: “Tóc dài rồi, lát nữa anh cắt tóc cho em nha.”

Mễ Doanh Tình hất tay ông ra, không kiên nhẫn nói: “Đại ảnh đế, đáng vè này của ông đã không thể dùng được nữa.

Du Trạch Ngôn thuận thế cầm lấy tay bà, trừ ngón tay cái, bốn ngón tay còn lại của Mễ Doanh Tình có một vết sẹo dữ tợn. Du Trạch Ngôn lật bàn tay bà lại, bên trong cũng có.

Bà từng ngăn cản giúp ông một đao, cả bốn ngón tay đều bị chặt đứt. Sau này mặc dù có nối lại, nhưng bà cũng không thể đánh đàn dương cầm nữa.

Du Trạch Ngôn khom người, hôn một cái lên vết sẹo của bà.

Mễ Doanh Tình muốn tránh thoát, nhưng lại không tránh được. Du Trạch Ngôn đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của bà, cười nói: “Năm đó lúc em gả cho anh, anh không thể đưa em cái gì, còn muốn em cùng anh chịu mấy ngàn nợ nần. Không nghĩ rằng bây giờ mới có thể đưa em.”

“Du Trạch Ngôn. Anh đừng nói những lời vô dụng này với tôi. Hiện tại tôi chỉ muốn li hôn với ông. Trải qua những ngày không có ông.” Mễ Doanh Tình nhìn Du Trạch Ngôn, ngực khẽ phập phồng.

Du Trạch Ngôn không nghe lời bà, tiếp tục nói: “Mấy năm nay đều là em chăm sóc cho Tiểu Quý, em vất vả rồi.”

“Không vất vả, dù sao cũng là anh chi tiền.”

Du Trạch Ngôn thở dài nói: “Tiểu Tĩnh, không phải chỉ có mình em mất đi nhiều thứ.”

Mẽ Doanh Tĩnh búng nỏ, bà đứng lên chất vấn: “Du đại ảnh đế, có phải anh muốn nói tôi làm ảnh hưởng đến con đường làm ảnh đế của anh.”

“Không.” Du Trạch Ngôn lắc đầu, “Anh muốn nói, năm đó vì em và Tiểu Quỷ mà anh rút khỏi giới giải trí, bây giờ anh cũng có thể buông bỏ công ty nhà họ Du vì hai người. Bởi vì. Nếu như anh kí tên trên giấy thỏa thuận li hôn, vậy mấy chục năm cố gắng của anh sẽ trở thành trò cười.”

Mẽ Doanh Tĩnh nhìn ông bằng ánh mắt ngạc nhiên, rồi lại cười cười: “Du Trạch Ngôn, anh nghĩ tôi còn tin anh sao?”

Du Trạch Ngôn không lên tiếng, ông ngửa người ra sau, cả người đều nằm trên giường.

“Du....”

Du Trạch Ngôn đặt ngón trỏ lên môi, nói: “Anh tính tính, hắc, để đến được buổi họp phụ huynh của Tiểu Quỷ, anh phải bay nhiều chỗ, tham gia tám cuộc họp liên tiếp. À, không đúng. Chín, còn cả cái buổi họp phụ huynh buồn chán đến chết nữa. Hơn 50 giờ đồng hồ tôi anh không ngủ. Một quá.”

Ông nói xong lập tức nhắm mắt lại, không bao lâu sau lập tức ngủ.

Cả bụng tức giận của Mẽ Doanh Tĩnh biến mất trong chớp mắt.

“Cho xin cái chăn nào.” Đột nhiên Du Trạch Ngôn lại mở miệng nói.

Mẽ Doanh Tĩnh nghĩ rằng ông đã ngủ, đột nhiên ông lại mở miệng dọa cho Mẽ Doanh Tĩnh nhảy dựng lên. Mẽ Doanh Tĩnh trừng mắt nhìn ông, lấy chăn từ trong tủ ra, trực tiếp ném vào mặt Du Trạch Ngôn.

Du Trạch Ngôn nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, lqđ, nhủ mày đây chán ra một bên. Duỗi tay tùy tiện sờ, kéo chăn của Mẽ Doanh Tĩnh đắp lên người, lúc này mới ngủ.

Bữa cơm này Du Thanh Quỷ ăn rất vui vẻ.

Món ăn ba nấu là đệ nhất thiên hạ.

Du Trạch Ngôn thấy Du Thanh Quỷ ăn cá, nói: “Ăn từ từ, cẩn thận xương.”

“Con biết rồi.”

Du Trạch Ngôn gấp một miếng cá to, cẩn thận nhặt xương cá.

“Cảm ơn ba....”

Đôi mắt trông mong của Du Thanh Quỷ nhìn ba nhặt hết xương cá rồi gấp vào bát mẹ, Du Thanh Quỷ cúi đầu nhét hai miếng cơm to vào miệng.

Cô vẫn nhìn không được nhỏ giọng oán hận: “Ba thật thiên vị.”

“Sau này bạn trai con sẽ gỡ xương cá cho con. À.” Du Trạch Ngôn nhìn qua con gái: “Con có bạn trai chưa?”

“Khụ khụ khụ.” Du Thanh Quỷ bị sặc đến ho khan.

Mẽ Doanh Tĩnh lườm Du Trạch Ngôn một cái, bà vỗ vỗ sau lưng cho con, đưa cho Du Thanh Quỷ một cốc nước.

Du Thanh Quỷ uống nước xong, lúc này mới phồng má lên nhìn ba, như đang phản đối nói: “Ba, con mới mười sáu tuổi.”

“Có thể nói chuyện bạn bè.” Du Trạch Ngôn nghiêm túc gật đầu nói.

“Ba ba.” Du Thanh Quỷ đặt ly xuống, nghiêm túc phản đối: “Sao lại có người ba động viên con gái có bạn trai như ba chứ. Hiện tại con phải cố gắng học tập mới đúng.”

“Mẹ.” Du Thanh Quỷ nhờ mẹ phân xử. “Sao ba con lại như thế này. Làm gì có đứa bé ngoan nào yêu đương khi mới mười sáu tuổi.”

Mẽ Doanh Tĩnh nhìn Du Trạch Ngôn một cái, không lên tiếng.

Du Thanh Quỷ ngán người, quay đầu nhìn ba, ba cũng trầm mặc ăn cơm không lên tiếng. Bàn tay đang cầm tay mẹ cũng hơi buông lỏng, cô cũng trầm mặc, yên lặng ăn cơm.

Sao cô có thể quên, mẹ cô yêu ba cô khi mới mười lăm tuổi chứ.

Ăn cơm xong, Du Thanh Quỳnh rất biết nhìn người, cô nhanh chóng trốn vào thư phòng, đóng chặt cửa phòng lại, đỡ làm ảnh hưởng cha mẹ nói chuyện. Cô chấp tay về phía phòng khách cầu nguyện: “Coi như con không tồn tại, nhất định hai người phải nói chuyện thật tốt nha.

Nhưng Du Thanh Quỳnh nhin không được lại đi nghe lén.

Du Thanh Quỳnh chỉ biết ba tự cắt tóc cho mẹ, hai người đều rất yên lặng, gần như không nói chuyện với nhau. Tay nghề cắt tóc của ba rất tốt, mái tóc quăn của Du Thanh Quỳnh là ba làm cho cô.

Du Thanh Quỳnh ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, nhìn phong cảnh bên ngoài ngẩn người.

Cô gõ gõ bé 18 đang ngồi trong chỗ vắng vẻ trên bàn, đột nhiên cô lại nhớ đến bé 19.

Nếu như..... Nếu như ba biết cô làm hỏng bé 19 thì làm sao bây giờ? Du Thanh Quỳnh lại bắt đầu nhíu mày, nhãn mặt khiến gương mặt nhỏ xinh cũng hiện mấy nếp nhăn.

Nhất định ba sẽ không trách cô, theo tính của ba thì sẽ mua một con khác cho cô. Ba đã bận như vậy, cô không muốn ba lại phải quan tâm đến việc này.

Du Thanh Quỳnh mở điện thoại di động ra, xem trang web Bjd.

Vậy mà cô thật sự nhìn thấy có người muốn bán lại Huyền tịch xã phiên bản giới hạn búp bê nữ nhân ngư.

Du Thanh Quỳnh đặc biệt kích động trong lòng, nhưng chỉ sau một giây, cô cũng sờ xem giá niêm yết là ba vạn, lúng ta lúng túng tự nói: “Sao lại gấp lên nhiều lần như vậy.”

Tiền tiêu vặt của Du Thanh Quỳnh rất nhiều, nhưng so với mức giá gấp nhiều lần giá gốc cô không tránh khỏi việc do dự.

Thích thì thích thật, hơn nữa còn là ba đưa cho cô....

Vẫn mua đi. Sau này cô lại bán quần áo búp bê rồi từ từ kiếm lại sau.

Du Thanh Quỳnh a một tiếng.

Sao lại không có.

Một lúc trước vẫn là món hàng đang bán mà đã bị mua mất. Cô chỉ do dự hai phút thôi mà.

Du Thanh Quỳnh ngơ ngác nhìn điện thoại di động, rầm rì hai câu, chán nản thất vọng nằm sấp trên bàn. “Ai lại đáng ghét như vậy.....”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

Du Thanh Quỳnh cảm nhận rất rõ ràng là mối quan hệ giữa ba mẹ chợt dịu đi không ít? Xảy ra chuyện gì cô không biết sao? Mặc dù sắc mặt của mẹ vẫn còn khó coi, hai người cũng nói chuyện rất ít. Nhưng mà...

Nhưng mà! Tối hôm qua bọn họ cùng nhau ngủ trong phòng! Ba không ngủ ở phòng khách!

Sáng sớm Du Thanh Quỳnh thấy ba bước ra từ trong phòng ngủ thì ngây ngẩn cả người, sau đó vui sướng không ngăn lại được! Cô chạy đuổi theo sau lưng thì thấy ba đang đánh răng.

Cô nhìn ba dùng bàn chải đánh răng của mẹ, ngốc đến mức quên cả nói chuyện.

“Sớm như vậy đã dậy rồi sao?” Du Trạch Ngôn nhìn con gái mình trong gương cười hỏi.

Du Thanh Quỳnh cũng lập tức cười lên, nụ cười của ba thật đẹp!

“Ba, cái đó... Hôm nay con nhận lời giúp bạn cùng lớp học thêm... Cho nên không thể ở bên chơi cùng ba mẹ được. Chuyện này... Đợi đến lúc con trở về, ba còn ở nhà đúng không?”

Du Thanh Quỳnh cẩn thận nhìn ba trong gương, chỉ sợ lúc mình trở lại thì ba lại bay đi mất.

“Đĩ nhiên ở nhà rồi.” Du Trạch Ngôn cười, “Nhưng mà, bạn học cùng con là nam hay nữ.”

“Chuyện này có liên quan sao...” Du Thanh Quỳnh nhớ tới lời ba nói hôm qua, lập tức nhìn ba chăm chăm, “Ba ba! Ba không được nghỉ vậy! Không phải hẹn hò đâu!”

“Có muốn ba đón con không?”

“Không cần đâu! Ba nói chuyện với mẹ đi!” Trên mặt Du Thanh Quỳnh nở một nụ cười sáng lạn.

Cô vui vẻ đi ra ngoài, ba lại gọi: “Trước mười giờ nhớ về nhà, sợ tối thì gọi điện thoại cho ba.”

...

Thật ra Du Thanh Quỳnh không hẹn gặp Lâm Tiểu Ngộ, nhưng cô nghĩ ba mẹ vất vả lắm mới hòa hoãn một chút, dường như cô không nên làm kỳ đà cản mũi ở giữa bọn họ đúng không? Thế cho nên sáng sớm cô mới lên gọi điện thoại cho Lâm Tiểu Ngộ.

Du Thanh Quỳnh không biết gặp Lâm Tiểu Ngộ ở đâu nên chẳng thể làm gì khác hơn là hẹn bạn mình gặp mặt ở trường học. Chủ nhật sân trường luôn vắng vẻ, cô cúi đầu đá viên đá trên con đường gần cổng trường, chờ Lâm Tiểu Ngộ tới.

Bỗng nhiên trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày, Du Thanh Quỳnh ngẩng đầu lên đã thấy Lâm Tiểu Ngộ yên lặng không tiếng động đứng đối diện mình. cô sợ hết hồn.

Lâm Tiểu Ngộ ngượng ngùng cười: “Ngại quá, dọa cậu rồi...”

“Không sao! Không sao!” Du Thanh Quỳnh đảo mắt nắm lấy tay Lâm Tiểu Ngộ.

Cậu ấy vốn là như vậy, luôn lặng yên không tiếng động, chưa bao giờ đứng ở xa lớn tiếng chào hỏi người khác. Du Thanh Quỳnh cùng Lâm Tiểu Ngộ cùng đi về phía nhà Tiểu Ngộ, dường như Du Thanh Quỳnh có điều suy nghĩ nên quay đầu nhìn bạn mình một cái, trong lòng hơi kinh ngạc, có lẽ tính tình Lâm Tiểu Ngộ quá mức hướng nội thì phải.

Lâm Tiểu Ngộ đưa Du Thanh Quỳnh về nhà, cô nhìn biệt thự mang phong cách Châu Âu thì thuận miệng hỏi: “Cô chú ở nhà sao?”

Lâm Tiểu Ngộ nhỏ giọng trả lời: “Bọn họ không có ở đây.”

Du Thanh Quỳnh ngẩn người.

Lâm Tiểu Ngộ cười cười, sợ Du Thanh Quỳnh không hiểu ý mình nên giải thích thêm: “Lúc mình còn nhỏ hai người họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên qua đời rồi.”

“Ngại quá...” Du Thanh Quỳnh quan sát Lâm Tiểu Ngộ đứng trước mặt, đột nhiên cảm thấy tim mình nhói đau, “Chuyện này... Bình thường cậu đều ở một mình trong biệt thự lớn thế này sao?”

“Không phải, mình ở lầu hai, cậu nhỏ của mình ở lầu ba. Trong nhà có di xin ở nhưng một tháng chỉ ở nửa tháng thôi, bây giờ cũng không ở đây đâu.”

“Hả?” Du Thanh Quỳnh ngây ngẩn cả người, cô không biết Thời Diệu ở cùng Lâm Tiểu Ngộ.

“Vậy, hôm nay cậu nhỏ của cậu ở nhà sao?” Du Thanh Quỳnh vội vàng hạ giọng xuống để hỏi. Giọng của cô ép xuống thật thấp, giống như kẻ trộm sợ bị người khác nghe thấy.

Lâm Tiểu Ngộ liếc mắt nhìn lên lầu: “Chắc ở nhà đó. Cả ngày chủ nhật cậu nhỏ luôn ở trong phòng vẽ tranh. Bây giờ... chắc cũng chưa rời khỏi giường đâu.”

Du Thanh Quỳnh suy nghĩ một chút, cách một tầng lầu, chỉ cần cô ở trong phòng của Lâm Tiểu Ngộ thì sẽ không liên quan gì đến Thời Diệu, hơn nữa, Thời Diệu... cũng không đáng ghét như lúc trước...

“Đi thôi, chúng ta đi làm bài!”

Du Thanh Quỳnh kéo tay Lâm Tiểu Ngộ, mới vừa bước lên cầu thang thì chuông cửa vang lên.

Là người giao hàng chuyển phát nhanh.

“Cái hộp thật to.” Lâm Tiểu Ngộ nhờ người giao hàng đặt chiếc hộp ở cửa, chạy tới giữa lầu rồi gọi: “Cậu nhỏ, có hàng chuyển tới!”

Du Thanh Quỳnh cười “phụt” một tiếng.

Giọng Lâm Tiểu Ngộ gọi người khác như mèo nhỏ, cách xa một chút cũng không nghe được, đừng nói là Thời Diệu ở tầng ba.

Lâm Tiểu Ngộ ngược ngàng cười cười, nói: “Thanh Quý, cậu chờ một tí, mình lên lầu gọi cậu nhỏ.”

Sau đó cô vội vàng chạy lên trên lầu.

Du Thanh Quý nhìn hộp quà đặt ở cửa. Cái hộp có hơi cũ, không biết thật sự là món hàng gì, không giống như hàng buôn bán bình thường mà ngược lại giống như vật phẩm đã từng được sử dụng giao lại.

Trên lầu nhanh chóng truyền tới tiếng bước chân, Thời Diệu cùng Lâm Tiểu Ngộ đi xuống lầu. Du Thanh Quý ngẩng đầu, lúc nhìn Thời Diệu thì sững sờ một chút. Cậu ta mặc áo ngủ lông léo màu trắng, tóc tai tán loạn, hiển nhiên là vừa bò xuống từ trên giường. Du Thanh Quý sững sờ nhìn đầu tóc rối bời của Thời Diệu, lập tức thất thần.

Thời Diệu cũng nhìn thấy Du Thanh Quý ở dưới lầu, bước chân bỗng dừng lại. Cậu cau mày, trên mặt mang theo vẻ kỳ lạ. Đường như... Có chút tức giận. Sau đó cậu xoay người, lướt qua Lâm Tiểu Ngộ rồi sai bước lên lầu.

“Cậu nhỏ?” Lâm Tiểu Ngộ mờ mờ nhìn bóng lưng của Thời Diệu, “Đồ của cậu...”

Đường như Thời Diệu vẫn không nghe thấy gì, cứ sai bước lên trên lầu.

Du Thanh Quý bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Có lẽ là không muốn nhìn thấy mình...”

“Không đâu!” Lâm Tiểu Ngộ chạy xuống lầu kéo Du Thanh Quý vào phòng sách.

Thời Diệu lên lầu ba, mạnh mẽ đá văng cửa phòng vệ sinh, cậu tắm rửa, gội đầu, thay đồ, nhìn gương quan sát trong chốc lát, lúc này mới hài lòng.

Thời Diệu lại bước những bước lười biếng như ngày thường đi xuống lầu nhận hàng. Lúc đi qua lầu hai, cậu nghiêng đầu liếc mắt nhìn về phía phòng sách.

Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ ngồi đối diện bàn nhỏ để uống trà, từ góc độ của Thời Diệu vừa lúc có thể nhìn thấy dáng vẻ Du Thanh Quý đảo mắt cười vui vẻ. Cậu đứng ở cầu thang trong chốc lát nhưng hai người trong phòng khách cũng không phát hiện ra.

Chẳng thú vị gì cả.

Thời Diệu xuống lầu ôm hàng chuyển phát nhanh lên. Trước kia cậu có xem cách sửa chữa cho búp bê Bjd, thế nào cũng phải mất tới một tháng. Nếu như bây giờ giao cho Du Thanh Quý thì sợ rằng sẽ lộ tẩy nên cậu vỗ vỗ chiếc hộp lớn rồi bước lên lầu.

Lúc Thời Diệu đi qua phòng sách tầng hai lần nữa thì ghé chân trong chốc lát. Lúc này Lâm Tiểu Ngộ không khom người viết bài như lúc nãy nữa mà ngồi thẳng người che mắt gương mặt của Du Thanh Quý.

Đột nhiên Thời Diệu cảm thấy đầu của Lâm Tiểu Ngộ có hơi lớn.

Cậu tăng tốc độ trở về lầu ba rồi để hộp hàng xuống, nếu là ngày thường thì việc kế tiếp sẽ là vẽ tranh. Bật máy tính lên, mở Ps, cắm mấy thẻ cần thiết. Thời Diệu đứng trước bàn, ngón tay nhẹ nhàng gõ hai cái lên mặt bàn.

Gần đây cậu nhận vẽ thiết kế cho một trò chơi, cuối tuần này phải giao bản thảo rồi.

Nhìn màn hình máy tính xuất hiện cảnh tượng vẽ được một nửa, Thời Diệu nắm bút, đầu bút dừng trên bảng lúc lâu cũng không di chuyển được.

... Không có linh cảm, không thể vẽ.

Thời Diệu định vứt mấy bảng vẽ sang một bên, đi tới giá vẽ bên cạnh, tùy ý vẽ màu nước.

Nhìn thế nào cũng thấy màu thật xấu xí.

Chợt WeChat có tin nhắn, Thời Diệu mở WeChat ra, nhận được một bức tranh mà mẹ cậu gửi tới, còn kèm theo câu: Con trai hư, mẹ phối màu không tệ chứ?

Thời Diệu nhìn lướt qua, trả lời: Xấu xí.

Ở nước ngoài, lúc mẹ cậu nhìn thấy câu trả lời của con trai thì một lúc lâu cũng không làm gì khác, trực tiếp ném điện thoại lên người ba Thòi, tức giận nói: “Con trai đáng chết! Không hồ là kết quả của việc ngừa thai thất bại!”

....

Thời Diệu để cọ xuống, sai bước ra ngoài. Đi qua lầu hai tới phòng sách của Lâm Tiểu Ngộ thì lớn tiếng gọi: “Tiểu Ngộ, cậu cho mèo ăn, tôi giúp một tay đi.”

Lâm Tiểu Ngộ cùng Du Thanh Quý đang trong phòng sách ăn trái cây nói chuyện, cô gái được gọi vội vàng nuốt quả nho xuống.

“Biết rồi, tôi ngay đây!” Lâm Tiểu Ngộ nhanh chóng đứng lên, cười nói với Du Thanh Quý: “Đi thôi, cho mèo ăn với mình đi!”

Du Thanh Quý kinh ngạc hỏi: “Nhà các cậu cũng nuôi mèo à! Thật giỏi! Mình vẫn luôn muốn nuôi một em mèo nhỏ, chỉ sợ nuôi không tốt nên chưa làm...”

“Không phải! Không phải!” Lâm Tiểu Ngộ lắc đầu liên tục, “Không phải nhà chúng mình nuôi mèo, là trước kia cậu nhỏ có để chút thức ăn cho mấy con mèo hoang. Thời gian lâu dài thì ngày nào cũng có mấy con mèo lưu lạc tới nơi đây.”

Lâm Tiểu Ngộ ngượng ngùng cười: “Trước kia mình có hơi sợ mấy con mèo lớn... Nhưng mấy con mèo đó rất thích cậu nhỏ!”

Du Thanh Quý nửa tin nửa ngờ, cô cảm thấy mèo con thích người có tính khí tốt, làm sao lại thích tên Thôi Diệu mặt lạnh xấu tính kia chứ?

Cho đến khi Du Thanh Quý theo Lâm Tiểu Ngộ ra vườn hoa ở sau biệt thự.

“Cái này, nhiều như vậy...” Cô sững sờ nhìn vài chục con mèo ở trong sân, “Có bao nhiêu con vậy?”

Thôi Diệu đồ thức ăn vào chén trống, đứng lên nhìn Du Thanh Quý rồi nói: “Cậu có thể đếm.”

Du Thanh Quý “à” một tiếng, sau đó quả thật đưa đầu ngón tay ra đếm từng con một.

“Một con, hai con, ba con, bốn con, năm con...”

Mèo cũng không phải là vật chết, lại là thời gian cho ăn, bọn chúng lúc thì ăn một chút ở chỗ này, lúc thì chạy lại chén nước để uống. Đếm tới đếm lui khiến Du Thanh Quý đếm mấy lần cũng không hết.

“Con này giống như đếm qua rồi?” Cô nhú mày, “Lại nào!”

“Một con, hai con, ba con, bốn con, năm con...”

Thật ngốc.

Thôi Diệu thật muốn khóc trước sự ngốc nghếch của Du Thanh Quý, không thể chịu được nữa nên dời ánh mắt đi chỗ khác,

Nhưng vẫn không nhịn được mà ngẩng đầu tiếp tục ngắm nhìn người kia.

Thôi Diệu nói với Lâm Tiểu Ngộ: “Đi lấy thêm túi thức ăn cho mèo đi.”

“Được, đi ngay đây.” Hiện nhiên Lâm Tiểu Ngộ vẫn còn hơi sợ mèo, chỉ giúp Thôi Diệu lấy túi thức ăn cho mèo hoặc di chuyển ca nước, còn lại cũng chẳng tới gần mấy con mèo lớn nhỏ kia.

Du Thanh Quý vừa đếm vừa từ từ tiến vào trong vườn hoa.

Thôi Diệu rót đầy các ca nước cho mèo, sau đó lẳng lặng ngắm nhìn Du Thanh Quý đang bị đội quân mèo vây xung quanh.

“Thanh Quý, cậu đếm xong chưa?” Lâm Tiểu Ngộ đi về phía trước hai bước.

“À!” Du Thanh Quý vỗ đầu mình một cái, “Mình vừa mới đếm tới đâu rồi?”

Lâm Tiểu Ngộ nhỏ giọng nói: “Hình như là 46 hay 64...”

“Đừng đếm nữa,” Thôi Diệu thật sự không nhìn thêm được nữa, “Tổng cộng là 73 con.”

“Thì ra là cậu biết sao?” Du Thanh Quý kinh ngạc nhìn Thôi Diệu.

“Mình có nói là mình không biết à?” Cậu hỏi ngược lại.

Du Thanh Quý ngẩn ra, không trả lời được...

Nhưng mà cô nhanh chóng không thèm quan tâm chuyện Thôi Diệu biết có bao nhiêu con mèo nữa. Ánh mắt lại kinh ngạc rơi trên đầu vai của người đối diện.

Thôi Diệu mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, một con mèo con lớn bằng bàn tay đang nằm trên vai cậu. Mèo con lông trắng như tuyết, khi nằm trên vai Thôi Diệu thì chẳng ai phát hiện ra được. Nếu như không phải ánh mắt màu xanh biếc kia tố cáo thì Du Thanh Quý vẫn không thể nhận ra.

Thôi Diệu quay đầu nhìn theo tầm mắt của cô, cậu nhẹ nhàng xách mèo nhỏ lên rồi nói: “Hình như là 74 rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Editor: Voicoi08

Du Thanh Quý đi theo về phòng. Thời Diệu đóng kín cánh cửa thủy tinh sát đất ngăn cách khu vườn gây ra một tiếng “bịch”. Chỉ có con mèo nhỏ trắng như tuyết kia nằm sấp ngoài cửa, hai móng vuốt phía trước áp vào mặt cửa kính, kêu “meo meo.”

Du Thanh Quý quay đầu nhìn vào hai mắt của nó, hỏi: “Cứ để bọn chúng ở bên ngoài sao? Thật sự không cho chúng vào sao?”

“Không mở.”

“Nhưng nó đang gọi liên tục kia...”

Thời Diệu nhìn cô một cái, nói: “Muốn quản thì ôm nó về nhà đi.”

“A?” Du Thanh Quý như mây suy nghĩ một lúc, sau đó lắc đầu nói: “Không cần đâu, tôi chưa từng nuôi mèo, tôi sợ mình không nuôi được.....”

“Vậy nói những câu bỏ đi như thế làm gì.” Thời Diệu bước những bước chân dài vào bếp.

Lâm Tiểu Ngộ kéo tay Du Thanh Quý nói: “Đi thôi, chúng ta ra phòng khách chờ ăn cơm.”

“Cậu gọi thức ăn bên ngoài sao?” Du Thanh Quý ngạc nhiên hỏi.

“Cậu nhỏ nấu.”

Du Thanh Quý giật mình, ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng của Thời Diệu. Ánh mắt của cô có chút kì lạ, giống như vừa nhìn thấy quý.

“Cậu nhỏ của cậu biết làm cơm sao?” Du Thanh Quý thấy quái lạ nhỏ giọng hỏi Lâm Tiểu Ngộ.

“Đúng vậy.” Lâm Tiểu Ngộ gật đầu. “Mấy năm nay bà ngoại và ông ngoại mình ra nước ngoài nghiên cứu khoa học, vẫn luôn là cậu nhỏ nấu cơm.”

“A...” Du Thanh Quý vẫn có chút không thể tin nổi. Có phải trứng xào cà chua, mì sợi, cơm, và dưa muối không? Có thể có thêm món canh trứng rong biển.

“Đi thôi, chúng ta ra phòng khách.” Lâm Tiểu Ngộ kéo tay Du Thanh Quý.

“Này, cậu lớn lên chẳng giống ba cậu tí nào.” Lâm Tiểu Ngộ vừa đi vừa nói. Mặc dù tính cách của cô rất hướng nội, nhưng khi đối xử với những người quen thuộc thì sẽ không im lặng. Hiện tại cô coi Du Thanh Quý thành bạn thân.

Du Thanh Quý cong mắt cười cười: “Mình giống mẹ.”

Lâm Tiểu Ngộ nhìn kĩ gương mặt của Du Thanh Quý, nói: “Vậy nhất định mẹ cậu rất xinh đẹp.”

Sườn xào chua ngọt, cá hấp, chân gà nấu coca, cá bạc xào trứng, khoai tây nấu tương, còn cả canh cá nấu với tôm bóc nõn và đậu hũ. Du Thanh Quý sững sờ nhìn những món ăn trên bàn có chút không phản ứng kịp. Cô còn chưa được thử hương vị, nhưng “Sắc hương vị” cô đã cảm thấy được hai cái.....

Du Thanh Quý cẩn thận hít hít cái mũi, trong lòng cô đang hối hận vì vừa rồi đã khinh thường Thời Diệu.

Lâm Tiểu Ngộ nhìn những đồ ăn trên bàn cảm thấy có chút kì lạ nói: “Hôm nay những món ăn cậu nấu đa phần là thức ăn có vị ngọt.....”

Thời Diệu gấp vào bát cô một miếng cá hấp lớn, sau đó lại gấp cả cá bạc xào trứng, nói: “Hai món này không ngọt.”

Lâm Tiểu Ngộ nhìn về phía chân gà nấu coca, nhỏ giọng nói: “Trước kia cậu nhỏ luôn làm món cánh gà nướng cay cho cháu.”

Thời Diệu giả vờ như không nghe thấy, cũng không nói lại.

Lâm Tiểu Ngộ quay đầu về phía Du Thanh Quý nói: “Thanh Quý, cậu ăn được những món ăn ngọt như này không?”

“Ăn được chứ, mình thích ăn vị chua ngọt, mình không muốn ăn cay.” Du Thanh Quý gấp một miếng sườn xào chua ngọt nhét vào miệng, d,i,ễ,n,đ,à,n,l,ê,,q,u,y,,đ,ô,n, nói không rõ từng chữ. “Đa số món ăn ở thành phố Nam Thanh của các cậu đều là món cay, mình ăn không quen.....”

Thời Diệu uống một ngụm coca.

Cậu còn nhớ rõ..... Ngày đầu tiên con chuột đồng nào đó mới chuyển đến trường mới, ăn món ăn trong nhà hàng bị cay đến mức đưa tay lên quạt gió, đáng vẻ đó rất buồn cười.

Lúc Du Thanh Quý muốn về nhà, Thời Diệu gọi cô lại: “Mấy ngày nữa cậu có đi chơi thu không?”

“Chơi thu.” Du Thanh Quý có chút mê mang.

Thời Diệu dựa người vào cánh cửa, giống như đang tùy ý nói: “A, cậu không biết sao? Mùa thu mỗi năm, sau kì thi giữa kì, trường Lục Trung sẽ tổ chức đi chơi thu, đi thành phố bên cạnh, ba ngày hai đêm. Tự nguyện tham gia.”

Thời Diệu dừng một chút, tiếp tục giải thích: “Nếu cậu đi thi tôi mới cho Tiểu Ngộ đi.”

Lâm Tiểu Ngộ mờ mờ nhìn Thời Diệu, Thời Diệu nhìn cô một cái, nói: “Đi vào rửa bát.”

Lâm Tiểu Ngộ bĩu môi, vẩy vẩy tay với Du Thanh Quý, sau đó đi qua Thời Diệu vào nhà rửa bát.

“Ba ngày hai đêm.....” Du Thanh Quý cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên cười rộ lên, híp mắt nhìn Thời Diệu nói: “Nếu như cuộc thi giữa kì này tôi đứng nhất thì tôi sẽ đi. Nếu không đứng thứ nhất thì ở nhà cố gắng học tập.”

Thời Diệu hơi ngừng lại, lập tức không còn gì để nói.

“Ba mẹ, con về rồi.” Du Thanh Quý vừa mở cửa vào nhà, cô có chút thấp thỏm trong lòng, rất lo lắng chào đón cô lại là mặt đất hỗn độn. Cô nhìn phòng khách sạch bóng và mẹ đang ngồi đọc sách, Du Thanh Quý thở phào nhẹ nhõm.

“Quý Quý về rồi à.” Mẹ Doanh Tĩnh ngẩng đầu nhìn Du Thanh Quý một cái, rồi lại tiếp tục đọc sách.

Du Thanh Quý nhìn quanh một vòng trong phòng khách, nhỏ giọng lo lắng hỏi: “Ba con đâu rồi ạ?”

“Ngủ trong phòng ngủ.”

Du Thanh Quý thở phào nhẹ nhõm. Ba còn ở nhà, không đi.

Du Trạch Ngôn vừa ngập vừa đi ra khỏi phòng ngủ, hỏi: “Tiểu Quý, nếu để con ở nhà một mình khoảng nửa tháng con có sợ hãi không?”

Du Thanh Quý nhìn ba, lại quay sang nhìn mẹ.

“Ba muốn cùng mẹ con ra nước ngoài mấy hôm.” Du Trạch Ngôn giải thích cho cô.

Du Thanh Quý hiểu ra, cô vội vàng bày ra gương mặt tươi cười rục rịch, lớn tiếng nói: “Không sợ. Con không sợ chút nào. Ba mẹ đi chơi lâu một chút. Lâu một chút. Du lịch thật vui vẻ. Không cần lo lắng cho con.”

Mẹ Doanh Tĩnh ngẩng đầu nói: “Trong nửa tháng tới bà ngoại con cũng chưa về đâu, nếu có chuyện gì nhớ gọi điện cho ba mẹ.”

“Vâng.” Du Thanh Quý gật đầu thật mạnh.

.....

Thứ ba thi giữa kì, cả ngày thứ hai mọi người đều vui mừng trong đồng đề thi và sách luyện tập. Sau khi họp phụ huynh, rất nhiều học sinh bị cha mẹ giáo dục, cho nên mọi người cũng chăm chỉ hơn trước nhiều.

Vất vả nhin đến lúc tự học buổi tối, Du Thanh Quý lắc lắc cổ tay đang mỏi nhừ của mình.

Dù là ai mà viết nhiều như vậy, viết cả ngày cũng thấy mệt mỏi chứ.

Du Thanh Quý quay đầu nhìn về phía Thời Diệu, có chút hâm mộ, nhưng cô cũng cảm thấy có chút kì lạ. Không giống với những người khác đang căng thẳng học tập, Thời Diệu vẫn là đáng vẻ lười biếng không lý tưởng, lúc thì lật lật quyển tranh trong giờ học, lúc thì chơi điện thoại di động, hoặc là dứt khoát nằm sấp lên bàn ngủ. Ví dụ như hiện tại, cậu đang ngủ.

Thời Diệu bắt đầu ngủ từ lớp vào học, nghỉ giải lao cũng không tỉnh lại, đến khi tiếng chuông reo bắt đầu vào tiết này mí mắt của cậu cũng không nháy một cái.

“Nhìn tôi làm gì?” Thời Diệu đột nhiên mở mắt ra.

Thời Diệu cũng không nói to, nhưng vang lên trong phòng học yên tĩnh khiến rất nhiều ánh mắt nhìn sang.

Rõ ràng không phải cô nói chuyện, nhưng không hiểu sao Du Thanh Quỳnh vẫn có cảm giác xấu hổ vì quấy rầy lớp học. Cô lờ mờ Thời Diệu một cái, trực tiếp quay mặt đi.

Thời Diệu nhìn dáng vẻ như đang tức đến muốn sôi máu của cô, cười một tiếng, ngồi thẳng người lên.

Đột nhiên có tờ giấy nhỏ đặt trên mặt bàn của Thời Diệu.

Thời Diệu quay đầu nhìn Du Thanh Quỳnh một cái, sau đó mới đọc tờ giấy trên bàn: “Bạn học Thời Diệu, kiêu ngạo là không đúng. Cậu không thể vì lần trước đứng nhất trong cuộc thi mà trở nên kiêu ngạo, tự mãn không học tập, cẩn thận tôi vượt qua cậu.”

Thời Diệu cúi đầu bật cười, tiếng cười của cậu càng lúc càng lớn, khiến cho các bạn học trong lớp lại quay sang nhìn chăm chú về phía này một lần nữa.

“Cậu bị làm sao thế.” Du Thanh Quỳnh nhỏ giọng trách cứ cậu. Cô nhăn hàng lông mày nhỏ lại, dùng ánh mắt kháng nghị đối với việc cậu làm ảnh hưởng đến việc học tập của người khác.

Thời Diệu ho nhẹ một cái, thu lại nụ cười. Cậu cướp chiếc bút máy trong tay Du Thanh Quỳnh, soàn soạt viết chữ, sau đó để cả tờ giấy và bút máy về bàn của Du Thanh Quỳnh.

Du Thanh Quỳnh cúi đầu, nhìn chữ viết như rồng bay phượng múa, cố gắng đọc:

Siêu, nhưng mà tôi là con chó nhỏ.

Thế nhưng Thời Diệu còn vẽ một con chó đang cúi đầu thè lưỡi.

Du Thanh Quỳnh thấp giọng hừ một tiếng, nhỏ giọng nhắc nhở: “Không phân biệt được ai là người có tấm lòng tốt.... Hơn nữa cũng không phải chỉ cần cậu nói cậu là chó nhỏ thì thật sự trở thành chó nhỏ....”

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác tiếp tục luyện đề, làm rất tập chung.

Lúc có thành tích thi giữa kì, Du Thanh Quỳnh quả nhiên đứng thứ nhất, tổng thành tích của lớp sáu cũng lên một bậc, trở thành lớp thứ ba đếm ngược.

Bây giờ, không chỉ chủ nhiệm lớp vui vẻ, ngay cả học sinh trong lớp cũng trong trạng thái hưng phấn, thề nhất định tiến về phía trước trong cuộc thi sắp tới.

Một lần nữa lấy được vị trí đứng đầu, Du Thanh Quỳnh rất vui vẻ. Cô quay đầu, giờ giờ cái cảm nhỏ về phía Thời Diệu, về mặt tiểu nhân đắc trí.

Thời Diệu bật cười.

“Các em phát bài thi xuống đi.” Chủ nhiệm lớp chỉ vào những người ngồi ở hàng đầu tiên bên ngoài.

Bao gồm cả Du Thanh Quỳnh và Thời Diệu.

Du Thanh Quỳnh mượn mái tóc quăn, giả vờ như không để ý nhìn một cái vào bài của Thời Diệu. Thời Diệu được 146 điểm, Du Thanh Quỳnh cũng rất muốn biết Thời Diệu sai ở đâu. Dù sao thì cô cũng đuổi kịp Thời Diệu và trở thành đối thủ.

Ách....

Du Thanh Quỳnh sững sờ nhìn bài thi toán học của Thời Diệu, trong câu thứ nhất có hai chỗ trống phải điền vào. Nhưng Thời Diệu lại không điền đáp án vào đó....

Hai chỗ trống kia là kiến thức cơ bản, tương đương đề bài cho không, không có khả năng Thời Diệu không làm được....

Du Thanh Quỳnh đặt lại bài kiểm tra toán của Thời Diệu ở trên bàn, lqđ, cô không nhận được liếc mắt nhìn Thời Diệu, lúc đó Thời Diệu đang chơi điện thoại di động. Phát xuống mấy bài thi của cậu, cậu cũng chẳng thèm nhìn một cái.

Lại đổi chỗ ngồi một lần nữa, nhưng mà chỗ ngồi của Du Thanh Quỳnh và Thời Diệu cũng chỉ đổi cho nhau, nên không cần chuyển bàn ghế ra hành lang. Cho nên lúc mọi người đang kéo bàn ghế phát ra những tiếng ồn khó nghe thì Thời Diệu và Du Thanh Quỳnh đã đổi xong chỗ ngồi.

Đổi xong chỗ ngồi, Du Thanh Quỳnh nhìn bài thi max điểm của mình và hai phần chưa điền trong bài thi của Thời Diệu, đột nhiên cô cảm thấy có chút khó chịu không vui.

Học sinh kéo bàn ghế tạo thành những tiếng ồn. Du Thanh Quỳnh lấy quyển sổ tay mới trong túi sách ra, đó chính là quyển sổ tay mà cô tự làm. Quyển sổ được làm từ vải màu xanh và màu lam, trên bìa còn có một cây xương rồng làm thủ công.

Đột nhiên cô muốn viết cái gì đó, hoặc vẽ cái gì đó cũng được.

Lúc Thời Diệu nhìn thấy quyển sổ trên bàn của Du Thanh Quỳnh, sao cậu thấy rất quen mắt, hình như cậu từng nhìn thấy ở đâu đó.

Du Thanh Quỳnh vừa mở ra trang đầu tiên, đột nhiên Thời Diệu duỗi tay sang gấp sổ tay của cô lại, xoay về phía cậu, cẩn thận đánh giá bìa.

“Cậu làm gì thế?” trong phòng học đều là âm thanh ồn ào, Du Thanh Quỳnh không thể không nói lớn tiếng hơn. Cho nên lúc nghe có cảm giác như cô có chút tức giận.

Thời Diệu nghĩ rằng cô tức giận, nhìn chăm chăm vào mắt cô một lúc mới nói: “Tôi không nhìn lên cậu viết gì bên trong, chỉ cảm thấy bìa sách đẹp mà thôi.”

Cậu thu tay, cũng thu hồi tầm mắt.

“Xin lỗi, chỉ là bút kí mà thôi, không phải là không thể cho người khác nhìn được, là phản ứng của tôi quá lớn.” Du Thanh Quỳnh cúi đầu, nhỏ giọng giải thích.

Vốn Thời Diệu cũng định không nói gì, nhưng thấy cảm xúc của Du Thanh Quỳnh có chút xuống thấp, cậu hơi dừng một chút, nói: “Không sao đâu.”

Du Thanh Quỳnh mở vở ra, tùy ý vẽ những ngôi sao.

Thời Diệu vẫn cảm thấy sổ tay kia rất rất quen mắt, nhưng không thể nhớ được đã nhìn thấy ở đâu. Cậu mang theo chút nghi ngờ trong lòng, không tập trung xem những tin tức chưa đọc trên Weibo.

Tiểu mê quỳ của Hắc Diệu đại đại: “Hắc Diệu đại đại ngủ ngon. O(^-^)O

Nhìn tin nhắn này, Thời Diệu ngạc nhiên, cậu nhanh chóng kiểm tra trang cá nhân của người này.

Cậu tìm thấy sổ tay.

Tiểu Mê Quỳ kia lại là Du Thanh Quỳnh.

Thời Diệu quay đầu lại, nhìn Du Thanh Quỳnh nằm sắp trên bàn vẽ những ngôi sao vào quyển sổ. Cô vẽ rất xấu, ngay cả vẽ năm cánh sao cũng không cân đối.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Editor:Voicoi08

Du Thanh Quỳnh vẽ tất cả đều là sao, trên vở vẽ đều là những ngôi sao, trang sau cô cũng vẽ kín. Thời Diệu nhìn lướt qua, cậu chỉ cảm thấy trước mặt mình đầy những ngôi sao nhỏ, cậu có chút choáng váng.

Hơn nữa còn là những ngôi sao nhỏ xấu xí.

Du Thanh Quỳnh cảm nhận được ánh mắt của Thời Diệu, cô nhủ mảy một cái, đưa tay che trang giấy lại. Cô quay người, quay mặt ra cửa sổ, đưa lưng về phía Thời Diệu, tiếp tục vẽ những ngôi sao.

Thời Diệu cười một tiếng, ánh mắt cậu dừng lại trên vành tai cô một lát mới thu hồi ánh mắt. Cậu mở weibo, yên lặng xem lại những bài viết của Tiểu Mê Quỳ từ khi cô bắt đầu theo dõi weibo của cậu.

Xem như thế, cậu mới phát hiện.

...

Tan học, Du Thanh Quỳnh cầm túi sách của cô đi ra ngoài, cô vừa đến cổng trường thì bị Tần Ất Minh gọi lại, Du Thanh Quỳnh nghi ngờ quay người lại, Chu Tiểu, Cô Dật Phi đang đứng bên cạnh Tần Ất Minh.

Trong tay Tần Ất Minh đang ôm một chiếc thùng lớn.

“Cái kia....” Tần Ất Minh gãi đầu một cái, “Lần trước cậu khóc, bọn mình, bọn mình chưa có xin lỗi. Con bút bê này không phải con bút bê bọn mình làm hỏng kia. Con bút bê kia của cậu.... Bọn mình không mua được. Bọn mình cùng nhau mua cho cậu cái này. Đây không phải là một bút bê trong giới, cũng không phải số lượng hạn chế, nhưng mà nó cũng là bút bê nữ nhân ngư.”

Du Thanh Quỳnh ngạc nhiên không biết phải nói gì cho phải, cô đứng đờ tại chỗ nhìn cái thùng trong tay Tần Ất Minh.

Cổ Dật Phi nói: “Mặc dù mình không hiểu những con búp bê này có gì khác nhau,lqd, nhưng mà nếu sau này tìm được một con búp bê giống con mà bọn mình làm hỏng của cậu thì bọn mình sẽ đền cho cậu.”

“Rất xin lỗi cậu.” Chu Tiểu cũng đứng một bên nói.

“Không sao đâu. Không sao đâu. Các cậu cũng không cần chịu tất cả trách nhiệm, là do mình không cẩn thận đồ đạc. Các cậu không cần bồi thường cho mình, thật sự không cần.” Du Thanh Quý nhanh chóng lắc đầu.

“Cũng đã mua cho cậu rồi.” Tần Ất Minh kín đáo nhét cái hộp cho Du Thanh Quý. “Cậu cầm lấy đi.”

“Minh...”

Không chờ Du Thanh Quý nói gì nữa, Tần Ất Minh, Chu Tiểu và Cổ Dật Phi nhanh chóng cùng nhau bỏ chạy.

Du Thanh Quý cúi đầu nhìn chiếc hộp lớn trong tay, cô không biết phải làm sao mới tốt. Mặc dù đúng là do họ làm hỏng, nhưng Du Thanh Quý biết rõ họ cũng không cố ý, cô cũng không có ý muốn họ phải bồi thường...

Cảnh này trùng hợp bị Lâm Tiểu Ngộ và Thời Diệu tan học nhìn thấy.

“Cậu nhỏ?” Lâm Tiểu Ngộ quay đầu ngạc nhiên nhìn Thời Diệu. “Sao đột nhiên cậu lại không vui thế?”

“Cậu đâu có không vui.” Thời Diệu lạnh mặt bước về phía trước.

Lâm Tiểu Ngộ nhỏ giọng lẩm bẩm: “Về mặt như vậy rồi mà còn cãi không phải không vui...”

“Cậu nhỏ, chờ cháu một chút.” Lâm Tiểu Ngộ vội vàng chạy chậm đuổi theo Thời Diệu.

Tần Ất Minh, Chu Tiểu và Cổ Dật Phi cùng nhau đưa cho cô con búp bê này là một búp bê bản thông thường, rất nhiều người yêu thích búp bê thích nó.

Du Thanh Quý cũng có một con.

Du Thanh Quý mở đóng gói ra, cẩn thận đặt con búp bê vẫn đang ở trần lên bàn,lqd, sau đó cẩn thận mặc quần áo cho búp bê, đội tóc giả, cuối cùng Du Thanh Quý lại đặt con búp bê này bên cạnh con cô tự mua kia. Du Thanh Quý để hai con búp bê cùng đưa tay làm thành hình cái kéo đưa lên.

Hai con búp bê sinh đôi đang đứng tựa đầu vào nhau.

“Ừ, từ hôm nay em chính là bé 21 nha.”

Du Thanh Quý đứng trước tủ kính nhìn thứ tự búp bê trong nhóm, sau đó cô lại ôm hết búp bê để lên bàn, cô mở một ngăn tủ bên dưới, đây là tủ để quần áo của búp bê. Bên trong treo rất nhiều quần áo với phong cách khác nhau, đều là Du Thanh Quý tự tay làm.

Du Thanh Quý chọn rồi lại chọn, cuối cùng cô chọn ra một ít quần áo, mặc lại đồ mới cho toàn bộ búp bê.

“Tách, tách.” Du Thanh Quý chụp hình cho búp bê với những cách tạo dáng khác nhau, rồi cô lại mở máy tính chỉnh sửa.

Trong máy tính của cô có đến mấy tệp đều là ảnh chụp của búp bê. Từ lúc cô mới bắt đầu nhảy vào giới Bjd thì dường thành thói quen, cứ một thời gian cô lại chụp hình cho búp bê. Từ khi cô chuyển đến Lục Trung thì chưa có thời gian để chụp ảnh cho búp bê.

Du Thanh Quý nghĩ nghĩ, cuối cùng cô chọn mấy tấm đăng lên weibo.

Gì cơ!

Hắc Diệu đại đại đăng bài trên weibo rồi. Gần đây Hắc Diệu đại đại rất hay đăng bài trên weibo.

Hắc Diệu đại đại đăng lên weibo là bức tranh bầu trời đêm bằng màu nước, khắp bầu trời phủ kín những ngôi sao. Phía chân trời mang theo một chút ánh tím, màu xanh của bầu trời giao hòa cùng với màu tím, hình thành một cảnh đẹp lãng mạn duy mỹ.

“Oa, đẹp quá đi. Không hổ là Hắc Diệu đại đại.”

Bài viết được đăng trên weibo từ năm phút trước, phía dưới có rất nhiều bình luận.

Du Thanh Quý vừa vào phần bình luận thì thấy bài viết đã bị xóa bỏ rồi. Du Thanh Quý ‘A’ một tiếng,lqd, sao gần đây Hắc Diệu đại đại thích đăng lên weibo rồi lại lập tức xóa bỏ thế?

Trong lòng Du Thanh Quý vừa buồn bực, vừa nhanh chóng đi tới trang cá nhân mới. Sau đó cô nhanh chóng lướt đến một trong những bài đăng ít ỏi gần đây của Hắc Diệu. Vẫn là bức tranh bầu trời đêm kia, nhưng lần này lại có thêm một câu nói:

“Cùng nhau ngắm những vì sao.”

Bên dưới bài đăng bắt đầu có những bình luận.

Chị dâu Diệu tương lai: Diệu Diệu nhà tôi nhớ đến tôi.

Đại thần giả: Lâu trên bị bệnh không nhẹ.

Quả bóng cao su nhảy nhảy: xem ra thật sự là chú Diệu đang yêu đương.

Đậu xanh không mí mắt: Lần trước là ai trong chúng ta đoán chú Diệu hơn 40 tuổi vậy? này này này, chú oi. Người cũng không thể đi ra ngoài nha.

Tiểu Hoắc Tuyền bị mẹ ruột ngược đến phát khóc: lấy kinh nghiệm của tôi thì đang trong thời kì theo đuổi.

Hôm nay bé gái gặp được trai đẹp: đột nhiên lại cảm thấy thật là lãng mạn là thế nào nhỉ?.... Weibo hẹn gặp mặt sao?

Du Thanh Quý nhìn những bình luận của mọi người, sau đó mới trả lời:

Tiểu Mê Quỷ của Hắc Diệu đại đại: sinh thời muốn được cùng ngắm sao với Hắc Diệu đại đại!!!!

Bình luận của cô nhanh chóng được trả lời.

Hắc Diệu: Được.

Du Thanh Quý dùng sức chớp mắt, rồi lại thong thả chớp mắt. Cô.... Cô có nhìn nhầm không?

Đậu xanh không mí mắt: Xin phỏng vấn Tiểu Mê Quỷ, lần thứ ba nhận được bình luận trả lời có cảm giác gì.

Phương Tông Khác: Hấp dẫn.

Chị dâu diệu tương lai: Diệu Diệu! Sao người lại bỏ qua tôi mà hẹn ước với người khác.

Du Thanh Quý sững sờ một hồi, cô muốn trả lời lại Hắc Diệu. Nhưng cô nghĩ đến nửa đêm cũng không biết phải trả lời cái gì mới tốt, vậy là phương án tốt nhất là trước khi ngủ cô cũng nhắn lại như bình thường: Hắc Diệu đại đại ngủ ngon.

Đợi thật lâu cũng chỉ để chờ xem trên bài đăng của một người có thay đổi gì không thì cũng có chút buồn cười. Cô không còn việc gì khác sao?

Buổi tối ngày thứ hai, Du Thanh Quý phát hiện Hắc Diệu lại đăng weibo rồi. Lần này không có kèm theo câu nói nào cả, chỉ có một bản vẽ, trên đó vẽ mấy em búp bê Bjd.

Ách....

Du Thanh Quý tròn tròn hai mắt, đây không phải ảnh chụp cô mới đăng lên weibo ngày hôm qua sao. Hắc Diệu đại đại lại vẽ lại ảnh chụp của cô.

Quan trọng là, Hắc Diệu đại đại còn khen ảnh chụp của cô. Vì vậy có rất nhiều fan của Hắc Diệu cũng tìm đến trang chủ của Du Thanh Quý.

Lại thêm một lần bàn bạc ồn ào, tất cả mọi người đều đưa ra những suy đoán kì kì lạ lạ.

Du Thanh Quý ‘vụt’ một cái đứng lên, cô không kịp nhìn những bình luận này. Cô nhanh chân chạy ra ngoài, một mạch chạy thẳng đến cửa hàng ảnh gần nhất, cô muốn đem rửa bức ảnh Hắc Diệu đại đại vẽ này, phóng đại lên, sau đó treo lên đầu giường.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Editor: Voicoi08

Du Thanh Quý nhận ra một chuyện: Hắc Diệu Đại Đại theo dõi weibo của cô.

Cô đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng cô lấy tất cả những quyển sổ tay, chọn những trang đẹp nhất đăng lên weibo. Sau đó cô lại lấy mấy bức ảnh chụp cho đám búp bê theo phong cách cổ xưa, cảnh búp bê nô đùa cũng đăng lên weibo.

Hoàn thành xong.

Weibo của Du Thanh Quỷ cũng bắt đầu có chút ít fan, trong đó có rất nhiều fan là từ weibo của Hắc Diệu đến, cũng có những người là vì thích phong cách làm sổ tay của cô.

Nhìn những bình luận khen chiếm đa số, trái tim của Du Thanh Quỷ có chút vui sướng nho nhỏ. Nhưng cũng có chút không vui. Hắc Diệu Đại Đại của cô không khen cô nữa....

Cuối tháng mười một, lớp 11 của trường Lục Trung học xong hai tiết học, sau đó cùng ngồi xe đến thành phố bên cạnh chơi thu.

Du Thanh Quỷ đeo hai túi sách trên vai cùng Lâm Tiểu Ngộ chen lên xe khách, trong xe đã có rất nhiều người, cãi nhau vì tranh chấp chỗ ngồi.

“Này, ngồi chỗ nào mà chẳng giống nhau. Tranh giành làm gì chứ. Ngồi cạnh cửa sổ có thể ngắm thiên nhiên chứ sao.” Dương Hinh đứng phía trước lớn tiếng ghi chép. “Này này, Cổ Dật Phi, cậu đừng ném túi sách nữa, cẩn thận làm vỡ cửa kính.”

Dương Hinh chống tay vào cạnh sườn, hai vai cũng dần buông thõng xuống, cô thật sự bị đám bạn học này làm cho tức chết.

“Ồ đây àm ỉ cái gì thế hả?” Chủ nhiệm lớp lên xe khách, đầu ngón tay chỉ vào tất cả học sinh. “Cả lớp bên cạnh đều ở đây mà các em không thấy mất mặt à. Xuống xe. Cả lớp đều xuống xe cho tôi.”

Mặc dù cũng có những tiếng oán hận và xô đẩy, nhưng tất cả học sinh vẫn ngoan ngoãn xuống xe.

“Dựa theo thứ tự chỗ ngồi chia làm hai nửa, hai người ngồi cùng bàn thì ngồi cùng nhau.” Chủ nhiệm lớp làm mặt lạnh: “Ai cũng tranh nhau chỗ ngồi. Sao tôi không thấy các em tranh giành vị trí đứng nhất như vậy chứ.”

Cuối cùng cũng yên tĩnh lại, Du Thanh Quỷ thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi cô cũng sắp hôn mê vì quá ảm ỉ.

Lúc xếp hàng lên xe, Du Thanh Quỷ nhìn thoáng qua Thời Diệu ở bên cạnh. Sao Thời Diệu lại đến tham gia đi chơi thu chứ? Không phải chính người này nói nếu cô đi thì mới để Tiểu Ngộ đi hay sao? Vậy không phải là điều kiện tiên quyết chính là cậu ấy không đi hay sao? Nếu như cậu ấy cũng muốn đi chơi thu, tất nhiên có thể chăm sóc tốt cho Tiểu Ngộ, sao còn phải hỏi cô

Lần này chỗ ngồi trên xe dựa theo thứ tự trong lớp, lqđ, mọi người đều không có ý kiến gì cả. Những học sinh đứng sau lên xe trước, lúc Du Thanh Quỷ lên xe chỉ còn lại chỗ phía sau để ngồi.

Du Thanh Quỷ hơi nhú mi, cô hơi say xe. Nhưng không quá nghiêm trọng, đa số cũng không bị ói ra, nhưng đầu luôn choáng váng không thoải mái.

Lúc Du Thanh Quỷ đang đứng trên lối đi nhỏ do dự thì Thời Diệu đã đến bên cạnh cô.

“Không thích ngồi phía sau sao?” Thời Diệu hỏi.

“Không phải.” Du Thanh Quỷ tiến lên ngồi vào chỗ của mình, sau đó đưa ba lô trên vai xuống ôm ở đùi, móc khoai tây chiên từ bên trong ra ăn.

Ăn ăn ăn.

Ăn no bụng sẽ không còn khó chịu nữa.

Du Thanh Quỷ ăn một mạch hết túi khoai tây chiên, sau đó cô lại lấy đồ ăn vặt trong túi ra ăn, xe khách chạy một đường, cô cũng ăn suốt quãng đường đi.

Du Thanh Quỷ cúi đầu mở túi sách ra, lấy ra mấy hộp thạch hoa quả. Cô dùng sức xé vỏ của hộp thạch ra, cô vừa muốn đưa vào miệng đột nhiên xe khách quẹo một cái, cơ thể của Du Thanh Quỷ cũng nghiêng đi, thạch hoa quả trong tay cô cũng bay ra ngoài, rơi trúng vào quần của Thời Diệu.

“Rất xin lỗi.” Du Thanh Quỷ vội vàng giơ tay về phía Thời Diệu, giống như đang đầu hàng.

Thời Diệu nhìn thoáng qua viên thạch hoa quả vẫn còn đang ở trên đùi cậu, liếc Du Thanh Quỷ một cái, chậm chậm hỏi: “Rất xin lỗi là xong sao?”

Du Thanh Quỷ chớp mắt, sau đó lại phản ứng lại. Cô vội vàng nhặt viên thạch hoa quả trên đùi Thời Diệu cho vào túi rác của cô, sau đó lại vội vã dùng khăn giấy lau vết bẩn trên quần Thời Diệu.

“Tôi không cố ý, vết bẩn do thạch hoa quả cũng không phải vết bẩn khó giặt, lát nữa khi đến khách sạn tôi sẽ giặt sạch trả cậu nhé.” Du Thanh Quỷ vừa lau vừa nói.

Cô lau lau, động tác nhanh chóng dừng lại.

Khăn giấy ướt, khiến cho giấy cũng bị vụn dính vào chỗ bẩn trên quần của Thời Diệu.

Ách...

Trùng hợp có một học sinh ngồi phía cuối muốn đi lên phía trước, tùy ý liếc qua chỗ ngồi của Du Thanh Quý và Thời Diệu.

Du Thanh Quý đột nhiên nghĩ ra, vội vàng đặt ba lô của cô lên đùi Thời Diệu. Chờ khi bạn học kia đi qua, cô mới nhỏ giọng nói: “Dùng cặp của tớ che tạm đi, mọi người sẽ không nhìn thấy.”

“Balo của cậu nặng quá.” Thời Diệu cũng không kéo balo ra, nhưng anh vẫn nhìn thấy rất nhiều đồ ăn vặt bên trong.

“Tôi không phải...” Du Thanh Quý không nghĩ đến điều này, cô vội vàng vươn tay muốn lấy lại túi sách của mình.

“Thôi....” Thời Diệu giữ chặt túi sách, tùy ý mở ra, “Có gì ăn ngon không?”

“Cậu ăn thoải mái, ăn thoải mái.” Du Thanh Quý vội vàng nói.

Thời Diệu mở ra, tùy tiện lấy túi quả hạch ra ăn.

“Ăn ngon không? Tôi thử qua rất nhiều nhãn hiệu, nhưng loại này là ngon nhất.” Du Thanh Quý vươn tay cầm một viên lên ăn.

Trời tối dần, Thời Diệu quay sang nhìn vào đôi mắt sáng long lanh trong bóng đêm của Du Thanh Quý, hai má phập phồng do nhai, giống như vô cùng tùy ý nói: “Đến nơi nhớ giặt quần trả tôi. Không được phép quýt nọ.”

“Nhất định.”

Thời Diệu quay đầu đi, khoe môi nhếch lên, nụ cười như ẩn như hiện. Còn hơn một tiếng nữa mới đến thành phố Thương Nhuế, Thời Diệu để quả hạch vào balo của Du Thanh Quý, nhìn qua balo của cô, loại đồ ăn vặt nào cũng có, đều là những nhãn hiệu nổi tiếng.

Cậu quyết định nhắm mắt lại ngủ một lúc. Cậu nhắm mắt dưỡng thần một lúc lâu mới bắt đầu ngủ, đột nhiên cậu cảm thấy đầu vai nặng xuống. Thời Diệu nhú mày mở mắt ra, cậu quay đầu lại, nhìn vào bên trong phía cửa sổ. Trên cửa sổ xe hiện ra gò má của Du Thanh Quý. Lông mi của Du Thanh Quý rất dài, lúc nhắm mắt nhìn càng thấy dài hơn, khiến cho gương mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm phần yên tĩnh xinh đẹp. Mấy sợi tóc rơi xuống, gương trên gương mặt trắng nõn của cô, những lọn tóc khác cũng rơi xuống.

Lúc đó, bỗng nhiên Thời Diệu muốn gạt những sợi tóc của cô ra sau tai.

Cậu mới gơ cánh tay trái không bị Du Thanh Quý đè nặng lên, đột nhiên xe khách lại phanh gấp, khiến Du Thanh Quý lập tức tỉnh lại, cô mơ mơ màng màng ngồi thẳng người lên, giống như chưa phản ứng kịp. Cô dụi dụi hai mắt, lại chớp chớp mắt. Xe khách tiếp tục yên lặng đi về phía trước, Du Thanh Quý ngáp một cái rất to, đầu gối vào ghế, quay mặt sang hướng khác ngủ tiếp.

Lần này trên cửa sổ hiện lên đầy đủ gương mặt nhỏ nhắn của Du Thanh Quý.

Thời Diệu nhìn trong chốc lát, sau đó mới nhìn về phía vai bên phải của cậu, chỗ Du Thanh Quý vừa gối đầu, trên đó bị ướt một mảng.

Là nước miếng của Du Thanh Quý.

.....

Lúc đến thành phố Thương Nhuế đã là chín giờ tối. Học sinh cũng xuống xe theo thứ tự. Du Thanh Quý theo các bạn nữ trong lớp lên tầng, cô đi đến nửa cầu thang đột nhiên quay đầu nhìn về phía sau, lúc nhìn thấy thân hình của Thời Diệu con mắt đang mờ mịt bỗng sáng bừng lên.

Cô đi qua đám người đi xuống, chạy chậm đến trước mặt Thời Diệu.

“Quần.”

“Chẳng lẽ cậu muốn tôi cởi bây giờ?”

Mấy bạn học bên cạnh nhìn Du Thanh Quý và Thời Diệu bằng ánh mắt kì lạ.

“Tôi không có ý đó.” Du Thanh Quý lắc đầu. “Tôi ở phòng 302, ở cùng phòng với Tiểu Ngộ. Cậu ở phòng nào? Tí nữa tớ lên phòng cậu cầm đi.”

“402.... Thôi.” Thời Diệu đổi ý. “Cứ lên phòng đi, tí tôi mang đến phòng cậu.”

.....

Du Thanh Quý giặt sạch quần cho Thời Diệu, phơi khô trong phòng tắm.

Lâm Tiểu Ngộ đến đánh răng, cô nhú mày nói: “Cậu nhỏ thật hẹp hòi, cậu cũng không cố ý mà, vậy mà bắt cậu giặt quần cho.”

“Không sao đâu, dù sao cũng là mình làm bẩn quần của cậu ta mà. Hơn nữa có thể là mai cậu ta muốn mặc quần này.” Du Thanh Quý cười cười.

Du Thanh Quý đem quần của Thời Diệu đi phơi khô, sau khi tắm rửa sạch sẽ thì thoải mái nằm trên giường chơi điện thoại. Cô mở weibo theo thói quen, còn chưa kịp vào trang chủ weibo của Hắc Diệu, cô đã bị rất nhiều tin tức @ và những bình luận làm cho kinh ngạc (kinh sợ + ngạc nhiên).

 * *?? Những bài đăng gửi lên của cô, là bản sao của sổ tay, các loại. nụ cười trên khóe môi của Du Thanh Quý cứng lại. .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Editor: Voicoi08

Bài đăng trên weibo của Du Thanh Quý bị chỉ trích cũng chỉ là một trang trên sổ tay của cô. Trên trang giấy đó Du Thanh Quý dán rất nhiều những miếng băng dán khác nhau, nhưng vấn đề không phải ở chỗ băng dán, vấn đề là bên góc bên phải của trang có dán hình của thiếu nữ bạc hà.

Hắc Diệu chỉ đăng thiếu nữ bạc hà trên weibo cá nhân, chưa từng có tổ chức nào lấy được bản quyền làm thành băng dán. Bản thân Du Thanh Quý tìm những bức tranh của Hắc Diệu sau đó làm thành những mảnh dán nhỏ. Cô có cả một hộp đầy những miếng dán làm từ tranh của Hắc Diệu và băng dán.

Hôm nay trong lòng rất buồn: Hâm mộ hoặc không hâm mộ? Giữ lại cho bản thân trọng điểm cũng là 6666.

Mỗi ngày đều bị lỗ: Có trao quyền không? Vấn đề bản quyền còn chưa rõ ràng đã muốn làm chủ rồi hả? Mặt dày. [Nôn mửa][nôn mửa][nôn mửa]

Ba ngày béo mười cân: Tiểu mê quý, đều là fan lâu năm của Hắc Diệu, bạn làm như vậy cũng không tốt lắm đâu.... Lần này tôi cũng không có cách nào đứng về phía bạn được rồi.... Ai!

Đậu xanh không mí mắt: Lâu trên đừng nói như vậy, đây cũng không phải chuyện buồn bán, cá nhân làm thành miếng dán nhỏ dán lên vở cũng không có gì mà.

A Huru: Không thể nói như vậy được, dán vào vở của bản thân thì không có chuyện gì, nhưng bây giờ lại đăng lên rồi. Hiện tại đang là tình huống gì đây? Lợi dụng tiếng tăm của Hắc Diệu để lấy tiếng thơm cho mình sao?

Anh ta có độc: Đây vốn là đang lợi dụng Hắc Diệu mà. Đầu tiên là hết lòng hâm mộ, đi theo danh nghĩa là fan của Hắc Diệu, sau đó lại lộ ra việc chơi bjd, bây giờ thì còn lợi dụng luôn cả thiếu nữ bạc hà luôn. #Để mắt đến người khác là việc không hay ho.#

Tô tử bạn như vậy đi: Tôi nhớ trước kia rất nhiều đoàn thể liên lạc với Hắc Diệu đều bị từ chối, Hắc Diệu cũng đã làm rõ ràng rằng sẽ không trao bản quyền _(:3> ∠)_

Một quả địa lôi là nỏ chết người: Ha ha, còn tiếp tục giả chết nữa chứ. Cả ngày nay chưa từng trả lời một ai. Thế nào, còn tưởng để cho bản thân hoành tráng một lần sao?

Mỗi ngày đều có người mới chết a a a: Vốn là một bộ sách võ thuật, trang trước vẫn còn trên danh nghĩa là người hâm mộ của Hắc Diệu, có ý dùng bức vẽ của Hắc Diệu, còn chọn thiếu nữ bạc hà chưa được vẽ hoàn thành. Bây giờ lại giả chết, chờ sự việc ầm ĩ đến thật lớn lại đến than thở khóc lóc xin lỗi. Đầu là bộ sách võ thuật.

Buồn buồn buồn: Vì nổi tiếng, cũng thật nhọc lòng. Ha ha.

Chị dâu Diệu tương lai: Tiểu mê quý, bạn mau giải thích đi, nếu không tôi sẽ thay Diệu Diệu nhà tôi loại bạn khỏi vòng fan của Hắc Diệu.

Đại thần giả: Lâu trên +1

.....

Du Thanh Quý biết Hắc Diệu có rất nhiều fan, d.i.ễ.n..đ.à.n.l.ê..q.u.ý..đ.ô.n, còn cả những người trong giới sổ sách. Có một số người nói chuyện cũng coi như là khách sáo, còn đa số mọi người dùng ngôn luận để công kích và nguyên rủa trên trang weibo của cô.

Cô nhìn màn hình, góc nhắc nhở có thông báo hiện lên không ngừng.

Du Thanh Quý cảm thấy di động, cô đắn đo viết từng từ từng từ, cô viết rất nhiều những lời giải thích. Nhưng đến khi viết xong cô lại xóa bỏ tất cả.

Cô để điện thoại lên ngực, làm tổ trong chăn.

Cô nhắm chặt mắt không nhúc nhích, Lâm Tiểu Ngộ nghĩ cô đang ngủ nên cũng tắt đèn phòng đi.

Rất lâu sau, cô mới giơ tay lên một lần nữa. Cô không nhìn những tin tức này mà mở đến trang chủ của Hắc Diệu. Rất nhiều ngày nay Hắc Diệu không đăng bài lên weibo, bài viết ở trên cùng là bức tranh vẽ về ảnh chụp bjd của Du Thanh Quỷ lần trước.

Du Thanh Quỷ phóng to bức tranh, đầu ngón tay lướt qua mặt của từng búp bê.

Cô nhấn lại trên weibo....

Tiểu mê quỷ của hắc diệu đại đại: Rất xin lỗi.

Trên weibo của Hắc Diệu cũng có rất nhiều người đang nói về vụ việc Du Thanh Quỷ dùng hình ảnh của thiếu nữ bạc hà. Du Thanh Quỷ nghĩ nghĩ, sau đó cô nhanh chóng xóa bỏ bài đăng ‘Rất xin lỗi’ kia, lần đầu tiên cô gửi tin nhắn riêng cho Hắc Diệu, một lần nữa gõ chữ:

Điều 1: Rất xin lỗi, tôi sai rồi....

Điều 2: Không phải như vậy.

Điều 3: Tôi không hề muốn cướp công làm chủ, tôi cũng không cần nổi tiếng. Vì Hắc Diệu đại đại có theo dõi weibo của tôi nên tôi mới vất óc tìm kiếm hình ảnh, để anh xem, để anh có thể khen tôi...

Điều 4: Sau này tôi không bao giờ đăng lên nữa...

Điều 5: Cuối cùng cũng không nhận được lời khen từ Hắc Diệu đại đại rồi... [Khóc to][Khóc to][Khóc to]

Điều 6: Bọn họ muốn loại bỏ tôi khỏi vòng fan rồi. [Ủy khuất] [Ủy khuất] [Ủy khuất]

Điều 7: Đại đại... QAQ

Du Thanh Quỷ ôm di động đợi rất lâu cũng không thấy tin nhắn trả lời, ngay cả dấu hiệu đã đọc cũng không có. Cô tạm thời tắt khung tin nhắn riêng với Hắc Diệu, sau đó mở trang chủ của bản thân, xóa sạch hơn mười bài đăng của mình.

Lúc xóa bỏ bức tranh Hắc Diệu vẽ về gia đình bjd Du Thanh Quỷ hơi do dự một chút, cuối cùng cũng không xóa sạch mà biến thành giới hạn ‘Chỉ mình thấy điều này.’

Cô xóa hết tất cả các bài đăng của mình nhưng vẫn có rất nhiều người tag và gửi tin nhắn riêng cho cô.

Du Thanh Quỷ cũng không xem lại những tin tức này, cô muốn viết một bài làm sáng tỏ mọi chuyện rồi xin lỗi, nhưng cũng chỉ là viết lại xóa bỏ, rồi lại viết và xóa bỏ, cuối cùng cô cũng không biết phải nói như thế nào. Cô luôn miên man suy nghĩ, có phải Hắc Diệu đang tức giận không, đang rất tức giận...

Du Thanh Quỷ một lần nữa mở khung tin nhắn riêng với Hắc Diệu, lqđ, vẫn là dấu hiệu đối phương chưa đọc.

Có phải Hắc Diệu thật sự tức giận không? Ngay cả khi thấy tin nhắn của cô cũng không muốn đọc luôn sao?

Du Thanh Quỷ ủy khuất nằm trong chăn, nhỏ giọng râm rì một tiếng.

“Tiểu Quỷ, cậu còn chưa ngủ à?” Lâm Tiểu Ngộ ngáp một cái, quay người lại.

“Ngủ, bây giờ ngủ này.” Du Thanh Quỷ kéo chăn, quấn cả người vào trong chăn, như vậy thì ánh sáng từ màn hình điện thoại của cô sẽ không ảnh hưởng đến Lâm Tiểu Ngộ.

Du Thanh Quỷ dụi dụi mắt, cô nhìn chăm chăm vào khung tin nhắn riêng với Hắc Diệu trên màn hình. Nhưng đến mãi khi cô ôm điện thoại chìm vào giấc ngủ cũng không thấy Hắc Diệu trả lời.

Sáng sớm hôm sau, Du Thanh Quỷ mơ mơ màng màng mở mắt ra, cô vội vàng mở điện thoại thì phát hiện Hắc Diệu vẫn chưa đọc những tin nhắn này...

Tâm trạng cô bỗng rơi xuống đáy cốc.

Hành trình ngày đầu tiên chơi thu là đi leo núi. Lúc ăn sáng, Lâm Tiểu Ngộ nhìn về phía Du Thanh Quỷ mấy lần, cuối cùng không nhịn được nữa mới hỏi: “Hôm qua cậu ngủ không ngon sao? Về mặt cậu rất khó nhìn.”

Du Thanh Quỷ lại nhìn điện thoại thêm lần nữa, cô gượng nở nụ cười, vội vàng nói: “Không có đâu, tớ vẫn khỏe.”

Cô bỏ đi động vào túi sách, ăn từng ngụm từng ngụm cơm.

Từ khách sạn đến núi Nam Tiêu chỉ phải ngồi xe hai mươi phút, trường học muốn giảm bớt chi phí nên sắp xếp để giáo viên chủ nhiệm mỗi lớp cho học sinh ngồi phương tiện công cộng.

Đứng thời gian đi làm buổi sáng, phương tiện giao thông công cộng rất đông người.

Chen chen lấn lấn, Du Thanh Quý và Lâm Tiểu Ngộ bị tách ra. Cô quay đầu nhìn xung quanh một cái, thấy Lâm Tiểu Ngộ đứng chung một chỗ với Thời Diệu mới yên tâm. Cô quay người nắm chặt tay vịn, cố đứng vững trên chiếc xe đông đúc xóc nảy.

Một ông chú đứng phía sau Du Thanh Quý lên chen lấn lên chỗ Du Thanh Quý, chen đến mức cô không thể quay người được. Thật ra Du Thanh Quý cũng biết chú kia không cố ý, chỉ vì trong xe chật chội nên mới chen lấn, nhưng khi cô bị chen lấn như vậy vẫn cảm thấy không thoải mái.

Cổ tay của Du Thanh Quý bỗng nhiên bị kéo lại, cô nghi ngờ nhìn qua đám người về phía Thời Diệu.

Thời Diệu kéo cô lại một chút, cô nói một câu ‘Cho cháu đi nhờ’ với chú kia, sau đó cẩn thận chen lấn trong dòng người đi qua. Trước mắt Thời Diệu có một chỗ trống lớn, Du Thanh Quý chen lấn đi vào, cô cảm thấy ngay cả hô hấp cũng thoải mái hơn nhiều.

“Ngay cả chỗ đặt chân cậu cũng không tìm được, cậu thật là ngốc.” Thời Diệu cúi đầu nhìn cô.

Du Thanh Quý không hé răng.

“Quần áo.”

“Cái gì?” Du Thanh Quý nhìn về phía Thời Diệu với ánh mắt nghi ngờ.

Thời Diệu chỉ chỉ vào vai cô. Du Thanh Quý cúi đầu nhìn, lúc này cô mới phát hiện ra trong lúc chen lấn cổ áo cô bị lệch về một phía, lộ ra đai an toàn màu trắng của áo con.

Du Thanh Quý cắn chặt môi, nhanh chóng kéo cổ áo, một lần nữa im lặng đứng vững.

Thời Diệu híp mắt nhìn cô, thấy cô giống như một đứa nhỏ vừa mắc lỗi.

Xe bỗng nhiên dừng lại, cả người Du Thanh Quý đều nghiêng đi, cô vội vàng túm lấy tay cầm của ghế ngồi bên cạnh, nhưng vẫn không thể khống chế được cơ thể nghiêng đi, sau lưng cô có một lực kéo cô lại.

Xe ổn định lại, lúc Du Thanh Quý đứng thẳng người lên có quay đầu nhìn thoáng qua, vừa rồi là Thời Diệu đỡ cô.

Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt Thời Diệu hỏi: “Có phải người cao thì đứng sẽ ổn định hơn không?”

Thời Diệu không nói chuyện, cái tay đưa ra do chiều cao của cô, rồi lại đo chiều cao của mình. Du Thanh Quý chỉ đứng đến cằm của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Editor:Voicoi08

Du Thanh Quý xoay người, quay mặt về phía ngoài cửa xe. Hai tay của Thời Diệu khoát lên chỗ dựa của hai chiếc ghế ngồi bên cạnh Du Thanh Quý, giống như mười phần vô ý vòng Du Thanh Quý vào ngực.

Thời Diệu ngẩng đầu nhìn cửa kính, trên cửa kính đang hiện lên dáng vẻ Du Thanh Quý đứng cúi đầu.

“Không vui mừng sao?”

Mãi cho đến khi xuống xe, hai tay của Thời Diệu đều đặt bên cạnh cô để che chở cô, lúc xuống xe, cậu cũng đi sau lưng cô, mỗi người vội vàng xuống xe muốn chen chúc với Du Thanh Quý đều bị cậu nhỏ giọng nhắc nhở và đưa tay ra cản.

Đáng tiếc, cô gái ngốc kia không biết gì cả.

Vùng núi Nam Tiêu có địa hình rất dốc, có những chỗ ngay cả bậc đá cũng không có, chỉ có thể bám vào hàng rào treo lên núi đá. Du Thanh Quý treo nửa giờ, đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc. Cô dừng lại mấy lần, xoay người chờ Lâm Tiểu Ngộ. Tình trạng của Lâm Tiểu Ngộ còn kém cả cô, gương mặt nhỏ nhợt đỏ bừng, người cũng tụt lại ở cuối cùng.

Du Thanh Quý nghiêng người dựa vào một tảng đá, nhường những học sinh khác đi lên trước, sau đó đi xuống một đoạn tìm Lâm Tiểu Ngộ.

“Tiểu Ngộ, cậu có mệt lắm không?” Du Thanh Quý mở chai nước khoáng đưa cho Lâm Tiểu Ngộ.

Lâm Tiểu Ngộ nhận cái bình, lúc cô uống nước, cái tay cầm bình nước cũng khẽ run.

“Uống chậm thôi, chậm thôi.” Du Thanh Quý vội vàng giúp cô nâng cái bình.

Lâm Tiểu Ngộ uống nước xong, vẻ mặt rất khó nhìn, cô dựa người vào tảng đá há mồm thở dốc.

Thời Diệu nhảy vài bước đến nơi, dùng mu bàn tay đặt lên trán của Lâm Tiểu Ngộ, nói: “Đừng trèo nữa, ngồi cáp treo lên đi.”

Lâm Tiểu Ngộ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Cháu chưa được trèo núi bao giờ...”

“Ngẩng đầu lên nhìn xem núi này như thế nào? Cháu xác định là mình có thể trèo lên sao?” Thời Diệu làm mặt lạnh.

“Cháu...” Lâm Tiểu Ngộ ngẩng đầu nhìn núi cao trước mặt, cô cũng bắt đầu cảm thấy sợ.

Du Thanh Quý một bên vội vàng nói: “Tôi và Tiểu Ngộ trèo từ từ, cũng không vội vàng mà. Chúng tôi trèo một lúc lại nghỉ một lúc, đi lên chậm một chút cũng không sao mà.”

Thời Diệu nhìn Du Thanh Quý một cái, lại nhìn về phía Lâm Tiểu Ngộ nói: “Tự cháu nhìn cho rõ ràng, chỗ này còn có cáp treo, đến tí nữa khi không thể trèo nổi nữa cũng không còn cáp treo để đi lên đâu. Đến lúc đó không thể đi lên mới thấy xấu hổ, cũng đừng có mà khóc nhè.”

Lâm Tiểu Ngộ ngẩng đầu nhìn thoáng qua núi cao phía trước mặt, cả bóng lưng của các bạn học đã xa dần, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Cháu không trèo nữa, cháu ngồi cáp treo...”

“Đi thôi.” Thời Diệu đưa cô đi về phía có xe cáp, vừa đi vừa nghe điện thoại.

“Alo, ba. Vâng. Tài liệu trò chơi con có xem qua rồi, nhưng nét vẽ ban đầu...”

“A...” Đột nhiên Lâm Tiểu Ngộ bị vấp bởi một hòn đá dưới chân, cả người cô ngã về phía trước, đâm thẳng vào lưng Thời Diệu. Di động trong tay Thời Diệu cũng rơi ra mặt đất, lăn thẳng xuống phía dưới núi đá đến chỗ dưới sườn đồi.

“Tiểu Ngộ.” Du Thanh Quý đi bên cạnh vội vàng giữ cô lại.

Thời Diệu nhìn chiếc di động rơi xuống núi, cậu đưa tay gõ một cái lên trán Lâm Tiểu Ngộ, đen mặt nói: “Thật sự là quỷ phiên toái.”

Thời Diệu đưa tay về phía Lâm Tiểu Ngộ: “Di động.”

“A.” lúc này Lâm Tiểu Ngộ mới vội vàng mở túi sách, lấy di động của mình đưa cho Thời Diệu. Thời Diệu tìm trong danh bạ đến tên ‘ông ngoại’, sau đó gọi đi.

“Ba, không sao đâu, vừa rồi con không cẩn thận làm rơi điện thoại nên lấy điện thoại của Tiểu Ngộ dùng tạm. Vâng, ba nói đi...”

.....

Chỗ mua vé cáp treo cũng không xa, lúc Thời Diệu nói chuyện điện thoại xong, cậu đưa điện thoại trả lại cho Lâm Tiểu Ngộ rồi lại tiếp tục đi về phía bán vé. Thời Diệu quay đầu nhìn Du Thanh Quý, hỏi: “Cậu muốn ngồi cáp treo không?”

Du Thanh Quý hơi do dự.

Lâm Tiểu Ngộ vội vàng nói: “Cậu không cần đi cùng mình đâu, cậu nhỏ cũng không cần đi lên với cháu. Một mình cháu ngồi cáp treo là được rồi, hai người leo núi đi.”

Du Thanh Quý vẫn còn do dự, cô hỏi: “Một mình cậu ngồi cáp treo sẽ rất buồn chán?”

“Không sao đâu.” Lâm Tiểu Ngộ nhìn qua đỉnh núi. “Tờ ngồi trên cáp treo còn có thể nhìn thấy rất nhiều phong cảnh mà các cậu không nhìn thấy đấy. Hơn nữa ngồi cáp treo sẽ nhanh chóng đến đỉnh núi, mình chờ các cậu ở đó.”

“Vây cũng tốt.” lúc này Du Thanh Quý mới yên tâm

Thời Diệu chỉ mua vé cho một mình Lâm Tiểu Ngộ.

Lúc cáp treo khởi động, Lâm Tiểu Ngộ nằm úp lên cửa kính nhìn ra ngoài, lqđ, nhìn thấy bóng lưng của Du Thanh Quý và Thời Diệu bắt đầu leo núi. Cô cúi đầu, tóc mái dài che kín hai mắt, có chút cô đơn.

Có rất nhiều việc cô muốn làm mà chưa được làm bao giờ, cô chưa từng được leo núi, cô không biết bơi, không thể chơi bóng, cũng không thể chạy nhảy, thậm chí ngay cả chuyện một mình đi ra ngoài cũng là chưa bao giờ.....

.....

Du Thanh Quý nhìn thoáng qua Thời Diệu ở bên cạnh nói: “Thật ra tôi cảm thấy Tiểu Ngộ cũng rất muốn leo núi. Mặc dù sức khỏe của cô ấy không tốt lắm, nhưng mà mỗi người đều phải có tinh thần dũng cảm dám khiêu chiến với chính mình chứ.”

“Dũng cảm? Vậy con thỏ có dám dũng cảm đi khiêu chiến con hổ không?” Thời Diệu hỏi lại.

“Gi?” Du Thanh Quý sững sờ, cô không phản ứng kịp, Lâm Tiểu Ngộ leo núi thì có quan hệ gì với việc con thỏ khiêu chiến với con hổ. Cô kéo dây của balo, chạy chậm hai bước đuổi theo Thời Diệu. Sau đó cô vượt qua Thời Diệu, cầm rào chắn leo lên núi.

Thời Diệu nhìn chiếc balo trên lưng cô, nặng trĩu.

“Đói quá, cậu có gì để ăn không?” Thời Diệu hỏi.

Du Thanh Quý quay đầu lại nhìn cậu, nói: “Có khoai tây chiên, bánh mì, chocolate, thạch hoa quả, thịt bò khô, bánh đường.”

“Cậu nói như thế làm sao tôi biết những nhãn hiệu kia có hương vị như thế nào.”

Du Thanh Quý tức giận nói: “Thật bất bẽ.” Sau đó cô bỏ balo xuống, đưa cho Thời Diệu nói: “Tự cậu chọn đi.”

Sau khi đưa balo cho Thời Diệu, Du Thanh Quý tiếp tục leo lên, đột nhiên quay đầu lại nói với Thời Diệu: “Cậu không được ăn thạch hoa quả, chỉ còn lại một cái cuối cùng thôi.”

Thời Diệu cười một tiếng, đeo balo lên vai, giả vờ kéo khóa. Cậu tùy tiện lấy ra một túi khoai tây chiên, vừa ăn vừa đi sau lưng Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý cũng không có sức khỏe như những người hay vận động, không thì cũng không đứng thứ nhất theo thứ tự đếm ngược khi thi chạy 800m trong đại hội thể dục thể thao. Cô leo hơn hai mươi phút cũng có chút mệt mỏi, cô ngẩng đầu nhìn mặt trời, vuốt tay lau mồ hôi trên trán.

“Này, mệt chết. Nghỉ tí đi.”

Du Thanh Quý quay đầu lại đã nhìn thấy Thời Diệu ngồi trên một tảng đá đứng đưa chân.

Du Thanh Quý chau mày, hỏi: “Cậu muốn nghỉ thì cứ nghỉ đi, tại sao tôi phải chờ cậu?”

“Cậu không thể có chút tinh thần đoàn kết sao? Cậu không thấy những người khác đều đi xa rồi sao? Hai người chúng ta rơi lại cuối cùng, vừa vặn làm bạn với nhau.” Thời Diệu vừa nói, một bên lười biếng lấy ra chiếc thạch hoa quả cuối cùng trong balo.

“Này, thạch hoa quả là của tôi.” Du Thanh Quý chạy từng bước về phía Thời Diệu.

Nhưng không ngờ cô bị trượt chân, bước hụt một bước, cả người như sắp ngã xuống núi. Nhưng không may là chỗ cô ngã không có hàng rào, chỉ có một khoảng trống. Du Thanh Quý muốn bám vào nhưng không được, cả người cô đều ngã xuống theo chỗ trống đó.

Du Thanh Quý trầm nghĩ, “thôi xong”, nhưng cô cũng không kịp có phản ứng nào khác, cổ tay cô đột nhiên bị nắm lại.

“Thời Diệu.”

Về lười nhác trên mặt Thời Diệu đã không còn, cậu nghiêm mặt kéo Du Thanh Quý lên, nhìn về phía bắp chân của Du Thanh Quý. Lúc Du Thanh Quý bị ngã xuống, bắp chân bên phải bị cọ sát tạo ra một vết rách to, vết rách cũng bắt đầu thấm máu ra ngoài.

Du Thanh Quý hít vào một hơi.

Cô nhón chân, ngồi trên tảng đá, sau đó co cả chân phải lên tảng đá. Cô cúi đầu nhìn cái chân bị thương, lòng mày nhỏ cũng nhíu chặt lại: “Thật đáng ghét, mất mấy ngày không thể mặc váy...”

Thời Diệu hơi dừng lại, không nghĩ rằng việc đầu tiên mà cô nghĩ đến lại là không được mặc váy.

“Không sao đâu, bây giờ là mùa thu, cũng có thể không mặc váy vài ngày.” Thời Diệu hỏi: “Đau không?”

“Cũng đau.” Du Thanh Quý vươn tay về phía Thời Diệu. “Đưa balo của tôi cho tôi, trong đó có băng keo cá nhân.”

Thời Diệu cũng không đưa balo cho cô, chỉ lấy băng keo cá nhân ở trong ngăn nhỏ của balo cho cô, sau đó đứng một bên nhìn Du Thanh Quý cúi đầu muốn dán băng keo cá nhân lên miệng vết thương. Vết thương ở bắp chân của cô cũng không nhỏ, một cái băng keo cá nhân làm sao có thể dán hết được, cho nên cô cầm băng cá nhân ước lượng một lúc lâu cũng không biết phải dán như nào.

“Thôi, đừng dán nữa, đừng đụng vào vết thương là được. Tí nữa xuống núi rồi đến phòng khám băng lại.” Thời Diệu ngồi xuống bên cạnh Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý gật đầu, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi, lại nhìn chỗ chân núi. Chỗ cô và Thời Diệu đang ngồi là giữa sườn núi, hình như vừa nhớ ra điều gì, cô nhíu mày hỏi: “Vừa rồi cậu nói với Tiểu Ngộ là chỗ này không có cáp treo đúng không?”

“Đúng vậy, chỉ có thể tự leo lên.” Thời Diệu nhìn bắp chân của Du Thanh Quý, “Cậu còn leo lên được không?”

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, lqđ, rất nghiêm túc nói: “Bây giờ còn đau một chút, nhưng mà nếu ăn chút gì đó bổ sung năng lượng thì có thể hồi phục sức lực, tiếp tục leo lên.”

Thời Diệu quay đầu, thà rằng cậu nhìn phong cảnh cũng không muốn nhìn đáng về nghiêm túc nói hươu nói vượn của Du Thanh Quý.

“Này.” Đột nhiên Du Thanh Quý bóc vỏ rồi đưa cái thạch hoa quả cuối cùng cho Thời Diệu: “Cảm ơn cậu lúc nãy cứu tôi, đây là cái thạch hoa quả cuối cùng của tôi, tôi tặng cậu.”

Thời Diệu nhận lấy cái thạch hoa quả, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve quanh cái thạch, nghe Du Thanh Quý đang nói không ngừng.

“Sớm biết thế này thì tôi đã ngồi cáp treo cùng Tiểu Ngộ luôn... Chao ôi, ai có thể nghĩ tới chuyện này chứ, tảng đá có chút trơn, hơn nữa hàng rào kia cũng không an toàn. Theo tôi.... A...”

Thời Diệu nhanh chóng nhét thạch hoa quả vào miệng Du Thanh Quý.

“Huyền thuyên lắm điều, ăn nhanh rồi đi.” Thời Diệu đứng lên.

Du Thanh Quý vừa ăn thạch hoa quả, vừa nhảy xuống khỏi tảng đá.

“A...”

Bắp chân đau quá.

Thời Diệu quay người lại nhìn cô cười: “Hình như ăn ít quá, chưa bổ sung đủ năng lượng nha.”

Du Thanh Quý cúi đầu nhìn bắp chân mình, không thêm để ý đến cậu.

Thời Diệu cầm balo trên tảng đá, nhặt mấy túi đồ ăn vặt bày ở bên cạnh bỏ vào trong, thu dọn hết rác, rồi đeo balo lên trước ngực.

Sau đó, Thời Diệu ngồi xổm xuống trước mặt Du Thanh Quý, nói: “Lên đi, heo mập nhỏ.”

Du Thanh Quý sờ bụng mình một chút, sau đó bò lên lưng Thời Diệu. Cô nhỏ giọng nói: “Tôi không mập đâu...”

Thời Diệu cười một tiếng, anh cũng thấy lạ, Du Thanh Quý ăn uống như vậy mà vẫn có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn. Thời Diệu đứng lên, tay cậu đưa qua bắp chân Du Thanh Quý rất nhẹ nhàng, tránh chỗ bị thương trên chân cô.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Editor: Voicoi08

“Thời Diệu, cậu có mệt không?”

“Tôi không sao.”

Du Thanh Quý ngẩng đầu nhìn ngọn núi ở phía xa, cô thông thả nháy mắt một cái, nói: “Nhưng mà tôi khát rồi.”

Thời Diệu đi về phía trước một lát mới dừng lại bên một khối đá có thể ngồi được, cậu đặt Du Thanh Quý ngồi lên trên.

“Cậu cúi người xuống một chút.” Du Thanh Quý kéo balo Thời Diệu đang đeo trước ngực, cô lấy một chai nước chưa mở đưa cho Thời Diệu, sau đó mới cầm một cái cốc giả vờ giả vịn nhấp một ngụm.

“Không phải cậu đang khát sao, sao lại chỉ uống một ngụm thế?” Thời Diệu nhìn chằm chằm chiếc cốc màu bạc hà trong tay cô.

Động tác đập nắp cốc của Du Thanh Quý hơi dừng lại, cô lại mở nắp ra, uống tiếp hai ngụm mới dừng.

Thời Diệu mở chai nước khoáng uống hai ngụm, sau đó đứng dựa lưng vào núi đá bên cạnh, nhìn về phía xa. Bầu trời hôm nay không được tím là trong xanh, nhưng dãy núi trùng điệp phía xa có những đám mây bay lượn lơ.

“Tâm trạng cậu hôm nay không tốt sao?” Thời Diệu làm như đang tùy ý hỏi.

Du Thanh Quý cúi đầu, đầu tiên là cô lắc đầu, sau đó lại gật đầu. Cô uống một ngụm nước, chờ lúc Thời Diệu nhìn sang mới nói: “Nhưng tôi không muốn nói, đây là bí mật giữa tôi và nam thần của tôi.”

Thời Diệu ‘xì’ một tiếng, cậu vắn chặt nắp chai nước nhét vào cặp, nói: “Đi thôi.”

Du Thanh Quý lại bò lên lưng Thời Diệu một lần nữa, hai cánh tay cô vòng lại đặt trước ngực Thời Diệu, lưng la lưng lay, thỉnh thoảng lại đụng trúng ba lỗ trước ngực Thời Diệu. Ánh mắt của Thời Diệu không tự chủ được cũng nhìn theo những ngón tay của cô.

“Nam thần của cậu là ai?” đột nhiên Thời Diệu hỏi.

“Có nói cậu cũng không biết.”

“Cậu không nói thì làm sao biết là tôi không biết.”

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, cô ‘ồ’ lên một tiếng, nói: “Đúng nha, cậu cũng là người vẽ tranh. Nhất định cậu cũng từng nghe qua đại danh của Hắc Diệu đại đại nhà tôi phải không?”

Khóe môi Thời Diệu hơi nhếch lên, có chút lười biếng nói: “Ai, không biết.”

“Cái gì? Sao cậu lại có thể không biết chứ?” Du Thanh Quý có chút nóng nảy. “Vậy nhất định cậu không phải người trong giới hội họa. Cũng đúng... Cậu chỉ là một học sinh trung học, cũng chỉ vẽ tranh phác họa mà thôi, sao có thể tham gia vào giới hội họa được chứ...”

Hai bàn chân nhỏ của Du Thanh Quý đứng đưa, cô nói: “Nhưng mà cậu cũng thật là lạc hậu đó, trăm ngàn lần không cần nói với người khác là cậu có học vẽ tranh nhưng lại không biết nam thần của tôi.”

Thời Diệu khẽ ho một cái, cố gắng nhịn không phát ra tiếng cười, bày ra dáng vẻ bình tĩnh hiểu ra, nói: “À, tôi có biết. Hắc Diệu à, vẽ cũng bình thường thôi.”

“Nói bậy.”

“Tôi không nói bậy, anh ta vẽ còn không đẹp bằng tôi đâu. Tính tình cũng được gọi là một tên tiểu tử thôi.”

“Nói bậy, nói bậy. Cậu đang nói bậy. Giống như cậu mới là tính tình thôi, như nam thần nhà tôi được gọi là phong cách nghệ thuật cao ngạo lạnh lùng. Cậu thả tôi xuống, tôi không cần cậu công tôi nữa, tự tôi có thể đi.” Du Thanh Quý giầy giụa trên lưng Thời Diệu.

“Cậu đừng lộn xộn, cẩn thận ngã xuống bây giờ, bên cạnh là vách núi đó.” Thời Diệu cảnh cáo cô.

Du Thanh Quý quay đầu nhìn thoáng qua vị trí dốc đứng bên cạnh, khí thế của cô cũng héo xuống. Nhưng cô vẫn không vui, cô nằm trên lưng Thời Diệu lăm bằm lăm bằm.

“Xin lỗi, cậu phải xin lỗi.” Du Thanh Quý rất kiên trì.

“Lại muốn tôi nói xin lỗi sao?”

Du Thanh Quý nhỏ giọng ‘hừ’ một tiếng: “Mấy chuyện trước đây tôi không muốn so đo với cậu, nhưng cậu phải xin lỗi Hắc Diệu đại đại nhà tôi. Nhất định phải xin lỗi.”

“Được, tôi xin lỗi nam thần nhà cậu. Anh ra là người vẽ tranh số một thiên hạ, con người cũng là phong cách nghệ thuật cao ngạo lạnh lùng.” Thời Diệu nghiêm túc gật đầu một cái. “Tốt vô cùng.”

“Vậy mới được chứ.”

Thời Diệu thấp giọng cười thành tiếng, tiếng cười cũng dần to lên, cười đến không khép được miệng.

“Này, này, này, này. Cậu cười cái gì chứ?” Du Thanh Quý vỗ vỗ bờ vai cậu.

“Khụ, không có gì.”

...

Cuối cùng hai người cũng lên đến đỉnh núi, Du Thanh Quý cũng thờ phào thay Thời Diệu.

“Thời Diệu, cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn như thế nào chứ, ít ra cậu cũng phải có chút hành động chứ.” Thời Diệu cố ý đùa cô.

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút mới nói: “Chuyện này thì để tôi suy nghĩ một chút...”

“Du Thanh Quý?” Lục Vũ Toàn kinh ngạc nhìn Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý mới xuống khỏi lưng Thời Diệu, cô nhìn Lục Vũ Toàn cười rộ lên: “Vũ Toàn, lâu rồi không gặp cậu.”

Lục Vũ Toàn nhìn Du Thanh Quý, lại nhìn Thời Diệu, vẻ mặt có chút lúng túng. Cô gái đứng bên cạnh kéo cô ấy một cái, Lục Vũ Toàn quay người, nhanh chóng rời đi cùng cô gái kia.

Du Thanh Quý sững sờ một cái, cô nghiêng đầu nhìn về phía Thời Diệu, hỏi: “Vừa rồi cậu ấy có nói gì mà tôi nghe không rõ sao?”

Thời Diệu nhìn Du Thanh Quý một cái, không tiếng động nói một câu trong lòng: “Thật là ngu ngốc.”

.....

Trên núi có rất nhiều những người buôn bán chuẩn bị dụng cụ nướng thịt cho thuê, mọi người đều vây lại một chỗ, thoải mái lấy thịt, lấy than.

Vì nguyên nhân bị thương ở chân, mọi người không để Du Thanh Quý giúp đỡ. Trong túi sách của Dương Hinh có chuẩn bị rượu thuốc và băng gạc, cô cười bôi rượu thuốc lên chân Du Thanh Quý, nói: “Minh sợ trong lớp có người không cẩn thận bị ngã, không ngờ lại phát huy công dụng thật. Không uổng công mình nhét chúng vào balo đeo lên đến trên núi.”

“Lớp trưởng thật chu đáo.” Du Thanh Quý vươn tay cho Dương Hinh một cái ôm.

Lâm Tiểu Ngộ nhát gan, cô ngồi bên cạnh nhìn vết thương trên bắp chân của Du Thanh Quý thì chỉ nhủ chặt hai hàng lông mày, giống như cô mới là người bị thương.

Du Thanh Quý nhân lúc nghỉ ngơi lặng lẽ lấy di động trong balo ra. Cô nhanh chóng đăng nhập vào weibo, cô không thèm nhìn đến những tin tức chồng chất lên nhau kia, mà nhanh chóng mở vào khung đối thoại riêng với Hắc Diệu.

Không có...

Vẫn không trả lời...

Trong lòng Du Thanh Quý đang rất thất vọng.

“Có thể ăn rồi.” Cô bạn nữ trong lớp gọi ba người Du Thanh Quý.

“Đi thôi, chúng ta nhanh đi qua đi.” Dương Hinh kéo tay Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý tạm thời buông lỏng tâm sự, cô cười cười nhận phần thịt nướng bạn học đưa cho, cô buồn bã phát hiện, tất cả mọi người đều thích ăn cay sao? Cô nhìn thịt nướng trên bếp đều được rắc một lớp gia vị đỏ, trong lòng Du Thanh Quý chỉ còn lại xót xa.

Con người đen sẫm của cô nhanh chóng chuyển động, sau đó nhanh chóng mở to hai mắt.

Du Thanh Quý chợt phát hiện có một dây thịt nướng cuối cùng, màu của thịt không giống với những chỗ khác, không phải là màu đỏ...

Thịt nướng không rắc ớt...

Du Thanh Quý chạy chậm đến chỗ Thời Diệu, cô mở to hai mắt nhìn cậu.

“Làm sao, cậu nghĩ kĩ làm thế nào để cảm ơn tôi rồi sao?” Mặt Thời Diệu không chút thay đổi.

“A... tôi nghĩ kỹ rồi.” Du Thanh Quý vội vàng đem que thịt nướng trong tay để sang một bên, sau đó cô chủ động đảo thịt nướng trên bếp, cười nói: “Tôi giúp cậu nướng thịt nha.”

“Miễn cưỡng chấp nhận. Vậy thì phải nướng thật tốt, đừng có nướng cháy.” Thời Diệu nhìn cô một cái, khóe mắt có ba phần ý cười.

“Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ của tổ chức.” Du Thanh Quý vỗ vỗ ngực, cong cong khóe mắt.

Thời Diệu quay đầu đi, lqđ, nhìn Du Thanh Quý cẩn thận lật thịt nướng trên giá nướng. Cô gái nhỏ này, chỉ cần thấy ăn là hai mắt như đang phát sáng.

Cậu cầm que thịt nướng Du Thanh Quý để bên cạnh lên ăn.

....

Đã là mùa thu, trời cũng tối sớm hơn. Mọi người vui đùa hết buổi trưa, đến buổi chiều thì bắt đầu dựng lều. Rất nhiều người đều là lần đầu tiên dựng lều, mọi người đều tràn ngập cảm giác mới mẻ.

Chờ đến khi mọi người đều dựng xong lều, trên núi chỉ còn một mảnh rục rờ của ánh đèn trong lều, nhìn rất đáng yêu.

Học sinh các lớp cùng nhau ngồi một chỗ, bắt đầu biểu diễn một ít những tiết mục. Phần lớn các tiết mục đều là ngẫu hứng, đa số là ca hát, cũng có người múa những điệu múa đơn giản.

Du Thanh Quý ôm đầu gối ngồi cùng một chỗ với Dương Hinh và Lâm Tiểu Ngộ, cùng nhau vỗ tay cho những người biểu diễn.

“Sau đây mình xin hát bài ‘Chỉ hát cho bạn nghe’, mình xin hát tặng.... một người nào đó nghe.” Lục Vũ Toàn cúi sâu đầu, sau đó là tiếng hát du dương vang lên. Ánh mắt của cô luông dừng lại trong góc của lớp ba.

Cho dù trời có tối đen, không cần ai nói, nhưng mọi người cũng có thể hiểu trong lòng mà không nói ra.

Du Thanh Quý và mọi người cùng nhau vỗ tay cho Lục Vũ Toàn, cô đang vỗ tay theo nhịp thì phát hiện ánh mắt của Lục Vũ Toàn luôn dừng lại chỗ Thời Diệu thì lại rời đi, giống như là đang nhìn về phía cô.

Du Thanh Quý có chút nghi ngờ trong lòng.

Cô nghi ngờ quay đầu nhìn về phía Thời Diệu, cô kinh ngạc phát hiện Thời Diệu cũng đang nhìn về phía cô. Du Thanh Quý giật mình, Thời Diệu không phải đang nhìn Lục Vũ Toàn hát sao? Cậu đang nhìn ai? Du Thanh Quý quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Tiểu Ngộ bên cạnh, Thời Diệu đang nhìn Tiểu Ngộ sao?

Du Thanh Quý mờ mịt quay lại nhìn Thời Diệu một cái.

Tiếng hát của Lục Vũ Toàn đột nhiên lại dừng lại, cô không tiếp tục hát, đột nhiên quay người về lớp.

Ánh mắt của Du Thanh Quý lập tức bị Lục Vũ Toàn hấp dẫn, cô rướn cổ nhìn về phía Lục Vũ Toàn. Về mặt Lục Vũ Toàn hình như không tốt lắm, có hai bạn gái đi tới bên cạnh Lục Vũ Toàn, hình như đang an ủi cô chuyện gì đó.

Đây là chuyện gì vậy?

Du Thanh Quý không hiểu ra sao?

...

Học sinh vui đùa đến khuya mới chui vào lều, trước khi ngủ Du Thanh Quý lại bật weibo lên. Hắc Diệu vẫn chưa trả lời cô. Cô nâng di động đặt trước ngực, trong lòng cô giống như đang có khối gì đó rất lớn đè lên.

Thật sự cứ tức giận không bao giờ để ý đến cô nữa sao?

Du Thanh Quý lại bắt đầu viết.

Điều 8: Hôm nay tiểu mê quỳ còn đang đợi đại đại tha thứ. QAQ

Điều 9: Đại đại để ý đến tôi một cái được không....

Điều 10: Tôi thật sự biết sai rồi....

Điều 11: Tôi nói cho anh biết nha, nếu anh vẫn không để ý đến tôi, tôi lập tức. Tôi lập tức. Tôi lập tức tiếp tục xin lỗi QAQ...

Điều 12, điều 13, điều 14.... Du Thanh Quý không tự chủ được ôm điện thoại ngủ thiếp đi, cô ngủ đến nửa đêm lúc quay người lại không cẩn thận động đến vết thương ở chân. Đau đến mức khiến cô phải tỉnh lại.

Du Thanh Quý dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng ngồi dậy, cô vừa mở mắt ra thì chuyện đầu tiên cô làm là kiểm tra xem Hắc Diệu có trả lời tin nhắn của cô không.

Nhưng mà vẫn không có gì cả...

Dương Hinh đang ngủ bên cạnh đột nhiên lại trở người.

Du Thanh Quý nhìn cô một cái, ôm di động chui ra khỏi lều.

Bầu trời rất tối, che kín những vì sao chợt lóe. Có lẽ do đang đứng trên núi, giống như có cảm giác chỉ cần giơ tay là có thể với đến.

Du Thanh Quý nhón chân, vươn tay về những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Đột nhiên cô lại nhớ đến bức tranh đầy bầu trời sao của Hắc Diệu, lúc đó Hắc Diệu còn đăng kèm một câu – ‘Cùng nhau ngắm những vì sao.’”

Lúc đó Du Thanh Quỳnh cũng nhấn lại – ‘Sinh thời muốn được cùng đại đại ngắm những vì sao.’

Lúc đó Hắc Diệu còn trả lời ‘được’.

Du Thanh Quỳnh buồn bã cúi đầu, cô chọc tức Hắc Diệu, chỉ sợ cuộc đời này cũng không bao giờ có thể cùng anh ngắm những vì sao...

Du Thanh Quỳnh lấy điện thoại ra chụp mấy bức ảnh về phía chân trời, sau đó cô chọn một bức đẹp nhất gửi cho Hắc Diệu.

Nhưng cô do dự rất lâu cũng không có gửi đi.

Cô gửi nhiều tin nhắn như vậy cũng không có chút tin nhắn trả lời, nếu cô lại gửi ảnh chụp cho đại đại, có phải sẽ càng khiến anh chán ghét hơn không?

Du Thanh Quỳnh cúi đầu, nhìn ảnh chụp những vì sao, trong lòng cô rất khổ sở.

Một hòn đá nhỏ đột nhiên rơi xuống bên chân Du Thanh Quỳnh. Du Thanh Quỳnh sợ hết hồn kêu ‘A’ một tiếng. Cô vội vàng nhìn xung quanh.

“Này, nửa đêm sao lại một mình chạy ra đây?” Thôi Diệu ngồi xổm xuống một tảng đá, nghiêng đầu nhìn về phía Du Thanh Quỳnh.

Du Thanh Quỳnh nhét di động vào túi áo, nhỏ giọng nói: “Tôi, tôi đi ngắm sao.”

Thôi Diệu ‘A’ một tiếng rất dài, rồi cười nói: “Cùng nhau ngắm nha.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Editor: Voicoi08

Thôi Diệu nói xong cũng ngẩng đầu nhìn những ngôi sao trên trời, cậu nhớ đến đáng về Du Thanh Quỳnh đếm những chú mèo trong vườn nhà cậu, nói: “Có đếm được có bao nhiêu ngôi sao không?”

Du Thanh Quỳnh nhỏ giọng nói: “Nhiều quá, không đếm hết được, đừng lừa tôi đếm những ngôi sao.”

Thôi Diệu cười một cái, sau đó duỗi ngón tay đếm từng ngôi sao trên trời: “Một, hai, ba, bốn.”

Du Thanh Quỳnh nhìn Thôi Diệu bằng ánh mắt kì lạ, rồi lại nhìn những ngôi sao trên trời. Đêm hôm nay bầu trời có quá nhiều sao. Một lát sau, Thôi Diệu còn đang đếm sao, Du Thanh Quỳnh đi về phía cậu, nhón chân ngồi bên cạnh cậu.

Đêm mùa thu, trên núi rất mát mẻ, từng cơn gió nhẹ thổi đến, thổi tung những sợi tóc ở hai bên thái dương vào mặt Du Thanh Quỳnh. Cô quay mặt đi sửa lại đầu tóc, sau đó ánh mắt của cô lại rơi vào gò má của Thôi Diệu.

A.

Đột nhiên Du Thanh Quỳnh phát hiện Thôi Diệu cũng rất đẹp trai, hóa ra lúc trước do cô có thành kiến với cậu, nên mới không phát hiện ra cậu cũng rất đẹp trai sao? Du Thanh Quỳnh thoáng chớp mắt, từ từ ngắm ngó má Thôi Diệu.

Đột nhiên Thôi Diệu lại quay đầu sang, khiến Du Thanh Quỳnh giật mình một cái.

“Bên này còn hai ngôi sao nữa.” Thôi Diệu nhìn thẳng vào mắt Du Thanh Quỳnh. Đôi mắt cô sáng bừng trong bầu trời đêm, còn sáng hơn cả những ngôi sao trên trời. Nhất là những lúc cô nháy mắt, thế giới cũng sáng bừng hoặc mờ tối trong cái nháy mắt đó.

“Cái gì?” sự ngạc nhiên trong mắt cô cũng rút đi, dần dần hiện lên chút mờ mịt không rõ.

Thôi Diệu nhếch nhếch khóe môi, cười.

“Cái gì vậy?” Du Thanh Quỳnh không hiểu nhú mày.

“Nghe nói ban đêm trên núi có đom đóm, có muốn đi xem một chút không?” Thôi Diệu hỏi.

“Đom đóm?” Du Thanh Quỳnh suy nghĩ một lát: “Tôi chỉ nhìn thấy trong phim hoạt hình thôi.”

Thôi Diệu nhảy xuống khỏi tảng đá, nói: “Đi thôi.”

Chỗ dựng lều của trường Lục Trung không hoàn toàn thuộc về đỉnh núi, mà là một chỗ rất bằng phẳng. Thời Diệu đưa Du Thanh Quý đi qua một vùng lều bạt tối om, sau đó tiếp tục đi lên núi. Khoảng cách từ chỗ dựng lều đến đỉnh núi cũng không xa.

Du Thanh Quý đi một đoạn thì có chút do dự, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thời Diệu ở phía trước.

Thời Diệu dừng lại quay đầu lại nhìn cô, hỏi: “Đau chân sao?”

“Không có.” Du Thanh Quý lắc đầu, cô cũng không giải thích gì, cũng không đi về phía Thời Diệu, mà đứng tại chỗ, giống như đang rối rắm điều gì đó.

Thời Diệu đành phải bước lại hai bước, đứng trước mặt Du Thanh Quý, hỏi: “Làm sao vậy?”

Lúc này Du Thanh Quý mới nói: “Bây giờ là nửa đêm, lên núi sẽ gặp nguy hiểm.”

Thời Diệu ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, nói: “Đi không đến mười phút sẽ đến nơi.

Du Thanh Quý càng nhủ chặt lòng mảy, nhỏ giọng nói: “Cậu cũng nguy hiểm...”

Thời Diệu ngạc nhiên, sau đó nở nụ cười ha ha, cười đến mức không đứng lên được.

“Này, cậu đừng cười nữa.” Gương mặt Du Thanh Quý có chút không được tự nhiên, bắt đầu đỏ bừng.

Thời Diệu nheo mắt, nghiêng đầu nhìn về phía Du Thanh Quý, trong giọng nói có chút vui vẻ không kìm chế được, cậu hỏi: “Cậu sợ tôi làm ngã cậu vào bụi cỏ sao?”

Vì bị vạch trần nên gương mặt Du Thanh Quý có chút quẫn bách, càng thêm đỏ. Cô không muốn thừa nhận, nói dối: “Không phải, tôi không có ý đó...”

Thời Diệu cười vỗ vỗ đầu cô, nói: “Vậy cậu về đi, tôi đi một mình.”

Thời Diệu đứng thẳng lên, hai tay đút túi quần, xoay người, từ từ đi lên núi.

Du Thanh Quý sờ sờ chỗ bị Thời Diệu vỗ, cô đứng tại chỗ một lát, ngẩng đầu nhìn những vì sao, lại nhìn đỉnh núi gần trong gang tấc, dần lòng, chạy chậm đuổi theo Thời Diệu.

Thời Diệu nhin cười, giống như lơ đãng hỏi: “Không sợ tôi bắt nạt cậu sao?”

“Cậu là người tốt.” Du Thanh Quý nghiêm túc nói.

Thời Diệu không nói gì, cậu nhìn qua bụi cỏ không đến đầu gối. Vẫn không thể nhìn được buồn cười.

Đường lên đỉnh núi là một đường mòn do thềm đá tạo thành, mỗi khối đá đều đặt tùy ý, khoảng cách cũng không đều. Hai bên đường là cỏ dại mọc.

Mỗi bước đi của Du Thanh Quý đều rất cẩn thận, cô sợ không cẩn thận sẽ ngã.

Thời Diệu quay đầu vờn tay về phía Du Thanh Quý.

“Cám ơn.” Du Thanh Quý vững vàng cầm lấy tay của Thời Diệu, đi theo cậu qua đường mòn nhỏ hẹp. Du Thanh Quý ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở cổ tay Thời Diệu. Sau đó cô chậm rãi rời ánh mắt lên trên, nhìn Thời Diệu đang ở trước cô. Người cậu cao, chân lại dài, Du Thanh Quý phải bước nhanh hơn mới đuổi kịp bước chân của cậu lên trên, Thời Diệu lại ngược lại, mỗi bước đi đều rất nhàn nhã, ung dung, thoải mái.

Gió đêm thổi qua, cỏ dại ở hai bên đường có chút lộn xộn, gần như che hết phần đường phía trước, chỉ có thân hình cao ngất của Thời Diệu ở trong bụi cỏ như ẩn như hiện.

Du Thanh Quý khẽ nắm chặt tay cậu.

Thời Diệu quay đầu lại nhìn cô một cái, nhướn mày: “Bên chân cậu có rắn.”

Du Thanh Quý hét một tiếng, D,i,ẽ,n,,đ,à,n,,lê,,q,u,s,y,,đ,ô,n, ba chân bốn cẳng chạy lên, cả người đâm vào lồng ngực Thời Diệu, còn dẫm lên chân cậu, vội vàng nói: “Đi nhanh, đi nhanh. Đi nhanh lên.”

Thời Diệu “A” một tiếng, động tác rất tự nhiên ôm Du Thanh Quý vào lòng, che chở cô lên núi.

Đáng tiếc, dù có chậm như thế nào, cũng chỉ khoảng mười phút đi đường.

.....

Đứng trên đỉnh núi, Du Thanh Quý có chút buồn bã nhìn bốn phía, nói: “Không có đom đóm, quả nhiên nó chỉ có trong phim hoạt hình này nọ thôi...”

“Nó còn đang ngủ, tỉnh ngủ sẽ ra.” Thời Diệu tùy ý nói.

“Lừa người.” Du Thanh Quỳnh không hề tin.

“Tôi không hề lừa người, đom đóm cũng phải ngủ, chỉ là ngủ ít hơn người, cứ đến lúc hùng đông mới ra.” Thời Diệu ngồi xuống một tảng đá cao, hai tay kê chống, cả người cậu ngồi lên tảng đá buông thõng cặp chân dài ở dưới.

Du Thanh Quỳnh có chút tin, cô nhìn bốn phía vẫn không thấy đom đóm, lúc này mới đi về phía Thời Diệu. Cô học Thời Diệu quay người, muốn chống tay ngồi lên tảng đá.

Nhưng mà...

Cô không làm được.

Cô lại quay người lại, nhìn tảng đá trước mặt, tìm chỗ để ngồi lên.

Thời Diệu đứng dậy, đi một vòng trên tảng đá, đứng chỗ khác nhìn về phía Du Thanh Quỳnh, “Lại đây.”

Tảng đá này có một bên cao một bên thấp, Thời Diệu đang đứng ở chỗ cao nhất. Du Thanh Quỳnh đi đến chỗ thấp nhất, nắm tay Thời Diệu trèo lên, sau đó cùng Thời Diệu đi đến chỗ vừa rồi, cùng nhau ngồi xuống chỗ cao nhất, cô buông thõng chân, nhẹ nhàng đóng đũa. Cô nghiêng đầu, nhìn chân mình, lại nhìn chân Thời Diệu. Cô và Thời Diệu cùng buông thõng hai chân, nhưng chân cô còn cách một khoảng nữa mới đến chân Thời Diệu.

Đôi chân này thật dài.

Du Thanh Quỳnh chậm rãi thu chân lại, giẫm chân ở cạnh tảng đá, cô ôm đầu gối, đặt cằm lên đầu gối, sau đó nhìn về phía Thời Diệu hỏi: “Thời Diệu, nếu như cậu làm sai một chuyện thì phải làm sao bây giờ?”

“Tôi sẽ không làm sai chuyện gì cả.” Thời Diệu vẫn dùng giọng điệu lười biếng như cũ.

“Nếu thôi.” Du Thanh Quỳnh tiếp tục hỏi.

“Sai thì sai thôi.”

Du Thanh Quỳnh quay đầu đi, không hỏi Thời Diệu nữa, chính cô trầm tư.

Thời Diệu nhìn cô một cái, hỏi: “Cậu làm sai việc gì?”

“Ừ.” Du Thanh Quỳnh gật đầu, âm thanh buồn bã. “Tôi làm sai một việc khiến anh ấy tức giận, vài ngày rồi anh ấy không để ý đến tôi.”

“Ai?”

Du Thanh Quỳnh chưa nói.

Thời Diệu quay đầu lại, nhìn Du Thanh Quỳnh, nửa gương mặt của Du Thanh Quỳnh chôn trong khuỷu tay, thế nhưng không che được sự mất mát nhàn nhạt trên người cô. Thời Diệu suy nghĩ một chút, nói: “Xin lỗi là không có chuyện gì.”

“Nhưng anh ấy không để ý đến tôi.”

“Ừ... có thể là đang bận.” Thời Diệu nhìn Du Thanh Quỳnh đang sa sút tâm trạng vì người khác, khiến cậu cũng không vui.

“Bận đến mức không đọc cả tin tức sao?” Du Thanh Quỳnh ngồi thẳng người dậy, nhìn về phía Thời Diệu.

“Có lẽ điện thoại bị hỏng rồi.” Thời Diệu thuận miệng nói.

“Sao di động có thể dễ hỏng như vậy chứ?”

“Có sao đâu.” Thời Diệu gơ tay. “Điện thoại của tôi cũng bị hỏng mà.”

Du Thanh Quỳnh sững sờ, giống như đang dần dần đồng ý với ý kiến này. Hình như cô cũng đồng ý với cách nói của Thời Diệu, lqđ, lại giống như đang lâm bầm lâu bầu nói: “Đúng vậy, có lẽ nam thần nhà tôi cũng bị hỏng điện thoại, hỏng, rồi, cho nên mới không nhìn thấy tin nhắn của tôi.”

Thời Diệu ngạc nhiên, hỏi: “Cậu có mấy vị nam thần thế?”

Du Thanh Quỳnh lập tức vỗ bộ ngực nhỏ của mình. Về mặt kiêu ngạo nói: “Là một fan nữ trung thành, tất nhiên tôi chỉ có một nam thần.”

Thời Diệu ho nhẹ một tiếng, khóe miệng từ từ nhếch lên.

“Yên tâm đi, nhất định là nam thần nhà cậu không nhìn thấy tin nhắn thôi.” Thời Diệu cố gắng kìm nén sự vui vẻ trong lòng.

Du Thanh Quý nghiêm túc gật đầu, mắt cô híp lại thành hình cong cong, ngửa đầu nhìn những ngôi sao trên trời, đột nhiên tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.

Đột nhiên Thời Diệu nâng tay phải lên đưa ra phía sau tai Du Thanh Quý.

“Gi vậy?” Du Thanh Quý quay đầu lại nhìn Thời Diệu với ánh mắt nghi ngờ.

“Đưa tay ra.” Thời Diệu nói.

Du Thanh Quý mơ hồ không hiểu gì giờ tay ra, Thời Diệu mở những ngón tay đang nắm lại của cô ra, để lòng bàn tay cô hướng lên trên, sau đó bàn tay phải đang nắm thành quyền của cậu đặt vào tay cô. Thời Diệu từ từ buông tay ra, một con đom đóm nằm trong lòng bàn tay Du Thanh Quý. Trên người con đom đóm phát ra ánh sáng nhấp nháy, Du Thanh Quý ngạc nhiên mở to hai mắt.

“Đom đóm, đom đóm.” Du Thanh Quý hô lên một tiếng.

Lúc Du Thanh Quý hô lên, con đom đóm nhỏ trong tay cô cũng phát ra ánh sáng lấp lánh, sau đó bay đi.

“Nhìn phía sau cậu kìa.” Thời Diệu gồng đầu lên cánh tay mình, lười biếng nằm ngả ra phía sau.

Du Thanh Quý quay đầu lại, chỉ thấy gió đêm làm cỏ đại lay động, rất nhiều đom đóm đang bay qua bay lại chơi đùa, nhấp nháy phát sáng.

“Đấy, chúng tỉnh ngủ rồi.” Thời Diệu nhìn Du Thanh Quý.

“Hóa ra đom đóm thực sự tồn tại, không phải chỉ có trong phim hoạt hình.” Mắt Du Thanh Quý cong cong, trong mắt hiện lên sự vui vẻ rục rờ.

.....

Ánh bình minh buông xuống che đi màn đêm đen, trong lều cũng bắt đầu vang lên chuông báo. Rất nhiều người đã thức dậy, cùng nhau đi ra ngoài ngắm mặt trời mọc. Đêm đen dần biến mất, phía chân trời bắt đầu có ánh sáng rục rờ.

Ánh nắng buổi sáng như đang xé rách bầu trời để buông xuống, giây phút đó giống như có ông bụt hiện lên.

Bên dưới vang lên từng đợt hoan hô của học sinh.

Thời Diệu gồng đầu lên cánh tay, quay đầu sang híp mắt nhìn Du Thanh Quý bên cạnh. Ánh nắng buổi sớm mang theo chút ấm áp chiếu lên cơ thể cô, khiến cho cả người cô như đang phát sáng.

Ánh nắng ấm áp.

Thời Diệu nhắm mắt lại, mở ra một lần nữa. Khóe miệng nhếch lên tạo thành nụ cười ấm áp vui vẻ.

....

Thời Diệu và Du Thanh Quý cùng nhau đi xuống, đi đến chỗ hôm qua Thời Diệu lừa Du Thanh Quý là có rắn, Du Thanh Quý vội vàng bước nhanh hơn, gần như bắt đầu chạy chậm.

“Tiểu Ngộ, đưa đi động cho cậu mượn một chút.” Thời Diệu tìm thấy Lâm Tiểu Ngộ trong cửa hàng ăn sáng trên đỉnh núi.

Điện thoại di động của Tiểu Ngộ cũng sắp hết pin.

Thời Diệu nhìn mức pin, vội vàng mua bộ sạc mới, sau đó sạc điện thoại cho Tiểu Ngộ.

Mọi người ăn sáng xong bắt đầu thu dọn đồ đạc, vội vàng xuống núi. Bởi vì tối qua ngủ trên núi, sáng sớm lại đi xem mặt trời mọc. Chờ đến khi về đến khách sạn, mọi người đều lăn lên giường ngủ bù. Du Thanh Quý mở điện thoại di động, vẫn không có tin tức. Cô đem điện thoại đi sạc pin, rồi đi ngủ.

Đến buổi chiều mọi người mới cùng nhau đi tham quan viện Hải Dương, viện bảo tàng.

Đến lúc chạng vạng, lần du thu này cũng kết thúc.

Ngồi trên xe khách về nhà, Thời Diệu nhìn Du Thanh Quý đang cầm điện thoại bên cạnh nói: “Yên tâm đi, nam thần nhà cậu sẽ không bỏ mặc cậu đâu.”

Du Thanh Quý cười một cái với Thời Diệu, cô nhét điện thoại vào túi sách.

.....

Thời Diệu mua một chiếc điện thoại mới về nhà, nhét sim mới vào điện thoại, sau đó download vài phần mềm máy tính. Tận tay cậu ném điện thoại lên ghế sofa chờ nó tự download, sau đó ôm thức ăn mèo đến vườn sau cho những chú mèo kia.

“Meo meo...”

Một con lại thêm một con mèo hoang chui từ trong bụi ra, vây quanh chân Thời Diệu.

Thời Diệu vừa cho mèo ăn, vừa nghĩ chỗ này có quá nhiều mèo hoang, cậu cũng không có thời gian để chăm sóc chúng mỗi ngày. Cậu đang nghĩ xem có nên tìm chủ nhân cho đám mèo hoang này không.

Cho mèo ăn xong, Thời Diệu lại đi tắm rửa sạch sẽ rồi mới cầm điện thoại mở weibo ra.

Cậu cũng không nghĩ rằng mấy câu nói của Du Thanh Quý lại quan trọng, cậu chỉ nghĩ rằng chỉ là mấy ngày rồi cô gửi tin nhắn cho cậu mà cậu không trả lời mà thôi. Lúc Thời Diệu nhìn những bình luận công kích Du Thanh Quý kia, lúc này vẻ mặt cậu mới lạnh lùng xuống.

Cậu từ từ xem qua mấy chục tin nhắn mà Du Thanh Quý gửi cho cậu, tin nhắn cuối cùng là...

Tiểu mê quỷ của Hắc Diệu đại đại: Đại đại, tôi hiểu rồi..... Tôi sẽ không làm phiền anh nữa QAQ.

Thời gian gửi đến là nửa tiếng trước.

Thời Diệu suy nghĩ một chút, quay người đi vào phòng vẽ mở máy tính lên. Trong máy tính của cậu có 60G là tranh minh họa, đều là những bức tranh rất ít công bố ra bên ngoài, phần lớn đều là cậu tùy tay vẽ, cũng chưa từng ra mắt.

Sách sổ tay.

Trước kia có những tập thể làm sổ tay tìm cậu muốn mua bản quyền, còn có những công ty muốn mời cậu sáng tác.

Thời Diệu mở những tin nhắn riêng ra, tìm một tin nhắn mới gửi đến mời cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Editor: Voicoi08

Hắc Diệu: Tôi đây.

Hắc Diệu: Mấy hôm trước tôi bị rơi mất điện thoại.

Hắc Diệu: Tôi không tức giận.

Cứ nửa tiếng đồng hồ Hắc Diệu lại trả lời một câu, nhưng mà vẫn luôn trong trạng thái chưa đọc.

Không thể nha.

“Không phải cũng bị rơi mất điện thoại chứ?” Thời Diệu cười một tiếng, cậu ném điện thoại lên ghế sofa, quay người vào phòng ngủ ngủ. Sáng thứ hai, lúc cậu thức dậy, cậu xem di động thì phát hiện cả ba tin nhắn cậu gửi cho cô lúc tối qua đều trong trạng thái chưa đọc.

Thời Diệu quay đầu nhìn vali hành lý ở bên cạnh.

“Cậu nhỏ.” Lâm Tiểu Ngộ đeo balo đi từ trên lầu xuống. “Bao giờ thì cậu về?”

“Thứ sáu.” Thời Diệu kéo vali hành lý cùng đi ra ngoài với Lâm Tiểu Ngộ. “Cậu gọi điện cho dì Tôn rồi, buổi chiều đi ấy sẽ đến. Mấy ngày này dì ấy sẽ nấu cơm cho cháu, cháu đừng ăn ở bên ngoài.”

“Cháu biết rồi ạ.” Lâm Tiểu Ngộ gật gù đầu.

Lúc sắp chia tay với Lâm Tiểu Ngộ, Thời Diệu do dự một chút nói: “Thời gian còn sớm, cậu đưa cháu lên lớp.”

“A? Cũng không xa....” Lâm Tiểu Ngộ quay lại nhìn Thời Diệu bằng ánh mắt mơ màng.

Thời Diệu đưa Lâm Tiểu Ngộ đến cổng trường, nhìn Lâm Tiểu Ngộ vẫy tay chào cậu rồi đi vào trường, Thời Diệu đứng tại chỗ một lát rồi cũng đi vào theo.

“Cậu nhỏ, cậu...” Lâm Tiểu Ngộ kinh ngạc dừng lại.

“Cậu vào phòng học cầm chút đồ.” Thời Diệu bước những bước chân dài, lười biếng đi vào phòng học.

...

Đến cửa phòng lớp ba, ánh mắt Thời Diệu nhẹ nhàng đảo qua, trong mắt chợt lóe lên chút thất vọng. Cậu đứng yên tại chỗ không đi vào trong.

“Cậu nhỏ, không phải cậu muốn vào lấy đồ sao?” Lâm Tiểu Ngộ quay người lại nhìn cậu.

“Đột nhiên cậu lại nhớ ra nó không ở trong phòng học.” Thời Diệu quay người đi xuống lầu dưới.

“Cậu nhỏ hôm nay là lạ...” Lâm Tiểu Ngộ nhỏ giọng nói lầm bầm, cô nhanh chóng đi về chỗ ngồi của mình ngồi xuống.

Thời Diệu bước chân xuống lầu, anh thấy bóng dáng của người nào đó đang mặc váy màu bạc hà, lúc này anh mới thả chậm bước chân, chậm rì rì đi xuống lầu.

Du Thanh Quý mặc một chiếc váy dài màu bạc hà, lqđ, chỉ lộ ra cái mắt cá chân trắng như tuyết. Cô đeo một chiếc balo màu trắng, bên cạnh chiếc balo có cái tai thỏ lông xù đang rủ xuống. Con thỏ nhỏ cũng nhảy lên nhảy lên theo những bước chân đang bước lên cầu thang của cô.

“Chào buổi sáng.” Thời Diệu đứng đối diện với cô.

Du Thanh Quý ngẩng đầu nhìn Thời Diệu, gương mặt vốn không có biểu tình gì cũng nhanh chóng hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng.

“Buổi sáng tốt lành.”

“Hình như tâm trạng của cậu rất tốt.”

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, cười nói: “Mỗi ngày tôi đều muốn mình thật vui vẻ bắt đầu một ngày mới mà.”

Thời Diệu ‘A’ một tiếng, hình như có lời muốn nói, cậu vẫn đứng ngẩn cảm trước mặt Du Thanh Quý.

“Cậu lại không đi học sao?” Du Thanh Quý hồn nhiên không hề phát hiện ra, cô hỏi.

“Tôi xin nghỉ, mấy ngày nữa sẽ không đến.”

“Là thế à.” Du Thanh Quý cong cong khóe mắt, cô lại bước thêm một bậc cầu thang.

Thời Diệu suy nghĩ một chút, yên lặng nghiêng người tránh ra. Lúc Du Thanh Quý đi qua người cậu, cậu lại gọi cô quay lại.

“Du Thanh Quý.”

“A?” Du Thanh Quý xoay người lại, nhìn Thời Diệu bằng ánh mắt nghi ngờ, chờ cậu nói tiếp.

“Mấy ngày tôi không ở đây, kẻ ngốc nghếch về học hành Lâm Tiểu Ngộ kia có gì không hiểu thì cậu giúp nó một chút nhé.”

Du Thanh Quý lập tức nhú mày, phản đối: “Tiểu Ngộ không phải người ngốc nghếch, cậu ấy chỉ là bị thiếu nhiều chương trình học mà thôi.”

“Đâu có gì khác nhau.” Thời Diệu nhìn chăm chăm vào hai hàng lông mày nhỏ đang nhíu chặt lại của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý cắn môi, cô cũng không muốn tranh cãi với Thời Diệu về vấn đề này. Cô không vui vẻ trả lời một câu lấy lệ ‘Tôi sẽ’, sau đó quay người chạy chậm lên lầu.

Thời Diệu tựa lưng vào lan can nhìn theo bóng lưng của Du Thanh Quý biến mất ở cửa phòng học, sau đó cậu lấy điện thoại ra mở khung tin nhắn cá nhân, vẫn không có trả lời.

Hắc Diệu: Tiểu mê quý?

Thời Diệu đứng tại chỗ chờ năm phút, đột nhiên cậu lại nhớ ra Du Thanh Quý đi học không mang theo điện thoại. Cậu cười một tiếng, nhét di động vào túi quần, nhanh chóng đi xuống dưới lầu.

Nếu còn không đi thì sẽ không kịp máy bay.

.....

Thời Diệu ngồi hơn mười tiếng trên máy bay mới đến nơi, cậu ngủ đến mức đàn độn u mê đầu óc. Cậu đến đầu đường, mua một bó hoa tươi rồi mới về nhà cha mẹ.

Chuông cửa vang lên lần thứ nhất vẫn không có ai ra mở cửa.

Thời Diệu có chút bất đắc dĩ cười một cái, cậu dựa người vào tường, yên lặng đứng chờ. Cậu chờ hơn mười phút cửa nhà mới mở ra, kèm theo đó là âm thanh của tiếng giày cao gót.

Mẹ Thời mở cửa ra rồi lại nhanh chóng quay người vào nhà, ngay cả liếc cũng không thèm liếc nhìn Thời Diệu một cái.

“Mẹ.” Thời Diệu gọi.

Mẹ Thời cũng không quay đầu lại, một đường đi thẳng đến sofa ngồi xuống, đưa lưng về phía Thời Diệu.

“Quả thực là ngay cả nói một câu cũng thấy lãng phí.” Thời Diệu đi vào phòng khách, cậu đứng sau lưng mẹ Thời, rồi cúi người xuống, hai tay ôm vòng lấy mẹ Thời, đưa bó hoa lên trước mặt mẹ Thời.

Mẹ Thời ‘hừ’ một tiếng rồi quay đầu đi.

Thời Diệu đi vòng đến trước ghế sofa, ngồi xuống bên cạnh mẹ Thời, tựa đầu vào vai mẹ Thời, cậu chỉ chỉ vào mắt mình nói: “Mẹ nhìn này, con nhớ mẹ đến mức thâm quầng hai mắt luôn.”

Lúc này mẹ Thời mới nhìn cậu một cái, nhẹ nhàng nói: “Đây là con là ai vậy, thật xấu xí.”

Đây là vẫn mang thù chuyện Thời Diệu chê màu sắc bức tranh bà vẽ quá xấu. Thời Diệu sờ sờ mặt mình: “Con cũng không biết rõ, còn cũng không biết ai sinh con, nhất định là làm xấu mặt mẹ...”

Mẹ Thời đập một cái vào đầu cậu, tức giận nói: “Nói với con bao nhiêu lần rồi, đừng mua hoa cảm ơn cho mẹ, mẹ thích hoa hồng.”

“Vâng vâng vâng, lần này con nhớ kĩ rồi.”

Thời Diệu hoàn toàn vì muốn dỗ mẹ Thời vui vẻ.

Nếu cậu không đến thì sợ rằng mẹ cậu muốn đoạn tuyệt quan hệ với cậu. Thời Diệu nằm trong lòng mẹ Thời, nhìn mẹ mình, trong lòng hiện lên một trận thổn thức. Phụ nữ á, coi như là người phụ nữ trên năm mươi tuổi thì khi tức giận cũng khó mà dễ dàng được.

...

Thời Diệu điều chỉnh lại cảm giác lệch mũi giờ, lúc tỉnh ngủ lại bật đi động.

Tiểu mê quỳ này vẫn không có chút tin tức nào.

Thời Diệu nhìn tin nhắn cuối cùng cô gửi cho cậu...

Tiểu mê quỳ của Hắc Diệu đại đại: đại đại, tôi biết rõ.... Tôi sẽ không làm phiền anh nữa. QAQ

Cô nhóc ngốc nghếch này sẽ không cứ như vậy mà thoát khỏi hội fan chứ....

Thời Diệu cũng không biết là trong lòng đang có mùi vị gì.

Anh quay đầu lại nhìn, nhìn về phía con mèo Ba Tư mẹ cậu nuôi. Con mèo Ba Tư ‘meo meo meo’ vài tiếng, chạy quanh cậu mấy vòng. Thời Diệu suy nghĩ một chút, tiện tay chụp một tấm hình đăng lên weibo.

Trước kia mỗi lần cậu đăng weibo, tiểu mê quỳ kia cũng nhanh chóng xuất hiện.

Weibo nhanh chóng có những lời khen đầu tiên: Con thỏ nhỏ vụng trộm thích Bạc Hà.

Xung hô thân mật nhưng cũng rất xa lạ, Thời Diệu hoàn toàn không có chút ấn tượng nào với cái tên ngốc nghếch này.

Ba ngày không thể gây mười cân: Diệu của tôi lại nuôi mèo. Meo meo meo meo meo.

Đậu xanh không ní mắt: Không nghĩ rằng đại đại lại là người như vậy.

Đại thần giả: Lâu trên +1

Chị dâu Diệu tương lai: Diệu Diệu, gần đây anh đi đâu vậy. Anh có nhìn thấy vụ việc âm ỉ gần đây không, QAQ đau lòng..

Thời Diệu đợi lại đợi mà vẫn không đợi được.

Cậu có chút không kiên nhẫn.

Đột nhiên cậu lại nhận thông báo có tin nhắn riêng.

Thời Diệu lập tức mở ra xem, sau đó cậu thấy cũng không phải tiểu mê quý, mà là một tổ chức làm băng dán lúc trước cậu có liên lạc. Xem ra đã làm xong.

Thời Diệu phóng to ảnh chụp tổ chức kia gửi đến, cậu vẫn tương đối hài lòng.

Cậu lại đăng thêm một bài trên weibo, lần này cậu còn @Tiểu mê quý. (tag đó à)

....

Du Thanh Quý tắm rửa sạch sẽ, cô đang sấy tóc. Hắc Diệu đại đại mất tích mấy ngày lại đang đăng weibo, cô có chút vui mừng, lại có chút mất mát. Mặc dù, Du Thanh Quý đang sấy tóc nhưng mắt cô không hề rời khỏi chiếc điện thoại di động trên bàn.

Di động đột nhiên lại rung một cái.

Du Thanh Quý có chút sững sờ, cô vội vàng tắt máy sấy, cầm điện thoại di động mở weibo lên.

Cô ấn theo dõi đặc biệt với weibo của Hắc Diệu. Phải nói rằng cô cài đặt phần theo dõi đặc biệt với Hắc Diệu cho tài khoản trước kia, lqđ, bây giờ đổi sang nick mới cũng vẫn cài đặt như vậy.

Du Thanh Quý sững sờ nhìn blog mới đăng của Hắc Diệu, cô không dám nháy mắt nhìn chăm chăm vào bài đăng, cô sững sờ một lúc lâu.

Hắc Diệu: Địa chỉ. @Tiểu mê quý.

Phía dưới có ba bức hình kèm theo.

Tấm ảnh đầu tiên là một người bình thường cầm bảy tầng đề băng dán, trên mặt cũng dán băng dán chẳng chịt. Bởi vì nguyên nhân là có quá nhiều băng dán, không thấy rõ hết tất cả băng dán, chỉ cảm thấy số lượng rất kinh người.

Ảnh chụp thứ hai là một bức ảnh có chụp góc độ đề chụp, có thể nhìn thấy rõ ràng băng dán trên một tầng nào đó. Hình vẽ trên băng dán...

‘Thiếu nữ Bạc Hà’, ‘Mười vấn đề hỏi’, ‘Thức tỉnh sau giữa trưa’, ‘Nón sợi’, ‘rãnh rồi’, ‘đấu tranh tươi đẹp’, ‘mũi tên thứ bảy’,....

Tất cả những hình vẽ trên các băng dán này đều do Hắc Diệu vẽ.

Du Thanh Quý gần như run run ấn mở tấm hình thứ ba.

Tấm thứ ba không phải ảnh chụp, mà là một bức print screen. print screen là một tập hồ sơ. Trong hồ sơ có những hình ảnh rất nhỏ, nhưng có thể thấy là một ít những tác phẩm hội họa.

Đợi chút...

Cập hồ sơ này đều là những tác phẩm hội họa của Hắc Diệu.

Đây không phải là đang nói.... Cả mấy tầng băng dán đều là, đều là, đều là...

Du Thanh Quý hô lên một tiếng, bỗng chốc đứng bật dậy.

Hắc Diệu đại đại gửi địa chỉ cho cô.

Hắc Diệu đại đại đưa những tác phẩm mà anh vẽ chế tác thành băng dán tặng cô.

Du Thanh Quý vui vẻ chạy quanh bàn trà bằng thủy tinh trong phòng khách ba vòng, một lát sau cô mới nhớ đến phải gửi tin nhắn cho Hắc Diệu.

....

Con thỏ nhỏ vụng trộm thích Bạc Hà: Đại đại, tôi yêu anh.

Thời Diệu đang cầm di động chờ tin tức, lúc anh thấy tin nhắn này thì khẽ nhủ mày.

Cái quý gì vậy?

Hiện tại anh không có tâm trạng để ý đến mấy người fan mới này, cả đầu anh đều đang nghĩ đến tiểu mê quý kia rời khỏi hội fan rồi hay sao?

Thời Diệu phiền chán ném điện thoại ra một bên, tùy tiện nằm xuống nhìn trần nhà trắng như tuyết đến ngẩn người.

Đợi chút...

Thời Diệu nhìn ngọn đèn tứ giác trên nóc nhà, bỗng nhiên cậu nhớ đến hình ảnh con thỏ nhỏ trên balo của Du Thanh Quý nhảy nhảy lên, hai cái tai dài rũ xuống.

“Con thỏ nhỏ vùng trộm thích Bạc Hà...”

“Ha ha.” Thời Diệu nở nụ cười, anh cầm điện thoại lên gửi lại tin nhắn cho con thỏ nhỏ này.

....

Bỗng nhiên nhận được tin nhắn riêng, Du Thanh Quý sững sờ một chút. Cô nghĩ rằng Hắc Diệu đại đại tức giận không bao giờ để ý đến cô, nhưng cô không yên tâm, lại luôn nhớ đến Hắc Diệu đại đại, vậy nên cô mới lập một nick mới vùng trộm theo dõi anh. Đây là một tài khoản mới, cũng chỉ là một người chủ ý Hắc Diệu.

Ai gửi tin nhắn riêng cho cô chứ?

Du Thanh Quý mở vào phần tin nhắn riêng, lúc nhìn thấy tên Hắc Diệu thì cô ngây người mất một lúc lâu.

Hắc Diệu: Địa chỉ.

Chẳng lẽ Hắc Diệu không chỉ tặng băng dán cho mình cô mà là tặng cho tất cả các fan? Sự vui vẻ của Du Thanh Quý nhanh chóng bị đóng băng, đột nhiên cô lại thấy có chút mất mát.

Ngay sau đó cô lại nhận được hai tin nhắn.

Hắc Diệu: Tiểu mê quý ngọc.

[heo][heo][heo]

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Editor: voicoi08

Con thỏ nhỏ lên lút thích lục bạc hà: Đại đại QAQ.

Hắc Diệu: ừ.

Du Thanh Quý lập tức xem lại địa chỉ mình đang dùng, không tiếp tục chờ Hắc Diệu trả lời. Cô nhanh chóng thoát khỏi tài khoản này, đăng nhập vào một tài khoản khác.

Hắc Diệu: Đây.

Hắc Diệu: Máy hôm trước di động của tôi bị rơi hỏng rồi.

Hắc Diệu: Không tức giận.

Hắc Diệu: Tiểu Mê Quý?

Hóa ra điện thoại của nam thần nhà cô bị hỏng. Hóa ra nam thần nhà cô gửi cho cô nhiều tin nhắn như vậy mà cô không nhìn thấy. Trong lòng Du Thanh Quý vừa hưng phấn vui vẻ, lại vừa ảo não tự trách, sao cô lại không nhanh chóng đọc tin nhắn của Đại Đại nhà cô ngay chứ. Sao cô lại quá đáng như vậy chứ?

Du Thanh Quý nhanh chóng trả lời lại weibo @Hắc Diệu.

Tiểu mê quý của Hắc Diệu đại đại: Đại đại, tôi yêu anh. Hắc Diệu: địa chỉ. @Tiểu mê quý của Hắc Diệu đại đại.

Rất nhanh Du Thanh Quý đã nhìn thấy Hắc Diệu gửi lời khen đến bài đăng này của cô.

Ngay sau đó, bên dưới bài đăng có rất nhiều bình luận.

Ngày nào cũng lừa bịp: Được rồi, hóa ra không chỉ trao quyền, mà còn là trao quyền duy nhất. Quý gối. [xấu hổ][xấu hổ][xấu hổ]

Ba ngày béo mười cân: Tiểu mê quý, không hổ là fan của Hắc Diệu đại đại nhà ta. Lúc trước nghĩ ngờ bạn mượn danh tiếng của Đại Đại nhà chúng ta...
(3>∠) Rất xin lỗi.

Đậu xanh không mí mắt: Tôi biết ngay Tiểu mê quý đáng yêu như vậy nhất định sẽ không dùng những thủ đoạn như vậy để lấy danh tiếng mà.

A Huru: Lúc trước không rõ tình huống, chỉ biết chạy theo phong trào, hắc hắc, xin lỗi. [cúi người][cúi người][cúi người]

Anh có độc: Ha ha, tôi nghĩ không chỉ đơn giản như vậy đâu. Nếu không thì cũng không để chuyện qua lâu như vậy rồi mới giải quyết. Không biết là cá nhân Hắc Diệu có chỗ nào tốt không nữa?

Mỗi ngày đều có người chết a a: Lầu trên nói đúng. Tôi cũng nghĩ chuyện này không đơn giản như vậy. Đều là cùng một con đường. Nếu không phải là cô ấy mua Hắc Diệu vì danh tiếng thì cũng là Hắc Diệu và cô ấy cùng nhau tuyên truyền thôi.

Tò tử người tính: này này này, hai người lầu trên kia đang nói linh tinh cái gì thế. Chú Diệu của chúng ta là ai chứ? Ai cũng có thể mua được anh ấy sao?

Không ăn cải muối: Bây giờ có mấy người chuyên thích đi bôi đen người khác sao? Lúc trước thì bắt nạt một cô gái nhỏ bé, hiện tại còn dám bôi đen cả Hắc Diệu sao? Chú Diệu nhà chúng tôi dễ bôi đen thế hay sao?

Một viên mìn nổ chết người: Sự việc đã được giải quyết, mọi người đừng âm ỉ nữa.

Phiền phiền phiền: bất kể như thế nào, tôi luôn tin tưởng Hắc Diệu đại đại.

Chị dâu diệu tương lai: QAQ, mọi người đều ở đây tranh cãi chuyện này sao, chỉ có mình tôi ghen tị thôi sao... trao quyền bằng dán độc nhất vô nhị. Còn tất cả những tác phẩm nữa chứ. Ô ô ô... Vì sao tôi không có Diệu Diệu. QAQ

Đại thần giả: Lầu trên +1

Một nét vẽ tạo thành cơn gió, chuyển đổi hướng gió một cách triệt để.

Quả cầu cao su nhỏ nhảy nhảy: Hắc Diệu lạnh lùng nhà tôi sao lại đối xử tốt với Tiểu mê quý như vậy. Nhân quyền của fan ở nơi nào???

Ba ngày béo mười cân: Kháng nghị một cách nghiêm túc.

Con mèo có cái đuôi to: yếu ớt mà nói.... Tôi làm fan còn sớm hơn cả Tiểu mê quý, vì sao tôi không có băng dán.

Hôm nay đột nhiên bé gái gặp trai đẹp: Chỉ mình tôi cảm thấy có chuyện mờ ám sao? Chẳng lẽ ngoài đời chú Diệu có chúng ta và Tiểu mê quý có quen biết sao?

Tôi không phải Tiểu Chiết Dự: Lầu trên đừng nói bậy chứ? Bạn nói luôn thành Tiểu mê quý là bạn gái của Hắc Diệu đại đại đi. QAQ, đại đại, tôi cũng muốn....

Tiểu Hoắc Huyền bị mẹ đẻ ngược đến khóc: này..... có được tính là thức ăn cho chó không?

Mỗi ngày đều bị thúc giục đến rớt ngựa: Dù sao tôi cũng ăn.

.....

Du Thanh Quý nghiêng người ngã lên sofa, lqđ, nhìn những bình luận này mà cười không khép được miệng. Cho dù như thế nào, cô cũng là người đầu tiên được Hắc Diệu tặng quà, băng dán. Tất cả những bức tranh của anh chỉ dùng sở tay của cô. Ô ô ô, Du Thanh Quý xúc động đến phát khóc.

Thật là vui.

Du Thanh Quý vui vẻ nên quyết định sẽ tổng vệ sinh. Phòng khách, phòng ngủ của cô, phòng sách, sau đó là phòng ngủ của mẹ. Lúc Du Thanh Quý mở cửa ra, ngăn kéo trên bàn trang điểm ở cạnh giường của mẹ cô hơi mở ra, trên đó có một cái túi mở ra. Cô đi đến muốn đóng kín ngăn kéo lại, tay vừa đụng phải ngăn kéo khiến cô ngạc nhiên.

Cô chậm rãi mở ngăn kéo ra, kinh ngạc nhìn giấy chứng nhận ly hôn bên trong, trên đó có dán ảnh chụp của mẹ. Cô rời tầm mắt về phía thời gian.

Là ngày ba mẹ nói với cô muốn đi ra ngoài du lịch.

Du Thanh Quý ngồi trên giường, chậm rãi vuốt ve giấy chứng nhận ly hôn của ba mẹ. Qua rất lâu, cô mới từ từ để lại giấy chứng nhận ly hôn vào ngăn kéo. Cô tiếp tục quét dọn vệ sinh nhà cửa, cho đến khi dọn dẹp xong hết tất cả cô mới về phòng sách nhỏ của mình.

Cô mở máy tính lên, đầu tiên là đăng nhập vào trang chủ của ba. Ba cô rất ít đăng bài lên vòng bạn bè, bài mới nhất cũng là một năm trước. Cô lại vào trang chủ của mẹ, cũng rất lâu rồi mẹ cô chưa đăng bài lên vòng bạn bè.

Cô vốn nghĩ rằng có thể nhìn thấy hình ảnh họ cùng nhau ra ngoài du lịch.

Du Thanh Quý gửi cho mẹ một tin nhắn: Mẹ ơi, mấy hôm nay mẹ đi chơi có vui không?

Rất nhanh đã có người trả lời: Tiểu Quý, mẹ con đang tắm.

Sau đó lại thêm một câu: là ba đây.

Du Thanh Quý chớp chớp mắt, giống như đang nằm mơ. Cô nhìn lại ảnh đại diện của đối phương, không sai mà, đây là nick của mẹ mà.

Giấy chứng nhận ly hôn là giả sao? Là đi du lịch rồi chia tay như trong truyền thuyết sao?

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, sau đó viết: Ba ơi, khi nào ba và mẹ trở về?

“Khoảng hơn nửa tháng nữa đi, nhớ ba mẹ sao?”

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, mới trả lời: Con có chút nhớ, nhưng con không muốn làm ảnh hưởng đến ba mẹ, con ghe mà, QAQ.

“Con gái ngốc.”

Du Thanh Quý yên lặng cắt máy tính, mở sổ tay ra, viết lên một dòng chữ:

Cho dù sau này ba mẹ có thể ở chung một chỗ hay không, tôi đều hi vọng họ được hạnh phúc. Nếu như họ tiếp tục ở bên nhau, tất nhiên, tôi rất vui vẻ. Nhưng nếu họ không thể ở cùng một chỗ, cho dù có tách ra, tôi cũng hi vọng cả hai người đều hạnh phúc. Tôi không muốn vì tôi làm ảnh hưởng đến quyết định của họ....

Tôi yêu ba mẹ nhất.

Cô cảm khung ảnh ba người một nhà đặt lên cửa sổ, cô nghiêm túc ngồi bên dưới vẽ tranh. Cô vẽ rất lâu mới hoàn thành. Quả thực cô vẽ tranh không có gì nổi bật, nhưng cô cũng nở nụ cười ngốc nghếch với bức ảnh gia đình.

....

Thời Diệu nằm trên đùi mẹ Thời, lười biếng xem tập tranh. Dù sao cũng là mẹ ruột, Thời Diệu sớm nắm được chân lý dỗ mẹ----- cậu dựa vào người bà.

“A Diệu, có chuyện này mẹ muốn hỏi con.”

“Vâng.”

Mẹ Thời ném tập tranh của Thời Diệu sang một bên: “Đừng có dùng loại thái độ này với mẹ. Nghiêm túc nói chuyện.”

Thời Diệu cũng đành phải nghiêm túc, nói: “Xin mẫu hậu phân phó.”

Mẹ Thời hơi nhíu mày khi nghe cách xưng hô của Thời Diệu, rồi mới nói: “Mẹ cảm thấy con và Tiểu Ngộ đến bên này đi. Dù sao con cũng không cần học cấp ba. Ý của ba mẹ là con đừng học đại học trong nước nữa. Còn Tiểu Ngộ, chúng ta tìm giáo viên cho con bé là được rồi. Những năm này con để nó đọc sách trong trường, sao không đi theo chúng ta học? Hiệu quả hơn nhiều so với hiện tại.”

Hóa ra là chuyện về Tiểu Ngộ.

Thời Diệu lắc đầu, nói: “Đọc sách cũng không phải chuyện lớn, Tiểu Ngộ có đọc sách hay không đọc sách cũng không thành vấn đề. Nhưng mà tính cách của Tiểu Ngộ luôn hướng nội, nếu không cho nó đi học, để nó ở nhà, chỉ sợ không tốt.”

“Cũng đúng....” Mẹ Thời thở dài. “Cũng không biết tính cách của con nhóc này giống ai nữa.

Thấy mẹ thay đổi suy nghĩ, Thời Diệu lại nhặt tập tranh đến.

“Chưa xong đâu.” Mẹ Thời lại ném tập tranh của Thời Diệu sang một bên.

“Con nói cũng đúng, để Tiểu Ngộ đến trường học xong chương trình cấp ba đi. Nhưng mà còn chuyện này nữa, còn còn nhớ Phi Dương không?”

“Không chút ấn tượng.” Thời Diệu thuận miệng nói.

“Đưa nhò này.” Mẹ Thời vỗ một cái vào đầu Thời Diệu. “Là còn gái của bác Trang, Trang Phi Dương. Là cô gái nhỏ xinh đẹp chơi đùa với Tiểu Ngộ từ nhỏ. Trước đây còn học cùng lớp với con và Tiểu Ngộ mà, năm ngoái mới chuyển đến bên này đó. Bây giờ muốn về nước, con ở lại đợi thêm mấy hôm nữa rồi về cùng nó luôn.”

Mẹ Thời lại nói thêm: “Nó còn nhỏ hơn Tiểu Ngộ đó, con chăm sóc nó nhiều một chút.”

Thời Diệu cười hỏi: “Mẹ, mẹ từng nghiên cứu khoa học, hiện tại là người nghiên cứu nghệ thuật, sao lại giống những nhà giàu mới nổi kia thế. Không cưới, có cưới hay không?”

Mẹ Thời cảm tập tranh cuộn tròn lại gõ hai cái xuống đầu của Thời Diệu, nổi giận đùng đùng nói: “Thằng nhóc này, trong đầu con đang nghĩ gì vậy. Con muốn cưới Phi Dương mẹ còn nghĩ con không xứng đấy. Với tính cách này của con, con gái nhà ai có thể vừa ý con chứ.”

“Nếu còn không trốn sẽ bị mẹ ruột đánh chết.” Thời Diệu nhanh chóng đi dép vào chạy trốn.

.....

Tiết tự học thứ hai.

Du Thanh Quý đang chuẩn bị bài, lqđ, cô nhìn thoáng qua chỗ bên cạnh không có người ngồi. Không phải là nói thứ sáu tuần trước về sao? Cũng không biết hôm nay có đến đi học không? Du Thanh Quý quay đầu nhìn vào chỗ ngồi của Lâm Tiểu Ngộ, Lâm Tiểu Ngộ cũng chưa tới.

Lúc tiết tự học sắp kết thúc, đột nhiên cửa phòng học bị mở ra.

Du Thanh Quý ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thời Diệu đã đến, Lâm Tiểu Ngộ đi sau cậu, phía sau cậu cũng có một cô gái, nhưng cô không biết là ai. Tóc của cô gái kia được tết gọn gàng, có đôi mắt bồ câu, rất đẹp.

“Phi Dương.” Dương Hình bỗng đứng lên. “Cậu về rồi à. Thật sự là... Càng ngày càng dễ nhìn.”

Trang Phi Dương cười rộ lên: “Lớp trưởng.”

“Phi Dương, cậu còn không tiếc mà quay lại sao? Còn nghĩ rằng cậu sẽ ở nước ngoài không về chứ.” Chu Tiểu ngồi phía sau cười nói.

Trang Phi Dương hơi nâng cằm lên, cười nói: “Đương nhiên phải trở về. Năm đó không biết ai đã đánh cuộc nếu học thua thì sẽ kêu tiếng chó sủa, vậy mà kéo dài đến hơn một năm.”

“Ha ha ha...”

Trong lớp vang lên tiếng cười lớn, không biết người nào còn huyt sáo, ngược lại Chu Tiểu có chút ngại ngùng.

Trang Phi Dương quay đầu nhỏ giọng nói gì với Lâm Tiểu Ngộ, Lâm Tiểu Ngộ cúi đầu cười rộ lên. Trang Phi Dương cười cười xoa đầu cô ấy.

“Lớp trưởng, mình ngồi ở đâu?” Trang Phi Dương hỏi.

Dương Hình sững sờ một cái, mới nói: “Chỗ ngồi trong lớp ta dựa theo kết quả của cuộc thi tháng, lần trước cậu không tham gia thi...”

Trang Phi Dương không đợi Dương Hình nói xong liền nói: “Mình muốn ngồi cùng bàn với Tiểu Ngộ, được không?”

“Phi Dương, cậu ngồi đây đi. Mình ra phía sau ngồi.” Trương Lập Thần ngồi bên cạnh Tiểu Ngộ lập tức thu dọn đồ đạc, đổi chỗ với Du Thanh Quý.

Trang Phi Dương vỗ vỗ vai cậu ta, nói: “Trương Lập Thần, cảm ơn cậu.”

“Không cần khách sáo.” Trương Lập Thần lập tức cười rộ lên, cười rất rục rờ.

Du Thanh Quý tò mò nhìn Trang Phi Dương, mãi đến khi Thời Diệu ngồi xuống bên cạnh cô. Cô thu hồi tầm mắt, nở nụ cười với Thời Diệu, sau đó quay người sang chỗ khác tiếp tục chuẩn bị bài.

Du Thanh Quý phát hiện Trang Phi Dương rất được mọi người chào đón, bất kể là thầy giáo hay học sinh. Lúc trên lớp, thầy giáo thường đưa ra những câu hỏi cho cậu ấy giải quyết, mỗi lần cô ấy đều trả lời rất tốt.

Lúc tan học, Du Thanh Quý nhìn Lâm Tiểu Ngộ, thì nhìn thấy Trang Phi Dương một tay chống má, vừa giảng đề cho Lâm Tiểu Ngộ. Du Thanh Quý nghĩ nghĩ, xoay người đi.

“Dạng đề này làm như thế nào vậy?” Thời Diệu đột nhiên đề một đề bài luyện tập lên bàn của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý cầm đề lên, viết cách làm lên tờ đề luyện tập, vừa viết vừa nói: “Đề bài này, bước đầu tiên là...”

Du Thanh Quý đột nhiên dừng lại, cô nhìn Thời Diệu nháy mắt mấy cái, nghi ngờ hỏi: “Sao cậu lại không làm được bài này chứ?”

“Tôi cũng không phải thần, cũng có đề bài tôi không làm được, đây là một chuyện bình thường mà.” Thời Diệu nói rất bình tĩnh.

Du Thanh Quý “A...” một tiếng, sau đó vừa tiếp tục viết lại cách làm, vừa giảng bài cho Thời Diệu.

“Cậu hiểu chưa?” Du Thanh Quý hỏi.

Thời Diệu lắc lắc đầu.

Du Thanh Quý nhủ mày, sau đó mở một trang khác, lại viết lại từ bước đầu. “Ngoài cách vừa rồi, cậu cũng có thể dùng cách này để giải...”

.....

Hôm nay là ngày tổ Du Thanh Quý trực nhật. Thật ra Thời Diệu và Lâm Tiểu Ngộ đều thuộc tổ này, mà Du Thanh Quý không ngờ rằng Trang Phi Dương cũng thuộc tổ này. Những bạn nam bình thường lười biếng không trực nhật vậy mà hôm nay cũng ở lại trực.

Trang Phi Dương dùng cái chổi chỉ vào Cỏ Dật Phi, Chu Tiểu và Tần Ất Minh: “Nghe nói lúc mình không có ở đây, cứ đến lúc trực nhật là các cậu lại lười biếng. Bất nạt Dương Hinh đúng không? Thiếu dạy dỗ à?”

“Không dám, không dám. Thật sự là không dám mà.”

“Đều là hiểu lầm, đều là hiểu lầm thôi.”

“Đúng vậy, hôm nay bọn mình cũng trực nhật mà...”

Dương Hinh ôm cánh tay Trang Phi Dương cười.

Du Thanh Quý đã biết, trước kia Trang Phi Dương là lớp trưởng lớp ba, sau khi cô ta nghỉ thì Dương Hinh mới lên làm.

Trang Phi Dương đi đến trước mặt Du Thanh Quý, nói: “Xin chào, bạn học mới. Mình là Trang Phi Dương.”

Du Thanh Quý nở nụ cười, khoe mắt cũng cong lên, nói: “Xin chào Phi Dương, mình là Du Thanh Quý.”

“Biết cậu rồi.” Trang Phi Dương vỗ một cái lên vai Du Thanh Quý, hai tay chống lên bàn học, nhảy qua bàn, đi về phía sau Tần Ất Minh, Chu Tiểu, cùng nói chuyện với mấy người họ.

“Này, tí nữa mọi người cùng nhau đi ăn thịt nướng đi? Một năm nay mình luôn thèm ăn. Mình mời khách.” Trang Phi Dương cười nói.

Những người khác cũng cười đùa theo.

Mọi người cùng nhau đến một quán thịt nướng ở tận cùng một con hẻm nhỏ, Trang Phi Dương đi đằng trước, Dương Hinh và Lâm Tiểu Ngộ đi ở hai bên cô ta, mấy bạn học nam cũng đi xung quanh cô ta.

Du Thanh Quý đi ở phía sau, Thời Diệu đi bên cạnh cô.

Trang Phi Dương quay đầu nhìn thoáng qua Thời Diệu và Du Thanh Quý.

Lúc ăn, mọi người đều vây quanh Trang Phi Dương nói về những chuyện lí thú, những chuyện đó Du Thanh Quý không thể chen miệng vào được. Cô ngồi một bên vừa nướng vừa ăn, nướng được một chuối ăn một chuối, ăn và ăn, ăn và ăn....

“Con búp bê kia, người thợ nói có thể sửa được, bây giờ sửa được một nửa rồi.” Thời Diệu giống như đang thuận miệng nói.

“Thật sao?” trong miệng Du Thanh Quý nhét đầy thịt lớn, vừa nói, đột nhiên cô bị nghẹn, ho khụ khụ không ngừng.

Thời Diệu nhủ mày, đưa cho cô một bình nước.

“Thanh Quý, cậu bị cay à?” Lâm Tiểu Ngộ hỏi.

Dương Hinh đi qua bên cạnh Du Thanh Quý, vuốt lưng giúp cô. Cười nói: “Cũng lớn như vậy rồi mà ăn thịt cũng bị nghẹn.”

Mấy bạn học nam cũng nói vài câu cười đùa.

Du Thanh Quý ngượng ngùng cười cười.

Trang Phi Dương ngồi bên kia không động, cô chỉ nhìn Du Thanh Quý một cái, sau đó lập tức nhìn về phía Thời Diệu. Bởi vì cô ta phát hiện, đêm nay, Thời Diệu hoặc là cúi đầu, hoặc là nhìn Du Thanh Quý, ánh mắt chưa từng dừng trên người nào khác.

“Nào, chúng ta cùng nhau uống bia đi.” Trang Phi Dương cười nói.

Cô mở hai chai bia, đưa cho Du Thanh Quý một chai, cười nói: “Hôm nay coi như là ngày đầu tiên chúng ta quen nhau, hy vọng sau này có thể trở thành bạn tốt.”

“Mình không biết uống bia...” Du Thanh Quý nhìn chai bia Trang Phi Dương đặt trước mặt cô, có chút khó xử.

Con mắt đen của Tần Ất Minh nhanh chóng chuyển động, cười hòa giải: “Phi Dương, Thanh Quý không biết uống thì thôi đi.”

Trang Phi Dương đứng ở chỗ đó, ngược đầu đổ bia vào bụng, sau đó cũng không nói chuyện, chỉ nhìn Du Thanh Quý cười.

“Nếu không thì thế này đi, Thanh Quý uống đồ uống là được rồi. Mình uống giúp cậu ấy, mình uống hai chai.” Tần Ất Minh nói.

Trang Phi Dương cười như không cười nhìn Tần Ất Minh một cái, nói: “Cậu là gì của cậu ấy mà muốn thay cô ấy uống bia.”

Nụ cười trên mặt Tần Ất Minh cứng đờ, có chút lúng túng.

Dương Hinh và Lâm Tiểu Ngộ nhìn nhau, lqđ, có chút mơ hồ. Trang Phi Dương nhắm và Du Thanh Quý quá rõ ràng. Nhưng vì sao vậy? Tính tình Trang Phi Dương luôn rất tốt mà, với những học sinh trong lớp, bất kể là học sinh ngoan, hay học sinh nghịch, cô ấy vẫn có thể hòa mình. Hôm nay là ngày đầu tiên gặp Du Thanh Quý, sao lại nhắm vào cô ấy như vậy?

“Phi Dương, thôi đi.” Lâm Tiểu Ngộ nhỏ giọng nói: “Thanh Quý không biết uống bia mà, mình cũng không uống được.....”

“Đúng vậy, Thanh Quý giống Tiểu Ngộ, không uống được bia.” Dương Hinh cũng nói, “Phi Dương, để tớ uống cùng cậu đi.”

Trang Phi Dương cười cười, lại mở một chai bia, vừa uống vừa nhìn Du Thanh Quý, chờ cô trả lời.

Du Thanh Quý luôn rất mềm lòng nhưng cô vẫn nhận thấy dịch ý rõ ràng của Trang Phi Dương. Mặc dù cô không biết tại sao.

Du Thanh Quý đứng lên, đeo balo lên vai, sau đó nhìn Trang Phi Dương, nói: “Nếu như phải cùng cậu uống bia mới có thể làm bạn bè, vậy chúng ta không làm bạn bè nữa đi.”

Nói xong cô cầm quai cặp của mình xoay người đi ra ngoài, mới đi được hai bước lại quay lại, cô để lại tiền trả cho phần thịt nướng mình đã ăn. Sau đó cô lại xoay người đi ra ngoài một lần nữa.

Cô mới không cần Trang Phi Dương mời đâu.

Mấy người trợn mắt há mồm nhìn theo bóng lưng của Du Thanh Quý, không ngờ cô lại không nể mặt như vậy. Vậy mà chỉ mấy câu khách sáo cũng không chịu nói....

“Uống được bia là rất giỏi sao?” Thôi Diệu luôn im lặng đột nhiên mở miệng.

Trang Phi Dương cười một cái, lại uống một ngụm bia, nói: “Được rồi, là có phần tục, nhưng có thể chứng minh một con người có phải là người thẳng thắn hay không.”

Thôi Diệu không nói tiếp, mà nhìn Lâm Tiểu Ngộ nói: “Tiểu Ngộ, tí nữa cậu bảo đi đến đón cháu.”

“Vâng.” Lâm Tiểu Ngộ gật đầu. Cô có chút lo lắng nhìn theo hướng Du Thanh Quý rời đi, nói: “Cậu nhỏ, có lẽ Thanh Quý không quen chỗ này đâu, cậu đưa cô ấy về nhà đi.”

“Biết rồi.” Thôi Diệu đứng lên đi ra ngoài.

Trước khi đi còn bỏ lại một câu: “Ngu ngốc.”

Nụ cười vui vẻ trên môi Trang Phi Dương cũng cứng lại, ngay sau đó lại nở nụ cười: “Thôi Diệu vẫn như vậy.”

Chu Tiểu và Cỗ Dật Phi cùng uống với Trang Phi Dương, Tần Ất Minh lại nhú mồm, có chút dăm chiêu nhìn theo hướng rời đi của Thôi Diệu và Du Thanh Quý.

.....

Thôi Diệu đi ra khỏi nhà hàng nướng, nhìn xung quanh một chút, vậy mà lại không thấy bóng dáng của Du Thanh Quý. Thôi Diệu ngạc nhiên, không thể, cái người chân ngắn kia không thể chạy nhanh như vậy được.

Cậu nhìn cẩn thận bốn phía, cuối cùng cậu cũng tìm thấy Du Thanh Quý ở một quán hàng nướng khác, đây là quán hàng ăn vặt ngoài trời. Cô ngồi trong một góc, nghiêm túc cho thịt lên kệ sắt nướng. Cho dù khoảng cách khá xa, Thôi Diệu cũng có thể nhìn thấy ánh mắt như tiểu tinh linh của cô.

Cậu còn tưởng rằng tâm trạng cô không tốt chứ.....

Thôi Diệu bật cười.

Du Thanh Quý cảm thấy quán thịt nướng ngoài trời này còn ngon hơn của hàng nổi tiếng nhiều. Đáng tiếc, vừa rồi nhiều người ầm ĩ như vậy mà Trang Phi Dương cũng không để cô ăn cho yên ổn. Cô cảm thấy an chưa đủ no, cho nên lại chui vào quán khác ăn.

“Không phải vừa rồi ăn rất nhiều sao? Heo mập nhỏ.” Thôi Diệu ngồi xuống đối diện cô, nhặt lên một chuỗi thịt vừa nướng chín ăn.

Du Thanh Quỳnh rướn cổ, thấy chuỗi thịt thơm ngào ngạt kia bị Thời Diệu nhét vào miệng, cô có chút nhụt chí hạ thấp người.

Thôi, cậu ăn thì ăn đi, cô còn rất nhiều mà.

Du Thanh Quỳnh tiếp tục đảo thịt trên kệ, nói: “Vừa rồi tôi chưa ăn được bao nhiêu mà.”

Cô lại hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”

“Bên kia ồn ào quá.” Thời Diệu lười biếng nói.

“Ừ.” Du Thanh Quỳnh nghiêm túc gặt đầu một cái, “Àm ỉ đến mức mùi thịt cũng không còn.”

Cô cầm một chuỗi thịt nướng, cắn một miếng thật to. Mùi thịt tràn ngập trong miệng, cô liếm liếm môi.

Thời Diệu lấy điện thoại ra, đổi thành im lặng, tắt đèn flash, lặng lẽ chụp một bức ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Editor: Voicoi08

Thứ sáu, tan học, Du Thanh Quỳnh rất vui vẻ. Bởi vì hôm nay mẹ cô sẽ về nhà.

“Mẹ ơi, con về rồi.” vừa ra khỏi trường, Du Thanh Quỳnh chạy một mạch về nhà, nhưng lúc cô đứng ở cửa nhà nhìn thấy Mẹ Doanh Tinh thì lại sững sờ một cái.

“Mẹ ơi...”

“Quỳ Quỳ về rồi à, con có nhớ mẹ không?” Mẹ Doanh Tinh đứng dậy khỏi ghế sofa tiến lên đón con gái.

“Nhớ ạ.” Du Thanh Quỳnh vội vàng cong cong khoeo mắt cười, chạy chậm về phía mẹ cô, cô xông đến ôm lấy thắt lưng mẹ.

“Con rất nhớ, rất nhớ mẹ.” Du Thanh Quỳnh nhìn qua tóc Mẹ Doanh Tinh.

Mẹ Doanh Tinh gạt những sợi tóc mai qua tai, cười nói: “Kiểu tóc mới của mẹ thế nào?”

Du Thanh Quỳnh gặt đầu: “Đẹp mắt lắm ạ. Nhưng mà,... Nhưng mà con có chút không quen...”

Trong ấn tượng của Du Thanh Quỳnh, mẹ cô luôn có mái tóc xoắn dài xinh đẹp, mấy năm cũng chưa từng thay đổi. Du Thanh Quỳnh nghe bà ngoại nói, từ lúc mẹ cô chưa gả cho ba cô thì cũng luôn mang một mái tóc xoắn dài. Cũng chính vì vậy nên ba mới làm tóc xoắn cho cô.

Du Thanh Quỳnh nhìn xung quanh một chút, có chút không yên hỏi: “Ba con không về cùng mẹ ă? Hay là ba lại bận việc nên phải đi trước ă?”

“Ba con bận rộn chuyện công việc, lần này đi ra nước ngoài lâu như vậy, có rất nhiều chuyện đang chờ ba con về xử lí.”

“Vâng...” Du Thanh Quỳnh trả lời, cô cẩn thận quan sát vẻ mặt của mẹ cô.

Mẹ Doanh Tinh kéo Du Thanh Quỳnh ngồi xuống ghế sofa. “Quỳ Quỳ, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Trong lòng Du Thanh Quỳnh có chút lo lắng, mẹ muốn nói với cô về việc muốn ly hôn với ba sao....

“Mẹ và ba con đánh cược một lần.”

“A?” Du Thanh Quỳnh có chút kinh ngạc.

Mẹ Doanh Tinh suy nghĩ một chút để tìm từ, rồi mới nói: “Hai năm tiếp theo, Quỳ Quỳ không cần dùng tiền sinh hoạt của ba, để mẹ đến nuôi con được không? Ừ... Mẹ đánh cược với ba con, mẹ có thể nuôi Quỳ Quỳ thật tốt.”

“A?” Du Thanh Quỳnh há to miệng.

Này... Đây là loại đánh cược kì lạ gì vậy.

“Vậy tiền đặt cược là gì ạ?” Du Thanh Quỳnh hỏi.

Giương mặt Mễ Doanh Tĩnh hơi nghiêm túc lại, rất nhanh, bà lại cười cười nói: “Tiền đặt cược không quan trọng.”

Không phải tiền đặt cược không quan trọng, mà bà không muốn nói cho Du Thanh Quỳnh mà thôi.

Du Thanh Quỳnh hơi nhướn mày lên, có chút lo lắng nhìn mẹ. Trong lòng cô cũng hiểu rõ ràng, mẹ cô không chỉ là người không có kỹ năng sống, hơn nữa cũng không phải là một người cuồng công việc. Trên thực tế, mẹ mới học đại học được một nửa đã gả cho ba cô, nhiều năm như vậy mẹ cô chưa từng đi làm, một ngày cũng chưa từng..

Du Thanh Quỳnh ngờ ngác mấy phút ngẩn ngui, cô lập tức nở nụ cười xán lạn, ôm cánh tay mẹ, nói: “Mẹ ơi, mẹ nhất định sẽ làm được, cố lên mẹ.”

Buổi tối, Du Thanh Quỳnh vào phòng sách của cô, trong lòng cô vẫn còn lo lắng cho mẹ. Cô nghĩ nghĩ, nếu không thì cô cũng nghĩ một số cách kiếm tiền?

Ánh mắt Du Thanh Quỳnh nhẹ nhàng đảo qua, ánh mắt cô dừng lại ở chỗ tủ để búp bê bjd của cô.

Cô có thể bán quần áo búp bê.

Nói xong lập tức làm ngay, cô lấy máy ảnh, chụp những bộ quần áo cô đã làm cho búp bê lên.

Di động bỗng nhiên vang lên, có tin nhắn gửi đến. Du Thanh Quỳnh vội vàng đi nhận.

Ba ba thân yêu nhất: Ba gửi tiền vào thẻ của con rồi, nếu con có thiếu cái gì thì lên mua nhé, con đừng để mẹ con biết.

Du Thanh Quỳnh nhìn chăm chăm vào di động, cô không hiểu ra sao.

Ba mẹ cô đang làm gì vậy?

....

“Mọi người có cảm thấy Thời Diệu gần đây rất lạ không?” Chu Tiểu cười hỏi.

Cổ Dật Phi vội vàng nói tiếp: “Mình phát hiện ra từ sớm rồi. Lần trước đột nhiên cậu ấy tham gia thi, gần đây ngày nào cũng đến lớp. Hơn nữa không hề đến muộn về sớm. Nếu không phải cậu ấy thường xuyên nằm sấp trên bàn ngủ trong giờ thì chính là một học trò ngoan.”

“Liệu có phải... Bị xuyên không không?” Tần Lệ Lệ nhỏ giọng nói.

“Cậu đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi đấy.” Tạ Vũ Trạch trợn trừng hai mắt.

“Hình như mình phát hiện ra cái gì đó...” Trương Lập Thần sờ sờ cằm. “Hình như sau khi Du Thanh Quỳnh chuyển đến thì biến thành như vậy?”

Mấy người đều hai mặt nhìn nhau.

“Không thể nào?” Tạ Vũ Trạch thuận miệng nói. “Mình cảm thấy là từ sau khi Lâm Tiểu Ngộ đến trường một lần nữa? Chắc là cậu ấy muốn là tấm gương tốt cho cháu ngoại gái.”

“Bây giờ, năm trước lúc Lâm Tiểu Ngộ đi học Thời Diệu cũng không như vậy. Tấm gương này là như thế nào chứ? Hơn nữa, lần trước đi ăn thịt nướng ngoài trời, Du Thanh Quỳnh không cho Trang Phi Dương mặt mũi đã quay người đi, Thời Diệu lại còn đuổi theo....”

Tần Át Minh không nói chuyện, mà chỉ hơi ngẩng đầu nhìn vào chỗ ngồi của Thời Diệu và Du Thanh Quỳnh. Diễn đàn lê quý đôn.

Mấy người đều quay đầu lại trông thấy.

Du Thanh Quỳnh đang cúi đầu viết bài, Thời Diệu nghiêng người ngồi, trong tay cầm một quyển báo, nhưng trái tim cậu ta đang dừng trên mặt Du Thanh Quỳnh...

....

Mấy ngày tiếp theo, học sinh trong lớp cũng bắt đầu quan sát Thời Diệu. Càng chú ý quan sát thì càng phát hiện ra nhiều điều đáng nghi...

Lúc vào giờ tự học, Dương Hinh đi xuống thu bài tập, lúc cô thu đến chỗ phía sau Thời Diệu thì nhỏ giọng nói: “Mình phát hiện một chuyện rất quan trọng.”

Mấy người Cổ Dật Phi, Chu Tiểu, Tần Át Minh, Tạ Vũ Trạch cùng vây lại, Tần Át Minh nhỏ giọng nói: “Xin mời lớp trưởng đại nhân nói.”

“Ảnh màn hình điện thoại của Thời Diệu là hình Du Thanh Quỳnh....”

Trong phòng học rất yên tĩnh, Cổ Dật Phi hét lên một tiếng ‘F*ck’, khiến cho tất cả học sinh đều ào ào quay lại nhìn cậu ta.

Tần Át Minh bỗng nhiên đứng dậy, đi theo cửa sau của lớp học ra ngoài.

“Át Minh, cậu đi đâu thế? Sắp vào giờ học rồi.”

Tạ Vũ Trạch cho cậu một ánh mắt, lắc đầu với cậu.

Du Thanh Quỳnh quay đầu lại, nhỏ giọng nói một câu: “Trốn học là không đúng.” Sau đó cô lại tiếp tục viết bài.

Thời Diệu nhếch miệng, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Cậu cô ý, cô ý để Dương Hinh nhìn thấy màn hình di động của cậu.

....

Buổi chiều, lúc tan học, toàn bộ học sinh lớp ba đều biết ảnh màn hình của Thời Diệu là Du Thanh Quỳnh, chỉ trừ Du Thanh Quỳnh không biết.

Ba ngày sau, toàn bộ học sinh trong trường đều biết ảnh màn hình điện thoại của Thời Diệu là Du Thanh Quỳnh, chỉ trừ Du Thanh Quỳnh là không biết.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Editor: Voicoi08

Mấy ngày nay Du Thanh Quỳnh luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, giống như tất cả ánh mắt đều nhìn cô chăm chăm, cùng với những chỉ chỉ trỏ trỏ không giải thích được. Cô đi trong sân trường, đi qua những bạn học không hề quen biết họ cũng sẽ quay lại nhìn cô thêm mấy lần.

Đây....

Là ảo giác của cô sao?

Cuối cùng cũng tan học, Du Thanh Quỳnh vuốt vuốt đầu, nằm úp sấp trên bàn học.

Tối hôm qua cô tham ăn, ăn một hộp kem to, nhưng sáng hôm nay cô lại đến kì sinh lí, đau bụng đến không chịu nổi.

“Du Thanh Quỳnh, có người tìm.” Một bạn học nữ đứng ở cửa lớp lớn tiếng nói.

“Cám ơn.” Du Thanh Quỳnh hít vào một hơi, ấn ấn vào bụng nhỏ của mình, sau đó mới đi ra khỏi phòng học.

Lục Vũ Toàn cúi đầu đi đi lại lại trong hành lang.

“Vũ Toàn, cậu tìm mình có việc gì vậy?” Du Thanh Quỳnh đi tới.

Lục Vũ Toàn ngẩng đầu nhìn Du Thanh Quỳnh một lúc, mới nói: “Cậu không biết là cậu làm vậy hơi quá đáng sao?”

“Cái gì cơ?” Du Thanh Quỳnh nhìn Lục Vũ Toàn bằng ánh mắt mờ mịt, “Mình làm gì....”

Trừ lần trước đi chơi thu, rất lâu rồi cô không tiếp xúc với Lục Vũ Toàn, hơn nữa lần trước Lục Vũ Toàn cũng không giải thích gì đã không để ý tới cô. Du Thanh Quỳnh nhú mày, lần trước lúc đi du thu xảy ra chuyện gì làm Lục Vũ Toàn không vui sao?

“Bây giờ cậu đang giả vờ hồ đồ với tớ sao?” Lục Vũ Toàn cắn môi, tức giận chất vấn Du Thanh Quỳnh.

“Giả vờ hồ đồ? Không phải đâu, mình không biết gì cả.... Vũ Toàn, cậu đang giận mình sao? Mình làm chuyện gì khiến cậu không vui sao?” Du Thanh Quỳnh bước lên hai bước, kéo tay Lục Vũ Toàn.

Lục Vũ Toàn lùi về phía sau một bước.

“Thật dối trá.” Lục Vũ Toàn xoay người chạy đi.

Du Thanh Quỳnh muốn gọi cô ấy, nhưng lời đến miệng lại nuốt vào. Du Thanh Quỳnh cảm thấy, cho dù cô có gọi Lục Vũ Toàn thì cô ấy cũng không thêm để

ý đến cô.....

Du Thanh Quý đứng tại chỗ nhíu mày một lúc, sau đó xoay người về phòng học.

“Này.”

Du Thanh Quý dừng lại, quay người nhìn về phía cầu thang.

Diệp Lệ Học khom người, hai tay chống lên cầu thang. Cô ta nở nụ cười giấu cợt nhìn Du Thanh Quý, nói: “Lục Vũ Toàn thật là biết giữ mặt mũi cho cô, cô là đồ kĩ nữ. hừ.”

“Không biết xấu hổ.” Diệp Lệ Học lại mắng thêm một câu thô tục, sau đó mới xoay người đi lên tầng.

“Cô đứng lại.” Du Thanh Quý đuổi theo hai bước, nhưng đúng lúc này chuông vào lớp lại vang lên, chủ nhiệm lớp đang cầm sách giáo khoa đi về phía phòng học.

Du Thanh Quý do dự một chút, buồn bực không vui về chỗ ngồi.

Chủ nhiệm lớp đi đến, để sách giáo khoa lên bục giảng, sau đó xoay người bắt đầu viết lên bảng đen.

Du Thanh Quý lấy sổ tay ra, dùng bút đen viết lên:

Một người hai người đều không bình thường.

Cô dùng sức đóng sổ tay lại, phát ra tiếng ‘Pằng’. Thời Diệu đang nằm ngủ cũng ngẩng đầu dậy nhìn cô.

“Không có....” Du Thanh Quý vừa nói, lại đổi ý: “Đi học không được ngủ.”

Thời Diệu nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Du Thanh Quý một lúc, sau đó ‘A’ một tiếng, lười biếng ngồi thẳng người lên, nghiêm túc ngồi cạnh cô, kéo cái mặt ra nghe giảng.

....

Đến kì sinh lí Du Thanh Quý luôn bị rét run, hơn nữa hôm qua cô còn ăn một hộp kem to, sáng nay cô lạnh đến không chịu nổi, cho nên cô mặc nhiều hơn bình thường một chút.

Đến trưa, mặt trời lên. Ánh nắng ấm áp chiếu vào qua cửa sổ, chiếu lên người Du Thanh Quý, khiến cô bắt đầu thấy nóng lên. Lúc Du Thanh Quý và Dương Hinh từ căng tin về, cô lập tức muốn đến nhà vệ sinh cởi bớt đồ ra.

Dương Hinh vừa giúp cô cầm áo khoác vừa hỏi: “Cậu có đỡ hơn tí nào không? Có muốn đến phòng y tế của trường xem một chút không?”

“Không cần đâu, mình chỉ đau một ngày thôi. Tối nay ngủ một giấc thì mai sẽ không đau nữa. Cho nên, hiện tại mình đang mong ngày hôm nay nhanh chóng kết thúc.” Du Thanh Quý cởi xuống một lớp áo, mặc trên người là chiếc áo ngực màu trắng. Cô đưa áo cho Dương Hinh, lại nhận lấy chiếc áo ngoài từ tay Dương Hinh chuẩn bị mặc vào.

“Răng rắc.”

Đèn flash sáng lên.

Du Thanh Quý nhìn sang, thấy thấy Trang Phi Dương đang tựa người vào cái gương lớn trong phòng vệ sinh, điện thoại di động trong tay cô ta đang chụp Du Thanh Quý.

“Trang Phi Dương, cậu đang làm gì vậy?” Du Thanh Quý lập tức chạy đến chất vấn.

“Cảm thấy cậu mặc áo ngực rất đẹp nhất nên chụp một tấm.” Trang Phi Dương không để ý cười cười.

Du Thanh Quý tức giận, vươn tay về phía Trang Phi Dương, tức giận nói: “Mời cậu lập tức xóa bỏ ảnh của tôi.”

Trang Phi Dương thuận miệng trả lời lấy lệ một câu, “Chờ chán thì xóa.” Sau đó xoay người ra ngoài.

Du Thanh Quý chạy đến trước mặt cô ta, vươn tay cản cô ta lại, lớn tiếng nói lại: “Mời cậu lập tức xóa bỏ ảnh của tôi.”

Rất nhiều người trong phòng vệ sinh đều vây lại xem náo nhiệt.

Dương Hinh cũng chạy đến, nói giúp Du Thanh Quý: “Phi Dương, cậu chụp cái ảnh này không tốt lắm đâu, hay là cậu xóa đi.”

Trang Phi Dương cười ‘hắc’ một tiếng, cô ta nhét tay vào túi quần, đột nhiên tự cởi áo mình, chỉ còn một cái áo ngực. Cô ta ôm cánh tay, tỏ ra không sao cả, nói: “Để cậu chụp lại đó, thoải mái chụp. Bây giờ tôi còn lộ nhiều hơn cô đó. Cũng chỉ là một bức ảnh chụp mặc áo ngực thôi mà, có gì lớn đâu

chứ. Cô cổ hủ như vậy sao không về nhà Thanh mà sống.”

“Đây không phải là chuyện có sống ở thời phong kiến hay không, cô tự ý chụp ảnh tôi là không đúng.” Du Thanh Quý trừng mắt nhìn Trang Phi Dương, con mắt mở to.

“Phi Dương, Thanh Quý không giống cậu. Cậu từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, hơn nữa còn từng làm người mẫu. Ai nha, không giống nhau mà.” Dương Hinh vẫn tiếp tục cố gắng hòa giải.

“Dương Hinh, bây giờ cậu đang nhiễm bệnh lớp trưởng đó à, chuyện gì cũng muốn quản đúng không?” nụ cười trên mặt Trang Phi Dương cũng không còn. Cô ta giờ giờ quần áo trong tay về phía Du Thanh Quý, rất tùy tiện nói: “Cô có chụp hay không đây? Không chụp thì tôi mặc đồ vào.”

Cô ta vừa nói vừa mặc quần áo, lqđ, mặc xong lại lấy điện thoại ra, mở album ảnh cười hơ hớ nhìn Du Thanh Quý nói: “Ài, vốn tôi chỉ cảm thấy cô mặc vậy nhìn đẹp mắt, bây giờ lại cảm thấy đáng người cũng được đó. Nhìn qua ngực cũng lớn nhĩ.”

Du Thanh Quý đuổi tay cướp điện thoại di động trong tay Trang Phi Dương.

“Cướp gì mà cướp.” Trang Phi Dương cười xoay người né tránh.

Trang Phi Dương lùi về phía sau mấy bước, vừa lùi lại vừa ấn điện thoại, sau đó gửi đi, gửi ảnh chụp của Du Thanh Quý cho người khác.

Cô ta mới vừa ấn gửi đi, thùng nước lau nhà bắn trong góc nhà cũng đổ lên đầu cô ta.

“Du Thanh Quý, cô điên à.” Trang Phi Dương thay đổi sắc mặt trong nháy mắt.

“Đưa di động cho tôi.”

Du Thanh Quý xông lên, Trang Phi Dương chửi bới một câu sau đó đẩy Du Thanh Quý ra. Rất nhanh hai người đã lao vào đánh nhau.

“Thanh Quý, Phi Dương.” Dương Hinh ngạc nhiên chớp chớp mắt, vội vàng chạy đến can ngăn.

.....

Phòng cứu thương.

Lâm Tiểu Ngộ cầm còn i-ốt sát trùng vết thương chỗ khuỷu tay cho Du Thanh Quý. Cô nhìn những vết thương của Du Thanh Quý, nhỏ giọng nói: “Sao cậu lại đánh nhau với cô ấy chứ. Trước kia Phi Dương từng tham gia đội bóng rổ, sao cậu có thể đánh thắng được cô ấy chứ....”

Đúng là Du Thanh Quý thua.

Cô nhỏ nhắn xin xắn hơn Trang Phi Dương, thể lực cũng không bằng cô ta, hơn nữa từ trước đến giờ cô chưa từng đánh lộn. Một bàn tay cô đánh xuống cũng chỉ đánh vào xương của Trang Phi Dương. Trang Phi Dương không đau, nhưng cô đau. Cuối cùng, Trang Phi Dương trù bị đội nước bắn, hơn nữa có chút chát vật bên ngoài, trên người cũng không bị thương gì. Nhìn lại Du Thanh Quý, khuỷu tay, bắp đùi sưng đỏ, đầu gối rách da, mu bàn tay và mặt đều bị Trang Phi Dương cào qua.

“Đánh không thắng cũng muốn đánh.” Du Thanh Quý sưng mặt.

Lâm Tiểu Ngộ nhẹ nhàng dán băng cá nhân lên mặt Du Thanh Quý, cô thờ dãi, đau lòng nói: “May mà vết thương này nông, sẽ không để lại sẹo.”

Dương Hinh và Trang Phi Dương đi ra từ phòng bên cạnh, còn cả chủ nhiệm lớp cũng đi cùng.

“Cùng thầy về văn phòng.” Gương mặt của chủ nhiệm lớp cũng đen lại.

....

Dương Hinh đứng ngoài quan sát cũng đi theo Du Thanh Quý và Trang Phi Dương đến văn phòng, Lâm Tiểu Ngộ về phòng học trước.

“Đánh nhau. Hai em đều là học sinh giỏi của lớp ta. Cứ làm chuyện dẫn đầu như vậy sao?” Chủ nhiệm lớp vỗ mạnh lên bàn.

Bây giờ là trong tiết học, đa số giáo viên đang lên lớp, nhưng vẫn còn mấy giáo viên và vài học sinh trong phòng.

Rất nhiều giáo viên của Lục Trung biết Trang Phi Dương và Du Thanh Quý. Trước kia Trang Phi Dương luôn là một trong những học sinh giỏi của trường, mà Du Thanh Quý vừa chuyển đến thì qua mấy cuộc thi cũng luôn được max điểm, vậy nên rất nhiều giáo viên biết cô.

“Dương Hinh, em nói xem là chuyện gì?” chủ nhiệm lớp hỏi Dương Hinh.

Dương Hinh do dự một chút, nói: “Lúc Thanh Quý đang thay đồ, Phi Dương cảm thấy Thanh Quý mặc áo ngực đẹp mắt nên tiện tay chụp một tấm ảnh. Thanh Quý muốn Phi Dương xóa nó đi, Phi Dương lại cảm thấy là không sao cả, nói xóa sau, sau đó đi ra ngoài. Thanh Quý ngăn không cho Phi Dương đi, sau đó là đánh nhau.”

Chủ nhiệm lớp nhú mày, ông nhìn Du Thanh Quý, lại nhìn Trang Phi Dương. Nói thật, ông rất thích nghe giọng nói của Du Thanh Quý, cũng rất thích Trang Phi Dương sáng sủa.

Có phải có gì đó hiểu lầm không?

“Ai ra tay trước?” chủ nhiệm lớp hỏi.

“Là em.” Du Thanh Quý lớn tiếng trả lời.

Chủ nhiệm lớp do dự một chút, nói: “Đều gọi phụ huynh đến đây, có phụ huynh đến rồi nói sau.”

“Ba mẹ em ở nước ngoài.” Trang Phi Dương nói.

Du Thanh Quý nhú chặt lông mày, ba cô không ở thành phố Nam Thanh, mà mẹ cô.....

Gần đây mẹ luôn gấp khó khăn, mẹ đang sắp xếp mở một cửa hàng hoa, đang trong thời gian sửa chữa, ngày hôm qua trèo lên thang kiểm tra bóng đèn còn bị đứt tay. Du Thanh Quý không muốn mẹ cô phải quan tâm đến vấn đề này.

“Ba em ở vùng khác, hiện tại không đến được.” Du Thanh Quý chỉ có thể nói vậy.

Chủ nhiệm lớp lại vỗ bàn, tức giận dùng dưng nói: “Phụ huynh bận rộn gấp rút, không có thời gian quản các em đúng không? Hiện tại gọi điện ngay cho tôi. Bây giờ không đến được thì cuối tuần đến.”

Trang Phi Dương không tình nguyện lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng ấn một dãy số quen thuộc. Sau tiếng chuông dài, điện thoại mới được thông.

“Mẹ Thòi, con là Phi Dương...” Trang Phi Dương đi đến một góc trong văn phòng nói chuyện.

Dương Hinh biết rõ lúc đi học Du Thanh Quý không mang theo điện thoại, liền đưa điện thoại của mình cho cô, hỏi: “Gọi điện cho ba mẹ của cậu được không?”

Du Thanh Quý nhận điện thoại, do dự một lúc lâu không biết nên gọi ai, cuối cùng vẫn gọi cho mẹ cô. Điện thoại thông, lập tức truyền đến âm thanh ồn ào sửa chữa. Du Thanh Quý lớn tiếng gọi mẹ đến lần thứ hai thì bên kia mới yên tĩnh lại.

Mẽ Doanh Tinh cầm điện thoại đi ra chỗ khác, thờ dốt một cái, hỏi: “Tiểu Quý sao con? Có chuyện gì vậy?”

“Mẹ...” Vành mắt Du Thanh Quý có chút hồng. “Thầy giáo con mời phụ huynh...”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Editor: Voicoi08

Gần đây Thòi Diệu liên tục thức suốt đêm để đuổi bản thảo, ban ngày còn phải đến trường, thật sự có chút ‘ăn không tiêu’, vậy nên gần đây khi đến lớp cậu luôn nằm sấp trên bàn học ngủ. Buổi trưa hôm nay, ngay cả cơm cậu cũng chưa ăn đã làm tổ trên ghế sofa trong phòng vẽ tranh đánh một giấc.

Ngủ đến nỗi đầu phình to ra.

Di động vang lên, cậu cũng lười phải nhìn, cậu tiếp tục lật người ngủ tiếp.

Lâm Tiểu Ngộ nhìn hết một giờ học, sau giờ học nhanh chóng thở hổn hển chạy đến, cô đẩy cửa phòng vẽ tranh thì không mở được, Thòi Diệu sợ người khác làm âm ỉ khiến cậu không ngủ được nên đã khóa cửa rồi. Lâm Tiểu Ngộ dùng sức đập cửa: “Cậu nhỏ, cậu nhỏ, cậu nhỏ.”

Thòi Diệu không nhận được thở dài một tiếng.

“Đến đây. . .” cậu cào cào mái tóc, lúc đứng dậy thuận tay cầm luôn điện thoại di động lên, đèn xanh báo hiệu trên điện thoại của cậu đang báo hiệu không ngừng.

Cậu vừa mở điện thoại đọc tin nhắn, vừa đi ra ngoài mở cửa.

Lúc cậu nhìn thấy ảnh chụp của Du Thanh Quý, bước chân nhanh chóng dừng lại.

Trang Phi Dương không chỉ gửi ảnh chụp cho cậu mà còn kèm theo một câu nói: “Yên lặng, không nói. Mặc ít đồ, mình giúp cậu kiểm hàng trước, chắc cũng đạt đến trình độ nào đó đi.”

Cửa phòng vẽ tranh ‘rầm’ một tiếng bị dùng lực kéo ra.

“Cậu nhỏ. . .”

“Bây giờ Du Thanh Quý và Trang Phi Dương đang ở đâu?”

“Ở trên văn phòng của trường. Thầy giáo đang bắt phải liên lạc với phụ huynh. . .”

Thời Diệu lướt qua Lâm Tiểu Ngộ, nhanh chóng đi xuống lầu.

Lâm Tiểu Ngộ có chút ngờ ngác giật mình, cô nhìn theo bóng lưng Thời Diệu mà không hiểu gì, trong lòng nhin không được nghi ngờ, sao cậu nhỏ lại biết Du Thanh Quý và Trang Phi Dương đánh nhau vậy?

. . .

Thời Diệu dùng ba bước thành hai bước chạy xuống lầu, di động lại vang lên.

“Mẹ.”

“A Diệu, Phi Dương vừa gọi điện cho mẹ, nó nói nó và bạn học có chút mâu thuẫn, bây giờ thầy giáo đang mời phụ huynh, nó lại không tìm được ba nó, cho nên. . .”

“Chuyện này mẹ để con giải quyết.” Thời Diệu trực tiếp ngắt lời bà. . .

“Cuối cùng là xảy ra chuyện gì vậy? Con. . .”

“Con nói là để con giải quyết.” Thời Diệu lạnh giọng nói xong nhanh chóng cúp điện thoại.

Mẹ Thời ở bên kia nhìn điện thoại đột nhiên bị cắt đứt, bà liên tục alo vài tiếng. Bà tức giận ném điện thoại di động sang một bên, một lát sau, bà lại nhặt điện thoại di động lên đặt về máy bay về nước.

Khi Thời Diệu đến lầu ba, cậu vòng đi đến văn phòng, lúc đi qua cửa phòng học lớp bảy, cậu có nghe thấy mấy bạn học nữ nói chuyện nhắc đến Du Thanh Quý.

Thời Diệu thả chậm bước chân.

“Nghe nói Du Thanh Quý và Trang Phi Dương đánh nhau hả? Lại còn là Du Thanh Quý ra tay trước, Du Thanh Quý nhìn qua thì mềm mại yếu ớt, không ngờ lại như thế.”

“A.” Diệp Lê Học cười lạnh một tiếng, “Du Thanh Quý vốn cũng không phải thứ tốt đẹp gì. Hôm nay mình còn thấy Lục Vũ Toàn đang mắng cô ta.”

“Lục Vũ Toàn? Hai người không phải là bạn tốt sao? A, mình biết rồi. Bởi vì Thời Diệu đúng không? Chắc chắn, Du Thanh Quý cũng thật là, bạn trai mà bạn tốt thích mà cũng dính vào.”

“Lê Học, Lục Vũ Toàn mắng Du Thanh Quý, chắc cậu rất vui về đúng không?”

“Xi.” Diệp Lê Học hất hàm, “Sức chiến đấu của cái đồ Lục Vũ Toàn kia quá yếu, mình đứng xem một lúc lâu mà cô ta cũng không mắng được cái gì, chỉ hời hợt mà thôi. Cuối cùng mình vẫn không thể nhìn được, chặn cái đồ kĩ nữ Du Thanh Quý kia lại, mắng cho một trận đến chết. Thật sung sướng.”

Diệp Lê Học nhanh chóng nói tiếp: “Vì sao bây giờ Du Thanh Quý và Trang Phi Dương lại đánh nhau? Còn không phải vì Thời Diệu sao? Cái đồ Trang Phi Dương kia cũng không phải thứ tốt lành gì. . .”

. . .

Trong văn phòng.

Du Thanh Quý cúi đầu nhìn ngón chân của mình.

Du Thanh Quý có chút lo lắng mẹ cô sẽ tức giận,d/đ/l/q/d, sẽ khó chịu. Tính tình mẹ cô luôn rất yếu đuối, trước kia lúc mối quan hệ giữa ba mẹ còn tốt, ngay cả xem phim truyền hình mẹ cô cũng khóc sụt sùi, sau khi mối quan hệ của ba mẹ cô trở nên căng thẳng, cả người mẹ cô cũng trở nên miễn cảm yếu ớt hơn.

Chuyện này Du Thanh Quý cũng không muốn nhường nhịn một chút nào, cùng lắm thì chuyển trường, tạm nghỉ học, cô tuyệt đối không nhường nhịn loại chuyện như vậy.

Nhưng Du Thanh Quý rất lo lắng sau khi mẹ đến đây sẽ nhường nhịn. Vừa rồi cô gọi điện thoại cho mẹ, cô cũng chỉ nói cho mẹ một cách đơn giản nhất, lúc đó Du Thanh Quý cũng không nghe ra được giọng của mẹ trong điện thoại. . . .

Nhà Du Thanh Quý cách trường Lục Trung không xa, cửa hàng của Mẹ Doanh Tinh cũng không xa trường học. Không đến nửa tiếng đồng hồ Mẹ Doanh Tinh đã chạy đến trường học.

“Xin chào thầy giáo, tôi là mẹ Du Thanh Quý.” Tay phải của Mẹ Doanh Tinh đang bó thạch cao, chỉ có thể vươn tay trái ra bắt tay với thầy giáo.

“Chào phụ huynh, hiện tại hai đứa nhỏ này đánh nhau. Tôi muốn mời cha mẹ hai bên cùng đến xử lý, nhưng phụ huynh của Trang Phi Dương lại ở nước ngoài, hôm nay không thể đến được.”

Mẹ Doanh Tinh nhìn về phía Trang Phi Dương.

Trang Phi Dương thoải mái cười rộ lên, cúi người chào: “Cháu chào dì.”

“Mẹ. . .” Du Thanh Quý đi đến bên cạnh mẹ cô, dè dặt cẩn thận quan sát vẻ mặt của mẹ.

Mẹ Doanh Tinh nhìn thoáng qua Du Thanh Quý chật vật, bà hơi nhú mồm, nhìn về phía chủ nhiệm lớp nói: “Tôi đã biết hết sự việc. Hiện tại tôi muốn bạn học sinh này lập tức xóa bỏ ảnh chụp trong điện thoại di động, hơn nữa còn phải xin lỗi con gái tôi. Đương nhiên, trường học của các vị cũng nên dựa vào nội quy để có hình phạt thích đáng với bạn học sinh này.”

Du Thanh Quý có chút kinh ngạc nhìn mẹ cô.

“Dì à, cháu cũng chỉ vui đùa cùng Du Thanh Quý mà thôi. Cô ta cũng không cời sạch, cũng không phải là . . . Trời ơi, à, ôi. Hơn nữa dựa theo nội quy trường học mà nói, Du Thanh Quý cũng đánh nhau, vậy nên cô ta cũng phải nhận hình phạt.”

“Đây là hai chuyện khác nhau. Thứ nhất, cháu xúc phạm con gái tôi thì phải nhận trừng phạt và xin lỗi, thứ hai, Tiểu Quý nhà tôi đánh nhau thì cũng chấp nhận mức xử phạt của nhà trường.”

“Đúng rồi.” Mẹ Doanh Tinh lại nói thêm một câu, “Tôi không chỉ yêu cầu bạn đến phòng truyền thanh của trường xin lỗi con gái tôi, mà tôi còn muốn ba mẹ cháu cũng phải xin lỗi. Về phần bồi thường tiền, nhìn cả người cháu cũng bần thiêu dơ dáy, vậy nên chúng tôi không cần.”

Trang Phi Dương tròn trĩnh hai mắt, cười như không cười nói: “Dì à, dì đang bắt nạt người khác sao?”

“Cháu không đồng ý với phương pháp xử lý của tôi?” Mẹ Doanh Tinh hỏi.

“Đương nhiên cháu không đồng ý. Cháu đã nói rồi, chẳng qua chỉ là đùa với cô ta mà thôi. Cho nên cháu không xin lỗi.” Nụ cười trên mặt Trang Phi Dương cũng thu lại, cô ta trở nên nghiêm túc hơn nhiều.

Mẹ Doanh Tinh trực tiếp đi đến, nhanh chóng giật rách áo của Trang Phi Dương. Hôm nay Trang Phi Dương chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đóng cúc, Mẹ Doanh Tinh giật một cái, các nút đều đứt rời. Tay Mẹ Doanh Tinh vẫn kéo không ngừng, áo sơ mi trên người Trang Phi Dương nhanh chóng bị giật xuống, trên người cô ta chỉ còn lại một chiếc áo ngực.

“Nghe nói bạn học Trang Phi Dương sống ở nước ngoài từ nhỏ, rất cời mở. Vậy thì từ hôm nay bạn học này có thể ở trần đến trường rồi, không cần phải mặc quần áo nữa.” Mẹ Doanh Tinh nhanh chóng ném áo sơ mi của cô ta ra cửa sổ. “Bạn học Trang có hài lòng với cách xử lý như vậy không?”

“Mẹ Thanh Quý, chị bớt giận đã.” Chủ nhiệm lớp vội vàng ngăn cản.

Hiện tại là giữa giờ ra chơi, trong văn phòng có rất nhiều giáo viên và học sinh. Thấy vậy các giáo viên đều nhanh chóng vây lại, có người nhanh chân đi tìm hiệu trưởng.

Mỗi lớp đều có học sinh đại diện ôm vở bài tập lên văn phòng, nhìn thấy cảnh này, có người trực tiếp là rơi hết vở bài tập xuống đất, cậu mở to hai mắt, nói: “Má ơi, đây cũng quá mạnh mẽ đi. . .”

“Dì, dì đừng bắt nạt người khác.” Ngực Trang Phi Dương phập phồng, vẻ mặt không để ý hoàn toàn biến mất.

“Không phải bạn luôn nói mình là người cời mở sao? Dì cũng chỉ vui đùa với bạn một chút thôi.” Mẹ Doanh Tinh nhìn gương mặt trắng bệch của Trang Phi Dương, bà nở nụ cười. “Bạn học Trang à, bạn đúng là người như họ.”

Trang Phi Dương buông cái tay đang ôm ngực ra, ưỡn ngực ngẩng đầu, tức giận đùng đùng trừng mắt nhìn Mẹ Doanh Tinh nói: “Dì bắt nạt tôi vì ba mẹ tôi không có ở đây sao? Ngại không sợ mang lại ảnh hưởng đến Du Thanh Quý sao, khiến cho sau này cô ta sẽ bị cô lập trong cái trường này sao?”

Mẹ Doanh Tinh nâng tay lên: “Ngừng lại, mặt dày mồm dạn tự xưng chỉ là vui đùa nên không sao, bây giờ lại chuyển sang uy hiếp người ta bị cô lập này? Vô dụng thôi, đáng về này của bạn hơn hai mươi năm trước đi thấy nhiều rồi. Không ngờ người tuổi trẻ bây giờ vẫn có đáng về như vậy, không tiến bộ.”

Lúc phó hiệu trưởng và hiệu trưởng cùng nhau tiến vào, dưới lầu cũng vang lên tiếng xe cảnh sát. Trong văn phòng, giáo viên và học sinh đều cùng nhau nhìn ra cửa sổ, cửa sổ của cửa phòng học cũng có rất nhiều cái đầu tò mò nhìn ra.

Hai nữ cảnh sát xuống xe cảnh sát, đang đi lên lầu.

“Ai báo cảnh sát vậy?” Phó hiệu trưởng kinh ngạc hỏi.

“Em, là em báo cảnh sát.” Du Thanh Quý lớn tiếng trả lời.

Cô nhìn Trang Phi Dương nói: “Cô không chỉ chụp ảnh của tôi, còn tự ý đem ảnh của tôi phát tán ra ngoài. Đây là xâm phạm quyền riêng tư của tôi. Cô không chịu xóa bỏ ảnh chụp của tôi, cũng không chịu giao điện thoại ra ngoài, tôi chỉ có thể báo cảnh sát, để cảnh sát vào xử lý chuyện này.”

Trang Phi Dương tức giận nở nụ cười: “Cô lại đi báo cảnh sát. Cô có bệnh không vậy hả?”

“Cô còn phát ảnh chụp của con gái tôi ra ngoài?” Mễ Doanh Tĩnh tức giận, nổi giận đùng đùng đi về phía Trang Phi Dương.

Mấy giáo viên thấy vậy vội vàng tiến lên ngăn cản.

“Phụ huynh, phụ huynh, có chuyện gì từ từ nói. Có chuyện gì từ từ nói.” Một thầy giáo và phó hiệu trưởng vội vàng tiến lên hòa giải.

Trang Phi Dương lùi về phía sau hai bước, ôm cánh tay, tức giận nói: “Đúng là gửi ra ngoài, chẳng qua chỉ gửi cho bạn trai của cô ta thôi. Căn bản không được tính là truyền bá mà.”

Mễ Doanh Tĩnh sừng sốt một chút, bà quay người lại nhìn Du Thanh Quý, hỏi: “Con yêu đương rồi sao?”

“Không có. Con không có.” Du Thanh Quý mạnh mẽ lắc đầu phủ nhận.

“Rầm” một tiếng vang rất lớn, cửa phòng bị đá mạnh ra.

Thời Diệu mang theo một gương mặt thối đi vào, nhanh chóng đi đến, đi thẳng đến chỗ Trang Phi Dương.

“Thời. . . .” Thấy Thời Diệu xông đến, Trang Phi Dương cầm chặt di động trong tay theo bản năng.

Thời Diệu cũng không nói gì, trực tiếp đoạt lấy điện thoại trong tay Trang Phi Dương, ném vào tường, trực tiếp vỡ nát. Cậu đi đến gần Trang Phi Dương chất vấn: “Cô còn gửi ảnh cho những ai nữa?”

Trang Phi Dương lập tức hoảng sợ, lúc Thời Diệu xông đến, cô căn bản không phản ứng kịp, đến khi điện thoại bị đập, cô mới hồi phục tinh thần.

“Này, khăn trương cái gì chứ, chỉ gửi cho cậu thôi.”

Trang Phi Dương nghiêng đầu nhìn Du Thanh Quý đang đứng bên cạnh, nói: “Thanh Quý, cậu cũng đừng khăn trương. Mình thật sự chỉ đùa với cậu một chút thôi, ảnh chụp cũng chỉ gửi cho bạn trai cậu mà thôi. Dù sao cũng không phải bạn trai cậu chưa từng thấy, ài, ôi.”

“Cô. . .” Du Thanh Quý còn chưa nói xong, cô chỉ thấy Thời Diệu đang đứng hùng hăng giữ lườn Trang Phi Dương đột nhiên lại nhấc chân đá vào cái bàn phía sau Trang Phi Dương. Cả người Trang Phi Dương đều ngã về phía sau, cái lưng đập vào cái bàn, đau đến mức khiến cô ta nhúm mày.

“Thời Diệu, cậu đánh bạn gái, cậu còn là con trai không thể.” Trang Phi Dương nhẹn đau trườn mắt nhìn Thời Diệu.

“Thời Diệu, dừng tay.” Chủ nhiệm lớp vội vàng kéo Thời Diệu lại.

Không chỉ có giáo viên và học sinh trong phòng, học sinh ở các lớp cũng đã sớm nhận được tin tức, mọi người đều đứng trước cửa văn phòng nhìn vào xem náo nhiệt.

Mấy chủ nhiệm lớp đều ở đây, còn cả hiệu trưởng và phó hiệu trưởng, thậm chí cả cảnh sát, sao một người lại bạo lực hơn người kia thế.

“. . . Cậu là bạn trai của con gái tôi?” Mễ Doanh Tĩnh nhìn lên nhìn xuống đánh giá Thời Diệu mấy lần, cuối cùng ánh mắt bà dừng lại trên đầu Thời Diệu.

Thời Diệu nằm ngửa lâu trên ghế sofa, đầu tóc có chút lộn xộn.

Gương mặt Thời Diệu hơi cứng lại, động tác của cậu không được tự nhiên vuốt lại mái tóc của mình, khẽ ho một tiếng, nói: “Cháu chào dì. . . .”

“Mẹ, không phải, con không yêu sớm.” Du Thanh Quý vội vàng ôm cánh tay mẹ, dùng sức giải thích. Bọn họ sắp tức chết rồi. Đây là chuyện gì với chuyện gì vậy. Hiện giờ không chỉ có đánh nhau nữa, còn thêm tội danh yêu sớm nữa chứ.

Thời Diệu nhìn thoáng qua Du Thanh Quý, sau đó nhanh chóng thu hồi ánh mắt, bình tĩnh nói với Mễ Doanh Tĩnh: “Dì, cháu chỉ ngồi cùng bàn với con gái dì thôi, không phải bạn trai của cô ấy.”

Dưới ánh mắt nghi ngờ của Mễ Doanh Tĩnh, Thời Diệu im lặng một chút lại nói tiếp: “Tạm thời còn chưa phải.”

Chương 33

Editor: voicoi08

Hai nữ cảnh sát tiến lên quan sát điều tra, nhân viên nhà trường thấy vụ việc ngày càng nháo lớn, vội vàng đuổi tất cả học sinh đang đứng xem náo nhiệt về phòng học để chủ nhiệm lớp lên duy trì trật tự. Sau đó lại mời tất cả những người có liên quan đến một phòng họp không dùng để xử lí.

Đối với chuyện này, hai nữ cảnh sát thấy cũng không thể trách, bởi vì có người vẫn đang ở độ tuổi vị thành niên nên cho dù có phạm tội nặng hơn thì cũng chỉ xử lý một cách nhẹ nhàng. Xét thấy người dám hộ của Trang Phi Dương đều ở nước ngoài nên hai nữ cảnh sát cũng chỉ giáo dục cô ta bằng miệng. Cuối cùng là trường học ra mặt xử phạt, để cô ta đến phòng truyền thanh của trường xin lỗi. Đương nhiên ảnh chụp cũng phải tiêu hủy. Cảnh sát xóa bỏ ảnh chụp trong tay Thời Diệu, sau đó mới trả điện thoại về tay cậu.

Hôm nay là thứ sáu, sau khi cảnh sát đi, Mễ Doanh Tĩnh ở lại phòng làm việc nói chuyện với chủ nhiệm lớp của Du Thanh Quỳnh, bà đề Du Thanh Quỳnh về phòng học thu dọn đồ đạc về nhà sớm.

Du Thanh Quỳnh đi trong hành lang, nghe thấy tiếng Trang Phi Dương xin lỗi qua phòng truyền thanh của trường, nội dung xin lỗi viết rất tốt, lqđ, đáng tiếc giọng điệu mang theo sự lấy lệ, không phải thật lòng muốn xin lỗi.

Lúc Du Thanh Quỳnh đi qua từng phòng học, thỉnh thoảng có vài học sinh ngó ra nhìn cô.

Thời Diệu đi theo sau lưng Du Thanh Quỳnh.

Du Thanh Quỳnh vào phòng học, phòng học vốn đang âm ỉ bỗng chốc yên tĩnh lại, mỗi đôi mắt đều nhìn Du Thanh Quỳnh chăm chăm. Du Thanh Quỳnh không để ý đi về chỗ mình, cất từng đồ vật vào balo.

Thời Diệu đứng ở cửa phòng học, không đi vào. Đợi khi Du Thanh Quỳnh thu dọn đồ đạc xong đi ra, Thời Diệu lại đi theo cô.

Cuối cùng Du Thanh Quỳnh cũng dừng lại, xoay người nhìn Thời Diệu hỏi: “Sao cậu có thể nói như vậy với mẹ tôi chứ? Thôi.”

Cô xoay người đi xuống tầng, mới bước hai bậc thang lại dừng lại, quay đầu nhìn về phía Thời Diệu hỏi: “Thật sự đã xóa bỏ rồi sao?”

Thời Diệu bước vài bước đến trước mặt Du Thanh Quỳnh, sau đó nhét đi động của anh vào tay cô, nói: “Bây giờ cứ để tạm ở chỗ cậu đi.”

Du Thanh Quỳnh sững sờ, cô nhìn Thời Diệu bằng ánh mắt kì lạ.

“Tôi không cần.” Du Thanh Quỳnh còn cảm đi động Thời Diệu đã lui về phía sau hai bước, không nhận lại. Cậu nói: “Chờ khi nào cậu cảm thấy có thể trả về cho tôi thì trả về.”

Du Thanh Quỳnh nhìn điện thoại di động trong tay, trong thời gian ngắn không biết phải làm sao cho tốt.

“À, tôi cũng không rõ là chiếc điện thoại này có lưu ảnh không thùng rác không. Cậu tự kiểm tra album xem nó đã bị cảnh sát xóa hết chưa?” Thời Diệu lui về phía sau, cả cơ thể đều dựa vào bức tường màu trắng tuyết.

Du Thanh Quỳnh nhú mày nhìn Thời Diệu, sau đó dùng ngón tay trượt một cái lên màn hình.

Có khóa, là đặt mật khẩu khóa.

“YQK.” Thời Diệu nhìn Du Thanh Quỳnh cười.

Du Thanh Quỳnh hồn nhiên không hề phát hiện ra chuyện gì, cô nhập YQK vào máy, đi động mở khóa, làm lộ ảnh màn hình.

Du Thanh Quỳnh kinh ngạc nhìn ảnh của cô. Không phải là bức ảnh Trang Phi Dương chụp mà là ảnh Thời Diệu chụp.

---- Trong ánh sáng mờ mờ, cô cảm thấy nường lên cắn một miếng, híp mắt cười. Đôi mắt cong cong như có ánh sáng phát ra.

Du Thanh Quỳnh thông thả chớp mắt, mờ mịt nhìn Thời Diệu đứng đối diện: “Ảnh màn hình của cậu là ảnh chụp tôi?”

“Cuối cùng cậu cũng biết.”

Thời Diệu nở nụ cười bất đắc dĩ. Cậu phải nói rõ ràng như vậy thì cô mới biết được.....

Du Thanh Quý lại từ từ chớp mắt mấy cái.

Đột nhiên cô cũng hiểu ra rất nhiều chuyện.

“Chụp trộm hình của người khác là không đúng.” Du Thanh Quý nhìn thẳng vào mắt Thời Diệu, nghiêm túc nói.

Nụ cười trên môi Thời Diệu cứng lại, cậu ho nhẹ một tiếng nói: “Đúng vậy, là tôi làm sai. Rất xin lỗi.”

Thời Diệu nghiêm túc cúi người xin lỗi.

Du Thanh Quý nhìn Thời Diệu, do dự lúc lâu mới nói: “Không nên làm vậy, như này không tốt. Tôi không thích những chuyện lộn xộn linh tinh....”

“Chuyện lộn xộn linh tinh?” Thời Diệu quay đầu nhìn gương mặt nghiêm túc của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý chậm rãi nắm chặt di động trong tay, nhỏ giọng nói: “Yêu sớm là không đúng....”

Hóa ra yêu sớm là chuyện lộn xộn linh tinh. Qua mấy phút Thời Diệu mới cười nói: “Tôi nghe Tiểu Ngộ nói cậu muốn nuôi một con mèo? Vườn sau nhà tôi có rất nhiều mèo hoang, bây giờ muốn tìm người nhận nuôi chúng, cậu có muốn đến ôm một con về nuôi không?”

Du Thanh Quý bỗng nhiên nhớ tới khu vườn sau nhà Thời Diệu có đến hơn bảy mươi con mèo.

“Con mèo nhỏ màu trắng kia còn không?” Du Thanh Quý hỏi.

“Vẫn ở đó.”

Du Thanh Quý có chút do dự.

“Cậu cứ suy nghĩ từ từ, nếu muốn nuôi thì mai đến nhà tôi ôm về.” Thời Diệu nói giống như rất tùy ý.

“Tiểu Quý, về nhà thôi.” Mẹ Doanh Tinh đứng dưới tầng gọi lên.

“Vâng, con xuống ngay.” Du Thanh Quý chạy chậm xuống.

“Này.” Thời Diệu gọi cô lại: “Đêm nay cậu có thể thức đến qua mười hai giờ hãy ngủ được không?”

Du Thanh Quý không đáp lại, sao cô phải nghe lời cậu chứ.

Hừ.

.....

Tan học, từng học sinh ra khỏi phòng học. Trang Phi Dương cũng đi ra khỏi phòng làm việc của chủ nhiệm. Trên người cô ta đang khoác chiếc áo của thầy giáo, mặt không chút thay đổi đi về phía phòng học.

Thời Diệu nhìn thoáng qua cô ta chỉ cảm thấy chán ghét quay đầu đi.

Trên cửa kính hiện lên hình ảnh Diệp Lệ Học đang nhìn về phía này.

Khóe môi Thời Diệu hơi nhếch lên.

Đột nhiên cậu giữ chặt lấy cánh tay Trang Phi Dương vừa đi qua, kéo cô ta đi theo một hướng khác.

“Cậu làm gì thế hả?” Trang Phi Dương cau mày.

Thời Diệu cúi người cười nói: “Thử xem.”

“Thử cái gì?” Sự nghi ngờ của Trang Phi Dương không được giải đáp. Thời Diệu khom người, cô ta không thể không ngửa ra sau để tránh. Trên lưng chỗ ngang hông cô ta hiện có một khối bầm tím rất to, lúc cô ta hơi ngửa ra sau khe ngực phải vết thương, cô ta không thể không nắm chặt lấy áo Thời Diệu để đứng vững.

“không có gì.” Thời Diệu nhìn thoáng qua cửa kính sau lưng Trang Phi Dương, sau đó hài lòng đứng thẳng người dậy, xoay người đi về phía phòng học.

Để lại một mình Trang Phi Dương với vẻ mặt không thể giải thích được.

--- từ góc độ của Diệp Lệ Học nhìn xuống, giống như Thời Diệu và Trang Phi Dương đang ôm nhau.

Diệp Lệ Học chỉ tục một câu.

Thời Diệu sai bước lên tầng, đuổi theo chủ nhiệm lớp, nói: “Chủ nhiệm, có người tổ chức tan học đánh nhau đó.”

“Thật sao?” Về mặt chủ nhiệm hiện rõ sự kinh ngạc.

“Vâng ạ.” Thời Diệu đứng thẳng, hơi hơi nhún vai, sau đó lại quay người xuống lầu.

Thời Diệu đến cửa phòng lớp sáu, cậu đứng ở cửa sau, nói với một bạn học ngồi đối diện ở cửa sổ: “Làm phiền gọi hộ Lục Vũ Toàn ra ngoài với.”

Du Thanh Quý đi theo mẹ về nhà, cô cúi đầu, tâm sự nặng nề. Cô nghĩ rằng mẹ cô sẽ hỏi chuyện gì đang xảy ra, nhưng không ngờ mẹ cô không nói lời nào, không hỏi bất cứ chuyện gì. Trên đường đi mẹ còn nhận được hai cuộc điện thoại của nhân viên sửa chữa.

Mẽ Doanh Tinh đưa Du Thanh Quý vào một cửa hàng cháo, mua một phần cháo hạt ý dĩ nấu với táo đỏ, lại đi siêu thị gần đó mua hai túi táo đỏ nhuyễn sền sệt, bà đưa đồ cho Du Thanh Quý, nói: “Về nhà để bà ngoại nấu cho con một bát canh gừng, sau đó nằm lên giường ngủ đi. Mẹ không về với con được, hiện tại mẹ phải đến cửa hàng xem công việc sửa chữa đến đâu rồi.”

“A....” Du Thanh Quý nhận đồ trong tay mẹ, “Mẹ... Mẹ không muốn hỏi con chuyện gì sao?”

“Hỏi cái gì? Không phải chỉ là ghen tị với con vì một đứa con trai thôi sao?” Mẽ Doanh Tinh nhìn đồng hồ, “A, lần sau gặp chuyện như vậy thì đừng đánh nhau, con đánh không thắng đâu. Có thể gọi điện thoại cho mẹ, hoặc là... Có thể tìm cậu con trai hôm nay đến giúp con.”

“Mẹ.” Du Thanh Quý nhú mày. “Thật sự con không nói chuyện yêu đương.”

“Mẹ biết rồi.” Mẽ Doanh Tinh vỗ vỗ vai cô. “Mẹ đi nhé, nếu bụng quá khó chịu thì gọi điện cho mẹ.”

“Mẹ....”

Du Thanh Quý nhìn mẹ cô nhanh chóng đi qua đường cái, đi vào trong biển người rồi biến mất không thấy. Cô cúi đầu vỗ vỗ cái túi nhỏ trong túi sách, trong đó là di động của Thời Diệu.

Cô cũng không hiểu sao cô lại đem điện thoại di động của mẹ về. Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, lúc xử lý chuyện của Trang Phi Dương thì Du Thanh Quý rất tỉnh táo. Nhưng về sau khi Thời Diệu nói câu ‘Tạm thời không phải’ kia, cả ảnh chụp của cô trên màn hình của cậu....

Nghĩ đến màn hình di động của Thời Diệu, Du Thanh Quý lại lấy di động ra. Nhập YQK giải mã....

YQK?

Màn hình điện thoại xuất hiện ảnh chụp, Du Thanh Quý lại sững sờ đứng ở đó nghĩ tới YQK....

.....

Cả ngày lẫn qua lẫn lại, Du Thanh Quý về đến nhà lại cảm thấy đau bụng. Cô uống cháo, lại uống một bát canh gừng bà ngoại nấu, sau đó lên giường chầm chần ngủ.

Cô ngủ một mạch đến khi trời tối, bà ngoại thấy cô ngủ ngon cũng không dám gọi cô dậy ăn cơm tối.

Lúc Du Thanh Quý mơ mơ màng màng tỉnh ngủ, sờ sờ di động, mới phát hiện đang là mười hai giờ đêm.

Du Thanh Quý dụi dụi mắt ngồi dậy.

Đột nhiên Du Thanh Quý nhớ đến Thời Diệu bảo cô đợi qua mười hai giờ đêm hãy ngủ. Vì sao chứ? Quả thực là không giải thích được.

Du Thanh Quý lấy điện thoại di động ra, theo thói quen cô lại lên weibo. Không biết vào ngày đặc biệt này Đại đại nhà cô có đăng bài gì không đây.

Thật sự có.

Bài đăng đúng lúc nửa đêm 0 giờ.

Hắc Diệu: Sinh nhật vui vẻ, thiếu nữ bạc hà của tôi.

Phía dưới là chín tác phẩm.

Hắc Diệu muốn công bố tác phẩm rồi à? Vẫn là thiếu nữ bạc hà sao? Lại còn là chín bức.

Du Thanh Quý lập tức tỉnh táo.

Bức tranh thứ nhất: Thiếu nữ bạc hà ngã trên bậc cầu thang, đồ trong túi sách rơi đầy đất, một con thỏ lông lá xù xì đang nằm úp xấp, hai lỗ tai thỏ cũng

rũ xuống. Thiếu nữ ngẩng đầu lên, mang theo ý trách móc nhũn nhặn.

Bức tranh thứ hai: Ánh chiều tà tràn ngập trên sân thể dục, cô gái buộc tóc đuôi ngựa cao cao chạy ở cuối cùng. Ánh nắng chiếu khiến chiếc bóng của cô kéo dài thật dài.

Bức tranh thứ ba: Cô gái mặc bộ váy múa bale đứng giữa sân khấu, hơi hơi nghiêng đầu, nghiêm túc kéo đàn Vi-ô-lông. Rõ ràng chỉ là một bức tranh, nhưng khóe miệng hơi nhếch lên tạo thành nụ cười của thiếu nữ khiến người ta say lòng.

Bức tranh thứ tư: trong rạp chiếu phim mờ tối, màn hình to phát ra ánh sáng dịu dàng. Thiếu nữ vừa ôm một hộp Popcorn ăn, vừa tập chung nhìn màn hình.

Bức tranh thứ năm: Đó là một vườn hoa và cây cảnh xum xuê, trên tường là cây xanh đang nở hoa khoe sắc. Rất nhiều con mèo nhỏ vây quanh thiếu nữ, thiếu nữ quay đầu lại, ngạc nhiên chỉ về phía trước. Trong mắt cô có một con mèo nhỏ màu trắng.

Bức tranh thứ sáu: Là thời gian giải lao giữa hai giờ học, trong lớp học sinh đang vui đùa ầm ĩ. Thiếu nữ ngồi ở bàn đầu tiên, yên lặng viết chữ. Mái tóc dài xoắn xinh đẹp rũ xuống mặt cô, ngay cả đường cong cũng rất đẹp mắt.

Bức tranh thứ bảy: Thiếu nữ bạc hà tức giận, hai má và hai mắt của cô như đang phập phồng.

Bức tranh thứ tám: trong màn đêm sâu sắc, rất nhiều ánh sao nhấp nháy. Thiếu nữ ngẩng đầu, khóe môi nhếch lên thành nụ cười nhìn bầu trời đầy sao. Gió thổi bay làn váy dài màu bạc hà của cô.

Bức tranh thứ chín: Vẫn là bầu trời đêm đầy sao đẹp đẽ như vậy, thiếu nữ nghiêng người ngồi trên tảng đá lớn. Cô nghiêng đầu, xung quanh cô có rất nhiều đom đóm bay quanh. Bất kể là ngôi sao trên trời, hay đom đóm đang nhấp nháy ra ánh sáng cũng không sáng ngời bằng đôi mắt của cô.

Du Thanh Quý nhanh chóng phóng đại hình ảnh, đầu ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt ve mặt thiếu nữ bạc hà, đây là vẽ cô.

“Thời Diệu...”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

Du Thanh Quý để điện thoại di động xuống, nằm ngửa trên giường, kinh ngạc nhìn lên trần nhà.

“Làm một em gái mê muội đúng cách, đương nhiên tôi mãi mãi chỉ có một nam thần là Hắc Diệu!”

“Nam thần nhà tôi là kiểu người cao ngạo lạnh lùng yêu thích nghệ thuật mà!”

“Tôi không so đo những chuyện mà cậu làm trước kia, nhưng cậu phải xin lỗi Hắc Diệu nhà tôi, nhất định phải nói lời xin lỗi!”

“Bởi vì Hắc Diệu Đại Đại sẽ xem Weibo của tôi, nên tôi mới phải vất óc suy tính đến chuyện đăng hình ảnh, để người ấy thấy, để người ấy khen tôi...”

“Đại đại, ngủ ngon!”

“Nam thần QAQ, chào anh, lâu rồi anh không cập nhật Weibo đó...”

“Nam thần nhà tôi không online Weibo một ngày rồi, nhớ anh ấy quá!”

“Hắc Diệu Đại Đại, em yêu anh!”

“...”

Du Thanh Quý từ từ vươn tay lên che mặt của mình lại. Trên mặt nóng hừng hực...

“Thật mất thể diện mà...” Trong ban đêm yên tĩnh vang lên giọng nói nức nở của ai đó.

...

Du Thanh Quý không thể ngủ được, cho đến khi trời sáng thì bà ngoại gọi cô xuống nhà ăn cơm.

Hôm nay là sinh nhật của cô.

“Tiểu Quý, bụng còn đau không? Hôm qua có ngủ được không thế? Tại sao nhìn ỉu xiu buồn bã như vậy?” Lúc ăn sáng, Mẹ Doanh Tĩnh sờ lên trán Du Thanh Quý.

“Đã hết đau rồi, có thể là do hôm qua ngủ nhiều quá ạ.” Du Thanh Quý cười cười, cúi đầu ăn mì Trường Thọ.

“Đúng rồi...” Du Thanh Quý để đũa xuống, “Mẹ, bà ngoại, con muốn nuôi một con mèo con.”

“Muốn nuôi mèo sao?” Bà ngoại nhíu mày, “Vậy cháu không được nuôi nữa chừng rồi bỏ mặc nó đó.”

Du Thanh Quý gạt đầu, “Cháu sẽ chăm thật kỹ!”

“Được rồi.” Mẹ Doanh Tĩnh ăn xong đứng lên, “Mẹ sắp đi ra ngoài, buổi tối trở về thì sẽ mua cho con một con. Muốn mèo gì nào?”

Du Thanh Quý vội vàng giải thích: “Không cần đâu ạ! Một bạn học trong lớp con có nuôi rất nhiều mèo lang thang, hiện tại nhiều quá nên muốn tìm người nhận nuôi mấy con mèo nhỏ đó. Con muốn ôm một con về.”

“Mèo lang thang sao?” Bà ngoại nhìn không vui lắm.

“Bà ngoại là tốt nhất, bà ngoại...” Du Thanh Quý kéo tay của bà ngoại, nhõng nhẽo làm nũng.

“Được rồi được rồi, giống hệt mẹ cháu khi còn bé, lằng nhằng dây dưa làm người ta không chịu được mà! Nhưng nói rồi đó, tự mình nuôi đi, đừng có nuôi nửa chừng rồi ném cho bà giống như mẹ cháu lúc còn bé!”

“Tuân lệnh!” Du Thanh Quý lập tức cười vui vẻ.

Mẹ Doanh Tĩnh đang đổi giày thì quay đầu lại hỏi: “Bạn học nào vậy? Là nam sinh lần trước sao?”

Du Thanh Quý sùng sốt, lời nói đến khóe môi lại vội kéo về, đổi thành: “Không phải ạ! Con tới nhà một bạn học nữ để ôm mèo về! Bạn ấy tên là Lâm Tiểu Ngộ!”

Mẹ Doanh Tĩnh “ồ” một tiếng, khom lưng mang giày.

Du Thanh Quý lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm.

Mẹ vừa mới đi thì Du Thanh Quý rửa chén giúp bà, bỗng nhiên chuông cửa vang lên.

“Cháu đi mở cửa!” Du Thanh Quý lau tay rồi chạy ra, một nhân viên chuyển phát nhanh đứng ở trước cửa nhà. Phía sau anh ta là ba chiếc hộp rất lớn.

“Cái gì vậy?” Bà ngoại đi ra khỏi phòng bếp giúp Du Thanh Quý mang mấy chiếc hộp kia vào.

Du Thanh Quý cầm dao nhỏ cắt băng keo rồi mở hộp lớn ra.

Là giấy băng dán.

Toàn bộ đều là giấy băng dán, băng dán Hắc Diệu vẽ rồi in ra.

Rất cuộc cũng gửi mấy cuộn băng dán tới rồi, đúng vào ngày sinh nhật của cô. Du Thanh Quý ngồi xổm xuống, cẩn thận chạm vào mấy băng dán ở trong hộp.

...

Du Thanh Quý lưỡng lự đứng bên ngoài nhà của Thời Diệu hồi lâu, cũng không dám nhả vào chiếc chuông cửa.

Cô cúi đầu, nắm điện thoại ở trong tay – là điện thoại của Thời Diệu.

Hay là thôi đi...

Du Thanh Quý xoay người rồi đi, nhưng đi được hai bước thì lại dừng lại, cô lắc lắc đầu, sau đó ưỡn ngực. Cô chỉ tới để ôm mèo nhỏ đi thôi mà. Những con mèo không có ai nhận nuôi rất đáng thương. Nếu như những con mèo khác đều có người nhận nuôi mà mèo trắng nhỏ như tuyết kia không có ai cần thì càng đáng thương! Hơn nữa cô còn có thể thừa dịp này trả điện thoại lại cho Thời Diệu...

Tìm bừa một lý do mà mình cho rằng hợp lý, Du Thanh Quý đứng trước cửa nhà Thòi Diệu một lần nữa, đưa tay lên chuẩn bị nhấn vào chuông cửa. Ngay lúc đầu ngón tay chạm vào chiếc chuông thì cô lại ngập ngừng. Trước mắt thoáng hiện lên hình bóng của Thòi Diệu – cậu ta cười nói: “Rốt cuộc cậu cũng biết rồi.”

Du Thanh Quý nhú mày lại thật chặt.

Cười cái gì mà cười chứ!

Cô thu tay lại, lui về phía sau hai bước.

Bỗng nhiên cửa được mở ra, Lâm Tiểu Ngộ kinh ngạc nhìn Du Thanh Quý: “Thanh Quý, rốt cuộc cậu cũng tới rồi.”

“Cậu, làm sao cậu biết là mình sẽ tới?” Du Thanh Quý lặng lẽ nhét điện thoại của Thòi Diệu vào trong túi sách.

“Cậu nhỏ nói hôm nay cậu sẽ tới ôm mèo đi.” Lâm Tiểu Ngộ nắm lấy cổ tay của Du Thanh Quý, kéo cô vào trong nhà.

Vào nhà, Du Thanh Quý len lén đưa mắt nhìn chung quanh, khi không thấy Thòi Diệu thì mới nhẹ nhàng thở phào. Cô nói: “Đúng rồi, nhà mình có chút việc nên ôm mèo xong sẽ đi ngay. Có phải nó ở vườn hoa sau nhà không? Mình tới đó ôm nó rồi về!”

“Ồi này, ô, này!” Lâm Tiểu Ngộ ngăn cô lại, “Cậu nhỏ nói cậu thích con mèo nhỏ xíu kia đúng không? Nó không có ở sau nhà đâu, mấy ngày nay nó ở trong phòng cậu nhỏ đó.”

“A...” Du Thanh Quý cười khan hai tiếng, “Chuyện này... mình đi không tiện lắm, cậu ôm nó xuống giùm mình được không vậy?”

“Không có gì là không tiện cả, sáng sớm cậu nhỏ đã đi về tranh rồi, hiện tại không có ở trong phòng đâu.” Lâm Tiểu Ngộ kéo Du Thanh Quý lên lầu.

Lúc này Du Thanh Quý mới yên tâm đi theo Lâm Tiểu Ngộ.

Lâm Tiểu Ngộ đi thẳng vào phòng của Thòi Diệu, Du Thanh Quý vẫn đứng ở cửa không vào theo. Cô lặng lẽ quan sát gian phòng của cậu. Ấn tượng đầu tiên chính là một màu trắng xóa, tất cả đồ đạc trong phòng cậu ta đều có màu trắng.

“Ồ đây nè.” Lâm Tiểu Ngộ mở tấm chăn màu trắng ra, thử thăm dò bằng cách vờ tay lại gần con mèo nhỏ.

Cậu ấy hơi sợ mèo.

“Meo meo!” Bỗng nhiên mèo nhỏ mở mắt, nhanh chóng nhảy xuống giường rồi chạy ra ngoài cửa.

“Đừng chạy mà!” Lâm Tiểu Ngộ vội đuổi theo nó.

Mèo nhỏ chạy trốn quá nhanh, Du Thanh Quý đứng ở cửa cũng chẳng phản ứng kịp.

Hai cô gái cùng nhau đuổi theo mèo con, mãi cho tới lúc đuổi tới phòng vẽ tranh của Thòi Diệu.

Du Thanh Quý đứng ở cửa phòng vẽ, ngẩng đầu nhìn Thòi Diệu. Cậu ta ngồi trên một chiếc ghế nhỏ gần cửa sổ sát đất, trước người là một chiếc máy tính được đặt trên bàn tròn, cậu ta đang vẽ tranh. Thòi Diệu mang cặp kính mà cô chưa bao giờ thấy qua, chẳng có nụ cười nào xuất hiện trên mặt, cậu ấy mim chặt môi, chăm chú nhìn màn hình. Thái độ lười biếng mất hết, xa lạ giống như là một người khác.

Không, cậu ta không phải Thòi Diệu, đó là Hắc Diệu.

Hàng mi cong dày như cánh bướm của Du Thanh Quý khẽ run lên.

Lâm Tiểu Ngộ đi về phía trước vài bước, nhưng sau đó thì thu chân lại, ghé sát bên tai Du Thanh Quý nói nhỏ: “Lúc cậu nhỏ vẽ tranh thì không cho người khác quấy rầy, nếu không sẽ trở nên rất hung ác!”

Thòi Diệu nâng mắt nhìn hai nữ sinh đứng ở cửa, sau đó bình thản thu hồi ánh mắt, nói: “Tiểu Ngộ, chẳng phải bảo cháu ra ngoài gửi đồ sao?”

“À... Cháu đi ngay đây...”

Lâm Tiểu Ngộ nói với Du Thanh Quý: “Mình đi gửi đồ giùm cho cậu nhỏ, sẽ trở lại nhanh thôi. Cậu đừng đi vội nhé.”

“Được.” Du Thanh Quý đồng ý.

Lâm Tiểu Ngộ chạy xuống cầu thang, cho đến khi dưới lầu vang lên âm thanh đóng cửa của cô ấy thì Du Thanh Quý vẫn còn lúng túng đứng ở cửa như cũ.

Thòi Diệu liếc mắt nhìn cô, chậm rãi nói: “Nó ở bên cạnh chân tôi.”

“Hả?” Du Thanh Quý hồi phục tinh thần, cuối cùng ánh mắt cũng dời khỏi người Thòi Diệu, chuyển hướng về phía con mèo nhỏ bên cạnh cậu ta. Mèo

con đuôi lưng, cuộn tròn thành một cục ở bên chân cậu ấy.

“A...” Du Thanh Quý chậm chạp bước vào phòng vẽ tranh.

Cô từ từ bước từng bước một đến gần Thời Diệu, nhìn thấy cậu ấy không chớp mắt lần nào. Cho tới khi đến bên cạnh cậu, cô ngồi xổm xuống, chạm vào mèo nhỏ thật cẩn thận. Mèo nhỏ mở mắt ra, cũng không thèm liếc nhìn cô cái nào, tiếp tục nhắm mắt lại ngủ.

Du Thanh Quý càng cảm thấy lúng túng hơn.

Cô lại cẩn thận sờ đầu mèo nhỏ một lần nữa, mèo con hé mắt liếc cô một cái, sau đó tiếp tục nhắm lại, mặc dù không thân cận nhưng cũng không còn né tránh.

Du Thanh Quý khẽ cười, dịu dàng vuốt ve bộ lông mềm óng trên lưng mèo con. Mềm mại, còn mang theo sự ấm áp dễ chịu nữa.

Cuối cùng Thời Diệu cũng vẽ xong những nét cuối cùng, cậu ta lấy mắt kiếng xuống, nhìn về phía Du Thanh Quý rồi hỏi: “Bức tranh này thế nào?”

Du Thanh Quý ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, bỗng nhiên chạm phải tròng mắt đen như mực của cậu, ánh sáng trong mắt Du Thanh Quý lóe lên một chút, cả lăm trả lời: “Được, rất đẹp.”

Thời Diệu cười: “Cậu cũng không thèm nhìn cơ mà.”

Về mặt Du Thanh Quý cứng đờ, cô chậm chạp đứng lên nhìn máy tính của cậu. Chỉ nhìn một cái rồi vội vã cúi đầu không nhìn nữa, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, cô không nhận được lại ngẩng đầu lên rồi nhìn bức vẽ kia không chớp mắt.

Trong biển rộng xanh thẳm có vô số thú dữ cắn xé tàn sát lẫn nhau, phía trên biển rộng là một hòn đảo nhỏ lơ lửng cô độc, trong một góc của hòn đảo ấy có một trấn nhỏ yên tĩnh. Cả bức họa dùng màu sắc rất đậm, khí thế hào hùng đè nén. Nhưng có một tia sáng xé rách chân trời âm u ấy, chiếu lên người thiếu nữ đứng ở cổng vào của trấn nhỏ, khiến thiếu nữ trở thành hình tượng thu hút ánh mắt nhất của cả bức tranh. Thiếu nữ ấy mặc một chiếc váy dài màu xanh bạc hà.

Chẳng qua lần này... Không còn thấy bóng lưng thiếu nữ đang ngắm nhìn những ngọn núi trùng trùng điệp điệp ở nơi xa nữa, cô ấy đã quay đầu lại, đôi mắt cong cong, khoe môi nâng lên thành nụ cười dịu dàng.

Nét vẽ của thiếu nữ bạc hà kia chính là gương mặt của Du Thanh Quý.

“Meo meo!” Mèo nhỏ chạy vòng quanh bắt lấy đuôi của nó, lỗ chân đạp phải hộp màu đang bị mở ra.

Du Thanh Quý vội vàng ngồi xuống xách mèo nhỏ đã bị nhuộm thành màu đỏ lên, cầm khăn giấy lau sạch từng chút cho nó.

Thời Diệu nhìn chăm chú vào chân mày đang nhướng lên của cô, chợt nói: “Du Thanh Quý, chúng ta quen nhau đi.”

Cơ thể Du Thanh Quý cứng đờ, nhẹ buông tay, mèo nhỏ “phịch” một tiếng ngã xuống đất, nó kêu meo meo hai tiếng kháng nghị với Du Thanh Quý. Nhưng cô ấy đang ngẩng đầu nhìn người con trai trước mặt, không nghe được tiếng kêu oan ức của mèo nhỏ kia rồi.

Thời Diệu cúi người xuống, nhìn Du Thanh Quý đang ngây người, hỏi lại: “Có được không?”

“Sớm... Yêu sớm là không đúng...” Giọng nói của Du Thanh Quý rất nhỏ, còn không bằng tiếng kêu của con mèo bên cạnh. Trong giọng nói ấy lại chứa đựng hốt hoảng, trong hốt hoảng lại mang theo chút ít cố chấp.

Nhìn hàng mày nhỏ xinh đang nhíu chặt lại, Thời Diệu cười nhẹ một tiếng.

“Quên đi.” Cậu cúi người, vuốt vuốt đầu Du Thanh Quý: “Vậy tôi chờ cậu đến 18 tuổi.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

“Cậu nhỏ, Thanh Quý?”

Sau khi Lâm Tiểu Ngộ đi gửi chuyển phát về, cô vừa vào nhà đã nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm. Cửa phòng tắm đang mở cửa, cô lập tức đi vào.

Du Thanh Quý ngồi chồm hóm trên mặt đất, cô đang tắm rửa cho con mèo nhỏ. Con mèo nhỏ không chịu yên tĩnh muốn nhảy ra ngoài, mỗi lần như vậy

Du Thanh Quý lại nhanh chóng tóm nó vào chậu.

Con mèo nhỏ buồn bực, dùng sức kêu ‘meo meo’ về phía Du Thanh Quý.

Một giây sau, vòi hoa sen trong tay Thời Diệu phun thẳng nước vào người nó, khiến nó ướt nhẹp.

“Meo meo meo meo.” Con mèo nhỏ lắc lắc cái đầu như đang phản đối. Thời Diệu trừng mắt lườm nó, con mèo lại buồn bã ỉu xiu.

Du Thanh Quý hơi mím môi cười, bắt đầu xoa sữa tắm lên người con mèo nhỏ. Trong lúc chờ cho bộ lông của con mèo nhỏ khô hoàn toàn, Thời Diệu dạy Du Thanh Quý mỗi lần cho mèo ăn bao nhiêu thức ăn, chăm sóc mèo như thế nào. Du Thanh Quý gật đầu liên tục, chăm chú nghe.

Trước khi Du Thanh Quý đi, Lâm Tiểu Ngộ giữ cô lại: “Ở lại chơi thêm một lúc nữa được không?”

Du Thanh Quý ôm chặt con mèo con trong lòng, nói: “Không được, hôm nay trong nhà có chút chuyện, mình phải về nhà trước.”

“Vây cũng được.....” Lâm Tiểu Ngộ có chút tiếc nuối.

Du Thanh Quý ôm con mèo nhỏ đi về phía trước, lqđ, cô đi hơn mười bước không tự chủ được mà dừng lại, ma xui quỷ khiến làm cô quay đầu nhìn về phía cửa sổ trên tầng ba.

Thời Diệu đứng sát cửa sổ nhìn về phía trước, một tay cậu nhét trong túi quần, một tay cầm lon coca nhìn Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý giống như một tên trộm vừa bị bắt gặp, cô vội vàng quay đầu lại, chạy chậm rãi đi.

Cho đến khi Du Thanh Quý chạy khỏi khu nhà, Du Thanh Quý mới nhớ đến một việc----- Cô quên trả điện thoại cho Thời Diệu rồi.

“Meo meo...” Con mèo nhỏ liếm liếm mu bàn tay của Du Thanh Quý.

Sáng sớm thứ hai, Du Thanh Quý đến trường học sớm, vừa bước vào sân trường đã thấy Dương Hinh.

Thời tiết chuyển lạnh nên các bạn nữ chạy bộ trong sân trường cũng ít đi. Du Thanh Quý và Dương Hinh đi dọc theo sân thể dục.

Dương Hinh nói: “Thanh Quý, cậu có nhớ lúc cậu tham gia đại hội thể dục thể thao khi mới chuyển đến không, mỗi ngày cậu đều cùng nhau chạy một vòng quanh sân thể dục của trường.”

Du Thanh Quý cười nói: “Tất nhiên là nhớ chứ, lúc đó ngày nào cậu cũng chạy với mình. Trong cuộc đua của đại hội thể dục thể thao cũng chạy cùng mình. Còn có, lúc biểu diễn nghệ thuật, giày của mình bị hỏng, cậu cũng nghĩ cách giúp tớ đến phòng múa lấy giày...”

Dương Hinh cũng nhớ đến những chuyện kia, nói: “Lúc đó những người trong tổ mình cứ đến lúc trực nhật là lại đi muộn về sớm, cũng chỉ có mình cậu ở lại cùng mình.”

“Là lớp trưởng luôn tự mình làm tất cả mọi việc, không chỉ chủ động nhận cùng trực nhật với những bạn ham chơi, lúc khai mạc đại hội cũng tự mình chạy đi bê ghế cho lớp. Bình thường trong lớp có bạn nào gặp khó khăn thì cậu cũng là người đầu tiên giúp đỡ. Lúc đó mình luôn nghĩ..... Lớp trưởng là người lớp trưởng tốt nhất mà mình từng thấy. Đối tốt với tất cả mọi người, luôn chịu trách nhiệm như vậy...”

Dương Hinh cười cười, có chút ngại ngùng nói: “Mình đâu có tốt như vậy đâu, chỉ là làm lớp trưởng nên cũng hi vọng cả lớp tốt hơn mà thôi.”

Du Thanh Quý hơi ngừng lại, nhìn Dương Hinh nói: “Cậu là một lớp trưởng tốt, nhưng từ nay về sau cậu không còn là bạn tốt của mình nữa.”

Nụ cười trên mặt Dương Hinh cứng đờ.

“Thanh Quý....” Dương Hinh kéo tay Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý nở nụ cười nhẹ nhàng, nói: “Lớp trưởng, cậu có biết chuyện kia ảnh hưởng đến mình như thế nào không? Cô ta không chỉ chụp mình lúc mình thay quần áo mà thậm chí còn phát ảnh ra ngoài. Nhưng tại sao cậu phải cố ý nói như vậy? Đúng là đúng, sai là sai. Nếu như mình làm sai, mình không nhờ cậu giúp đỡ, nhưng mình chỉ hi vọng cậu nói đúng sự thật mà thôi.”

“Thanh Quý.... Mình chỉ hi vọng mọi người đều tốt, nói thẳng thắn, tháo gỡ vướng mắc. Mình hi vọng cậu và Phi Dương có thể làm bạn...”

Du Thanh Quý rút tay lại: “Mình biết cậu không có ác ý, cậu chỉ là hiền lành hi vọng mọi người đều tốt đẹp. Nhưng cái nhìn của chúng ta trên vấn đề nguyên tắc không giống nhau. Về sau cũng không cần làm bạn tốt của nhau nữa. Rất xin lỗi.”

Du Thanh Quý quay người, đi về phía phòng học.

Du Thanh Quý là một cô gái mềm lòng, tất cả mọi người đều khen tính tình của cô dễ sống chung. Mặc dù cô mềm lòng, nhưng cũng có ranh giới cuối cùng của mình, hơn nữa, trên vấn đề nguyên tắc cô luôn rất cố chấp.

Cô thích kết bạn, nhưng lại không tha thứ cho những người bạn kia. Đã không hợp để làm bạn bè vậy thì không làm nữa.

....

Lúc Du Thanh Quý đứng trước phòng học, cô vụng trộm nhìn về phía chỗ ngồi của Thời Diệu, chỗ ngồi trống không, cậu còn chưa đến, Du Thanh Quý thở phào nhẹ nhõm.

Cô đi vào vị trí bên trong của mình, lúc đi qua chỗ ngồi của Thời Diệu, cô không nhìn được mà nhìn bàn cậu, rõ ràng chỉ là một cái bàn không, không có gì cả. Nhưng mà..... Hình như bàn học của cậu không giống với bàn học của người khác....

Du Thanh Quý vừa ngồi xuống đã nhìn thấy Thời Diệu và Lâm Tiểu Ngộ một trước một sau đi vào phòng học. Du Thanh Quý vội vàng lấy sách ngữ văn, cúi đầu chuẩn bị bài.

Thời Diệu trực tiếp ngồi xuống, lấy điện thoại mới ra. Gần đây cậu tìm được một phần mềm vẽ tranh trên máy tính rất hay chức năng vẽ này với cậu mà nói là quá đơn giản, nhưng cậu lại cảm thấy có chút mới lạ, vừa ngồi xuống là bắt đầu chơi.

Du Thanh Quý vụng trộm nhìn cậu một cái, trong lòng không khỏi có chút ít buồn bã.....

Vì cô quên trả điện thoại đi động cho cậu nên cậu mới phải mua điện thoại mới sao?

Du Thanh Quý mím môi, cúi đầu nhìn thoáng qua ngăn nhỏ trong cặp, trong đó là đi động của Thời Diệu.

“Thanh Quý, cho mình mượn bài tập số học của cậu một chút. Còn cả bài tập vật lý nữa.” Một bàn nữ ngồi phía sau vỗ vỗ vai Du Thanh Quý.

“Được.” Du Thanh Quý mở vở bài tập ra đưa cho cô ấy.

Cô xoay người lại, lqđ, tiếp tục chuẩn bị bài. Tiết tự học sớm vẫn giống như trước đây, tất cả mọi người rất ồn ào, trước kia trong cảnh ồn ào như vậy Du Thanh Quý vẫn có thể tập chung chuẩn bị bài, nhưng không biết hôm nay vì sao cô lại cảm thấy phòng học hôm nay quá ồn ào, cô không thể tập chung học bài.

“Du Thanh Quý, có người tìm kia.” Một bạn học nam đứng ngoài cửa gọi.

“Cảm ơn, mình ra ngay.” Du Thanh Quý đứng lên.

Thời Diệu đang rất nghiêm túc vẽ tranh, giống như không hề phát hiện ra là cô muốn đi ra ngoài.

“Thời Diệu, tôi muốn đi ra ngoài một chút....” Du Thanh Quý nhỏ giọng nói.

Lúc này Thời Diệu mới ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, lười biếng “A” một cái, cầm điện thoại đi động đứng lên, nhường chỗ cho cô ra ngoài.

Du Thanh Quý ra khỏi phòng học thì thấy Lục Vũ Toàn, Du Thanh Quý hơi sững sờ một lát, sau đó đi lên phía trước, nói: “Cậu tìm mình à?”

“A, đúng thế.” Lục Vũ Toàn cúi đầu, trong tay cô đang ôm một hộp trái cây.

Du Thanh Quý nhìn trái cây được cô ấy cất cẩn thận trong cái hộp, nụ cười trên mặt có chút cứng lại. Không phải Lục Vũ Toàn lại muốn nhờ cô đưa đồ cho Thời Diệu chứ....

Hình như nhìn ra sự lúng túng của Du Thanh Quý, Lục Vũ Toàn vội vàng nói: “Là mình tặng cậu.”

“Tặng mình?” Du Thanh Quý có chút kinh ngạc.

“Ừ.” Lục Vũ Toàn gật đầu, đem trái cây nhét vào trong tay Du Thanh Quý, có chút áy náy nói: “Lần trước là mình hiểu nhầm cậu, rất xin lỗi.”

Lúc Lục Vũ Toàn nhét hộp trái cây vào tay Du Thanh Quý thì tiếng chuông vào lớp cũng vang lên.

“Vào lớp rồi, mình về lớp trước đây.” Lục Vũ Toàn xoay người chạy đi.

Du Thanh Quý nhìn qua hộp trái cây trong tay, trong lòng có chút phức tạp. Chuyện cho tới bây giờ, tất nhiên cô cũng biết lúc trước Lục Vũ Toàn tức giận vì chuyện gì. Nếu đổi lại là cô thì cô cũng sẽ hiểu nhầm... ..

Nhưng tại sao đột nhiên Lục Vũ Toàn lại tháo gỡ được hiểu lầm vậy? Trong lòng Du Thanh Quý có chút nghi ngờ. Du Thanh Quý không kịp nghĩ nhiều, vì cô nhìn thấy giáo viên ngữ văn đang đi về lớp cô. Cô vội vàng về chỗ ngồi.

Thời Diệu vẫn đang đợi cô về, cậu đứng bên cạnh bàn học, đơn giản là tựa người vào bàn chơi phần mềm vẽ tranh trên điện thoại đi động.

Du Thanh Quý chạy nhanh vào chỗ.

Lúc tiến vào chỗ ngồi, đột nhiên Du Thanh Quỳnh nhớ đến đáng về Thời Diệu cúi người hôm thứ bảy.

Du Thanh Quỳnh sờ sờ đỉnh đầu cô, ngoan ngoãn ngồi vào chỗ.

..

Lúc học, Du Thanh Quỳnh mấy lần quay sang nhìn lên Thời Diệu. Cậu không chơi cái phần mềm vẽ kia nữa mà đang mở một quyển tranh vẽ.

Du Thanh Quỳnh có chút ảo não.

Sao người này có thể bày ra đáng vẽ như chưa phát sinh chuyện gì thế này chứ?

Lúc Du Thanh Quỳnh đang không nghĩ được, đột nhiên Thời Diệu lại duỗi tay giúp cô mở thêm ba trang trên quyển sách ngữ văn.

Du Thanh Quỳnh hơi ngẩn ra, cô ngẩng đầu nhìn giáo viên đang viết bài trên bảng. Hóa ra cô mở sai trang sách...

Bị phát hiện rồi sao?

Du Thanh Quỳnh cúi đầu, gương mặt hiện lên sự đỏ ửng.

Du Thanh Quỳnh rất cố gắng tập chung nghe giảng, nhưng lúc nào cũng không tự chủ được mà thất thần. Cuối cùng cũng nhịn được đến lúc giải lao, cô mềm nhũn nằm úp lên bàn, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ trời đang mưa, tí tách tí tách.

Du Thanh Quỳnh mở quyển sổ tay của cô ra, nghiêm túc vẽ trời mưa. Đối với Du Thanh Quỳnh, một người ngay cả ngôi sao năm cánh cũng không vẽ được, thì vẽ bầu trời mưa thật sự là quá khó.

Du Thanh Quỳnh nhìn bức tranh lộn xộn trên quyển sổ tay, cô có chút đau lòng. Cô buồn bã cầm cục tẩy, tẩy từng chút, từng chút một đến khi sạch sẽ.

Tẩy sạch trang giấy, nhưng tâm trạng xấu của cô lại không thể lau sạch được.

Đột nhiên Thời Diệu duỗi tay cầm lấy sổ tay trong tay cô, sau đó lại lấy luôn cả bút máy và cục tẩy trên tay cô.

Thời Diệu không hề nhìn Du Thanh Quỳnh, mà chỉ nhìn thoáng qua khung cảnh trời mưa ngoài cửa sổ, sau đó bắt đầu cúi đầu vẽ tranh.

Du Thanh Quỳnh sờ mu bàn tay của cô, vừa rồi lúc Thời Diệu lấy bút máy và cục tẩy cô vô tình chạm vào tay cô.

Đột nhiên cô nghe thấy hai bạn nữ phía sau nói chuyện.

“Này, cậu có nghe nói không, Trang Phi Dương của lớp mình bị Diệp Lệ Học đánh cho phải nhập viện đó.”

“A? Thật hay giả.... Hôm nay Trang Phi Dương cũng không đến lớp, mình còn tưởng cậu ấy mất mặt vì chuyện hôm trước, dù sao cũng phải xin lỗi trước toàn trường, hơn nữa còn làm kinh động đến cả cảnh sát nữa.”

“Thật đấy. Mình xác định. Lúc tan học hôm thứ sáu tuần trước, Diệp Lệ Học đột nhiên dẫn theo vài người ở ngoài trường đến đánh Trang Phi Dương. Vốn cũng chỉ muốn dạy dỗ cậu ấy một chút, nhưng Trang Phi Dương cũng không phải người có tính tình tốt, vậy nên cũng đánh lại Diệp Lệ Học, cuối cùng bị đánh đến mức thâm như vậy.... Nghe nói Trang Phi Dương bị gãy chân, phải nằm viện một thời gian dài đấy.”

“Ông trời của tôi ơi.... Diệp Lệ Học lợi hại quá đi...”

“Lợi hại? Mình nghĩ là ngu ngốc thì đúng hơn. Cô ta không chỉ bị thương mà còn bị đuổi học nữa kia.”

“A.”

“Nói đến cũng khéo, thế mà lại bị thầy chủ nhiệm bắt được. Diệp Lệ Học đã phạm lỗi hai lần rồi, đây là lần thứ ba, trực tiếp đuổi học luôn...”

Bên ngoài mưa to, trời có chút lạnh, Du Thanh Quỳnh hắt hơi một cái, cô cúi đầu sờ sờ quần mình, hôm nay cô mặc quần hơi mỏng.

Thời Diệu cởi áo khoác xuống, tiện tay ném lên chân cô, sau đó tiếp tục vẽ tranh.

Du Thanh Quỳnh cúi đầu, thong thả kéo áo khoác của cậu trùm kín chân cô. Lúc cô đang do dự có nên nói cảm ơn với Thời Diệu không, Thời Diệu đã đặt quyển sổ tay với bức tranh vẽ hoàn chỉnh trên bàn học của cô.

Du Thanh Quỳnh lặng lặng ngồi nhìn quyển sổ tay không nhúc nhích, qua một lúc lâu, cô mới lấy ra một miếng băng dán, đầu tiên là áp các hình lên trang giấy, cẩn thận chỉnh sửa, sau đó gắn vào mà mưa.

Tranh Hắc Diệu vẽ và băng dán.

Lần này cô được trao quyền, hơn nữa còn là trao quyền độc nhất vô nhị, hừ.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Editor: Voicoi08

Cửa hàng bán hoa của Mễ Doanh Tình cũng sắp lắp đặt xong các thiết bị, bà thu dọn đồ đạc rồi về nhà. Lúc đứng ở ven đường chờ đèn xanh đèn đỏ, bà ngẩng đầu nhìn màn hình lớn trên tòa nhà đối diện. Màn hình được phát sóng từ đài truyền hình.

Trên đó là hình ảnh Du Trạch Ngôn xuống xe, ông hơi nhìn về phía máy quay, sau đó nghiêng người che chở người nghệ sĩ phía sau.

Rõ ràng, mấy người nghệ sĩ phía sau ông đều là những người đang nổi tiếng, thường là những người có lượng tìm kiếm nhiều trên weibo, họ cũng đoạt được không ít những giải thưởng. Nhưng vì có Du Trạch Ngôn ở đây, cho dù ông nghiêng người thì máy quay vẫn chiếu về phía ông. Micro trong tay phóng viên cũng luôn đưa đến trước mặt Du Trạch Ngôn.

Người mới của tập đoàn Du thị giành được giải thưởng lớn, họ không chỉ giành được giải thưởng trong nước mà còn thu được cả cup của nước ngoài. Bây giờ Du Trạch Ngôn đang đưa nghệ sĩ và cả đoàn làm phim tham gia lễ trao giải.

Bộ phim tên là “Khen ngợi kinh hồng” là một bộ phim điện ảnh nhận được rất nhiều khen ngợi, không chỉ có biên kịch và đạo diễn, mà diễn viên thì không kể nhân vật chính hay nhân vật phụ, kỹ thuật phối hợp diễn vô cùng tốt, không hề qua loa.

Nhưng mà, bộ phim này được hưởng ứng một cách mãnh liệt như vậy còn có một nguyên nhân: Du Trạch Ngôn đóng phim.

Mười năm, ông đã rời xa màn ảnh mười năm. Bỗng nhiên ông lại tham gia làm khách mời cho một bộ phim, vốn nhân vật này cũng không phải của ông, nhưng đúng lúc đó thì diễn viên đóng vai này lại bị bệnh, Du Trạch Ngôn nhìn kịch bản xong lập tức đồng ý.

Dù chỉ là một vai phụ, hơn nữa hình ảnh trên bộ phim cũng chỉ kéo dài có một phút bốn mươi tám giây, nhưng cũng giống như tên bộ phim này, Du Trạch Ngôn dùng một phút bốn mươi tám giây để viết lên cái tên Kinh Hồng.

“Nhìn thấy ông biểu diễn không ít fan đều kinh ngạc. Như vậy xin hỏi nó đại diện cho việc ngài muốn tái nhận chức đúng không ạ?” Một phóng viên đưa microphone đến trước mặt Du Trạch Ngôn.

“Tôi không định tái nhận chức gì cả, chỉ là đến lúc đó lại thiếu một diễn viên nên tôi thay thế bổ sung một chút thôi. Hi vọng mọi người chú ý nhiều hơn về bộ phim và cách diễn xuất sắc của những nhân vật chính.” Du Trạch Ngôn nhìn về phía màn hình lộ ra nụ cười tiêu chuẩn của ông, hai tay ông tự nhiên khoác lên vai của nam chính và nữ chính, nhẹ nhàng đẩy để hai người họ tiến lên phía trước, còn ông lại hơi nghiêng người cúi đầu nói chuyện với đạo diễn ở phía sau.

Du Trạch Ngôn thể hiện rất rõ ràng dụng ý của ông, nhưng mà đó cũng chỉ là thói quen của mọi người, phóng viên chỉ có thể thất vọng đi phóng vấn nam chính và nữ chính.

Nhưng bối cảnh trên màn hình chính lại cắt cảnh quay 1 phút 48 giây của Du Trạch Ngôn ở trong phim.

Mễ Doanh Tình nhìn kỹ thuật diễn của Du Trạch Ngôn trong phim lập tức ngây ngốc.

Người đàn ông này sinh ra để đóng phim mà.

Mấy cô gái cùng đứng chờ đèn xanh đèn đỏ với Mễ Doanh Tình nhỏ giọng thảo luận.

“Ài, quá đáng tiếc, anh ấy lại rời khỏi. . .Bây giờ muốn nhìn thấy một diễn viên muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn kỹ thuật diễn có kỹ thuật diễn cũng không còn nhiều.”

“Đúng vậy, hơn nữa ông ấy là người rất tốt. Tuy rằng anh ấy đã lui về phía sau nhưng vẫn khắc sâu trong lòng người, ngay cả phóng viên cũng không muốn phóng vấn, càng đừng nói đến weibo, nhưng quan sát những ngôi sao lớn khác khi họ phóng vấn và weibo của họ thì có thể thấy rằng bọn họ được Du Trạch Ngôn chỉ bảo rất nhiều. Những đạo diễn, diễn viên đã từng hợp tác với Du Trạch Ngôn thì ai cũng nói anh ấy tốt, qđ, hơn nữa anh ấy luôn một lòng bồi dưỡng người mới, những người được anh ấy dẫn dắt ai mà không trở thành ngôi sao lớn đâu. . .”

“Không biết tại sao năm đó anh ấy lại rời khỏi. Đó chính là lúc mà sự nghiệp của anh ấy lên cao nhất.”

“Đúng vậy, nguyên nhân anh ấy rời khỏi giới giải trí đến bây giờ vẫn chưa được giải thích rõ ràng. . .”

“Nhưng mà, nếu bây giờ anh ấy quay lại nhất định sẽ hoành tảo thiên quân (càn quét???)”

Đèn xanh sáng lên, Mễ Doanh Tinh đi qua đường cái.

Tại sao Du Trạch Ngôn lại rời khỏi ngay lúc sự nghiệp của ông lên cao nhất? Bởi vì trong một bộ phim điện ảnh diễn cảnh hôn, bởi vì Mễ Doanh Tinh.

Bởi vì cảnh hôn trong bộ phim kia, Mễ Doanh Tinh tức giận với Du Trạch Ngôn, bà cãi nhau với ông ngay ở bên đường, sau đó xảy ra tai nạn xe cộ. Lúc đó bà cũng chỉ bị trầy da ở chân, cũng không có gì nguy hiểm, nhưng ngay ngày hôm sau Du Trạch Ngôn lập tức tuyên bố rời khỏi.

Ông ôm bà vào lòng giống như lúc mười mấy tuổi, dịu dàng nói: “Sau này sẽ không còn diễn cảnh hôn nữa, không có cái gì mà đôi tình nhân đẹp nhất màn ảnh, tất cả đều không có, em đừng khóc nữa.”
Điện.đàn.lê.quý.đôn

Mễ Doanh Tinh đi dọc con đường về nhà, trong đầu lại nhớ đến lời nói của ảnh hậu nổi tiếng Hầu Uyển Kỳ:

“Là vợ của anh ấy, cô yêu cái gì? Là giam cầm? Là cô, là cô đã hủy đi sự nghiệp của anh ấy. Cô đừng nói với tôi là cô không biết anh ấy thích diễn như thế nào?”

“Con gái của cô đã lớn như vậy, mà cô còn coi mình là cô gái không hiểu gì hay sao? Mấy năm qua, cô ngoại trừ cản trở thì có giúp được cái gì cho Du Trạch Ngôn sao?”

“Nói đến cùng thì cô cũng chỉ là người phụ nữ dựa vào người đàn ông để làm bà chủ nhà, ngay cả khi cô đã trở thành bà chủ mà vẫn muốn phá hủy anh ấy.”

“Mễ Doanh Tinh, cô xứng với Du Trạch Ngôn không? Cô soi gương tự nhìn lại dáng vẻ của mình đi. Nghi ngờ và tự ti làm cho cô trở nên xấu xí. Vậy cô dựa vào cái gì để Du Trạch Ngôn yêu cô.”

Mễ Doanh Tinh dừng lại, nhìn xe cộ đi lại như nước, trong lòng chỉ còn lại buồn bực.

Hầu Uyển Kỳ nói không sai.

Thật ra trước đó bất kể là tin tức gì về chuyện xấu của Du Trạch Ngôn bà cũng đều không tin.

Bà tin Du Trạch Ngôn có thể vượt qua bản thân mình.

Bà khàn giọng chất vấn và nghi ngờ thật ra đều vì tự ti.

Đúng vậy, tự ti.

Ông như vậy, bà như vậy.

Bà không muốn làm sáng tỏ, ông lập tức dè dặt cẩn thận giấu bà và Du Thanh Quý đi. Cho dù ông có nhớ con gái cũng chỉ có thể lén lút gấp con trên xe trong thời gian ngắn ngủi.

Bởi vì không thể để hai mẹ con bà lộ ra ngoài, ông có thể dùng bất cứ lý do nào để đối phó.

Nhưng mà, sau khi ông rời đi, bọn họ vẫn thường xuyên cãi nhau. Du Trạch Ngôn quá bận rộn với công việc cũng không thể lần nào cũng dỗ dành bà. Vài lần bà còn nói ra muốn ly hôn với ông.

Ông cưng chiều bà như công chúa, trong nháy mắt đã qua mười mấy năm, ông là một ảnh đế sáng chói, bà lại vẫn luôn không chịu lớn lên.

Nhưng bà đã già đi. . .

Lúc này đây, cuối cùng Mễ Doanh Tinh cũng ép mình rời đi để bình tĩnh một chút nhưng Du Trạch Ngôn vẫn không chịu.

Cũng may, bọn họ đã ly hôn rồi.

Mễ Doanh Tinh hít sâu một cái, nhanh chóng đi về phía trước.

.

Mấy ngày nay Du Thanh Quý cảm thấy khó chịu kỳ lạ, lúc đầu cô còn không biết là kỳ lạ ở chỗ nào, sau đó cô mới nghĩ ra.

Một tuần rồi, Thôi Diệu gần như không nói gì với cô.

“Du Thanh Quý, em đứng lên đọc đoạn văn này.” Giáo viên tiếng anh nói.

Du Thanh Quý phục hồi lại tinh thần, cô chậm rì rì đứng dậy, bàn tay của Thôi Diệu với sang lật đến đúng trang sách cô cần đọc, sau đó ngón tay cậu lại

chỉ đúng vào đoạn cần đọc.

Du Thanh Quý cầm sách lên, lớn từng đọc.

Du Thanh Quý chịu đựng đến lúc tan học, mấy lần cô quay sang nhìn Thời Diệu, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Bé 19 của mình sửa được chưa?”

Thời Diệu cũng không ngần đầu lên, nói: “Còn chưa xong.”

Dáng vẻ như không muốn nói chuyện với cô. . .

Du Thanh Quý buồn bã cúi đầu, ngón tay nghịch nghịch cái quai cặp sách.

Đến khi vào tiết số học tiếp theo hai người cũng không nói chuyện.

Du Thanh Quý lặng lẽ đưa tờ giấy nhỏ sang: “Có phải mình tôi đắc tội gì với cậu đúng không?”

Thời Diệu nở nụ cười, viết thêm lên đó: “Tập chung nghe giảng, đừng thất thần nữa, ngoan.”

Soàn soạt soàn soạt.

Thời Diệu lại vẽ thêm một con heo ngốc béo ú.

Du Thanh Quý không chút vui vẻ vo tờ giấy thành nắm ném vào góc gầm bàn học. Một lát sau, cô lại lấy tờ giấy mở ra, cầm kéo cắt con heo Thời Diệu vẽ ra, cẩn thận kẹp vào vở.

Cô nghĩ nghĩ lại viết thêm một tờ giấy đưa sang chỗ Thời Diệu: “Bạo lực lạnh lùng là không đúng, chúng ta làm bạn tốt được không?”

“Không phải cậu từ chối tôi rồi sao?”

Du Thanh Quý đỏ mặt viết thêm: “Bạn bè bình thường.”

Thời Diệu trả lời: “Không thiếu.”

Du Thanh Quý ngẩng đầu lên nghiêm túc nghe giảng, không làm bạn bè thì không làm bạn bè, hừ.

Chủ nhiệm lớp đứng ở cửa phòng học, nhìn Du Thanh Quý và Thời Diệu truyền giấy cho nhau, trong lòng ông là một trận tiếc hận.

Không được, không được, yêu sớm là không đúng.

Ông phải nghĩ cách tách hai em này ra, không thể để họ tiếp tục ngồi cùng bàn nữa.

Nhưng bây giờ trong lớp đang áp dụng chính sách xếp chỗ ngồi theo thành tích cuộc thi, người ta dựa vào bản lĩnh của mình để ngồi cùng một chỗ, lqđ, chẳng lẽ phải sử dụng cách đặc biệt? Hay là bỏ cách xếp chỗ theo thành tích này đi? Không được không được, nhờ chính sách này mà điểm phân bình quân trong lớp mới tăng lên.

Làm sao bây giờ?

Chủ nhiệm lớp nhíu mày.

.

Rất nhanh đã đến kì thi.

Bài thi đầu tiên vừa kết thúc, chủ nhiệm lớp gọi Thời Diệu vào văn phòng nói đến trận đấu nghệ thuật cuối kỳ.

Chủ nhiệm lớp nói đến khi hết hai phần ba thời gian thi của môn thứ hai mới để Thời Diệu về lớp.

Chủ nhiệm lớp rất vui vẻ, cái này chắc chắn có thể tách hai người kia ra đi.

Cách đó một ngày, thành tích cuộc thi cuối cùng cũng có.

Chủ nhiệm lớp nhìn phiếu điểm, khoe miệng giật giật.

Du Thanh Quý và Thời Diệu cùng xếp thứ chín.

Lúc đó, môn thi thứ hai là môn ngữ văn, Thời Diệu căn bản không có thời gian viết văn. Chủ nhiệm lớp lập tức mở bài thi ngữ văn của Du Thanh Quý ra, không ngờ cô không viết một chữ nào xuống bài văn cả?

Hai người ngoại trừ không viết văn thì mấy môn khác toàn bộ đều được điểm cao nhất. Nếu không phải lúc thi hai người một người ngồi trên một người ngồi dưới thì quả thực ông rất nghi ngờ họ chép bài của nhau.

Chủ nhiệm lớp nhìn qua Du Thanh Quỳ và Thời Diệu.

.....

Lúc này, Du Thanh Quỳ và Thời Diệu cùng ngồi ở chiếc bàn phía sau.

Thời Diệu quay đầu sang, nhìn Du Thanh Quỳ cười hỏi: “Cậu làm gì mà lại không viết văn?”

Du Thanh Quỳ cố gắng ưỡn bộ ngực nhỏ, dáng vẻ nghiêm trang nói: “Bởi vì không muốn ngồi cùng bàn với cậu nên tôi cố ý thả nước. Ai ngờ cậu cũng không viết, thật sự là quá đáng ghét. . . .”

“Cậu không muốn ngồi cùng bàn với mình à. . . .” Thời Diệu lười biếng duỗi thắt lưng: “Đơn giản mà, lần sau tôi không thi nữa là được.”

Du Thanh Quỳ quay đầu đi, cô không muốn để ý đến cậu, cô mở sách ngữ văn ra, chuẩn bị bài.

Thời Diệu thò tay sang, lật sang bài khác trên quyển sách của cô lại, nói: “Bài này buổi sáng cậu đã chuẩn bị rồi mà, phải chuẩn bị bài tiếp theo chứ?”

Du Thanh Quỳ đỏ mặt, nói dối: “Buổi sáng tôi chưa chuẩn bị tốt, bây giờ chuẩn bị lại lần nữa, ai cần cậu lo.”

Cô buồn bực cúi đầu, nắm chặt bút nghiêm túc chuẩn bị bài, hạ quyết tâm không thềm để ý đến Thời Diệu.

“Du Thanh Quỳ.”

Không để ý đến cậu ta.

“Du Thanh Quỳ.”

Không để ý đến cậu ta.

“Du Thanh Quỳ.”

Không để ý đến cậu ta.

. . . Không gọi nữa sao. Du Thanh Quỳ do dự một lát, quay đầu nhìn về phía Thời Diệu.

Tách tách, đèn flash sáng lên.

“Cậu làm cái gì thế hả?” Du Thanh Quỳ hỏi.

Thời Diệu nhìn lại ảnh chụp lại nhủ mày, nói: “Góc độ này không được tốt, chụp lại bức khác nào.”

Cậu chỉ tay về phía bảng đen, nói: “Nhìn bên kia kia.”

Du Thanh Quỳ theo bản năng nhìn qua, bên tai lại tiếp tục vang lên tiếng tách tách.

“Góc độ lần này được đó.” Thời Diệu cài bức ảnh thành màn hình chính của điện thoại.

“Cậu đã đồng ý, không phải là chưa đồng ý đã chụp.” Thời Diệu cầm điện thoại di động đưa trước mặt Du Thanh Quỳ, khóe miệng chứa ý cười.

Tại sao trước kia cô không biết khi cậu cười lộ lên lại dễ nhìn như vậy chứ? Du Thanh Quỳ vội vàng thu hồi ánh mắt, cô không muốn bị chìm vào ánh mắt sâu thẳm mênh mông kia.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Du Thanh Quý ôm hộp đồ chuyển phát về nhà, đây là bé 21 ba mua rồi chuyển đến trường học cho cô.

“Mẹ, con về rồi.”

Du Thanh Quý cẩn thận để hộp đồ ra phía sau lưng.

Mẹ cô đang tra tài liệu chăm sóc hoa, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ khẽ “Ừ.” Một tiếng.

Du Thanh Quý thở phào nhẹ nhõm, nhẹ tay nhẹ chân chạy về phòng sách.

“Meo meo.” Con mèo nhỏ đứng trên chõ kệ để chiếc hộp đựng băng dán, băng dán bên trong rơi đầy xuống đất.

“Giáo Giáo, sao em lại gây họa thế.” Du Thanh Quý kêu lên một tiếng, vội vàng ôm con vật nhỏ này xuống. Cô rất đau lòng nhìn băng dán lộn xộn dưới đất.

Cô sắp khóc....

Du Thanh Quý rất tức giận, cô không biết làm sao nói với Giáo Giáo: “Giáo Giáo, em có biết em làm như vậy là không đúng không, em biết lỗi của mình chưa?”

Giáo Giáo xoay vòng tại chỗ, sau đó thoải mái nằm lên chân Du Thanh Quý.

“Phục em rồi...” Du Thanh Quý ôm con vật nhỏ lên, đi ra khỏi phòng sách, ném Giáo Giáo vào phòng ngủ của cô.

Du Thanh Quý trở lại phòng sách, nhặt hết những băng dán bị Giáo Giáo làm rơi lộn xộn lên. May mắn là Giáo Giáo chỉ nghịch ngợm làm băng dán rơi xuống thôi chứ không dùng móng vuốt cào hoặc răng cắn lên. Mặc dù băng dán rất lộn xộn nhưng cũng không bị hỏng. Du Thanh Quý nhặt hết băng dán lên, sau đó phân loại hết lượt.

Du Thanh Quý dọn dẹp xong hết chỗ băng dán này mất nửa giờ đồng hồ. Cuối cùng, cô nhặt chiếc băng dán cuối cùng lên, cô thả lỏng ngồi vào ghế, bóc món đồ chuyển phát rồi ôm bé 21 của cô ra ngoài.

Bé 21 có sáu phần giống búp bê nữ, cũng là một búp bê mới ra của Đại oa xã. Mặc dù ba cô không hiểu vòng búp bê, cũng không hiểu những búp bê này có gì khác nhau, nhưng mỗi lần có búp bê mới, búp bê có số người thích nhiều, hoặc búp bê với phiên bản hạn chế thì đều mua cho Du Thanh Quý một em.

Du Thanh Quý mặc cho bé 21 một bộ quần áo thật đẹp, sau đó bày lên tủ, để cùng một chỗ với 19 người chị khác.

“Không biết bé 19 có được chữa khỏi không nữa....”

Du Thanh Quý cảm thấy có chút may mắn, tủ búp bê của cô luôn có khóa, nếu không Giáo Giáo mà làm rơi búp bê của cô xuống đất thì... Cô cảm thấy không rét mà run. Du Thanh Quý nghĩ, về sau lúc cô không ở nhà nhất định phải khóa cửa phòng sách, không thể để Giáo Giáo tùy ý chạy vào gây họa được.

....

Du Thanh Quý làm bài tập xong, cô lại tập trung ôn lại chương trình học của mấy ngày hôm nay. Cô biết rõ trạng thái học của cô trong mấy ngày nay không được tốt. Nhưng cô vẫn may mắn vì có một nền tảng vững chắc, hơn nữa cô cũng thông minh, chỉ học lại một lần là không có vấn đề.

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, sau đó cô mở điện thoại đi động ra.

Hắc Diệu đăng liên tiếp bảy tám blog, đều là ảnh chụp của những chú mèo hoang, anh đang tìm người nuôi dưỡng những chú mèo kia. Hắc Diệu chỉ cần vừa đăng blog là nhanh chóng có bình luận, Tiểu mê quý luôn khen ngợi, nhưng bây giờ Du Thanh Quý lại không xuất hiện trong những bình luận này.

Du Thanh Quý cũng không thể nói thích không kiêng kỵ gì trong những bình luận dưới blog của Hắc Diệu như trước đây....

Đột nhiên Hắc Diệu lại đăng thêm một blog. Blog này không có chữ, chỉ có một tấm hình, giống như là một tấm hình tự sướng, trong ảnh có một con mèo nhỏ màu trắng đang nằm trên vai cậu.

Giáo Giáo?

Du Thanh Quý nhanh chóng nhận ra con mèo nhỏ này chính là Giáo Giáo mà cô ôm về.

Phía dưới blog của Hắc Diệu nhanh chóng nhận nhip.

A Huru: Con mèo nhỏ màu trắng thật đáng yêu....., không nói sưng, giống như một quả cầu tuyết nhỏ vậy.

Quả cầu nhỏ nhảy à nhảy: Đợi chút..... Người trong tấm ảnh là ai? Hắc Diệu, muốn nổ tung bao nhiêu nhip điệu đây?

Đậu xanh không mí mắt: Bùm! Bùm! Bùm!

Không muốn ăn cái muối: Tôi nhìn thấy xương quai xanh của Hắc Diệu Đại Đại, QAQ.

Chị dâu Diệu tương lai: Lâu trên không được nhìn lên ông xã tôi.

Tôi không phải Tiểu Chiết Dự: Ô ô ô, muốn làm con mèo nhỏ kia quá....

Chị dâu Diệu tương lai: Người lâu trên đừng quá đáng. Không cần suy nghĩ miên man đi theo con đường mù quáng (T o T)

Tôi không phải Tiểu Chiết Dự: Rõ ràng chính bạn mới là người cả ngày suy nghĩ miên man đi theo con đường mù quáng. Rõ ràng là ông xã của tôi...

Ba ngày béo mười cân: lâu trên ảm ỉ quá. Tôi muốn nuôi con mèo này quá. [Giơ tay][Giơ tay][Giơ tay]

Đại thần giả: Lâu trên +1

Chị dâu Diệu tương lai: Mấy người không được chạy đến cướp với tôi. Con mèo nhỏ này chỉ có tôi có thể nuôi. Con mèo nằm úp sấp lên người ông xã của tôi, mấy người không thể tranh đoạt với tôi. Tôi muốn dẫn nó về, trở thành con gái tôi, tôi sẽ thương nó như con gái.

Đổi tên giống như đổi nam chính: Chẳng lẽ trọng điểm không phải là hy vọng lần sau chú Diệu có thể chụp ảnh từ mặt lên hay sao....???

Đại thần giả: Lâu trên +1

Sau đó bọn họ lại bắt đầu thảo luận về tuổi của Hắc Diệu. Những người căn cứ vào những tác phẩm ít ỏi trước đây đoán Hắc Diệu đã lớn tuổi bây giờ cũng bị nghi ngờ, nhìn ảnh chụp này không giống a. Mặc dù chỉ lộ ra một chút ít như vậy....

Bọn họ suy đoán tuổi của Hắc Diệu không có kết quả lại bắt đầu bàn luận về vấn đề nuôi mèo.

Tiểu mê quỳ của Hắc Diệu đại đại: Tôi.

Du Thanh Quý đăng xong bình luận này, cô nhìn cách xưng hô thân mật có chút không được tự nhiên. Cô muốn đổi một cái xưng hô thân mật sao?

Đậu xanh không mí mắt: Ô? Tiểu Mê Quỳ xuất hiện, gần đây không thấy bạn đến điểm danh nha.

Ba ngày lại béo mười cân: có phải ôm băng dán độc nhất vô nhị của anh Diệu hạnh phúc đến ngất đi rồi không. [Hâm mộ, ghen ghét]

Chị dâu Diệu tương lai: QAQ, vốn đều là băng dán của tôi.

Không có hoặc huyền: Tiểu mê quỳ. Bạn có bán lại không? Có bán lại không? Có bán lại không? Có bán lại không? Tôi muốn mua.

Đại thần giả: Lâu trên +1

Tiểu mê quỳ của Hắc Diệu đại đại: ngại quá mọi người, tôi không bán lại. [thẹn thùng][thẹn thùng][thẹn thùng]

Du Thanh Quý vừa mới trả lời xong, lập tức lại nhận được tin nhắn trả lời của Hắc Diệu. Du Thanh Quý sững sờ nhìn tin nhắn trả lời của Hắc Diệu, cô không có phản ứng. Cô mở lại phần bình luận mới hiểu được.

Tiểu mê quỳ của Hắc Diệu đại đại: Tôi

Hắc Diệu: Ừ, đều là của em

“Sao lại là đều chứ....” Du Thanh Quý nỉ non, khóe miệng lại khẽ nhếch lên.

Trong hình không chỉ có Giáo Giáo, còn cả cậu nữa mà.

“Meo meo.” Giáo Giáo đột nhiên chui vào từ khe cửa, nhảy dựng lên nằm trên vai Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý quay đầu nhìn con mèo nhỏ, đột nhiên cô kéo móng vuốt nhỏ của nó xuống, chỉnh cho nó một tư thế. Sau đó cô mở điện thoại ra chụp hình, chụp theo góc độ của Hắc Diệu kia, tự sướng một kiểu.

Cũng là góc độ đó, cũng là con mèo nhỏ, cũng chỉ lộ ra bả vai và xương quai xanh.

Du Thanh Quý mím môi cười. cẩn thận ghi chú lên ảnh chụp – Chớ làm mất.

.....

Thời Diệu ngồi xếp bằng trên ghế sofa vừa nghe mẹ Thời cầu nhau, vừa nghịch điện thoại di động.

“Kém quá. Tình hình an ninh kém quá. Sao có thể tùy tiện đánh nhau trong trường học chứ? Hơn nữa còn đánh Phi Dương thảm như vậy, bây giờ vẫn còn nằm viện đó.” Mẹ Thời đi tới đi lui trong phòng khách bằng đôi giày cao gót.

“Đúng vậy, an ninh ở đây kém lắm, vẫn nên về nước ngoài đi.” Thời Diệu cũng không ngẩng đầu lên.

“Diệu Diệu?” Mẹ Thời đi đến trước mặt Thời Diệu, vỗ đầu cậu một cái, hỏi: “Sao con lại ghét Phi Dương như vậy? Chuyện lần này của con bé có liên quan gì đến con không?”

Thời Diệu lười biếng nằm trên ghế sofa, hỏi: “Mẹ muốn con trai hay muốn cô ta?”

Mẹ Thời không cần suy nghĩ nói: “Lúc mang thai cũng chẳng muốn có con.”

Thời Diệu cũng không hề ngoài ý muốn, cậu lại hỏi: “Muốn con dâu hay muốn cô ta?”

“Cái gì?” Mẹ Thời ngồi cạnh ghế sofa ngạc nhiên nhìn Thời Diệu, sờ sờ đầu cậu.

“Bảo bối phá hoại, con yêu đương rồi à? Con gái nhà ai nhìn trúng con vậy.

Thời Diệu cũng không thể nhịn được nữa, liếc mắt nhìn mẹ, tức giận nói: “Con trai mẹ kém như vậy sao? Con không thể lấy được vợ ạ?”

“Cũng không phải thế.... Mẹ chỉ cảm thấy ai có thể chịu được tính cách thô nát của con thôi.” Mẹ Thời đẩy đẩy Thời Diệu: “Con nhìn ba con kia, bình thường lúc làm việc cũng rất khéo đưa đẩy, miệng lại còn biết nói ngọt nữa.”

Thời Diệu không muốn nói tiếp chuyện này với mẹ, câu xoay người, quay mặt vào trong.

Mẹ Thời kéo cánh tay của cậu, hỏi tiếp: “Con đang lừa mẹ đó hả? Lúc nào có thể đưa đến cho mẹ gặp một chút được?”

“Mẹ, khi nào mẹ đi.” Thời Diệu quay người lại, hỏi.

“Cái thằng nhóc này, con muốn đuổi mẹ đi à?” mẹ Thời có chút không vui.

“Nếu như mẹ đi thì tiện đưa Trang Phi Dương đi cùng đi, vậy thì con sẽ để mẹ nhìn thấy con dâu tương lai.”

Mẹ Thời nhú mày, nói: “Ba mẹ Phi Dương đều đang chăm sóc nó trong bệnh viện, sao mẹ có thể đưa nó đi được chứ? Nói sau đi, chân nó bị thương cũng không thể đi chuyển được.”

Thời Diệu nhếch miệng cười: “Được rồi, con lùi một bước trước vậy.”

Mẹ Thời nhìn cậu bằng ánh mắt nghi ngờ: “Thằng nhóc này, con đáng cố ý cò kè mặc cả với mẹ ả? Được rồi.... Nói nghe một chút nào.”

“Hắc, kéo cô ta, làm cho cô ta chút đi.”

“Tại sao thế?”

“Nhìn thấy cô ta đã thấy phiền.”

Mẹ Thời im lặng một lúc, trong lòng đang giãy giụa, sau đó bà nói: “Lúc nào mẹ có thể nhìn thấy cô gái có con mắt bị mù kia?”

“Thứ bảy này.”

....

Thứ bảy tuần này là sinh nhật Lâm Tiểu Ngộ.

Tháng trước Lâm Tiểu Ngộ đã nói xong với Du Thanh Quỳnh, muốn mời cô về nhà ăn cơm.

Lâm Tiểu Ngộ tiếp xúc với Du Thanh Quỳnh một thời gian dài, dần dần cũng bắt đầu hứng thú với sở tay và búp bê Bjđ. Về quà sinh nhật tặng Lâm Tiểu Ngộ, Du Thanh Quỳnh suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cô quyết định mua tặng cô ấy một em búp bê Bjđ.

Đó là một búp bê rũ mắt xuống, giống một cô gái thời phong kiến chải một mái tóc chỉnh tề. Nhìn có rất nhiều điểm giống với khí chất của Tiểu Ngộ.

Du Thanh Quỳnh nhấn chuông cửa.

Cửa mở ra.

“Tiểu Ngộ....” Du Thanh Quỳnh nhìn người phụ nữ lạ mắt trước mắt, cô có chút ngạc nhiên.

Người phụ nữ mặc một chiếc sườn xám màu lam, đi một đôi giày cao gót. Tóc búi cao, được cố định bởi một cây trâm, trên tay đeo một chiếc vòng

ngọc bích, trong thời gian ngắn đúng là không thể nhìn ra tuổi của người phụ nữ này.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Editor: Voicoi08

Du Thanh Quý suýt chút thì thốt lên: Chị gái này thật xinh đẹp!

Cô nhìn xuống rồi. May mà cô nhìn xuống được.

“Thanh Quý, cậu đến rồi à.” Lâm Tiểu Ngộ đi đến cửa nắm chặt tay Du Thanh Quý.

“Bà ngoại, đây là Du Thanh Quý cháu từng nhắc đến đó ạ.”

Bà ngoại?

Du Thanh Quý mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang đứng ở cửa. Du Thanh Quý không khỏi nhớ đến bà ngoại cô. . .

Du Thanh Quý ngạc nhiên một lúc lâu, sau đó cô mới nhận ra là mình nhìn chăm chăm vào bà ngoại của Lâm Tiểu Ngộ có chút thất lễ, cô vội vàng thu hồi tâm trạng, thu hồi ánh mắt kinh ngạc, ngoan ngoãn cười, nhẹ nhàng chào hỏi: “Cháu chào dì ạ.”

Lúc Du Thanh Quý nhìn mẹ Thòi đến gần người thì mẹ Thòi cũng đánh giá Du Thanh Quý. Bây giờ cũng đúng lúc mẹ Thòi thu lại ánh mắt đánh giá, nở nụ cười vừa lòng, nói: “Bé ngoan.”

Lâm Tiểu Ngộ nhú mày.

Tại sao Du Thanh Quý lại gọi bà ngoại là dì chứ, cách xưng hô như vậy có phải có chút không hợp lý đúng không? Nếu như vậy thì vai vế của cô lại thấp hơn Du Thanh Quý một bậc đúng không? Cô tạm thời không nghĩ đến vấn đề này mà nhanh chóng kéo Du Thanh Quý về phòng chơi diều đàn qd.

Mẹ Thòi đứng ở phòng khách, khoanh tay nhìn theo bóng lưng của Du Thanh Quý khi cô đang lên tầng.

“Này, mình tặng quà sinh nhật cậu đây. Lúc trước cậu nói là muốn nuôi búp bê mà. Mình chọn mãi, cảm thấy bé búp bê này là thích hợp với cậu nhất, cậu nhất định sẽ thích.” Du Thanh Quý đưa cho Lâm Tiểu Ngộ một cái hộp lớn.

Lâm Tiểu Ngộ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nhận lấy: “Mấy ngày nay mình thấy rất nhiều người nuôi búp bê, mình đang do dự không biết phải chọn cái nào đó.”

Lâm Tiểu Ngộ mở hòm ra, nhẹ nhàng cẩn thận lấy bé búp bê ra, nghi ngờ hỏi: “Tại sao bé lại không mặc quần áo. . .”

“Búp bê mới đều như vậy.” Du Thanh Quý còn mua thêm quần áo, tóc giả cho búp bê, cô lấy ra, tự tay dạy Lâm Tiểu Ngộ làm thế nào để thay tóc giả, đổi mí mắt, đổi giày tay, thay giày cao gót cho búp bê. . .

“Hóa ra tay chân của búp bê cũng có thể đổi. . .” Lâm Tiểu Ngộ mới tham gia vào vòng, gương mặt hiện lên sự ngạc nhiên.

“. . . Cậu phải bảo quản tóc giả cho bé như vậy.” Du Thanh Quý cũng cẩn thận dạy Lâm Tiểu Ngộ cách bảo quản búp bê.

“Phức tạp như vậy sao?” Lâm Tiểu Ngộ nhẹ nhàng cẩn thận dùng ngón tay vén vén tóc giả của búp bê. Đây là bé búp bê đi theo con đường cổ trang, mặc trên người một bộ cổ trang vô cùng phức tạp.

Du Thanh Quý và Lâm Tiểu Ngộ cùng thay quần áo, đổi kiểu tóc cho búp bê mất rất nhiều thời gian, cuối cùng Lâm Tiểu Ngộ coi bé búp bê giống như bảo bối đặt lên chiếc bàn ở gần đầu giường.

Du Thanh Quý nói: “Buổi tối cậu đừng đặt nó ở cửa sổ, nếu không phơi lâu sẽ bị vàng, hơn nữa búp bê cũng rất yếu ớt, nếu không cẩn thận mà đụng đổ sẽ hỏng đó.”

Lâm Tiểu Ngộ nghe Du Thanh Quý nói vậy khiến cô càng khâm trọng hơn. Cô vội vàng dọn một chiếc giá trên cao rồi đặt búp bê lên, sau đó nói: “Lúc trước mình tra tài liệu thì thấy rất nhiều người nuôi búp bê đều làm nhà cho búp bê, mấy ngày nữa mình cũng nhờ cậu nhỏ làm cho mình một cái.”

Nhà cho búp bê. . .

Du Thanh Quý cũng muốn có một ngôi nhà cho búp bê. . .

. . . .

Rất nhanh đã đến thời gian ăn trưa, Du Thanh Quý nghe thấy âm thanh từ phòng bếp, cô hỏi Lâm Tiểu Ngộ: “Chúng ta có phải xuống giúp bà ngoại cậu nấu cơm không?”

“Nấu cơm sao? Bà ngoại mình không biết nấu ăn đâu, lqđ, là cậu nhỏ ở trong bếp đó. Lúc cậu nhỏ xuống bếp ghét nhất là có người ở bên cạnh làm vướng tay vướng chân.” Lâm Tiểu Ngộ nói.

“À. . .” Hôm nay Du Thanh Quý vừa đến đã bị kéo vào phòng Lâm Tiểu Ngộ luôn, cô còn chưa gặp Thời Diệu.

“Đúng rồi. . .” Du Thanh Quý nhỏ giọng hỏi: “Năm nay bà ngoại cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“59 tuổi.”

“Oa.” Du Thanh Quý ngạc nhiên. “Nhìn qua không hề giống chút nào. Bà ngoại cậu giống như chỉ mới ba mươi tuổi vậy, oa, ôi.”

Lâm Tiểu Ngộ vừa định nói thì nghe tiếng dưới tầng gọi hai người xuống ăn cơm.

. . . .

Trên bàn bày rất nhiều món ăn, mẹ Thời đi từ phòng bếp ra. Thấy vậy, Du Thanh Quý và Lâm Tiểu Ngộ đều chạy chậm vào phòng bếp giúp đỡ mang đồ ra.

Du Thanh Quý nhìn chỗ đồ ăn, vừa liếc mắt cô đã thấy sườn xào chua ngọt và chân gà nấu coca. Cô nhớ rõ lần trước Thời Diệu làm hai món này hương vị cũng không tệ.

Du Thanh Quý vụng trộm nhìn lên qua Thời Diệu, Thời Diệu đưa lưng về phía cô, cậu đang múc đồ ăn từ nồi ra. Du Thanh Quý thấy cậu chuẩn bị đĩa sườn nấu dấm đường.

Cô mang hai đĩa sườn chua ngọt và chân gà nấu coca ra trước, sau đó lại quay vào thêm lần nữa.

Hơn mười món ăn được bày lên, Du Thanh Quý cảm sườn nấu dấm đường, cô thấy Thời Diệu đang chuẩn bị món thịt nấu dưa.

“Cái này để tôi mang, cậu lấy đĩa đi.” Thời Diệu đưa lưng về phía Du Thanh Quý nói.

“Được.” Du Thanh Quý cầm đĩa ra đến trước phòng bếp lại liếc mắt nhìn về phía món thịt nấu dưa trong tay Thời Diệu.

Trên bày đầy đồ ăn, mẹ Thời liếc mắt nhìn một cái, cười nói: “Sườn nấu dấm đường, sườn xào chua ngọt, ngó sen nấu dấm đường, cá nấu chua ngọt, tôm chua ngọt, bắp xào, khoai lang kéo sợi. . . A Diệu, con muốn chúng ta bị ngọt chết sao?”

Thời Diệu lạnh nhạt ăn một miếng cá chua ngọt, nói: “Thỉnh thoảng cũng phải thay đổi khẩu vị.”

Lâm Tiểu Ngộ vội vàng nói: “Đúng vậy, trước khi quen Thanh Quý, cháu cũng rất ít ăn đồ ngọt, bây giờ bị Thanh Quý ảnh hưởng cháu lại cảm thấy ăn đồ ngọt thật ngon.”

Du Thanh Quý hết nhìn Thời Diệu lại nhìn Lâm Tiểu Ngộ, hóa ra trước đây họ không ăn ngọt?

Thời Diệu nhìn Du Thanh Quý gấp sườn xào chua ngọt vào bát, hỏi: “Ngọt không?”

“Ngọt.” Du Thanh Quý cúi đầu, ăn sạch nửa miếng sườn còn lại.

Trong tầm mắt cô lại xuất hiện thêm một miếng sườn xào chua ngọt, Du Thanh Quý ngẩng đầu, nhìn Thời Diệu thu hồi tay lại.

“Cảm ơn. . .”

Mẹ thời che miệng ho khan một tiếng.

Thời Diệu gấp thêm một miếng sườn xào chua ngọt vào bát bà.

Mẹ Thời lại khó chịu ho khan thêm một cái.

“Đi khó chịu ở cổ họng sao ạ? Đi uống nước đi ạ.” Du Thanh Quý đứng lên lấy nước cho mẹ Thời.

“Cảm ơn con.” Mẹ Thời nhấp một miếng nước đã bùng cốc xuống.

Cuối cùng Lâm Tiểu Ngộ cũng không nhịn được mà hỏi: “Thanh Quý, tại sao cậu lại gọi bà ngoại mình là dì? Không phải cậu cũng nên gọi bà ngoại giống

mình sao?”

Thời Diệu quay chiếc đĩa lại gõ một cái lên đầu Lâm Tiểu Ngộ.

“Sao cậu nhỏ lại đánh cháu . . .” Lâm Tiểu Ngộ oan ức xoa xoa đầu.

Mẹ Thời hơi nhếch khóe miệng hỏi: “Đúng rồi, tại sao con lại gọi ta là dì?”

Du Thanh Quỳnh lặng lẽ liếm chút tương dính trên răng nanh, nói: “Bởi vì dì rất xinh đẹp mà, nhìn dì giống như chỉ bằng tuổi mẹ con vậy.”

Mẹ Thời cười càng sâu thêm, nói: “Quả nhiên là đứa nhỏ thích đồ ngọt nên miệng cũng ngọt hơn nhiều.”

Bà cố ý liếc nhìn Thời Diệu.

“Cháu nói thật mà.” Du Thanh Quỳnh dùng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm vào mặt mẹ Thời: “Dì thật sự rất xinh đẹp. Lúc dì ra mở cửa, dì giống như đại mỹ nhân ngày xưa bước ra từ trong cung ấy.”

Thời Diệu nở nụ cười.

Cậu hiểu rất rõ về mẹ già luôn thích đi giày cao gót trong nhà của cậu, mẹ già nhà cậu thích nhất là nghe người khác khen bà xinh đẹp, trẻ tuổi.

Mẹ Thời không nói chuyện, bà trực tiếp cời chiếc vòng trên cổ tay xuống đeo lên tay Du Thanh Quỳnh.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

editor: Voicoi08

“Không được đâu ạ. Cái này quá quý, cháu không thể nhận được.” Du Thanh Quỳnh vội vàng muốn tháo vòng tay xuống.

Mẹ Thời nhanh chóng giữ chặt tay cô, nói: “Chỉ là quà gặp mặt thôi mà, cũng không đắt mà.”

Du Thanh Quỳnh không tiếp xúc nhiều với các loại ngọc bích thể này, nhưng cô nhìn thấy chiếc vòng mà mẹ Thời đưa cô hoàn toàn trong suốt, không hề có lần chút tạp chất nào, nhìn cũng biết là giá trị xa xỉ.

“Dì ơi, chiếc vòng này quá quý giá, cháu không thể nhận được...” Du Thanh Quỳnh tiếp tục từ chối.

Thời Diệu cười như không cười, nhướn mày nhìn Du Thanh Quỳnh. Đột nhiên cậu làm đổ ly rượu đỏ trong tay, rượu đỏ rơi hết xuống người Du Thanh Quỳnh, Lâm Tiểu Ngộ khê hô lên một tiếng, Du Thanh Quỳnh quay lại nhìn thấy một vết bẩn lớn do rượu loang ra trên áo cô.

“Ngại quá, run tay.”

Du Thanh Quỳnh nhìn về phía Thời Diệu, trong lòng cô mơ hồ cảm thấy có chút kì lạ, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Không sao đâu.”

Lâm Tiểu Ngộ vội vàng đưa khăn giấy cho cô.

Mẹ Thời nhìn Thời Diệu một cái, sau đó nói với Lâm Tiểu Ngộ: “Lau cũng không sạch được đâu, cháu đưa Thanh Quỳnh đi rửa đi.”

Du Thanh Quỳnh mơ mơ màng màng bị Lâm Tiểu Ngộ kéo vào phòng tắm. Cô dùng nước hắt lên tay áo, sau đó vén lên.

“Thanh Quỳnh, hay tớ lấy quần áo của tớ cho cậu thay nha?” Lâm Tiểu Ngộ hỏi.

“Không cần đâu.” Du Thanh Quỳnh lắc lắc đầu. “Chỉ bị ướt ống tay áo mà thôi, vén lên là được rồi.”

Đến khi cô và Lâm Tiểu Ngộ trở về bàn ăn, cô nhìn chiếc vòng trên cổ tay, vừa muốn tiếp tục từ chối, đột nhiên mẹ Thời lại hỏi cô: “Thanh Quỳnh, dì nghe Tiểu Ngộ nói cháu biết làm rất nhiều món tráng miệng, xem ra tài nấu nướng của cháu cũng rất tốt đúng không?”

“Không phải đâu ạ, trước kia cháu cảm thấy có chút hứng thú với làm món tráng miệng nên học thôi ạ, còn nấu ăn thì cháu không biết...” Du Thanh Quỳnh ngại ngùng giải thích.

“A, không sao mà.” Mẹ thời gấp một miếng cá nấu chua ngọt, “Phụ nữ trong nhà mình cũng không biết nấu ăn.”

Bà cắn một miếng cá chua ngọt, nhúu chặt lông mày, nói: “Ngọt quá.”

Bà lại ném thêm vài miếng thức ăn, sau đó không hài lòng để đĩa xuống, nhúu mày nói: “Khó ăn quá, A Diệu, con nấu cái gì vậy?”

Thời Diệu nhấp một ngụm rượu đỏ không lên tiếng.

Mẹ Thời nhìn về phía Du Thanh Quý nói: “Thanh Quý, cháu nói thật xem có phải là quá khó ăn đúng không? Cháu ăn những món ăn khó ăn này chưa?”

Du Thanh Quý liếm một giọt tương ngọt còn đọng trên khóe môi, nhỏ giọng nói: “Ngon, quá ngon...”

Mẹ Thời nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ.

Du Thanh Quý gấp một miếng sườn xào chua ngọt, mở to miệng ăn, nói: “Di ơi, Thời Diệu nấu ăn rất ngon. Thật đó ạ. Còn ngon hơn bên ngoài bán nữa, ngon hơn gấp trăm lần ấy ạ.”

Mẹ Thời kéo dài giọng: “A...”, sau đó im lặng ăn cơm.

Thời Diệu đặt ly rượu xuống, đẩy đĩa sườn xào chua ngọt về phía Du Thanh Quý. Du Thanh Quý nhìn cậu một cái, lại vội vàng cúi đầu xuống ăn.

Lâm Tiểu Ngộ nhìn bà ngoại, nhìn cậu nhỏ, lại nhìn Du Thanh Quý, sao cô cảm thấy có chút kì lạ? Nhưng kì lạ chỗ nào thì cô lại không thể nói lên lời...

Cơm nước xong, Du Thanh Quý và Lâm Tiểu Ngộ đến vườn sau giúp Thời Diệu cho mèo ăn, mới chỉ có hơn mười con mèo hoang tìm được gia đình mới, lạ, nhưng mà những con mèo còn lại cũng không phải là ít.

Du Thanh Quý lên nhìn về phía Thời Diệu, cậu ngồi trên chiếc ghế mây, trên đùi còn ôm một con mèo, nhàn nhã phoi nãng.

Đột nhiên Thời Diệu mở mắt ra, cậu nhìn thẳng vào mắt Du Thanh Quý, nở nụ cười.

Du Thanh Quý vội vàng cúi đầu xuống, không biết vì sao cô cảm thấy mặt cô sắp bốc cháy.

.....

Chiều tối, lúc Du Thanh Quý về nhà, cô cúi đầu nhìn chiếc vòng trên cổ tay, có chút do dự trong lòng. Du Thanh Quý quay đầu nhìn lại, nhìn về phía mẹ Thời đến cửa tiền cô, cô vẫn muốn từ chối lễ ra mắt này.

“Nhận đi, mẹ tôi mua mắt mười nguyên trong cửa hàng thôi.” Thời Diệu ôm cánh tay, lười biếng nói.

Nụ cười dịu dàng trên mặt mẹ Thời cứng đờ, bà lườm con trai mình một cái, bỏ lại một câu: “Mẹ con đến mức ấy à.” Sau đó bà giẫm giày cao gót về phòng, sàn nhà bị bà giẫm vang lên tiếng lộc cộc.

Gương mặt mẹ Thời hiện lên sự mất hứng, Du Thanh Quý cũng không thể đuổi theo để trả vòng tay cho bà được...

Trên đường về nhà, Du Thanh Quý vẫn suy nghĩ về chuyện chiếc vòng tay. Cuối cùng, cô cảm điện thoại giờ về phía cổ tay chụp một tấm hình, sau đó gửi đến nick của ba.

“Ba ơi, hôm nay con đi ăn sinh nhật của một người bạn, người lớn nhà bạn đó đưa lễ ra mắt cho con. Con cảm thấy hình như rất đắt, nhưng con nhìn không ra...”

Một lát sau, ba cũng không nhắn tin lại cho cô mà trực tiếp gọi điện thoại đến.

“Ba ơi.”

“Là mẹ của bạn trai sao?”

Du Thanh Quý sững sờ một cái, cô do dự rất lâu trong hai đáp án ‘Đúng vậy’ và ‘không phải đâu’, cô không biết phải trả lời như thế nào. Cô nhỏ giọng hỏi: “Bạn trai và bạn gái có gì khác nhau sao ạ?” Lê-quý-đôn-diễn-đàn

Ba cô trầm mặc, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Du Thanh Quý vội vàng hỏi: “Ba ơi, có phải rất quý không ạ? Con có nên trả lại không? Con muốn trả lại, nhưng hôm nay.... Con cũng không biết vì sao đến cuối cùng lại mơ hồ nhận lấy...”

“Không sao đâu, nhận cứ nhận đi, lần sau con mời bạn trai kia đến gặp ba, cùng nhau ăn một bữa cơm đi.”

“A?” Du Thanh Quý ngo ngắc.

“Ba muốn giúp con đắp lễ.” Du Trạch Ngôn hơi dừng một chút, nói: “Con cắt chiếc vòng tay này cẩn thận, đừng làm hỏng.”

“Ba ơi, cuối cùng thì nó đáng giá bao nhiêu tiền vậy ạ...” Du Thanh Quỳnh càng thêm tò mò.

Du Trạch Ngôn không trả lời, chỉ nói: “Thanh Quỳnh, bảo vệ tốt chính mình.”

“A?” Du Thanh Quỳnh lại càng thêm mơ hồ, “Ba, ba đang nói gì vậy?”

Du Thanh Quỳnh đi dọc đường về nhà, cô quay đầu nhìn tóc đến vai, nói: “Ba ơi, tóc con dài quá.”

“Được rồi, lần sau ba sẽ cắt tóc cho con.” Du Trạch Ngôn dựa người vào ghế, vì nhớ đến con gái nên gương mặt ông hiện lên nụ cười cưng chiều.

Mấy người cấp dưới ngẩng đầu nhìn lên, thấy dáng vẻ này của ông, quả thực là sợ đến ngáy người.

“Vâng.” Du Thanh Quỳnh vừa muốn đi vào chỗ rẽ, đột nhiên cô khẽ nhắm mắt. Cô quay đầu thấy có người đứng ở ven đường chụp hình cô.

“Tiểu Quỳnh?”

“Ba ơi, lại có người lên chụp hình con.” Du Thanh Quỳnh kéo những sợi tóc quăn lên che mặt.

Từ lần trước Du Trạch Ngôn đi họp phụ huynh cho Du Thanh Quỳnh, cô cũng hay bị người khác chụp hình hơn. Thật ra trước đây cô cũng thường xuyên bị chụp ảnh. Nhưng mà, những tấm hình kia có đăng lên mạng thì mặt cô cũng được xóa mờ. Thỉnh thoảng cũng có những bức ảnh chụp rõ ràng, nhưng không bao lâu sau sẽ bị xóa, có muốn tìm lại cũng không được.

“Ba biết rồi, để ba xử lý.”

Du Trạch Ngôn nhìn ảnh chụp ba người trên mặt bàn, hỏi: “Tiểu Quỳnh, con có muốn ra ánh sáng một cách triệt để không? Thật ra cũng không có gì, có thể sẽ có nhiều ống kính chiếu về phía con hơn một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng quá lớn đối với cuộc sống của con. Hơn nữa sau này con sẽ có nhiều thời gian chung đụng với ba hơn.”

Du Thanh Quỳnh hơi dừng lại, hỏi: “Vậy mẹ thì sao ạ?”

Du Trạch Ngôn nhún mày.

Những năm này thường xuyên có những tấm hình về Du Thanh Quỳnh bị tung lên, thậm chí cả hình Du Thanh Quỳnh lúc nhỏ, Du Trạch Ngôn cũng từng đăng lên tấm hình lúc nhỏ của cô, mặc dù có che mặt. Nhưng ảnh chụp về Mẹ Doanh Tinh thì chưa từng có, thỉnh thoảng có người chụp lên được, cũng không đợi đến khi phát ra đã bị Du Trạch Ngôn ép xuống.

Mẹ Doanh Tinh không muốn ra ánh sáng.

Trước kia bà không muốn ra ánh sáng, bây giờ họ lại đã li hôn.

Du Trạch Ngôn trầm mặc một lúc, mới nói: “Lần sau ba đến thành phố Nam Thanh rồi nói.”

.....

Thời tiết đang dần chuyển lạnh, qđ, một tháng nữa sẽ đến kì kiểm tra cuối kì, lần kiểm tra cuối kì này quan trọng hơn những lần trước rất nhiều. Bởi vì sẽ chia lớp. Trường Lục Trung dựa vào thành tích lần này để chia lớp, bốn mươi người có số điểm đứng đầu sẽ được vào lớp trọng điểm.

Đây là lần đầu tiên thành phố Nam Thanh thực hiện thi tốt nghiệp trung học bằng cách tổng hợp các lớp, quả thực lần này áp lực của học sinh không nhỏ.

Chủ nhiệm lớp đứng nhìn học sinh chăm chỉ học tập trong lớp, hài lòng gật đầu. Sau lần kiểm tra lần trước, thứ tự của lớp bọn họ lại được nâng lên một bậc nữa. Mặc dù kì sau mọi người sẽ chia lớp, nhưng ngay cả khi ông không dạy bọn họ thì ông cũng mong bọn họ được vào lớp trọng điểm.

Đối với lần chia lớp này, Du Thanh Quỳnh không hề bị áp lực. Nhưng gần đây cô cũng bận rất nhiều việc, ngày nào cũng kèm Tiểu Ngộ học thêm. Cô hi vọng Tiểu Ngộ có thể vào lớp trọng điểm, có thể tiếp tục học cùng một lớp với cô.

Tan học, trừ vài bạn ở lại trực nhật, qđ, đa số mọi người đều đã đi về. Du Thanh Quỳnh vẫn ở lại giúp Lâm Tiểu Ngộ học thêm. Cô đã chọn giúp cô ấy một ít sách ôn tập, nhưng những quyển sách kia không hoàn toàn thích hợp với Lâm Tiểu Ngộ, sau đó cô lại vắt óc suy nghĩ làm một bộ đề chuyên nhằm vào nhược điểm của cô ấy.

Thời Diệu từ phòng vẽ tranh đi xuống, đứng ở cửa phòng học, cậu gõ gõ lên cánh cửa: “Nếu còn không về thì trường học sẽ khóa cửa đấy.”

Du Thanh Quỳnh và Lâm Tiểu Ngộ cùng nhìn về phía cửa sổ, bây giờ hai người mới phát hiện bên ngoài đã có cả bầu trời sao.

Du Thanh Quỳnh quay đầu nhìn Thời Diệu đang dựa người vào cửa sổ, chợt cô nhớ đến bầu trời sao và đom đóm đêm hôm đó.

....

Ngày cuộc thi cuối kì kết thúc, tất cả mọi người đều vô cùng vui vẻ. Bởi vì đã đến thời gian nghỉ đông.

Du Thanh Quý cất dọn túi sách, Thời Diệu nhìn cô thu dọn đồ đạc, nói: “Nghỉ đông rồi.”

“Đúng vậy, được nghỉ đông rồi.” Du Thanh Quý vừa thu đồ đạc vừa vui vẻ nói. Được nghỉ đông, cô có thể làm được rất nhiều việc.

Thời Diệu lặp lại một lần nữa: “Được nghỉ đông.”

Du Thanh Quý quay sang nhìn cậu bằng ánh mắt không hiểu.

Thời Diệu đột nhiên xông về phía cô: “Nghỉ đông thì không thể gặp nhau mỗi ngày.”

Thời Diệu cách Du Thanh Quý gần như vậy, chop mũi hai người gần như chạm vào nhau. Du Thanh Quý nhìn Thời Diệu bằng ánh mắt ngờ ngác, cô nhìn thẳng vào đôi mắt Thời Diệu, trong mắt cậu đang hiện lên hình ảnh của cô.

Sau khi ngẩn ngơ, Du Thanh Quý dè dặt lui về phía sau, sau lưng dựa vào tường. Cô vừa lùi lại, Thời Diệu cũng tiến lên, khoảng cách giữa hai người họ chỉ đủ để duy trì hô hấp.

Gò má Du Thanh Quý vì không khống chế được mà biến thành màu hồng.

Khóe miệng Thời Diệu chậm rãi nâng lên, cậu đứng lên, nói: “Bé 19 đã sửa xong rồi, ngày mai đến nhà tôi lấy đi.”

“Được, cảm ơn cậu....” Du Thanh Quý vội vàng cúi đầu xuống.

.....

Ngày hôm sau Du Thanh Quý đến nhà Thời Diệu lấy bé 19 của cô, cô đứng ngoài cửa phòng vẽ tranh một lúc, sau đó mới gõ cửa.

“Vào đi.” Thời Diệu ngồi cạnh cửa sổ, bé 19 ở bên cạnh cậu.

“Thời Diệu, tôi đến lấy bé 19...” Du Thanh Quý liếc mắt nhìn bé búp bê hình nữ nhân ngư kia...

Thời Diệu gõ đầu bé 19, hỏi: “Du Thanh Quý, cậu làm người mẫu cho tôi được không?”

“Người mẫu gì cơ? Cái gì người mẫu?” Du Thanh Quý đi vào trong, nghi ngờ hỏi.

“Thiếu nữ bạc hà trong tập tranh.”

Hai mắt Du Thanh Quý sáng bừng lên.

Vốn cô cũng thích Hắc Diệu vì thiếu nữ bạc hà, trước kia cô cảm thấy Hắc Diệu trên mạng là một nhân tài, khi gặp Thời Diệu cô cũng không hoàn toàn coi cậu thành Hắc Diệu. Nhưng giây phút này, trước mắt cô không phải Thời Diệu mà là Hắc Diệu.

“Cậu nói gì cơ? Cậu thật sự muốn tiếp tục vẽ thiếu nữ bạc hà sao? Cậu tiếp tục ra tập tranh sao? Lúc nào ra? Thật sao? Đây là thật sao? Đây là sự thật sao?” Du Thanh Quý cầm lấy tay Thời Diệu, trọn to hai mắt nhìn cậu, trong mắt là sự vui mừng như điên của em gái Tiểu mê quý.

Thời Diệu cúi đầu, nhìn cái tay của cậu mà cô đang nắm. Cậu hơi lật cổ tay, thuận tiện nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay, nhìn vào đôi mắt tràn đầy sự vui vẻ và mong chờ của cô, hỏi: “Vậy cậu có đồng ý không?”

“Đồng ý.” Du Thanh Quý gật đầu không chút do dự.

Nụ cười trên khóe môi Thời Diệu càng sâu thêm, cả người cậu hơi hướng về phía trước, dần dần như đang muốn dựa vào người Du Thanh Quý, thấp giọng hỏi: “Vậy nếu là người mẫu không thân thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Nụ cười trên mặt Du Thanh Quỳnh hơi dừng lại, ánh sáng trong mắt cô cũng từ từ phai nhạt hơn.

Trước khi Du Thanh Quỳnh mở miệng bỗng nhiên Thời Diệu lại nghiêm mặt, vô cùng nghiêm túc nói: “Không đồng ý cũng không sao, nhưng mà mời cậu tôn trọng sáng tác nghệ thuật.”

Du Thanh Quỳnh sững sờ, trong thời gian ngắn cô không biết phải làm gì.

Thời Diệu buông tay, quay đầu đi không nhìn cô, có chút không kiên nhẫn nói: “Búp bê ở trong này, cậu mang đi đi.”

Du Thanh Quỳnh chuyển tầm mắt lên người búp bê, bé mười chín xinh đẹp đang nghiêng đầu nhìn cô cười.

“A. . .” Du Thanh Quỳnh ôm bé 19 của cô ra ngoài, cô bước những bước chân chậm rì rì, còn chậm hơn cả ốc sên bò.

Cô. . . vậy mà cô lại từ chối lời mời của nam thần?

Không phải. . . Rõ ràng cô không hề nói gì cả. . .

Lúc Du Thanh Quỳnh đi đến cửa phòng vẽ, cô chậm rãi quay người lại, nhìn Thời Diệu đang ngồi bên cửa sổ. Từ trước đến nay dáng ngồi của Thời Diệu luôn mang vẻ lười biếng, lúc này cậu ngồi bên cửa sổ, đôi chân dài thoải mái gác lên, nhìn càng thêm lười biếng. Du Thanh Quỳnh nhìn vào cánh tay đang gác lên cửa sổ của Thời Diệu.

Qua thời gian thích Hắc Diệu, rất nhiều lần cô từng nghĩ đôi tay của Hắc Diệu nhất định rất đẹp mắt, nhất định là loại ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng, làn da trắng nõn, móng tay sạch sẽ, cắt gọn gàng.

Thời Diệu đang nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu quay lại nhìn về phía Du Thanh Quỳnh đang đứng trước cửa, nhẹ nhàng nhướn mày.

“Vậy. . .” Du Thanh Quỳnh khàn trương ôm chặt bé 19 trong tay. “Cũng không phải không đồng ý. . . Nhưng mà tôi. . . Tôi cũng không biết. . .”

Ánh mắt Thời Diệu hơi dừng một chút, sau đó lại khẽ chớp, anh đứng dậy, đi từ bên cửa sổ đến bên cạnh giá vẽ, bắt đầu pha màu.

Du Thanh Quỳnh đứng ở đó không biết phải nói gì làm gì, vô cùng quần bách. Cô muốn quay người rời khỏi phòng tranh xấu hổ này, nhưng hai chân cô lại giống như bị dính lên sàn nhà, một bước cũng không thể di chuyển được.

Thời Diệu đứng sau giá vẽ, ngược mắt nhìn cô một cái, sau đó tùy tiện cầm một quyển tạp chí đi về phía Du Thanh Quỳnh. Cậu đặt quyển tạp chí vào tay Du Thanh Quỳnh, nói: “Đi, cậu đến sofa ngồi xuống, tìm tư thế thoải mái để ngồi đọc sách đi.”

“A. . .” Du Thanh Quỳnh đặt bé 19 trong tay lên bàn, sau đó nghe lời Thời Diệu ngồi xuống ghế sofa đọc tạp chí. Cô ngồi, sống lưng thẳng tắp, hai chân cũng nghiêm túc đặt một chỗ. Về phần trên tạp chí đang viết về nội dung gì thì một chữ cũng không vào đầu cô.

Thời Diệu đi qua, nói: “Cậu có biết thế nào là tư thế thoải mái không? Cậu cời giày ra đi.”

“A. . .” Du Thanh Quỳnh cời giày, ngồi xếp bằng trên sofa, đặt tạp chí lên chân, sau đó ngửa đầu nhìn Thời Diệu, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi không phải cậu nói khóa. . .”

Thời Diệu bỗng nhiên động thủ, dùng những ngón tay với khớp xương rõ ràng gõ một mạnh một cái lên đầu Du Thanh Quỳnh, dạy dỗ: “Tất cả các bức tranh của tôi để tặng cậu làm băng dán, cậu thấy có cái ảnh khóa thân nào không? Thật dễ lừa.” Diễn-đàn-lê-quý-đôn

Du Thanh Quỳnh ngửa người ra sau dựa vào ghế sofa, tự xoa đầu mình, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Bởi vì là cậu nói ra, cho nên tôi mới. . .”

“Mới cái gì?” Thời Diệu cúi người xuống, hai tay chống hai bên người Du Thanh Quỳnh, tới gần cô: “Cậu vời mới nói cái gì? Lặp lại lần nữa.”

Du Thanh Quỳnh mím chặt môi, không chịu lặp lại.

Thời Diệu chậm rãi nhếch môi, hỏi: “Khi nào cậu mới đồng ý thừa nhận?”

“Thừa nhận cái gì. . . Tôi, tôi. . . Tôi nghe không hiểu.” Du Thanh Quỳnh không nhìn Thời Diệu, cô cũng không bao giờ muốn ở lại chỗ này, cô phải về nhà. Thời Diệu này thật đáng ghét, lần nào cũng trêu đùa cô.

Thời Diệu đứng thẳng người lên, vẻ mặt nghiêm túc, đáng vẻ lịch sự nói: “Được rồi, không nói nữa. Cậu ngồi đọc sách đi, tôi muốn bắt đầu rồi.”

Du Thanh Quỳnh ngửa đầu nhìn chằm chằm vào Thời Diệu, giống như dáng vẻ Thời Diệu lúc nghiêm túc lập tức biến thành Hắc Diệu. Tại sao người này lại có thể biến đổi bất kì lúc nào giữa hai nhân vật chứ? Hay là . . . chính cô cũng không phân biệt được rõ ràng?

Lúc đầu Du Thanh Quỳnh vẫn ngồi xếp bằng trên ghế sofa đọc tạp chí, một lúc lâu lại thay đổi một tư thế, tạp chí và tập tranh trên giá sách đều bị cô lật đọc. Cuối cùng cô ôm một tập tranh của Hắc Diệu, nằm nghiêng trên ghế sofa lật từng tờ từng tờ trong tập tranh Hắc Diệu, ánh mắt nhìn qua từng góc từng góc trên trang giấy, cô không chịu để lỡ mất bất kì chi tiết nào trên bức tranh của cậu.

Du Thanh Quý nhìn tranh Hắc Diệu vẽ, khóe miệng cô không nhịn được mà nhếch lên, ánh mắt xinh đẹp cũng hiện lên một tầng ánh sáng.

Du Thanh Quý cũng không biết cô ngủ lúc nào, cô mơ mơ màng màng mở mắt, trong phòng chỉ có một mình cô, Thôi Diệu cũng không ở đây. Cô ngồi dậy, chiếc áo trên người cô trượt xuống. Du Thanh Quý vội vàng nhặt lên – là áo khoác của Thôi Diệu.

Cô đi giày, đi đến giá vẽ nhìn bức tranh trên đó.

Trên giá vẽ có một bức tranh vẽ cô, lần đầu tên cô phát hiện ra cô cũng rất xinh đẹp. Cô cẩn thận vươn tay sờ lên bức tranh.

“Tĩnh rồi?” Thôi Diệu đứng ở cửa phòng mở miệng nói: “Xuống dưới ăn cơm.”

“Sao hôm nay Tiểu Ngộ không ở nhà?” Du Thanh Quý hỏi.

“Học thêm.”

Trong lòng Du Thanh Quý cảm thấy có chút kì lạ, tại sao Thôi Diệu không tự mình giúp Lâm Tiểu Ngộ học thêm? Rõ ràng Thôi Diệu hoàn toàn có thể đảm nhiệm.

“Bao giờ Tiểu Ngộ về?”

“Gần tối.”

Rõ ràng học thêm cả ngày. . . trong lòng Du Thanh Quý có chút đau lòng thay Lâm Tiểu Ngộ, một kì nghỉ đông tốt đẹp vậy mà ngày nào cũng phải đi học thêm.

“Vậy . . . buổi chiều cậu có cần tôi làm mẫu nữa không?” Du Thanh Quý hỏi lại. Thôi Diệu thật sự vẽ cô nhưng cô lại cảm thấy có gì đó không đúng, đâu có người mẫu nào giống như cô vậy chứ? Người mẫu gì mà ngồi đó đọc sách, ngay cả ngủ cũng không bị đánh thức?

“Có.”

Du Thanh Quý ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thôi Diệu, người này lúc nói chuyện luôn là lời ít mà ý nhiều, giống như không quá muốn quan tâm đến dáng vẻ của cô. Cái này làm cô cũng không thể nói chuyện được. Du Thanh Quý cúi đầu mở to miệng ăn sườn xào chua ngọt.

Du Thanh Quý im lặng khiến Thôi Diệu có chút không quen, cậu ngẩng đầu nhìn cô, nói: “Lần trước cậu nói cậu biết làm bánh?”

“Tôi biết một chút.”

Thôi Diệu cười: “Cậu ăn nhiều cơm tôi nấu như vậy mà không nghĩ để tôi được ăn chút bánh cậu làm sao?”

“Vậy ngày mai tôi làm xong sẽ đưa đến cho cậu.” Du Thanh Quý không chút nghĩ ngợi nói.

“Được.” Thôi Diệu cúi đầu, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Buổi chiều, Du Thanh Quý theo Thôi Diệu vào phòng vẽ. Cô hỏi: “Chiều này tôi vẫn tiếp tục ngồi trên sofa đọc sách sao?”

Thôi Diệu nghĩ nghĩ nói: “Cậu đến cửa sổ đi.”

Trong phòng học, cửa sổ rất rộng rãi, Du Thanh Quý ngồi ở bờ bên cạnh, ánh mặt trời nhìn về phía Thôi Diệu, hỏi: “Cứ ngồi như vậy sao?”

Thôi Diệu đi qua, cậu cời đuôi ngựa trên đầu cô, ngón tay xuyên qua mái tóc quăn mềm mại của cô, nhẹ nhàng chải vuốt.

Ánh mắt Du Thanh Quý đối diện với xương quai xanh của Thôi Diệu, hàng mi dày đặc của cô run rẩy, có chút không tốt rừ mắt xuống. Nhưng lúc cô rừ mắt xuống, ánh mắt cô lại nhìn vào bàn tay trái của cậu đang đặt bên người.

Tay cậu cũng đẹp giống như trong tưởng tượng của cậu.

Du Thanh Quý cảm nhận được ngón tay cậu đang ở trong mái tóc của cô, gò má của cô không tự chủ được mà đỏ lên.

Thôi Diệu bỗng cúi người, mặt cậu sát vào mặt Du Thanh Quý, hỏi: “Tại sao cậu lại đỏ mặt rồi?”

Du Thanh Quý muốn tránh cũng không được, cô dứt khoát ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Thôi Diệu, xoay xoay vặn vặn nói: “Cậu biết rõ còn cố hỏi.”

“Minh biết rõ cái gì?” Thời Diệu đẩy nhẹ những sợi tóc vurun trên vai cô đến phía sau lưng.

Du Thanh Quý rũ mắt xuống theo bản năng, nhưng ngay sau đó cô lại có thêm chút dừng khí ngẩng đầu nhìn Thời Diệu, vô cùng nghiêm túc nói: “Thời Diệu, cậu không cần phải như vậy.”

“Hả?”

Du Thanh Quý cắn môi một cái.

“Cậu cũng biết, tôi rất thích Hắc Diệu.” Hai tay Du Thanh Quý đặt ở cạnh đùi chậm rãi nắm chặt váy. “Không cần như vậy, cậu không cần lấy thân phận Hắc Diệu đến trêu đùa tôi..”

“Trêu đùa? Gì... Tôi đang trêu đùa cậu sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Du Thanh Quý hỏi lại.

“Đương nhiên không phải.” Thời Diệu nhanh chóng phủ nhận.

“Vậy là cái gì?” Du Thanh Quý tiếp tục hỏi.

Thời Diệu nhếch miệng, ngay cả đuôi mắt cũng đầy ý cười, cậu tiến sát vào môi Du Thanh Quý, nhỏ giọng nói: “Tôi đang theo đuổi cậu mà.”

Giọng cậu rất thấp, không giống như đang chui vào lỗ tai Du Thanh Quý, mà là từng chút từng chút thấm vào lòng cô.

Thân mật quá rồi.

Khi cậu nói chuyện, hơi thở quấn quanh cánh môi, ngứa. Cánh môi của cô và người cô yêu nhất gần sát nhau, cảm giác ngứa. Du Thanh Quý lui về phía sau, nường mảy nhìn Thời Diệu, nói: “Nhưng mà...”

“Nhưng mà yêu sớm là không đúng.” Thời Diệu giúp cô nói luôn về sau.

Du Thanh Quý hơi giật mình, có chút quần bách, cô vẫn về lung tung những sợi tóc, sau đó buồn rầu nói: “Cậu lại chê cười tôi..”

“Tôi không có.” Thời Diệu ngồi xuống bên cạnh cô.

Thời Diệu híp mắt, nghiêng đầu nhìn về phía Du Thanh Quý hỏi: “Du Thanh Quý, cậu chỉ thích Hắc Diệu thôi sao? Vậy còn Thời Diệu?”

Đuôi mắt của Thời Diệu cũng hiện lên ý cười, thật sự rất dễ nhìn, giống như đầu mùa xuân, băng tuyết trên sông tan hết, gió thổi mất cả dòng sông trong veo, giống những giọt sương rơi xuống ánh bình minh mang theo ba phần ý xuân.

“Tôi...” bỗng nhiên Du Thanh Quý lại cảm thấy có chút hoảng hốt. Cô hoảng đến mức đầu ngón tay đang nắm chặt váy có chút phát run, cô hoảng đến mức có thể nghe tiếng tim đập mạnh mẽ.

Thời Diệu hỏi lần thứ hai: “Du Thanh Quý, ở bên nhau được không.”

Du Thanh Quý ngơ ngác nhìn cậu, một câu cũng không nói được lên lời.

Thời Diệu cũng không cho cô cơ hội để phản ứng kịp, cậu tiến lại gần, nhìn chăm chăm vào mắt cô nói: “Nếu cậu từ chối, ngày mai tôi sẽ đi nước ngoài. Bất kể là Hắc Diệu hay Thời Diệu, cậu cũng không thể gặp lại được nữa.”

Thời gian giống như lắng đọng lại ở giây phút này.

Bên tai Du Thanh Quý không ngừng lặp lại câu nói của Thời Diệu, cô sẽ không thể gặp lại được.

Sẽ không thể gặp lại được.

Không thấy được.

Không đến được.

Không đến rồi.

Rồi.

Thời Diệu đứng lên, xoay người.

Cuối cùng Du Thanh Quý cũng nâng bàn tay đang nắm chặt váy của mình lên, nhanh chóng giữ chặt cổ tay cậu.

Thời Diệu nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, cậu xoay người nhìn Du Thanh Quý lại thấy Du Thanh Quý đỏ mắt, đôi mắt trắng đen rõ ràng trong hốc mắt cũng ẩm ướt.

Thời Diệu sững sốt.

Ừ... Hình như cậu dọa cô rồi... .

Du Thanh Quý cố lấy hết sự dũng cảm, nói: “Được...”

“Cái gì được?”

Du Thanh Quý mở to mắt nhìn Thời Diệu, sau đó nước mắt cũng hiện lên và trào ra theo khóe mắt.

Nước mắt của Du Thanh Quý nhanh chóng thấm vào trái tim của Thời Diệu, khiến cậu mềm đến muốn hòa tan. Quân lính của Thời Diệu lập tức tan rã, đau lòng đến đòi mạng.

Thời Diệu mắng một câu, cúi người dịu dàng và cung chiều lau nước mắt cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Editor: Voicoi08

Du Thanh Quý muốn tránh, cô hơi do dự một chút, cuối cùng cũng không tránh, mặc kệ Thời Diệu lau nước mắt cho cô.

“Không ép em nữa. Không đi nữa, không đi đâu cả. Em có đồng ý hay không cũng không đi.” Thời Diệu cau mày, cậu có chút hối hận vì vừa nói như vậy.

Du Thanh Quý cúi đầu, nhỏ giọng nói gì đó, nhưng âm thanh quá nhỏ. Thời Diệu không nghe rõ.

“Cái gì?” Thời Diệu cúi người, nghiêng tai đến gần khóe môi của cô.

Du Thanh Quý cũng nói lại lần nữa: “Không tin.”

Không được sự tin tưởng từ cô không phải chuyện tốt. Trong lòng Thời Diệu khẽ trầm xuống, hỏi: “Tôi làm gì em cũng không tin?”

Du Thanh Quý dùng sức gật đầu một cái.

“Gì?” Thời Diệu nhìn cô, chờ câu nói tiếp theo của cô.

Du Thanh Quý cắn chặt môi dưới, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ không chịu nói.

Thời Diệu nhẹ nhàng kéo cô lại, Du Thanh Quý nhú mày nhìn cậu một cái, lại nhanh chóng quay mặt ra cửa sổ, không để ý đến cậu.

Một con mèo hoa nhỏ nhảy lên cửa sổ, nhìn về phía Du Thanh Quý kêu ‘meo meo’.

Du Thanh Quý giống như đang giật dỗi vươn tay ra vỗ một cái lên cửa sổ. Con mèo hoa nhỏ rụt cổ lại, những chiếc râu dài run rẩy. Nó lại nhìn về phía Du Thanh Quý kêu ‘meo meo’, sau đó nhanh chóng nhảy xuống khỏi cửa sổ, nhanh chóng không còn nhìn thấy.

Thời Diệu cười một tiếng.

“Tên lừa đảo...” Du Thanh Quý quay đầu lại lờm Thời Diệu một cái, nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ.

“Này.” Thời Diệu nắm lấy cổ tay cô. “Tôi lừa em cái gì?”

Du Thanh Quý quay người lại, cô cũng không tách cái tay đang bị Thời Diệu nắm ra, cô nhìn Thời Diệu, có chút không vui nói: “Không biết là ai nói chờ tôi đến khi tôi 18 tuổi...”

“Lừa em chuyện này...” Thời Diệu cười như không cười. “Thời gian hai năm quá lâu, sợ nửa đường cậu bị người khác bắt cóc. Dù sao thì cậu cũng rất ngốc nghếch.” diễn_đàn_lê_quý_đôn

“Tôi không ngốc.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên.”

“Cậu chắc chắn hai năm không bị người khác bắt cóc?”

“Đương nhiên không.” Lời nói vừa ra khỏi miệng, Du Thanh Quỳnh sững sờ, cô cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Cô thoải mái vén tóc ra sau tai, giống như đang nói cho có: “Trời sắp tối rồi, tôi phải về nhà...”

Thời Diệu quay đầu nhìn mặt trời chói trang ngoài cửa sổ.

“Ngày mai em có đến đây không?”

“Có.”

“Em mang theo bánh quy nhỏ hoặc bánh ngọt nhỏ sao?”

“Ừ...”

Lúc này Thời Diệu mới buông tay.

Du Thanh Quỳnh vội vàng đem bé 19 xếp vào hộp, rồi ôm cái hộp ra ngoài. Thời Diệu đưa cô xuống tầng.

Ra cửa, Du Thanh Quỳnh ngạc nhiên nhìn Thời Diệu cũng đi ra ngoài, còn thuận tay khóa luôn cửa lại.

“Cậu cũng muốn đi ra ngoài à?”

“Tôi đưa em về nhà.”

“Đường không xa, không cần cậu phải đưa tôi về.”

“Phải đưa.”

Du Thanh Quỳnh nhìn cậu một cái rồi quay người đi ra ngoài. Thời Diệu đi đằng sau Du Thanh Quỳnh, cách cô khoảng ba bước. Du Thanh Quỳnh cúi đầu nhìn bóng hai người đang chồng lên nhau.

“Du Thanh Quỳnh.” Đến gần khu nhà của Du Thanh Quỳnh, Thời Diệu bỗng gọi cô lại.

Du Thanh Quỳnh quay người nhìn về phía Thời Diệu, lúc này cô mới phát hiện trên người Thời Diệu chỉ mặc một chiếc áo sơ mi. Từ trước đến giờ thành phố Nam Thanh là một thành phố không có tuyết rơi, trong mùa đông cũng không lạnh giống như phía Bắc, nhưng dù sao vẫn là mùa đông, vẫn có chút lạnh.

“Cho nên...” Thời Diệu đi lên phía trước khoảng hai bước, khoảng cách giữa hai người còn khoảng một bước thì dừng lại trước mặt Du Thanh Quỳnh, cúi đầu nhìn cô: “Cuối cùng thì em có đồng ý hay không?”

Du Thanh Quỳnh thoải mái nói: “Quan, quan trọng không?”

“Tất nhiên. Nếu em vẫn không đồng ý như cũ, vậy tôi chỉ có thể đi theo phía sau của em. Nhưng nếu em đồng ý, thì tôi có thể đi bên cạnh em.” Thời Diệu thờ dãi. “Du Thanh Quỳnh, bạn bè cũng không giống nhau. Tôi muốn cùng em làm... Những việc người yêu cùng nhau làm.”

Du Thanh Quỳnh cảm thấy câu nói trước của Thời Diệu còn bình thường, nhưng đến câu sau lại mang chút mờ ám kì lạ. Gương mặt cô ửng hồng, nhỏ giọng nói: “Rõ ràng tôi đã đồng ý...”

Cô xoay người, chạy chậm vào khu nhà. Sau đó lại nhanh chóng chạy vào trong chui thang vào trong thang máy. Khi thang máy dừng lại, lqđ, cô đi ra ngoài, mà xui quýt khiến cô lại đi đến cửa sổ nhìn xuống, nghĩ muốn nhìn xung quanh.

Thời Diệu vẫn đứng đó, ngẩng đầu quan sát khu nhà.

Cậu không nhìn thấy cô.

Du Thanh Quỳnh lấy điện thoại trong balo ra, gửi cho cậu một tin nhắn: 1403

Sau đó cô nhìn Thời Diệu, hình như, trong lòng cô có chút chờ đợi.

Thời Diệu lấy điện thoại trong túi quần ra nhìn thoáng qua, sau đó nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên tầng 14, cậu nhìn thấy Du Thanh Quỳnh đang đứng bên

cửa sổ.

Nhìn thấy khoe môi Thôi Diệu hiện lên nụ cười, trong lòng Du Thanh Quý lại cảm thấy hoảng hốt, cô vội vàng về nhà.

.....

Du Thanh Quý ngồi trước bàn, cô ngẩn người nhìn bé 19 tròn bóng nằm trên bàn. Lúc trước bé 19 roi vờ nghiêm trọng, nên Du Thanh Quý cời hết quần áo và tóc giả của bé 19 xuống, cô muốn nhìn xem người sửa mà Thôi Diệu nói đến sửa như thế nào. Nhưng mà cô tìm rồi tìm, căn bản không có chút dấu vết của việc sửa chữa, là một búp bê mới.

Cậu ấy mua cho cô một em búp bê mới?

Du Thanh Quý đột nhiên nghĩ đến lúc trước trong giới Bjd đột nhiên có người nhanh chóng mua một bé búp bê. Là... Thôi Diệu sao?

Du Thanh Quý ngơ ngác ngồi đó một lúc lâu, sau đó cô mới lấy điện thoại ra vào weibo, mở trang chủ của Hắc Diệu.

Hắc Diệu mới đăng bài, là hơn nửa tiếng trước.

Hắc Diệu: Làm thế nào để khiến bạn gái vui vẻ? Gấp, online chờ.

Nhìn câu này Du Thanh Quý lại sững sờ. Cô sững sờ rất lâu, sau đó cô mới đọc những bình luận phía dưới.

Đậu xanh không ní mắt: Đại đại, người khiến người khác vỡ vụn. [Thờ dài][Thờ dài][Thờ dài]

A Huru: Mười phần sụp đổ....

Đại thần giả: Lâu trên +1

Chị dâu Diệu tương lai: Trời ạ. Diệu Diệu nhà tôi muốn làm tôi vui! Oa oa oa, ô ô ô....

Quả bóng cao su nhảy nhảy: Rất khâm phục lâu trên luôn giả chị dâu Diệu. Nửa năm gần đây chú Diệu không chỉ mua Bjd, weibo cũng liên tiếp, ám chỉ rõ ràng.... Chị còn thiếu công bố rõ ràng.... Đều như vậy, mà người lâu trên còn không chịu nhìn thẳng vấn đề.

Chị dâu Diệu tương lai: Bạn cảm miệng cho tôi!!!! Nằm mơ cũng không được sao!!!! [Tan nát cõi lòng][tan nát cõi lòng][tan nát cõi lòng]

Không muốn ăn cái muối: Cùng [Tan nát cõi lòng][tan nát cõi lòng][tan nát cõi lòng]

Ba ngày béo mười cân: Nam thần của tôi thực sự biến thành người khác sao...?

Tôi không phải Tiểu Chiết Dự: T o T, có phải bước tiếp theo sẽ là công bố muốn kết hôn

Đột nhiên Hắc Diệu lại trả lời Tôi không phải Tiểu Chiết Dự: Chưa đến tuổi đi lính chứ.

Phía dưới hoàn toàn là náo nhiệt, có người đoán tuổi của Hắc Diệu, cũng có người đoán tuổi Hắc Diệu rất cao nhưng bạn gái còn ít tuổi.

Tất nhiên, cũng có rất nhiều người nói cho Hắc Diệu biết bí quyết khiến một cô gái vui vẻ.

Nhìn những muru ma chúc quý lộn xộn kia, Du Thanh Quý khẽ nhếch miệng cười một cái, cô lặng lẽ sờ sờ lên mặt mình. Không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cô cảm giác như mặt mình sắp nóng cháy. Cô lấy một chiếc gương nhỏ trong ngăn kéo ra soi mặt mình, rõ ràng không hồng, nhưng vẫn cảm thấy nóng cháy...

Du Thanh Quý để điện thoại di động xuống, cô mở sổ tay ra. Cô đi đến trước chồng băng dán, cẩn thận chọn băng dán. Trong phòng sách có rất nhiều loại băng dán, nhưng tất cả những băng dán trước mặt cô đều là Hắc Diệu vẽ thành băng dán.

Hắc Diệu vẽ phong cách có chút lạnh nhạt, Du Thanh Quý chọn rất lâu, lấy ra phần, chọn một cái có màu vàng ấm áp, cô cẩn thận dán lên sổ tay, tạo nên cảm giác như một cô gái có rất nhiều đáng yêu. Sau đó cô cầm bút máy màu hồng nhạt, chậm chạp không viết tiếp chữ.

Lúc lâu sau, Du Thanh Quý ngay ngắn nắn nót viết lên sổ tay:

Tôi yêu đương.

.....

Sáng hôm sau, Du Thanh Quý dậy thật sớm chuẩn bị làm bánh cho Thôi Diệu. Nhưng cô còn chưa vào phòng bếp đã nhận được tin nhắn của ba.

Tôi yêu ba nhất: Quý Quý, ba lập tức đến thành phố Nam Thanh.

Du Thanh Quý sững sờ một cái, rồi cô mới trả lời: Vâng, ba.

Du Thanh Quý lên weibo, cô muốn nói với Thời Diệu hôm nay không thể đến được, nhưng cô mở khung đối thoại với Hắc Diệu ra, sau khi viết xong cô lại chần chừ không thể gửi đi. Do dự một chút, Du Thanh Quý lại xóa đi, sau đó mới gửi tin nhắn qua điện thoại cho cậu.

Du Thanh Quý: hôm nay ba tôi sang đây gặp tôi, tôi không thể đến nhà cậu.

Thời Diệu: Ừ.

Du Thanh Quý cắt điện thoại đi động đi.

Vì sao cô lại đổi từ weibo thành tin nhắn?

Chắc là vì tên trên weibo của cậu là Hắc Diệu, ở trong điện thoại là Thời Diệu.

Có gì khác nhau sao?

Chắc là có.

.....

Du Thanh Quý ngồi trong một cửa hàng cắt tóc, Du Trạch Ngôn tự tay cắt tóc cho cô. Sau khi cắt xong, Du Thanh Quý nằm xuống, Du Trạch Ngôn đứng một bên gội đầu cho cô.

Du Thanh Quý nhìn đầu tóc của mình, nói: “Những vòng xoắn đều cắt hết ạ.”

“Lát nữa lại làm xoắn cho con.” Du Trạch Ngôn nói.

Du Thanh Quý cười rộ lên, vui vẻ nói: “Ba ơi, sao ba lại biết cắt tóc và làm xoắn ạ? Trước đây con luôn nghĩ ba có dáng vẻ toàn năng. Bây giờ con nghĩ lại một chút mới thấy chỗ nào có người toàn năng chứ? Ba học lúc nào vậy ạ?”

Du Trạch Ngôn để Du Thanh Quý đứng lên, đưa cô đến ngồi trước tấm gương, vừa lau tóc cho cô, vừa nói: “Lúc ba con còn nghèo có làm thợ cắt tóc, loại này chính là cắt tóc năm đồng tiền đó.”

Du Thanh Quý sùng sờ, từ nhỏ đến lớn cô luôn là công chúa nhỏ không lo cơm áo, chưa bao giờ phải trải qua một ngày gian khó. Ba mẹ cũng chưa từng nói với cô về những ngày gian khó kia. Đột nhiên Du Thanh Quý nghe ba nói thế cô lại không phản ứng kịp. Cô nhìn dáng vẻ đẹp trai của ba qua gương, thật sự cô không thể tưởng tượng nổi dáng vẻ đơn giản khi làm một công nhân lao động đi cắt tóc của ba lúc trẻ.

“Kia,... có phải mẹ con hay đi theo ba làm em gái gội đầu không?” Du Thanh Quý tò mò hỏi.

Du Thanh Quý cười: “Sao ba có thể để mẹ con gội đầu cho người khác.”

.....

Lúc Du Thanh Quý làm xong tóc, cô theo Du Trạch Ngôn ra ngoài thì trời đã tối. Trong phòng có điều hòa ấm áp, lúc đi ra ngoài lại có chút lạnh. Du Thanh Quý vô ý rút vai một cái.

Du Trạch Ngôn cởi áo khoác tây của ông xuống, khoác lên người con gái, nói: “Đi thôi, ba nói cho mẹ con là đêm nay con không về rồi.”

“Vâng.” Du Thanh Quý ôm cánh tay của ba, đi theo ông vào xe.

Xe dừng lại trước cửa khách sạn, Du Thanh Quý dẫn Du Thanh Quý vào khách sạn, hai người cùng đi về phía căn phòng đã đặt trước.

Trong góc, có người đang ‘tanh tách’ ‘tanh tách’ chụp rất nhiều bức hình. Trong mắt người chụp ảnh như đang phát ra ánh sáng, trái tim anh ta đang đập loạn nhịp. Anh ta có cảm giác như những bức hình này là thành tựu cao nhất trong nghề kiếm sống của anh ta.

Dù sao, những năm này vẫn luôn có chút scandal về Du Trạch Ngôn. Nhưng những scandal kia cũng chỉ là những tin đồn không rõ ràng, chỉ cần trong ảnh có Du Trạch Ngôn và một nữ nghệ sĩ khác, ngay cả tay cũng không nắm nhưng vẫn được coi là thân mật. Lúc mới bắt đầu còn có người tin, nhưng nhiều năm như vậy, cũng không thể đào ra chuyện gì được.

Nhưng cái này không giống vậy. Cuối cùng anh ta cũng chụp được ảnh đêm khuya Du Trạch Ngôn đưa con gái vào khách sạn. Hơn nữa trên người cô gái kia còn khoác áo của Du Trạch Ngôn.

Người chụp ảnh cười ‘hắc hắc’ hai tiếng, nhanh chóng gửi ảnh chụp ra ngoài. Anh ta quyết định đêm nay không đi, liên tục canh ở đây, nhất định phải chụp được ảnh hai người kia đi ra. Nói không chừng còn có thể chụp được ảnh ôm, hôn môi, hay những bức ảnh thân mật khác thì sao....

Buổi tối, trên mạng liên tiếp tuôn ra những tin tức như muốn nổ tung.

[Khiếp sợ, ảnh để Du Trạch Ngôn nửa đêm đưa con gái vào khách sạn....]

[Là cô ấy, người tình bị Du Trạch Ngôn bao nuôi nhiều năm cuối cùng cũng ra ánh sáng.]

[Hình tượng cấm dục đã hủy, ngàn vạn fan rơi lệ....]

[Du Trạch Ngôn bao nuôi nữ học sinh cấp ba, người tình nhỏ.]

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42-1

Editor: Voicoi08

“Ba ơi, lần này ba ở lại được mấy ngày ạ?” Du Thanh Quý ngồi xếp bằng trên ghế sofa, cô đang ăn một túi khoai tây chiên lớn.

“Khoảng ba đến năm ngày.” Du Trạch Ngôn nhìn con gái ông. “Ngày mai con bảo đứa nhỏ kia đến cùng ăn một bữa cơm đi.”

“Ai ạ?” Du Thanh Quý không phản ứng kịp.

Du Trạch Ngôn nghĩ nghĩ một chút, chọn từ sao cho hợp, mới nói: “Bạn học nam có quan hệ rất tốt với con kia. Ừ, bạn học ngồi cùng bàn.”

Du Thanh Quý sùng sốt một chút, cô lại ăn thêm một miếng khoai tây chiên, nhỏ giọng nói: “Ba ơi, sao ba biết cậu ấy ngồi cùng bàn với con. . .”

Du Trạch Ngôn “A” một tiếng, nói: “Ba còn biết ba của cậu nhóc này năm đó ngồi cùng bàn với ai cơ.”

“Ba, ba tìm hiểu chuyện này làm gì chứ. . .” Trên mặt của Du Thanh Quý có chút mất tự nhiên.

Du Thanh Quý cúi đầu, có chút ngượng ngùng nói: “Ba ơi, không cần mời cậu ấy ăn cơm đâu ạ? Còn, còn quá sớm ạ. . .”

“Không phải con đi ăn cơm với mẹ người ta rồi sao?” Du Trạch Ngôn nói.

“Đó, đó là vì trùng hợp thôi ạ. . .”

Du Trạch Ngôn sờ sờ đầu con gái, cười nói: “Ba cũng không cho con gả cho cậu ấy ngay lúc này, ba cũng chỉ muốn gặp mặt đứa nhỏ này mà thôi.”

“Vậy được rồi, con hỏi một chút xem ngày mai cậu ấy có rảnh không ạ. . .” Du Thanh Quý cảm thấy có chút lạ, trong lòng cô đang cảm thấy ngày mai Thời Diệu không có thời gian rảnh thì tốt hơn.

Du Thanh Quý nói chuyện cùng ba một lát, lúc rất muộn rồi cô mới về phòng ngủ đi ngủ. cô nằm trên giường, nghĩ nghĩ lại lời nói của ba, rồi cô lại nghĩ đến chuyện xảy ra hôm qua ở nhà Thời Diệu.

Cô. . .thật sự đang nói chuyện yêu đương sao?

Nhưng bây giờ đã phải đưa cậu ấy đến gặp cha cô hay sao? Đây. . . có phải có chút quá nhanh đúng không?

Du Thanh Quý còn có chút mơ mơ màng màng. Yêu đương là như thế nào? Bỗng nhiên cô lại có một cảm giác mới mẻ kì lạ đối với tương lai.

Cô do dự một lúc, sau đó cầm điện thoại. Cô nhìn trên màn hình điện thoại hai danh mục song song là hòm thư và weibo, cô nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn mở hòm thư, cô mở khung đối thoại với Thời Diệu ở trong hòm thư.

Du Thanh Quý: Cậu ngủ rồi sao?

Du Thanh Quý: Ngày mai ba mình muốn mời cậu ăn cơm.

Du Thanh Quý: ngày mai nếu cậu không rảnh cũng không sao.

Không trả lời.

Du Thanh Quý cầm điện thoại di động, nhìn chăm chăm vào màn hình chờ tin tức. Rõ ràng vừa rồi trong lòng cô còn đang hi vọng ngày mai Thời Diệu không có thời gian để đến, nhưng khi cô thật sự gửi tin nhắn cho cậu thì cô lại có chút trông ngóng ngày mai cậu có thể đến.

Du Thanh Quý kêu “Ai nha” một tiếng, cô vươn tay vỗ một cái lên đầu mình. Cô có chút không thể hiểu nổi bản thân mình rồi.

Qua một lúc lâu, Du Thanh Quý nhìn chăm chăm vào màn hình di động thì thấy trên khung chat hiện lên mấy chữ ‘Đang nhập tin nhắn’.

Bỗng nhiên, Du Thanh Quý cũng không hiểu tại sao cô lại có chút khẩn trương.

Thời Diệu: Được.

Lúc cô đang rơi vào trạng thái giăng co thì cuối cùng nhận được tin nhắn chỉ có một chữ.

Du Thanh Quý nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, trong lòng cô cảm thấy có chút nhẹ bỗng. Cô để điện thoại di động đặt trên ngực, nhắm mắt lại muốn ngủ. Một lát sau bỗng nhiên di động cô lại kêu lên.

Du Thanh Quý vội vàng mở tin nhắn.

Thời Diệu: Đang ngủ?

Du Thanh Quý: Còn chưa đâu.

Thời Diệu: Mấy ngày nữa tôi phải ra nước ngoài, đến năm sau mới về.

Du Thanh Quý nhìn những lời này, cô đọc lại lần lượt từng chữ đến lần thứ hai. Trong lòng cô có cảm giác thất lạc, nhưng cô lại nhớ đến ba mẹ Thời Diệu đều ở nước ngoài, tất nhiên cậu ấy cũng muốn ra nước ngoài mừng năm mới với cha mẹ.

Du Thanh Quý: Ừ.

Du Thanh Quý nhin rồi lại nhin, nhưng cô vẫn không nhin được mà gửi một tin nhắn đi.

Du Thanh Quý: Bao giờ cậu đi?

Thời Diệu: Luyến tiếc tôi?

Du Thanh Quý để điện thoại xuống dưới gối, ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Du Trạch Ngôn bị Du Thanh Quý hốt hoảng gọi dậy.

“Ba ơi, ba ơi. Ba mau tỉnh lại đi, có chuyện không may rồi.”

Du Trạch Ngôn mắt vẫn nhắm, ông lung tung “Ừ” một tiếng, rồi hỏi: “Làm sao thế, chuyện gì vậy, mới sáng tinh mơ mà con.”

Du Thanh Quý ngồi ở bên giường, cô nâng mí mắt ba cô lên, đưa di động đến gần mắt ông, nóng ruột nói: “Ba ơi, ba mau nhìn đi, bây giờ khắp nơi đều đưa tin về ba.”

“Ảnh để Du Trạch Ngôn đêm khuya mang theo tiểu tình nhân đi vào khách sạn. . . Cái quỷ gì này nọ. . .” Du Trạch Ngôn đọc một nửa đã không đọc nổi nữa, ông vỗ vỗ vào bàn tay của Du Thanh Quý, “Những tên cầu tử đó luôn như vậy, nếu phản ứng đến bọn hắn thì chính là tuyên truyền, không cần phải để ý đâu con.”

Du Trạch Ngôn chuyển người lại.

“Ba à. Nhưng ba nhìn ảnh mình họa mà xem.” Du Thanh Quý có chút nóng nảy.

Lúc này Du Trạch Ngôn mới cảm lấy di động trong tay Du Thanh Quý nhìn qua, ông híp mắt nhìn ảnh chụp. Mấy tấm hình này đều chụp vào buổi tối, cũng không thể nhìn rõ được diện mạo của Du Thanh Quý, nhưng Du Trạch Ngôn vẫn chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra con gái ông.

“Đám này cũng có chút trí tuệ.” Du Trạch Ngôn bị tức đến mức nở nụ cười.

“Con đi lấy giúp ba cái điện thoại lại đây.” Du Trạch Ngôn ngồi dậy nói.

Du Thanh Quý vội vàng đi tìm trong túi của ba cô lấy ra chiếc điện thoại di động.

Du Trạch Ngôn mở điện thoại di động ra, lqđ, quả nhiên thư kí của ông gửi cho ông rất nhiều tin, trong đó có bao gồm một ít tin tức và đường link kèm hình ảnh. Du Trạch Ngôn nghĩ nghĩ, ông kéo Du Thanh Quý đến bên cạnh, hai người chụp chung một tấm hình.

Du Thanh Quý nhìn chăm chăm vào ông, hỏi: “Ba, ba muốn làm gì thế ạ?”

“Thật ra cái tiêu đề kia cũng vậy.” Du Trạch Ngôn vừa đăng weibo, vừa nói: “Vậy thì ba để bọn họ nhìn thấy tình nhân nhỏ trong kiếp trước của ba để nhìn thế nào.”

Du Trạch Ngôn: Tình nhân nhỏ trong kiếp trước.

Kèm theo bên dưới có ba tấm hình. Tấm thứ nhất là Du Thanh Quý lúc cô vừa sinh ra vẫn còn để chân trần. Tấm ảnh thứ hai là chụp lúc Du Thanh Quý năm sáu tuổi, ông ôm lấy bóng lưng của Du Thanh Quý. Tấm hình còn lại là tấm hình ông vừa chụp chung với Du Thanh Quý.

Công ty của Du Trạch Ngôn có bộ phận quan hệ xã hội, trước đó ông cũng có bộ phận quan hệ xã hội của riêng ông. Ông đăng tin này lên weibo sau đó thuận tay @Phòng công tác Du Trạch Ngôn và @Điện ảnh và truyền hình Du thị ở phía dưới. Diễn-đàn-LQD

Sau đó ông lại đưa tin tức cho thư kí.

Không lâu sau, phòng công tác của Du Trạch Ngôn và điện ảnh truyền hình Du thị đều đồng thời phát lại tin tức trên weibo này của ông.

Góc trên bên phải hiện ra một tiêu đề tin tức chưa đọc, Du Trạch Ngôn cũng không nhìn, ông trực tiếp để điện thoại di động xuống, hỏi Du Thanh Quý: “Con hẹn cậu ta chưa?”

“Con hẹn rồi. . .”

“~”

Du Trạch Ngôn đưa Du Thanh Quý ra khỏi khách sạn, phóng viên trốn trong góc phòng chờ cả đêm vội vàng “Tách tách” “tách tách” không ngừng.

“Ha ha, trời đã sáng. Cuối cùng cũng chụp được tiểu tình nhân của Du Trạch Ngôn.” Hần chọn mấy tấm chụp đẹp từ trong đồng ảnh. Vừa muốn gửi đi lại nhận được bài đăng của Du Trạch Ngôn trên weibo.

“A? Con gái?” người phóng viên đứng tại chỗ, mơ màng một lúc lâu, sau đó mới nhớ mang ảnh chụp ra cẩn thận so sánh. Hần chỉ nghĩ đến công sức hần chờ cả một đêm cuối cùng lại thành kết quả như vậy, trong lòng hần cảm thấy rất oan ức. Hần càng nghĩ càng thấy tủi thân, quyết định gọi điện cho một người phóng viên có tuổi hơn khóc lóc kể lể một chút.

“Mày có phải là đồ ngu ngốc không thể hả, có cái gì mà phải tủi thân? Chân tướng sự tình có quan trọng đến vậy hay không? Quan trọng là thủ đoạn. Là thủ đoạn. Mày cần để ý xem có phải là phóng viên hay không để làm gì, có thủ đoạn thì chính là chiến thắng.”

“A?”

“Mày nhìn lại mấy cái tiêu đề mày phát lên này, quá thiếu mạnh mẽ. Cậu từ mười năm trước cũng đều viết như vậy.”

“A?”

“Nếu để tao viết tao sẽ viết. . . ‘Du Trạch Ngôn nuôi con gái nhiều năm để đưa lên giường’, ‘Một tiếng cha nuôi cả đời vinh hoa phú quý’, ‘Ánh đế Du Trạch Ngôn bụng dạ khó lường, dụ dỗ trẻ gái’.

“A?”

“Mày a cái gì mà a? Mày có hiểu không đây? Ông ta chỉ nói là con gái chứ chưa nói là con gái ruột. Mày phải đi theo con đường con gái nuôi. Cô con gái nuôi được ảnh để nuôi từ bé biến thành tình nhân nhỏ không phải là càng hấp dẫn ánh mắt hơn so với tình nhân nhỏ của ảnh để hay sao? Ảnh để cấm dục và hình ảnh tương phản của lão sắc quỷ còn không phải là sẽ oanh động đến phá trời sao? Bây giờ mọi người đều có sức tưởng tượng rất tốt, mày chỉ cần tùy tiện dẫn đường một chút thôi, những người này đều là người trước vừa ngã người sau lập tức tiến lên dựa vào sự mơ mộng của bản thân tạo nên một hồi tượng, mỗi người đều hận không thể nhảy vào màn hình giết người. Ừ, thường gọi là hiệp sĩ bàn phím. . .”

“A? Vậy, vậy nếu là con gái ruột thì sao?” người phóng viên trẻ xoa xoa mồ hôi trên trán.

Đầu kia điện thoại trầm mặc ba giây, sau đó nói ra một tiêu đề mới: “Vậy ‘Ngay cả con gái ruột cũng không tha, không ngờ Du Trạch Ngôn lại là người như vậy.’ khả khả, tiêu đề này có phải càng oanh động không?”

Người phóng viên trẻ suýt thì ném điện thoại di động ra bên ngoài.

“Vậy, vậy nếu cuối cùng làm sáng tỏ là không có bất cứ điều gì, chỉ đơn giản là quan hệ của cha và con gái thì sao.” Giọng nói của người phóng viên trẻ có chút phát run, nhưng trong đầu hần lại giống như có linh cảm óng ánh.

“Ngu ngốc. Con gái thì đến thế nào? Dù sao cũng phải có người sinh ra đúng không? Những tiêu đề trước đều phải mang tính bùng nổ, chờ khi tình thế có chút chuyển biến thì đem mề của con gái ra luôn.”

“Bây giờ em đi tìm hiểu xem ai sinh ra người con gái này?”

“Ai nha, mày là đồ đầu heo. Cái này từ từ tìm, không cần phải vội vàng, không cần tìm cũng được. Đến lúc đó đăng lên mấy tên là được, cái tên này có thể là một diễn viên nào đó, cái tên này cũng có thể là người mới nào đó, rồi cũng có thể cái tên này là một người mẫu nào đó. . . Cái này đã thành vòng tròn rồi, chuyện chính là như vậy. Có biết bao nhiêu nữ minh tinh muốn mượn cơ hội này để nổi tiếng. Thầy dạy mày nha, thật ra cũng không cần mày phải nói ra cái tên đó là ai, những nữ nghệ sĩ hoặc người mới nào đó cũng sẽ tự dính lên tin đồn thôi. . .”

Người phóng viên trẻ hít một hơi thật sâu: “Thầy chính là thầy, thật cao tay. Cuối cùng thì anti fan của Du Trạch Ngôn cũng có thể đứng lên tuyên truyền giúp ông ta.”

“Mày học cũng nhanh đấy. Không sai, không sai. Chúng ta không chỉ cần sức tưởng tượng mà cần phải có năng lực. . .”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42-2

Editor: Voicoi08

Thời Diệu ngồi đối diện Du Thanh Quỳ, ba ngồi bên cạnh Du Thanh Quỳ. Du Thanh Quỳ cúi đầu cắn ống hút uống trà sữa, cô cảm thấy thật xấu hổ. Cô đang rất lo lắng trong lòng, cô chỉ sợ ba lại hỏi Thời Diệu những chuyện linh tinh.

Nhưng mà Du Thanh Quỳ lo lắng chỉ là dư thừa.

Du Trạch Ngôn cũng chỉ thoải mái nói chuyện với Thời Diệu một chút, thỉnh thoảng lại hỏi một chút về chuyện về tranh. Trong lúc đó Thời Diệu cũng nhận một cuộc điện thoại, nhưng cũng chỉ nói mấy câu đã cúp.

“Cháu muốn thi bằng lái máy bay à?” Du Trạch Ngôn hỏi.

“Đúng vậy ạ, cháu có chút hứng thú, qua năm cháu sẽ thi.” Thời Diệu nói.

“Không phải là phải đủ mười tám tuổi mới đủ để thi bằng lái sao?” Cả bữa cơm này Du Thanh Quỳ luôn im lặng, cuối cùng cô cũng nói ra câu đầu tiên.

“Bằng lái của máy bay tư nhân chỉ cần đủ mười bảy tuổi là có thể thi.”

“A. . .” Du Thanh Quỳ gật đầu, “Có phải cậu còn phải đi huấn luyện đúng không?”

“Khoảng chừng tháng ba thì tôi đi, học kì sau đi huấn luyện.”

“Nhưng học kì sau cũng là học kì lớp 11 của cậu mà, cậu không học tập sao? Ảnh hưởng đến việc thi đại học thì làm sao bây giờ?” Du Thanh Quỳ vội vàng hỏi. Cô nghĩ đến điều gì đó lại nhỏ giọng nói: “Tôi quên mất chuyện cậu được cử đi học. . .”

Du Trạch Ngôn quay đầu nhìn con gái.

Cảm nhận được ánh mắt của ba, Du Thanh Quỳ hơi ngạc nhiên một chút, rồi lại chậm rãi cúi đầu, tiếp tục uống trà sữa.

Du Trạch Ngôn nghĩ một chút nói: “Quỳ Quỳ, con cũng không cần phải luôn đọc sách. Nếu con muốn đi học cái gì thì có thể đi học cái đó.”

Du Thanh Quỳ cắn bệt đầu ống hút, buồn bã nói: “Nhưng con muốn cố gắng học tập thật tốt, rồi thi vào một trường đại học tốt.”

Thời Diệu ngồi đối diện Du Thanh Quỳ, trong mắt toàn ý cười, cậu vươn tay đổi cho Du Thanh Quỳ một cái uống hút khác. Du Thanh Quỳ nhũn mày nhìn cậu.

Thời Diệu cười: “Tôi không thích uống cái này, ống hút này còn chưa dùng qua.”

“Cảm ơn. . .” Du Thanh Quỳ tiếp tục cúi đầu uống từng ngụm, từng ngụm trà sữa.

Du Trạch Ngôn nhìn đáng vẻ khó chịu kì quặc của con gái, ông lại đánh giá thần thái trong mắt Thời Diệu khi nhìn Du Thanh Quỳ. Du Trạch Ngôn giật mình, hóa ra vừa mới bắt đầu yêu đương.

“Quỳ Quỳ, buổi chiều ba có việc, con và Thời Diệu đi chơi đi.”

Du Thanh Quý đưa địa chỉ khách sạn cho Thời Diệu, dặn dò: “Quý Quý không quen thuộc ở đây, buổi tối nhờ cháu đưa con bé về nhà.”

“Vâng, chú yên tâm” Thời Diệu đồng ý.

Du Trạch Ngôn nhìn con gái bảo bối đi theo Thời Diệu ra ngoài, Du Trạch Ngôn ngồi dựa vào ghế sofa, tinh thần chán nản một hồi lâu. Thật ra lần này ông mời Thời Diệu ăn cơm là vì mẹ Thời Diệu tặng Du Thanh Quý một cái vòng tay phi thủy giá trị xa xỉ, ông cũng không muốn thất lễ, phải đáp lễ người ta.

Một bữa cơm, Du Trạch Ngôn bỗng nhiên quyết định thay đổi lễ gặp mặt ông đã chuẩn bị cho Thời Diệu. Ông cầm điện thoại gọi cho thư kí, ông phân phó để thư kí đặt một chiếc máy bay tư nhân.

Du Thanh Quý đi theo Thời Diệu ở ven đường, cô đi chậm hơn Thời Diệu hai ba bước.

Thời Diệu thờ dãi dừng lại, cậu quay người vờn tay nhìn Du Thanh Quý.

“Làm gì?” Du Thanh Quý dừng lại, cũng không đưa tay cho Thời Diệu.

Thời Diệu nhìn Du Thanh Quý đang nhú mày, cậu cười hỏi: “Du Thanh Quý, cậu cảm thấy hiện tại chúng ta đang làm sao?” D-Đ-Lê-Quý-Đôn

“Ở đây, đang đi.”

“Rõ ràng đang yêu đương, cũng là cha cậu cho phép yêu đương.” Thời Diệu đi về phía trước một bước, trực tiếp nắm chặt tay Du Thanh Quý. Tay Du Thanh Quý run lên một cái, cô muốn rút tay về, nhưng Thời Diệu lại nắm chặt, không cho cô né tránh, nắm chặt tay cô đi về phía trước.

Du Thanh Quý cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay Thời Diệu đang nắm tay cô, chính bàn tay này đã vẽ ra rất nhiều bức tranh cô thích. Bây giờ cô lại bị cậu nắm tay, tay cô bị tay cậu bao vây chặt trong lòng bàn tay. Du Thanh Quý cảm thấy bàn tay cô có chút nóng lên. Cô hơi chuyển động bàn tay với biên độ nhỏ bé, một chút một chút phản lại bàn tay đang nắm của Thời Diệu.

Thời Diệu nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô đang cúi đầu, ngay cả hai lỗ tai cũng hồng lên. Cậu chậm rãi tách những ngón tay của cô, để năm ngón tay của cậu xen lẫn với những ngón tay của cô, nắm chặt.

Thời gian lúc nửa buổi chiều nên trong công viên cũng không có nhiều người, Thời Diệu nắm tay Du Thanh Quý ngồi xuống một chiếc ghế gỗ dài. Thời Diệu ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẫm, không nói chuyện.

Du Thanh Quý quay đầu lại nhìn cậu mấy lần, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Thời Diệu, tôi có thể chơi tay cậu không?”

Thời Diệu ngạc nhiên một chút, có chút ngạc nhiên nhìn về phía cô.

Du Thanh Quý cũng cảm thấy cô hỏi cậu vấn đề này thật là ngốc nghếch, cô bỏ lại một câu “Tôi nói linh tinh thôi.”, Rồi sau đó quay lưng về phía Thời Diệu.

“Đương nhiên có thể chứ, cậu muốn chơi chỗ nào trên người tôi cũng được.” Thời Diệu cười.

Bỗng nhiên Du Thanh Quý cảm thấy càng thêm quẫn bách.

Thời Diệu thu hồi lại nụ cười, cậu vỗ lên vai cô, hỏi: “Tay trái hay tay phải?”

Du Thanh Quý làm bộ như không nghe thấy, cũng không lên tiếng.

Thời Diệu nghĩ nghĩ một chút, sau đó đưa tay phải cho cô, đặt trên đùi cô.

Du Thanh Quý do dự một lúc lâu, sau đó mới giữ chặt tay Thời Diệu, đầu tiên cô đặt tay cô và tay cậu ở một chỗ, tay Thời Diệu to hơn tay cô nhiều, đầu ngón tay sạch sẽ trắng nõn. Sau đó Du Thanh Quý mở to bàn tay Thời Diệu ra, cẩn thận nhìn đường vân trong lòng bàn tay cậu, cô lật đi lật lại xem.

“Du Thanh Quý.” Thời Diệu bỗng nhiên xít lại gần. “Tôi là ai?”

“Thời Diệu.” Thời Diệu ngơ ngác nhìn cậu.

“Vậy đây là tay ai?” Thời Diệu lại hỏi.

Du Thanh Quý có chút ngại ngùng khi bị vạch trần, cô cúi đầu không nói chuyện.

“Nếu Thời Diệu và Hắc Diệu là hai người, cùng theo đuổi cậu, vậy cậu sẽ chọn ở bên ai?” Thời Diệu nhìn chăm chăm vào mắt Du Thanh Quý, chờ đáp án của cô.

Du Thanh Quý nghiêm túc nhíu mày suy nghĩ một chút, cuối cùng bỗng nhiên đưa tay đẩy Thời Diệu ra một chút, không vui vẻ nói: “Thời Diệu, cậu thật ấu trĩ.”

Thời Diệu “Ha” một tiếng, không ngờ Du Thanh Quý cũng có một ngày ngây thơ như vậy.

Du Thanh Quý nói: “Tôi muốn xem phim, muốn ăn popcorn, muốn đi dạo bảo tàng, đi khu vui chơi ngồi vòng quay ngựa gỗ, ngồi xe qua núi, còn muốn cả hoa hồng và kem nữa.”

Thời Diệu hơi há miệng, có chút kinh ngạc nhìn Du Thanh Quý, đây là Du Thanh Quý luôn miệng nói ‘Yêu đương sớm là không đúng’ kia sao?

Cậu gõ một cái lên trán Du Thanh Quý, cười: “Sao cậu lại biết cái này?”

“Trong phim và trên tiểu thuyết đều viết thế mà, không phải là ngồi trong công viên ngắm người đâu.”

Thời Diệu bừng tỉnh nhận ra, lại giống như có chút suy nghĩ nói: “Nhưng mà trên phim ảnh và trong tiểu thuyết đều viết khi hẹn hò có thể ôm ấp và hôn môi.”

Cậu ngồi lại gần, làm bộ như muốn hôn Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý đỏ mặt, liên tục ngồi lùi về phía sau, cô nổi lên chút dũng cảm, nhỏ giọng nói: “Cuối cùng, dù sao thì cũng phải từng bước một. . .”

Bản thân Du Thanh Quý cũng không phát hiện ra trong giọng nói của cô có chút phát run.

Thời Diệu dùng trán cậu cụng vào trán Du Thanh Quý, cười cười lui lại.

Du Thanh Quý chủ động đã hoàn toàn vượt qua tính toán của cậu, Thời Diệu vuốt ve đôi tai bên hông của cô, đứng lên, nói: “Đi thôi, đi hẹn hò.”

Du Thanh Quý đứng lên theo, chủ động nắm tay Thời Diệu.

Cô cho rằng bản thân cô sẽ cố gắng học tập, mỗi ngày hướng về phía trước, không nói đến chuyện yêu đương sớm, nhưng mà cô đã gặp Thời Diệu. Nếu đã quyết định ở bên nhau, vậy thì cũng phải nghiêm túc chăm chỉ yêu đương.

Buổi chiều, hai người đến khu vui chơi ở gần đó, Du Thanh Quý giống như một đứa trẻ, lqđ, ngồi trên vòng quay ngựa gỗ chơi cả buổi chiều.

Thời Diệu lười biếng ngồi nghỉ ở ghế dài, nhìn Du Thanh Quý cười đến mức giống như một đứa bé. Khu vui chơi ngày thơ đáng ghét vì có gương mặt tươi cười của cô mà trở nên không còn đáng ghét như vậy nữa.

Trời mùa đông thật sự rất nhanh tối, lại là do ba của Du Thanh Quý bảo đi chơi, hai người ra khỏi khu vui chơi, Thời Diệu lập tức đưa cô về khách sạn.

Mỗi lần Du Trạch Ngôn đến thăm Du Thanh Quý đều đã làm xong công việc từ trước, thậm trí ngay cả đi động ông cũng rất ít khi nhìn đến. Ông để Du Thanh Quý đi theo Thời Diệu ra ngoài chơi, ông lại về khách sạn ngủ thêm một giấc.

“Ba ơi, con về rồi.”

“Đến đây nào.” Du Trạch Ngôn vẫy vẫy tay với con gái: “Hôm nay đi chơi có vui không con?”

Du Thanh Quý gật gật đầu.

Du Thanh Quý nhìn gương mặt hồng hào và ánh mắt sáng lấp lánh của con gái, ông biết là mình biết rõ còn có hỏi. Ông vỗ vỗ tay con gái, nói: “Chỉ cần là người trong lòng con, ba cũng không can thiệp vào chuyện con yêu đương. Nhưng mà chúng ta cần phải nói trước ba điều.”

Du Thanh Quý gật đầu, nhỏ giọng, vang một tiếng.

“Thứ nhất, con phải bảo vệ tốt bản thân. Cái khác cha mặc kệ, ít nhất tuyệt đối không được phép mang thai trong lúc đi học.”

“Ba, ba nói bấy bọ cái gì vậy.” Du Thanh Quý đỏ mặt, có chút nóng nảy.

“Thứ hai, từ tháng này, ba sẽ cho con gấp đôi tiền tiêu vặt, số nhiều ra chính là kinh phí cho tình yêu. Bình thường hẹn hò tiêu dùng không liên quan, nhưng là không thể để cậu con trai chi nhiều tiền. Ăn một bữa cơm, xem một bộ phim thì không tính, nhưng những mức tiền khá lớn thì cần phải rõ ràng.”

Du Thanh Quý bỗng nhiên nhớ đến bé 19, cô gật đầu nói: “Con biết rồi. . .”

Du Trạch Ngôn chống cằm, nhìn con gái, trầm mặc xuống.

“Vậy còn điều thứ ba thì sao ạ?” Du Thanh Quý quay đầu nhìn ba cô.

Du Trạch Ngôn trầm mặc một lúc lâu, mới nói: “Thứ ba, con phải nhớ kỹ, trên đời này người đàn ông yêu con nhất chính là cha. Tương lai, nếu con bị bắt nạt, chịu khổ sở, con phải đến chỗ ba, ba sẽ làm chủ cho con.”

“Ba ơi. . .”

“Ừ.” Du Trạch Ngôn có chút xót xa, công chúa bé bỏng của ông đã trưởng thành, cũng đã bị thằng nhóc nhà khác dụ chạy. Từ lúc cô sinh ra, ông đã lo lắng đến chuyện này, nhưng mà ngày này vẫn sẽ đến.

Du Thanh Quỳnh vươn tay ôm chặt ba, hai mắt đỏ hồng, nói: “Người đàn ông con yêu nhất cũng chính là ba.”

“Ha ha.” Lúc này Du Trạch Ngôn mới lộ ra gương mặt tươi cười, có chút vui mừng vỗ vỗ lưng con gái.

Di động Du Trạch Ngôn bỗng nhiên vang lên, ông nhìn thấy trên màn hình hiển thị “Tiểu Tĩnh” hai người ngạc nhiên một lúc lâu. Không phải ông đã cùng Mễ Doanh Tĩnh nói ra là trong vòng hai năm không liên hệ không gặp mặt sao? Sao đột nhiên bà lại gọi điện cho ông rồi?

Bà nhớ đến ông rồi sao?

Du Trạch Ngôn vui vẻ nhận điện thoại: “Tiểu. . .”

Nhưng đối phương đã hét lớn một tiếng: “Du Thanh Quỳnh, tên khốn khiếp nhà ông, ông lập tức trả Quỳnh về cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Editor: Voicoi08

Du Thanh Quỳnh ngồi trên chiếc giường nhỏ trong phòng ngủ, cô lướt điện thoại di động, xem những bài ngôn luận linh tinh kia.

Sau khi ảnh chụp chung của Du Thanh Quỳnh và Du Trạch Ngôn bị tung ra ngoài, phía dưới lập tức nổ tung, từ không thể tin đến chúc phúc. Nhưng thời gian không đến nửa ngày, những lời chúc phúc lập tức chìm xuống, tất cả những bài viết nổi lên đầu trang là chất vẩn.

“Con gái? Con gái ruột hay là nhận nuôi? Chắc là con gái nuôi đi?”

“666666 đêm khuya mang con gái vào khách sạn, ảnh đế không hổ là ảnh đế. Diễn, tiếp tục diễn đi.”

“Ha ha, hai tấm ảnh trước đó chưa từng lộ mặt. Nhìn tấm ảnh cuối cùng, cô gái nhỏ này không hề giống Du Trạch Ngôn, căn bản không hề giống ruột thịt.”

“Này, tôi biết cô gái này. Tôi và cô gái này cùng học một trường Sơ Trung. Cô là con gái của Du Trạch Ngôn? Ha ha ha . . . Người bạn học như tôi sao lại không biết?”

“Tôi cũng là bạn học của cô ấy. Chúng tôi cùng nhau học ở trường Sơ Trung và cùng nhau vào trường Trung học trọng điểm của tỉnh, cô ấy học rất tốt, nhưng mà tôi cũng chưa từng nghe nói cô ấy là con gái của Du Trạch Ngôn nha. Một người con gái. . . Một lời khó có thể nói hết. Cô ấy luôn nói phải học tập thật tốt không yêu sớm, nhưng trường học chúng tôi có bao nhiêu bạn học nam đều từng theo đuổi cô ấy. Chúng tôi còn thường xuyên nhìn thấy một chiếc xe ô tô màu đen đứng chờ cô ấy trước cổng trường học, vừa nhìn qua cũng biết nhất định là một ông chủ lớn nhiều tiền. Mỗi lần cô ấy đều thần thần bí bí chui vào xe rồi đi. . .”

“Lâu trên nói không sai, lúc tôi học cao nhất cùng học một lớp với cô ấy. Chắc, tất cả các hoạt động cần có người tham gia đều thấy cô ấy. Không từ mà biệt với cả lớp, lớp chúng tôi còn có ba bạn nam theo đuổi cô ấy. Làm sao lại không theo đuổi người khác mà chỉ theo đuổi cô ấy? Nhất định tác phong có vấn đề. May mắn là cô ấy đã chuyển trường ngay học kì sau rồi.”

Du Thanh Quỳnh nhìn chăm chăm mấy bình luận, hóa ra trước kia thanh danh ở trường học của cô kém như vậy sao? Chính bản thân cô cũng không biết. .

Nhưng mà đến buổi chiều, mấy phụ huynh ở trường Lục Trung thành phố Nam Thanh cũng nhảy ra, họ chứng minh đích thị Du Trạch Ngôn có đi họp phụ huynh cho Du Thanh Quỳnh.

“Là con gái thật sao? Đầu là họ Du, ai, ôi. Hơn nữa thật sự là Du Trạch Ngôn từng đi họp phụ huynh cho cô ấy. Hôm đó ảnh đế vào phòng học, tất cả mọi người muốn điên luôn rồi.”

“Đúng, tôi có thể làm chứng. Cô gái gọi là Du Thanh Quỳnh này, hôm họp phụ huynh luôn gọi Du Trạch Ngôn là ba. Lúc bọn họ rời đi, tôi không nhìn

được còn chụp một tấm hình. Nhưng mà trợ lí của anh để không để cho tôi tung ảnh chụp ra ngoài. . .”

Người nói ra lời này chắc là người đã chụp ảnh khi Du Thanh Quý và Du Trạch Ngôn cùng đứng ở sân vận động.

Có những học sinh và phụ huynh của trường Lục Trung nói ra, những bình luận nói Du Thanh Quý không phải con gái của Du Trạch Ngôn cũng giảm đi một ít. Nhưng vẫn có rất nhiều người không tin cô là con gái ruột của Du Trạch Ngôn như cũ, họ luôn kiên trì cô chỉ là con gái nuôi.

“Con gái nuôi thì đương nhiên cũng sẽ mang họ Du.”

“Ha ha, đêm khuya lại mang con gái đến khách sạn sao? Ai tin? Cách nói mới của chơi con gái nuôi sao?”

Du Thanh Quý nhún mày, cô càng xem càng không vui.

Đến tối, bỗng nhiên có nữ nghệ sĩ tung ảnh chụp chung với Du Trạch Ngôn, hơn nữa còn kèm theo câu nói --- cuối cùng cũng đợi được đến lúc anh nhận con gái [ôm ấp][ôm ấp][ôm ấp]

Lời nói này chỉ tốt ở bề ngoài, nhưng lại đưa đến rất nhiều những suy đoán mơ mộng khác.

“Quá đáng quá, chà trách mấy năm nay chị Lâm không có tác phẩm nào, hòa ra là vì Du Trạch Ngôn mà lui về phía sau làm hiền thê lương mẫu. . .”

“Tình thương của mẹ thật vĩ đại.”

“Ha ha, tôi còn nhớ rõ lúc trước có người thấy Du Trạch Ngôn và Lâm Tú cùng nhau tham gia một hoạt động chụp ảnh. Du Trạch Ngôn phủ nhận mối quan hệ này. Vì bản thân muốn làm một người thanh cao mà không nhận bà xã và con gái. Du Trạch Ngôn, ông thật khiến người khác thất vọng.”

Du Thanh Quý ‘hừ’ một tiếng, sao cô lại có thêm một người mẹ không rõ ràng như vậy?

Tức giận! Tức giận!

Cô không chút khách khí viết bình luận chất vấn lên tài khoản weibo kia: “Con gái Du Trạch Ngôn năm nay mười sáu tuổi, cô mới ba mươi một tuổi, mười lăm tuổi cô đã sinh con à.”

Yên tĩnh một lát, những người dưới trang weibo kia lập tức bùng tỉnh.

“Ha ha, hóa ra là lại muốn ké chút nổi tiếng.”

“Nghệ sĩ hết thời thật sự không chịu buông tha chút cơ hội nổi tiếng nào.”

“Chị Lâm, lúc trước chị cũng từng rất nổi tiếng. Hiện tại, mấy năm nay không quay phim thật tốt, kĩ thuật diễn tượng đương bằng 0, diễn gì mà mang dáng vẻ bán manh. Có cảm thấy ghê tởm không vậy? Có thời gian đi ké sự nổi tiếng sao không suy nghĩ làm sao để nâng cao kĩ thuật diễn đi.”

“Ách. . . Có lẽ thật sự sinh đứa nhỏ năm mười lăm tuổi thì sao.”

Lâm Tú thật sự có suy nghĩ muốn ké sự nổi tiếng của người khác, nhìn bài viết của mình đang nổi lên cũng mang cho cô ta chút nổi khiến cô ta có chút vui mừng, không ngờ lại bị vạch trần nhanh như vậy. Thấy càng ngày càng nhiều tiếng mắng chửi, mặt cô ta hết đỏ lại trắng. Cuối cùng vội vàng giải thích: “Mọi người đừng hiểu lầm chứ, tôi chỉ nói là Du Trạch Ngôn đã nhận con gái rồi. Tôi chỉ muốn chúc phúc cho ba con họ mà thôi. [xoxo][xoxo][xoxo]”

.

Du Thanh Quý càng nhìn càng tức giận, tức đến mức tự mình nằm trên giường hờn dỗi. Du Trạch Ngôn luôn đứng ở ban công nói chuyện điện thoại, chuyện này không phải là việc nhỏ. Tuy rằng ông đã rời khỏi giới giải trí, nhưng nếu vẫn tuôn ra những gièm pha không đáng có sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến danh dự công ty họ.

Chuông cửa vang lên, Du Trạch Ngôn dừng gọi điện thoại, nói to về phía phòng ngủ: “Thanh Quý, đi mở cửa đi con.”Diễn_đàn[lê]quý_đôn

“Vâng.” Du Thanh Quý đi đôi dép lê lông xù, chạy chậm đi mở cửa.

Cô vừa mới mở cửa phòng thì thấy Thời Diệu đang đứng trước cửa.

“Sao cậu lại đến đây?” Du Thanh Quý kinh ngạc hỏi.

“Ba cậu để mình đến đưa cậu đi xem phim.”

“A? Nhưng bây giờ sắp chín giờ rồi.”

“Phim chiếu muộn.”

Du Thanh Quý liếc mắt nhìn về phía phòng khách, Thời Diệu cũng nhìn qua. Du Trạch Ngôn vẫn nói chuyện điện thoại, ông quay người lại, gật đầu với

hai người, lại tiếp tục nói chuyện tiếp.

Du Thanh Quý mời Thời Diệu vào phòng khách, nói: “Cậu chờ một chút, mình đi thay quần áo.”

“Được.” Thời Diệu ngồi xuống ghế sofa, lúc chờ Du Thanh Quý cậu cũng xem những tin tức nổi bật trên weibo. Hôm nay ba tin đầu bảng trên weibo đều về Du Trạch Ngôn.

Điều 1: Du Trạch Ngôn

Điều 2: Du Thanh Quý

Điều 3: Thật hư chuyện Lâm Tú sinh con đường cái vì Du Trạch Ngôn.

Bên dưới còn mấy câu chuyện xưa của Du Trạch Ngôn, hoặc là những nữ nghệ sĩ từng có mối quan hệ với Du Trạch Ngôn.

Sau khi Thời Diệu nhấn xem vào tin nóng thứ hai, bạn học của Du Thanh Quý một lần lại một lần nói ra những chuyện trước kia của cô.

. . . .

Du Thanh Quý đi theo Thời Diệu ra ngoài, hai người đi thang máy xuống lầu, lập tức nhìn thấy Mễ Doanh Tinh đang đi tới.

“Mẹ.”

Mễ Doanh Tinh đang đi lên phía trước cũng dừng lại, bà nhìn về phía Du Thanh Quý, lại đánh giá một chút Thời Diệu đang đứng bên cạnh Du Thanh Quý.

Thời Diệu vốn đang dút tay trong túi quần, nghiêng nghiêng đứng bên cạnh Du Thanh Quý, lúc Mễ Doanh Tinh nhìn qua, cậu hơi dừng một chút rồi vội vàng rút tay ra khỏi túi, cũng nhanh chóng đứng thẳng người lên.

Mễ Doanh Tinh thu hồi ánh mắt, hỏi Du Thanh Quý: “Muộn như vậy rồi con còn muốn đi đâu?”

“Ba bảo bọn con ra ngoài xem phim. . .” Du Thanh Quý nhỏ giọng nói.

Không biết có phải là ảo giác của Du Thanh Quý không, cô cảm thấy hình như mẹ cô đang trợn trừng hai mắt.

Quả nhiên là Mễ Doanh Tinh đang rất vội, bà chỉ dặn dò Du Thanh Quý hai câu bảo cô chú ý an toàn, lại nói thêm một câu với Thời Diệu: “Làm phiền cháu rồi.” Sau đó bà nhanh chóng rời đi.

.

Bộ phim tiếp theo được chiếu lúc mười rưỡi, Du Thanh Quý ngồi ở khu chờ.

Thời Diệu mua chút đồ ăn vặt cho cô.

“Cảm ơn.” Du Thanh Quý để gói đồ ăn vặt rất to sang bên cạnh, lqd, cô chỉ ôm lấy một hộp Popcorn, cô cúi đầu ăn từng viên từng viên.

Thời Diệu ngồi xuống bên cạnh cô, cậu lướt xem di động.

Bộ phim chiếu muộn rất ít người xem, khu ngồi chờ càng không có người. Du Thanh Quý có thể nghe được âm thanh cô nhai Popcorn, cô ăn nửa hộp sau đó nghiêng đầu đưa một viên cho Thời Diệu.

Thời Diệu cũng không đưa tay ra nhận mà trực tiếp há miệng ăn.

Du Thanh Quý rút tay về, đầu ngón tay của cô hình như có chạm vào môi Thời Diệu rồi. . .

Cô lén nhìn thoáng qua Thời Diệu, nói: “Cậu còn xem những tin tức nổi bật sao? Đầu là nói linh tinh thôi, cũng không có gì hay để xem. . .”

“Tùy tiện xem một chút thôi.”

Du Thanh Quý ‘Ừ’ một tiếng, cô để Popcorn sang một bên, cũng cầm điện thoại lên lướt tin tức. Lại thêm mấy bản tin về Du Trạch Ngôn và mấy nữ minh tinh, rất nhiều người nghiêm túc nói Du Thanh Quý giống một nữ nghệ sĩ nào đó.

Du Thanh Quý chỉ tùy tiện lướt qua, cô cũng không nhìn những cái này, cô xem lại những bình luận của bạn học trước kia. Cô đọc đi đọc lại đến mấy lần, lại phát hiện có thêm những bình luận mới. Có ảnh chụp trước kia cô tham gia biểu diễn, có ảnh chụp cô đi cùng với mấy bạn nam, có ảnh chụp cô đang lên lên xe của ba, thậm chí ngay cả ảnh chụp cô ngã khi cô học tiểu học cũng có.

Nhìn dáng vẻ ngả chạt vật của mình năm chín tuổi, Du Thanh Quý cảm thấy có chút ngượng ngùng. Tấm hình này là ai chụp vậy, cô đều không hề biết.

Phía dưới còn nói rất nhiều về việc cô có nhiều bạn nam trong trường theo đuổi, thậm chí có người còn nói từng có hai bạn nam đánh nhau chỉ vì cùng thích cô.

Du Thanh Quý nhún mày suy nghĩ một lúc, cô cũng không thể nhớ ra hai bạn nam mà người này nói đến là ai.

Còn có người nói cô bắt đầu yêu đương từ hồi tiểu học, ba năm học Sơ Trung thay đổi đến bảy người bạn trai. Bài tuyên truyền này có bài bản hẳn hoi, giống như đang kể một câu chuyện xưa vậy, thật sự rất muốn biết tất cả chi tiết.

Du Thanh Quý nghiêng đầu nhìn di động trong tay Thời Diệu, cô thấy nội dung cậu xem cũng giống cô.

“Thời Diệu. . .”

“Hả?” ánh mắt Thời Diệu không rời khỏi màn hình di động, cậu xem cẩn thận mỗi bài viết về Du Thanh Quý, đọc cả những bình luận. Lúc Du Thanh Quý gọi cậu, cậu chỉ tùy ý lên tiếng cũng không ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Những bài viết này đều nói linh tinh, có thể là do người viết tiểu thuyết viết ra. Cậu có biết Tấn Giang Văn Học không? Nói không chừng có thể đều do Tấn Giang Văn Học viết.”

“Mình biết họ chỉ nói linh tinh.” Thời Diệu thuận miệng nói.

Hàng mi rậm của Du Thanh Quý có chút run rẩy, cô rũ mắt xuống, rầu rĩ không vui nói: “Vậy tại sao cậu lại cứ xem suốt. . .”

Lúc này Thời Diệu mới ngẩng đầu lên nhìn Du Thanh Quý, nói: “Mình có chút tiếc nuối.”

“Cái gì cơ?” Du Thanh Quý chớp chớp mắt, nhìn cậu với vẻ mặt không hiểu.

Thời Diệu chỉ chỉ vào mi tâm của cô, nói: “Mình tiếc nuối không được tham gia vào 16 năm qua của cậu, lúc cậu ngã mình không thể đỡ cậu dậy, cũng không thể đánh cho người chụp hình linh tinh một trận. Mình tiếc nuối không được đứng bên cạnh cậu sớm một chút, khiến cho những người ngu ngốc thích cậu kia biết khó mà lui, cách xa cậu ra một chút, khiến họ ngay cả nghĩ đến cũng không dám nghĩ về cậu nữa.”

Du Thanh Quý nhìn chằm chằm vào cậu, trong đầu cô đang trống rỗng, một lúc lâu cô mới phản ứng kịp, cô mới nhận ra mình muốn nói gì.

“Mình. . .” Cô vừa muốn nói chuyện thì một bộ phim cũng kết thúc, cả đám người đi ra ngoài, bọn họ cũng phải đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Editor: Voicoi08

“Vừa rồi cậu nói gì cơ?” lúc đi ra Thời Diệu hỏi.

Du Thanh Quý cầm lấy hai mắt kính, lắc đầu nói: “Không, không có gì.”

Lúc hai người đi đến cửa lớn, Thời Diệu quay đầu lại nhìn cô: “Cuối cùng là cậu muốn nói gì?”

“Mình, mình không nhớ rõ nữa rồi.” Du Thanh Quý ôm chặt Popcorn và coca đi về phía trước tìm chỗ ngồi.

Vì là buổi chiếu muộn, hơn nữa lại là một bộ phim văn nghệ nhỏ không có tiếng nên trừ Du Thanh Quý và Thời Diệu cũng chỉ có một đôi người yêu đến xem.

Đôi người yêu kia ngồi phía trước Du Thanh Quý và Thời Diệu hai ba hàng ghế.

Phim chiếu đến phút thứ 15, 16, nam nữ chính trong phim diễn cảnh hôn nồng nhiệt, hai người hôn 3,4 phút thì chuyển sang cảnh lên giường, đôi người yêu ngồi phía trước cũng bắt đầu hôn môi.

Du Thanh Quý nắm Popcorn trong tay, ngẩn người. Cô quay đầu, nhỏ giọng hỏi Thời Diệu: “Tại sao cậu lại chọn bộ phim này?”

Thời Diệu ôm cánh tay, nghiêm túc xem phim, dáng vẻ nghiêm trang nói: “Những xuất chiếu bên cạnh ở đại sảnh đều là phim kinh dị.”

“À. . .” Du Thanh Quý cúi đầu tiếp tục ăn Popcorn.

Mãi đến khi cảnh diễn giường chiếu kết thúc, Du Thanh Quý mới nhẹ nhàng thở ra, ngả đầu tiếp tục nghiêm túc xem phim.

Bộ phim chiếu được một nửa thì đôi người yêu ngồi trước Du Thanh Quý và Thời Diệu nắm tay nhau rời đi. Du Thanh Quý nhìn ngẩn bốn phía, tối đen một mảnh, cái gì cũng không thấy. Toàn rạp chỉ còn lại hai người là cô và Thời Diệu.

Du Thanh Quý vụng trộm liếc mắt nhìn Thời Diệu, thấy Thời Diệu mím môi, nghiêm túc quay mặt xem phim. Du Thanh Quý quay đầu nhìn về phía màn hình lớn, trong lòng cô lại bắt đầu miên man suy nghĩ.

Chắc hẳn bọn họ đi hẹn hò?

Tiểu thuyết và trong phim đều nói mỗi lần hai người đi xem phim, trong hoàn cảnh tối đen đều sẽ làm chút việc gì đó. À, ví dụ như nắm tay, hôn môi . .

Du Thanh Quý nghĩ đến đây, trên mặt có chút nóng lên. Diễn..Đàn..lê..quý..đôn

Du Thanh Quý lại len lén liếc nhìn Thời Diệu ngồi bên cạnh, sau đó lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt, nâng cằm nhỏ nghiêm túc xem phim. Trong lòng cô vừa tự trách mình miên man suy nghĩ, vừa không nhận được mà suy nghĩ miên man.

Tại sao cậu ấy lại không nắm tay cô chứ? Bởi vì cô luôn ôm chặt đồ ăn sao? Du Thanh Quý nghĩ nghĩ, cô để popcorn sang một bên, sau đó nghiêm túc đặt hai tay lên đùi.

Chờ rồi chờ.

Thời Diệu vẫn không nhúc nhích, về mặt điềm tĩnh xem phim.

Du Thanh Quý có chút nhụt chí.

Du Thanh Quý lại nhớ đến ngón tay sạch sẽ xinh đẹp của Thời Diệu, tại sao cậu ấy lại không nắm tay cô? Tại sao lại không chứ? Có phải cậu ấy cũng không thích cô như thế đúng không? Hoặc là căn bản là cậu ấy không thích.

Du Thanh Quý mở ra bàn tay trái, dùng ngón trỏ tay phải làm bút viết lên: Tiểu Thanh Quý xuân tâm nhộn nhạo.

Cô viết xong câu đó, chính cô cũng ngạc nhiên một chút.

Tại sao cô có thể nói mình như thế chứ? Ai nha, không cần phải suy nghĩ miên man nữa. Xem phim.

Du Thanh Quý ngồi thẳng thắt lưng, mở to hai mắt nghiêm túc xem phim.

Phim điện ảnh thật đẹp mắt.

Bộ phim văn nghệ không được tốt lắm này thế mà lại chiếu hết hai tiếng rưỡi đồng hồ, cuối cùng khi phim kết thúc, màn hình lớn dừng ở hình ảnh nam nữ chính ôm hôn.

Phòng chiếu phim bỗng chốc sáng đèn.

Du Thanh Quý đợi hơn hai tiếng đồng hồ, cái gì cũng không đợi được, cứ như vậy khô khốc xem xong bộ phim điện ảnh.

“Đi thôi.” Du Thanh Quý thu dọn mang đi một gói to đồ ăn vặt.

Thời Diệu nhìn thời gian một chút, nói: “Quá mười hai giờ rồi.”

“Mười rưỡi mới bắt đầu chiếu, chiếu hai tiếng rưỡi, đương nhiên bây giờ phải qua 12 giờ.” Du Thanh Quý thu dọn xong gói to, muốn đứng lên thì bỗng nhiên bàn tay cô lại bị Thời Diệu giữ chặt.

Du Thanh Quý nghi ngờ nhìn về phía Thời Diệu, ngọn đèn tan cuộc chiếu thẳng vào mắt Thời Diệu, trong đôi mắt ấy là tràn đầy ý cười vui vẻ.

“Hôm nay hình như là sinh nhật mình.”

“Ồ. . .” Du Thanh Quý ngó ra.

“Cho nên nhân ngày đặc biệt thì phải làm chút việc có giá trị để kỉ niệm.” Thời Diệu nói xong, nhanh chóng dựa người vào gần phía Du Thanh Quý, dưới ánh mắt ngạc nhiên của cô hôn lên đôi môi hồng hào của cô.

Hai môi kề sát gần nhau, nhẹ nhàng vuốt phẳng, Thời Diệu ngậm chặt bờ môi mềm mại của Du Thanh Quý, nhẹ nhàng cắn một chút.

Du Thanh Quý ngơ ngác nhìn con mắt dịu dàng tràn đầy ý cười của Thời Diệu mà quên phản ứng.

Thời gian giống như dừng lại ở giờ phút này, lại giống như yên lặng lưu lại ngàn vạn năm.

Lúc ra bên ngoài Du Thanh Quỳ cúi đầu để tùy ý Thời Diệu dắt cô đi. Đến lúc ra ngoài cô mới phản ứng kịp, lúc tan cuộc, ánh mắt nhân viên công tác đều dừng ở chỗ ra vào của phòng chiếu phim, lúc đó phòng chiếu phim sáng như vậy, nhất định nhân viên công tác cũng thấy rồi.

Lúng túng.

Rạp chiếu phim ở tầng 17, Thời Diệu đưa Du Thanh Quỳ vào thang máy xuống dưới.

Du Thanh Quỳ bỏ tay Thời Diệu ra, giật dỗi đứng lùi vào góc thang máy.

“Cậu tức giận sao?” Thời Diệu kéo cô lại, vây cô trong ngực, mười ngón tay của cậu giao nhau phía sau lưng cô. Rõ ràng là lần đầu nhưng động tác của Thời Diệu lại quen thuộc giống như đã làm rất nhiều lần.

Du Thanh Quỳ hơi ngửa ra sau, không lui ra ngoài. Cô ngửa đầu nhìn Thời Diệu cao hơn cô đến 22 cm, tức giận nói: “Cậu chính là cố ý, cậu đợi đến lúc đó mới như vậy. . .”

“À. . .” Thời Diệu giật mình “Hóa ra cậu trách mình không hôn cậu lúc xem phim sao?”

“Không không. . . Minh không có ý này.” Du Thanh Quỳ dùng sức lắc đầu. Trên mặt cô vất vả lắm mới hết đỏ thì bây giờ lại từng chút từng chút đỏ thắm lên.

Thời Diệu gõ gõ đầu cô, cười: “Minh muốn ở trong không gian sáng ngời quang minh chính đại hôn cậu, thấy rõ mỗi biểu cảm trên gương mặt cậu.”

Du Thanh Quỳ thông thả nhảy mất một cái.

“Giống như bây giờ.” Thời Diệu cúi người, lqđ-voicoi08, một nụ hôn rơi xuống ánh mắt hốt hoảng của Du Thanh Quỳ.

Du Thanh Quỳ còn chưa kịp phản ứng Thời Diệu đã giống như chuồn chuồn nước rời đi. Lúc Thời Diệu rời đi thì cửa thang máy cũng đúng lúc mở ra, cậu dắt tay Du Thanh Quỳ, đưa cô ra ngoài.

Cả người Du Thanh Quỳ đều lơ mơ, cứ vậy cô đi đến ngoài cửa lớn, gió đêm mùa đông thổi đến khiến cô tỉnh táo hơn một chút.

“Lạnh không?” Thời Diệu vừa cởi áo khoác vừa hỏi.

“Không. . .”

Du Thanh Quỳ còn chưa kịp nói xong thì Thời Diệu đã choàng áo khoác của cậu lên người cô.

“Ngây người gì chứ? Ngay cả quần áo mà cậu cũng muốn mình mặc giúp cậu sao?” Thời Diệu gõ gõ cái trán của Du Thanh Quỳ, nhét tay cô vào trong áo, lại cài thêm một cúc ở phía trước.

“Minh tự mặc được. . .” Du Thanh Quỳ lùi về phía sau một bước.

Cách đó không xa bỗng nhiên có ánh đèn flash nhấp liên hồi.

Du Thanh Quỳ gần như theo bản năng mà bước thêm hai bước về phía Thời Diệu, cô nâng tay ôm lấy lưng áo cậu, nện từa vào trong ngực cậu.

“Du Thanh Quỳ, đây được xem như là lần đầu tiên cậu chủ động ôm mình đúng không?” Thời Diệu xoa xoa đầu cô, thuận thế ôm cả cơ thể nhỏ bé của cô vào lòng.

Du Thanh Quỳ ngạc nhiên một chút, cô muốn nói tay ra nhưng lại do dự trong chớp mắt, sau đó cô hơi bước lên phía trước nửa bước, bàn tay nắm chặt áo Thời Diệu cũng từ từ buông ra chuyển lên eo của Thời Diệu.

Thời Diệu có chút kinh ngạc.

Chẳng qua cậu chỉ muốn đùa cô như những lần trước đây, muốn nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô, không ngờ cô lại có phản ứng này. Thời Diệu chậm rãi buộc chặt cánh tay đang ôm Du Thanh Quỳ.

Du Thanh Quỳ và Thời Diệu về đến khách sạn, Du Thanh Quỳ gõ gõ cửa phòng.

Lúc Du Trạch Ngôn mở cửa, trên người chỉ có áo tắm.

“Ba. . .”

Du Trạch Ngôn làm động tác chó có lên tiếng, đè thấp âm thanh, nói: “Mẹ con vừa mới ngủ, con đừng đánh thức mẹ.”

Ông lại quay sang nói với Thời Diệu: “Thời Diệu, chú đặt cho cháu một căn phòng ở bên cạnh, muộn thế này rồi, đừng về nhà nữa.”

“Vâng, cháu cảm ơn chú Du.”

Du Trạch Ngôn lôi kéo Du Thanh Quỳnh vào nhà, nhỏ giọng nói: “Cũng đã hai giờ sáng rồi, mau về phòng ngủ đi.”

“Vâng, con biết rồi ba.” Du Thanh Quỳnh quay đầu nhìn về phía Thời Diệu, Thời Diệu đứng đó nhìn cô, Du Thanh Quỳnh thu hồi tầm mắt, quay người đi về phía phòng ngủ.

“Thời Diệu à, lúc nào thì cháu có thể hẹn ba mẹ cháu ra gặp mặt với chúng ta?”

Lúc Du Thanh Quỳnh vào phòng, lại nghe thấy ba nói như vậy.

“Ba ơi.” Du Thanh Quỳnh quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Du Trạch Ngôn.

Du Trạch Ngôn lườm cô một cái, nói: “Bảo con nhỏ tiếng một chút cơ mà.”

Du Thanh Quỳnh liếc mắt nhìn về phía phòng ngủ chính, lại quay về phía Du Trạch Ngôn làm mặt quỷ: “Ngày mai con sẽ nói với mẹ là ba mắng con.”

Nói xong, cô xoay người đi về phía phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Editor: Voicoi08

Đã gần sáng, nhưng Du Thanh Quỳnh không ngủ được. Cô biết ba để Thời Diệu đưa cô đi xem phim là vì muốn cô rời đi. Là vì ba không muốn để cô thấy ba mẹ cãi nhau sao?

Du Thanh Quỳnh nằm sấp trên giường, lướt xem điện thoại di động.

Tuy là nửa đêm, nhưng là thời gian xem điện ảnh, trên mạng càng ngày càng mạnh mẽ. Du Thanh Quỳnh kinh ngạc phát hiện những người đó có thể lời được mẹ cô ra.

Cũng đúng, chỉ cần lời được cô ra thì rất nhanh có thể tìm được Mễ Doanh Tĩnh.

“Cái người phụ nữ này là ai vậy? Vừa nhìn cũng biết là đáng vẻ của bà chủ nhà, là đáng vẻ của một oán phụ. Trên mặt cũng không biết nở nụ cười.”

“Ha ha, hoa tàn ít bướm, không trách được lại bị Du Trạch Ngôn vứt bỏ.”

“Nhất định là do bà ta quán quít lấy Du Trạch Ngôn.”

“Chỉ mình tôi chú ý đến việc người phụ nữ này năm nay mới 35 tuổi sao? Mười chín tuổi bà ta đã sinh con gái cho Du Trạch Ngôn? Chắc chắn. . . Tuổi còn nhỏ mà tâm cơ không nhỏ nha.”

“Năm nay Du Trạch Ngôn cũng 35 tuổi. . .”

“Tôi mới nói mà, người phụ nữ này là bạn học cùng lớp của Du Trạch Ngôn, học được nửa chừng thì bỏ học. Hóa ra là đi sinh đứa nhỏ. . . 666666”

“Mễ Doanh Tĩnh, 35 tuổi. Từ nhỏ ba chết, mẹ làm phục vụ nuôi gia đình, hai người sống nương tựa vào nhau. Lúc học Cao trung thì ở bên cạnh phú nhị đại Du Trạch Ngôn, đại học năm hai thì bỏ học, chỉ có bằng trung học, mấy năm nay không hề làm việc, luôn bị Du Trạch Ngôn nuôi dưỡng ở nơi bí mật gần đó. . .”

“Người phụ nữ như vậy. . . Không cần suy nghĩ, nhất định là dùng con gái để giữ chân Du Trạch Ngôn. Loại tiết mục này rất hay gặp, không muốn thì mấy năm có thể lên tòa án, muốn tiền nuôi dưỡng, phí tổn tinh thần.”

“Đáng thương cho Du ảnh đế của tôi, bị loại phụ nữ này bám lên người.”

“Xem tấm hình này đi. Vừa mới có người chụp được con gái Du Trạch Ngôn nửa đêm ôm ấp với đàn ông. Mới 16 tuổi mà đã như vậy rồi.”

“Quả nhiên là mẹ nào con đấy, hai mẹ con nhà này cũng không phải loại ngoan ngoãn gì.”

“Người qua đường, nói hai câu. Tôi thật sự không quen nhìn đức hạnh quý liêm chân nam thần của bà. Sao lại không thể là Du Trạch Ngôn lừa gạt thiếu nữ? Bản thân thẳng chức nhanh chóng nên không cần bà xã, ha ha.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Nam cận bã. Kê bạc tình.”

“Thầy quân không cần thay đổi hướng dư luận, rõ ràng là nam cận bã mà. Bỏ vợ bỏ con, không có lương tâm. Đã rời khỏi cộng đồng fan.”

“Hôm nay lộ con gái, có phải ngày mai sẽ lộ con trai không? Ngôi sao lớn có mấy người không bao đường tình nhân bên ngoài. Cái vòng luẩn quẩn bản thù dơ dáy, không có người đàn ông nào tốt.”

“Cũng rời khỏi cộng đồng fan, thất vọng.”

Du Thanh Quý tức giận.

Cô tức giận đến muốn nổ tung rồi.

Nhìn những người này nói lung tung về ba mẹ cô, khiến cô tức giận hơn cả việc cô bị nói xấu. Du Thanh Quý ngã người xuống giường, cố gắng kìm nén cơn giận trong lòng. Cô nhớ đến dáng vẻ khóc của mẹ trước kia, cô thật sự lo lắng mẹ cô không chịu nổi dư luận ác độc như vậy. . .

.

Du Trạch Ngôn bừng tỉnh khỏi giấc mộng, bỗng chốc ngồi dậy.

Trong mơ ông nhìn thấy Mễ Doanh Tĩnh cầm dao găm chém đứt tứ chi của bản thân.

Phòng ngủ không bật đèn, cả căn phòng đều tối tăm.

Ông quay đầu nhìn Mễ Doanh Tĩnh đang cuộn người ngủ bên cạnh ông.

Bà còn ở đây.

Lau đi mồ hôi lạnh trên trán, Du Trạch Ngôn cẩn thận nằm xuống, ôm chặt Mễ Doanh Tĩnh vào lòng. Trong mơ Mễ Doanh Tĩnh vẫn gọi tên ông, lqđ, mơ màng màng chui vào lòng ông.

Sáng sớm hôm sau, lúc Du Trạch Ngôn tỉnh lại thì Mễ Doanh Tĩnh còn ngủ. điện thoại của Mễ Doanh Tĩnh đột nhiên vang lên. Du Trạch Ngôn quay đầu nhìn thoáng qua Mễ Doanh Tĩnh còn đang ngủ say, cầm lấy túi sách của bà, ông muốn xem là điện thoại của ai, nếu không phải là người quan trọng thì ông sẽ giúp bà tắt máy.

Lúc Du Trạch Ngôn lấy điện thoại của bà ra khỏi túi, màn hình hiển thị là bác sĩ Lưu.

Bác sĩ?

“Ai gọi đến vậy? Đưa điện thoại cho tôi.” Mễ Doanh Tĩnh đã bị đánh thức rồi.

Du Trạch Ngôn đưa điện thoại cho bà.

Du Trạch Ngôn không biết đầu kia điện thoại đang nói gì, ông chỉ nghe thấy Mễ Doanh Tĩnh liên tục nói ‘vâng’ vài tiếng, phần lớn đều là người bên kia nói chuyện. Du Trạch Ngôn cũng không để ý bà nói chuyện như nào, bởi vì sự chú ý của ông đang rơi vào túi sách của Mễ Doanh Tĩnh ở trước mặt, chính xác là rơi vào hai lọ thuốc. Du Trạch Ngôn đưa lưng về phía Mễ Doanh Tĩnh, ông do dự một lát, chậm rãi xoay hai lọ thuốc màu trắng trong tay, đọc được tên thuốc,

Ông biết một loại trong đó, là ---- thuốc ngủ.

Cái tên trên lọ còn lại rất lạ, Du Trạch Ngôn không hiểu, nhưng ông đã nhớ kỹ tên, ôm cầm điện thoại ra tra.

Khi Du Trạch Ngôn tìm được kết quả, ông ngẩn người.

Thuốc giảm bớt chứng bệnh uất ức.

“Vâng, thứ năm tuần sau tôi qua. Làm phiền bác sĩ Lưu rồi.”

Mễ Doanh Tĩnh cúp điện thoại, Du Trạch Ngôn bỗng nhiên nhào đến nằm úp lên người bà, hai tay ông vòng xuống dưới người bà, ôm trọn bà trong lòng ông.

“Du Trạch Ngôn, ông muốn đề chết tôi à? Ông mau đứng lên đi.”

Du Trạch Ngôn không đứng lên, ông vui mặt vào hõm vai của Mễ Doanh Tĩnh, áp ứng hỏi: “Em uống thuốc bao nhiêu lâu rồi?”

Trong mắt Mễ Doanh Tĩnh có sự trốn tránh, bà chớp mắt một cái, lập tức đưa tay đẩy Du Trạch Ngôn ra, tức giận nói: “Tôi đến tuổi mãn kinh rồi nên bị suy nhược mà thôi. Ông đứng lên nhanh đi.”

“Anh không.”

Ông biết bà đang lừa ông, làm gì có ai mới có ba mươi lăm tuổi đã đến tuổi mãn kinh?

“Ông đứng dậy nhanh lên.” Mễ Doanh Tĩnh nhắc chân đá ông.

Du Trạch Ngôn giống hệt như bạch tuộc nằm đè lên bà, tùy hứng nói: “Anh sẽ không đứng dậy. Em lớn hơn anh, em phải nhường anh.”

Mễ Doanh Tĩnh bị tính tình trẻ con của ông chọc cho nở nụ cười: “Du Trạch Ngôn, hai người chúng ta sinh cùng một ngày có được không?”

“Em sinh vào buổi sáng, anh sinh vào lúc tối, trước cả một ngày.”

Mễ Doanh Tĩnh cầm điện thoại di động xem đồng hồ, Du Trạch Ngôn nghĩ rằng bà muốn xem tin tức trên weibo, lập tức cướp lấy điện thoại di động của bà, nói: “Đừng nhìn.”

Mễ Doanh Tĩnh liếc mắt nhìn ông một cái, trong lòng bà cũng đoán được hẳn là có người tìm ra bà rồi. Bà nghĩ nghĩ rồi nói: “Du Trạch Ngôn, không phải chúng ta đã bàn bạc xong, chúng ta sẽ ly hôn trong hai năm . .”

“Anh đổi ý rồi.”

Du Trạch Ngôn bỗng nhiên đứng dậy, ông bắt đầu mặc quần áo. Ông mím chặt môi, trên mặt không còn mang theo nụ cười. Giống như chỉ một người nhưng lại thay đổi trong nháy mắt, rất có tư thế của một ảnh đế trên màn ảnh.

Lúc ông không cười, đáng vẻ có chút nghiêm túc, nhìn qua cũng rất đẹp mắt.

Mễ Doanh Tĩnh nhìn theo gương mặt của ông một lát, lúc bà phản ứng kịp lại mở miệng mắng một câu ‘Bệnh thần kinh’, rồi cũng nhanh chóng rời giường mặc quần áo.

.....

Du Thanh Quý bị mẹ cô gọi dậy, đêm qua cô không ngủ được bao nhiêu, có chút mơ mơ màng màng.

“Dậy đi con, mình đi dạo phố.” Mễ Doanh Tĩnh nói.

“A?” Du Thanh Quý dụi dụi hai mắt, mê mẩn nhìn mẹ cô: “Mẹ ơi, đêm qua con bị chụp ảnh lại rồi. Nếu bây giờ lại đi dạo phố thì lại bị phát hiện thì làm sao bây giờ?”

“Một lát nữa con sẽ biết. Con nhanh dậy đi, mọi người đang chờ con đó.”

Lúc Du Thanh Quý đi đến phòng khách, cô nhìn thấy ba cô và Thời Diệu đang ngồi trong phòng khách nói chuyện, cô ngạc nhiên một chút, lúc này mới hiểu mẹ cô vừa nói là ‘mọi người’ bên trong đó có cả Thời Diệu.

Bốn người cùng nhau ra cửa, cửa phòng mở ra, Du Thanh Quý thấy có bốn người vệ sĩ đứng trước cửa. Du Thanh Quý từng gặp họ rồi, có đôi khi bà phải tham gia hoạt động họ sẽ đi cùng bà.

“Thời Diệu, cái này cho cháu.” Du Trạch Ngôn gọi Thời Diệu lại, thuận tay ném cho cháu một cái mũ. “Hoặc là cháu đi trước.”

Thời Diệu nhận lấy nhưng không đội lên: “Cháu không cần cái này.”

Lúc xuống lầu, Du Trạch Ngôn và Mễ Doanh Tĩnh đi ở phía trước, Du Thanh Quý và Thời Diệu đi theo ở phía sau, bốn người bảo vệ đi xung quanh. Du Thanh Quý từng mắt nhìn, cô có chút giật mình nhìn ba mẹ cô.

Trong ấn tượng của Du Thanh Quý, ba mẹ cô đã chiến tranh lạnh nhiều năm, hơn nữa vừa rồi lúc ở trong phòng hai người đều lạnh mặt không nói chuyện, sao vừa ra khỏi cửa thì tay hai người lại ở cùng một chỗ rồi? Hai người không chỉ nắm tay, hơn nữa cơ thể cũng dựa vào rất gần, thỉnh thoảng còn chụm đầu thấp giọng nói chuyện, vô cùng thân thiết giống như một đôi tình nhân đang trong thời gian yêu đương cuồng nhiệt vậy.

Nhìn đáng vẻ thân mật của ba mẹ, Du Thanh Quý hết sức ngạc nhiên.

Thang máy đi đến tầng một, Du Thanh Quý nhìn phía cửa lớn đông nghịt người khiến cô ngáy ngẩn cả người. Cô biết chắc chắn sẽ có người canh trước cửa khách sạn, nhưng cô không ngờ lại có nhiều người đến vậy.

Lúc đi ra cửa khách sạn, Thời Diệu bỗng nhiên nắm chặt lấy tay của Du Thanh Quý.

“Ba mẹ đang đi ở phía trước, hơn nữa còn có rất nhiều những phóng viên đấy.” Du Thanh Quý cố gắng tránh thoát tay cậu, nhỏ giọng nói với Thời Diệu.

“Đúng vậy.” Thời Diệu nắm thật chặt tay cô, “Nhiều người như vậy, cậu bị chen lấn đến lạc thì làm sao bây giờ.”

Thời Diệu cũng không nhìn Du Thanh Quý, cậu hí hóp mắt nhìn bóng viên bên ngoài.

Phóng viên bỗng chốc ào lên.

Một số người đi microphone đến trước mặt Du Trạch Ngôn hỏi không ngừng.

“Xin hỏi đối với sự việc xảy ra hai ngày nay thì ngài cảm thấy như thế nào ạ?”

“Ngài và bà Mễ có quan hệ gì ạ? Hai người kết hôn khi nào? Hay căn bản là chưa từng kết hôn?”

“Hiện tại có người nói ngài làm hại bà Mễ bỏ học từ năm mười chín tuổi, sau khi thành danh lại vứt bỏ vợ và con, xin hỏi đây có phải là sự thật không ạ?”

“...”

Có người đưa microphone cho Mễ Doanh Tĩnh.

“Xin hỏi mối quan hệ của bà và Du Trạch Ngôn là gì ạ? Hai người ở cùng nhau bao nhiêu lâu rồi? Hai người có kết hôn không? Vì sao bà lại bỏ học khi mới mười chín tuổi? Có phải có người ép buộc bà không?”

“Có người nói, Du Trạch Ngôn không chỉ cho mẹ con hai người tiền sinh hoạt mà còn thường xuyên dùng bạo lực với hai người, đây có phải là sự thật không?”

Thậm chí có người đưa microphone cho Du Thanh Quý.

“Ba cô đối xử với cô có tốt không? Ông ấy đã bao giờ đánh đập cô chưa? Có phải bình thường cũng không bao giờ quan tâm đến cô, cũng không cho cô tiền sinh hoạt đúng không?”

“Cô thật sự là con gái ruột của Du Trạch Ngôn sao? Tại sao đêm khuya ông ấy lại đưa cô và khách sạn?”

Những người này đến rất gần Du Thanh Quý, cách Du Thanh Quý không xa lắm, Du Thanh Quý nhủ chặt lông mày.

Thời Diệu bỗng nhiên nâng tay lên, lqđ, cậu đẩy cánh tay sắp đụng vào Du Thanh Quý ra xa, microphone rơi xuống mặt đất, khiến vài phóng viên nữ đều ngạc nhiên kêu lên.

Thời Diệu lạnh mặt, cậu kéo Du Thanh Quý về phía mình, một tay nắm chặt tay cô, một tay cậu ôm chặt lấy eo cô.

Lập tức có người hỏi Thời Diệu: “Cậu là bạn trai của Du Thanh Quý sao? Hai người các người yêu đương mấy năm rồi sao? Hai người thường xuyên hẹn nhau vào lúc đêm khuya sao?”

Du Trạch Ngôn làm một tư thế từ chối, ông nắm tay Mễ Doanh Tĩnh đi xa khoảng hai trăm mét. Bốn người bảo vệ cũng nhanh chóng tiến lên ngăn cản phóng viên đứng cách họ một khoảng cách.

“Ngại quá, hiện giờ chúng tôi không tiện để phỏng vấn. Lát nữa chúng tôi sẽ nói rõ sự việc với phía cơ quan chức năng, chúng tôi sẽ đưa người đã tung tin không đúng ra để người đó phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. . .” Trợ lý của Du Trạch Ngôn nhanh chóng đứng ra nói với phóng viên.

Du Thanh Quý quay đầu nhìn thoáng qua cả đám phóng viên vẫn không chịu đi, cô quay đầu lại hỏi: “Ba, chúng ta muốn đi đâu ạ?”

“Đã nói là đi dạo phố mà.”

Đúng là Du Trạch Ngôn dẫn họ đến Thương Thành, mà Mễ Doanh Tĩnh lại thật sự là đi dạo phố, một lát lại thử quần áo, một lát lại nhìn trang sức. Hai người trò chuyện rất vui vẻ, giống như họ căn bản không thèm để ý đang có rất nhiều phóng viên chụp không ngừng.

“A. . .” Có phóng viên kinh ngạc hô lên.

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn Du Trạch Ngôn đang đứng trước gương bỗng nhiên cúi đầu hôn lên trán của Mễ Doanh Tĩnh. Mọi người đều nhanh chóng giơ máy ảnh lên ‘tách tách’, ‘tách tách’ chụp không ngừng.

Ngay sau đó, bọn họ lại được chụp một loạt ảnh hai người ôm ấp, hôn tay.

Lúc Du Trạch Ngôn ngồi xổm xuống đi giày cho Mễ Doanh Tĩnh, những phóng viên đang vây xem đều phát ra những tiếng hô kinh ngạc.

Mà những bức ảnh đã chụp được gần như đều được đăng lên mạng.

“Rất muốn biến thành đôi giày kia. . .”

“Trời ạ, nói nhiều, ánh mắt Du Trạch Ngôn nhìn bà ấy quá là sùng nịnh rồi.”

“Ai nói đây là nam cận bã và oán phụ chứ? Rõ ràng là một đôi vợ chồng thanh mai chúc mã tràn đầy ân ái mà.”

“Thật mơ mộng đây là mối tình đầu phát triển theo hướng hôn nhân ngôn tình.”

“Không cần mơ mộng đâu. Cách vách còn có người nói Mễ Doanh Tĩnh và Du Trạch Ngôn cùng nhau học một trường từ nhà trẻ, tiểu học, sơ trung, trung học, đại học đó.”

“Ài, ngày hôm qua lời nói của tôi bị mấy vết đen đẩy xuống. Tôi học cùng một trung học với họ mà. Nghe nói họ ở cùng nhau từ khi học sơ trung, lúc học trung học mỗi ngày Du Trạch Ngôn đều đứng dưới lầu nhà Mễ Doanh Tĩnh chờ bà, mang đồ ăn sáng cho bà rồi hai người cùng nhau đi học. Năm đó bọn họ chính là một truyền kì ở trường trung học của chúng tôi. Sau này khi Du Trạch Ngôn nổi tiếng thì không thấy tin tức của Mễ Doanh Tĩnh, chúng tôi còn tưởng hai người đã chia tay rồi chứ. Hóa ra họ luôn ở bên nhau, thật sự tốt quá.”

“Lầu trên mơ mộng thật không sai, hai người đều là mối tình đầu của nhau. Họ là thanh mai chúc mã cho đến lúc kết hôn sinh con.”

“Có một số người trong lòng luôn âm u như vậy. Không cần tiếp tục nói xấu Mễ Doanh Tĩnh. Lúc Mễ Doanh Tĩnh bỏ học cũng là lúc nhà Du Trạch Ngôn bị phá sản. Du Trạch Ngôn đúng là phú nhị đại, nhưng cha ông ta đã tự sát sau khi phá sản, lúc ông ta mười mấy tuổi đã phải gánh vác mấy ngàn vạn nợ nần, mỗi ngày lúc bị người ta đuổi theo đòi nợ, Mễ Doanh Tĩnh cũng không vì hám giàu mà bỏ ông. Hôn nữa vì cứu ông ta, bà còn bị bọn cho vay nặng lãi chém đứt bốn ngón tay. Bà ấy vốn là một người đánh đàn piano rất tốt, nhưng sau chuyện đó thì không thể chạm vào piano nữa rồi. . .”

“Lầu trên biết thật rõ ràng.”

“ . . . Tôi chính là người yêu thầm Mễ Doanh Tĩnh đấy, thì sao?”

“Chỉ tôi làm ở tập đoàn Du thị, chỉ tôi nói Du Trạch Ngôn rất yêu chiều con gái. Cô bé lớn như vậy nhưng chưa bao giờ phải ra tiệm cắt tóc, tất cả đều là Du Trạch Ngôn tự tay cắt. Tình cảm của cha và con gái luôn rất tốt. Cái gì mà không cho tiền nuôi dưỡng, cái gì mà bỏ vợ bỏ con. . . Xin người, lòng người có thể đen đến tối đến vậy được không. Trong lòng mà đen tối đến vậy thì cuộc sống sẽ rất khó khăn, trong cuộc sống người chịu khổ vẫn là người đa nghi mà thôi.”

.....

Bản luận chưa ngừng, phòng quan hệ của Du Trạch Ngôn đã tung ra một đơn khởi tố, tố về như sắp sửa truy cứu trách nhiệm pháp luật với những người tuyên bố những tin tức sai sự thật.

Ban đầu trong lòng Du Thanh Quý tràn đầy nghi ngờ, vì sao ba mẹ đột nhiên lại muốn đi dạo phố, sau khi cô lướt nhìn tin tức trên di động thì mới chậm rãi hiểu.

“Em hiểu rồi. . .” Du Thanh Quý gật gật đầu. “Hai người đang tú ân ái.”

Thời Diệu liếc nhìn cô một cái, đột nhiên hỏi: “Cái này có đẹp không?”

“Cái gì vậy? Du Thanh Quý quay đầu nhìn về phía Thời Diệu.

Trong tay Thời Diệu đang vằm một chiếc nhẫn kim cương.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Editor: Voicoi08

Mở ra . . . Nhấn kim cương?

Du Thanh Quý có chút ngơ ngác.

“Có đẹp không?” Thời Diệu lại hỏi một lần.

“Đẹp, đẹp mắt. . .” Du Thanh Quý cũng không cần thận nhìn chiếc nhẫn này, chỉ là thấp giọng nói lung tung.

Thời Diệu nhếch khóe môi, tạo thành nụ cười khế, rồi lại chỉ vào một chiếc nhẫn khác trong quầy, hỏi: “Vậy cái này thì sao?”

Du Thanh Quý chăm chú nhìn, nói: “Cũng đẹp.”

“Vậy hai cái này cái nào đẹp mắt hơn?”

Du Thanh Quý không nghĩ nhiều, thuận miệng nói: “Đều đẹp mắt.”

“Vậy thì mấy cái này thì sao?” Thời Diệu lại chỉ vào mấy cái nhẫn khác trong quầy.

“Đều rất đẹp mắt mà, thật đó.”

“Như vậy à. . .” Thời Diệu giống như có chút dăm chiêu gạt đầu.

Cậu đặt cái nhẫn trong tay vào hộp, giao cho người bán hàng đứng phía sau quầy, nói: “Mấy cái này tôi đều lấy.”

“Cậu mua nhiều nhẫn như vậy làm gì?” Du Thanh Quý lảng lảng nhìn hơn mười cái nhẫn kim cương, “Chắc không phải cậu định đầu cơ trục lợi đó chứ?”

Thời Diệu không nói chuyện, mà lấy một chiếc nhẫn trên quầy còn chưa kịp thu lại. Cậu kéo tay trái của Du Thanh Quý lên, đem nhẫn đeo vào ngón giữa của cô.

Động tác của cậu rất nhanh, lại rất tùy ý, thật sự chỉ giống như thoải mái khoác cho Du Thanh Quý một chiếc áo khoác. Chờ khi Du Thanh Quý phản ứng kịp, cái nhẫn đã lẳng lẳng nằm trên ngón giữa bàn tay trái của cô, lớn nhỏ vừa vặn, kiểu dáng cũng rất đẹp mắt, đeo trên tay cô làm nổi bật ngón tay thon dài trắng nõn.

“Cậu đưa cái này cho mình làm gì?” Du Thanh Quý vội vàng vàng muốn tháo nhẫn ra.

Nhẫn là loại hàng không thể tùy tiện nhận được.

Thời Diệu xoa đầu cô, nói: “Tặng cậu món quà thôi, cậu nghĩ thành cầu hôn sao?”

“Không. . . Mình mới không nghĩ như vậy đâu.” Du Thanh Quý vội vàng phủ nhận, nhưng hai má lại đỏ lên.

Thời Diệu nắm tay cô, cười nói: “Đi thôi, đi chỗ khác nhìn xem.”

“Chờ một chút. . .” bước chân của Du Thanh Quý dừng mãi ở chỗ này, không chịu bước đi.

Thời Diệu quay đầu, có chút không hiểu nhìn về phía Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý chỉ vào một chiếc nhẫn nam trong quầy, nói với nhân viên bán hàng: “Nhờ bạn lấy cho tôi xem cái này một chút.”

Cô nhân viên bán hàng gật gật đầu, trong mắt cũng hiểu được ý của Du Thanh Quý. Cô nhân viên bán hàng nhanh chóng lấy chiếc nhẫn Du Thanh Quý muốn ra đưa cho cô, lại lấy thêm mấy kiểu nhẫn nam khác đưa Du Thanh Quý nhìn, cười nói: “Thật ra cái này cũng rất tốt, bởi vì nó với chiếc nhẫn trên tay bạn là một cặp nhẫn tình nhân.”

Du Thanh Quý hơi mím môi, quả nhiên cầm chiếc nhẫn trong tay không buông, nhìn về phía người nhân viên bán hàng, hai mắt hơi cười, nhẹ nhàng nói: “Tôi muốn lấy cái này.”

Thời Diệu đứng ở đó, tùy ý Du Thanh Quý kéo tay cậu, giúp cậu đeo nhẫn.

“À, hôm nay là sinh nhật cậu, mình càng phải tặng cậu một món quà. . .”

Xa xa, Mễ Doanh Tĩnh nhìn Du Thanh Quý và Thời Diệu thì chỉ nhủ mày.

Du Trạch Ngôn ngồi bên cạnh bà, cúi đầu thủ thi ở tai bà: “Em đang lo lắng cho Tiểu Quý à?”

Rõ ràng chỉ là một câu nói bình thường, nhưng bởi vì có rất nhiều phóng viên quay chụp, ông cố ý làm ra dáng vẻ thân thiết. Mễ Doanh Tĩnh thuận thế ý ở trong lòng ông, trên mặt tràn đầy nụ cười ngọt ngào. Dưới cái nhìn của phóng viên thì quả thực là một đôi vợ chồng vô cùng ân ái.

Giọng nói của Mễ Doanh Tĩnh có chút rét run. “Tôi là mẹ nó, tất nhiên tôi hiểu Du Thanh Quý hơn bất cứ ai. Theo ánh mắt của nó, tôi có thể thấy được nó thích cậu con trai kia nhiều đến thế nào. Nhưng cậu con trai kia còn trẻ tuổi, tâm tư cũng nhiều, cũng là người chơi đùa thủ đoạn, mười người như Thanh Quý cũng không tâm nhân bằng cậu ta được. Thanh Quý rõ ràng bị cậu con trai kia ăn sạch sành sanh, về sau nếu cậu ta bắt nạt Thanh Quý, Thanh Quý sẽ rất khổ sở.”

Du Trạch Ngôn nghĩ nghĩ một chút, nói: “Vậy em có thể dạy Thanh Quý của chúng ta làm thế nào để lấy nhu thắng cương, bốn lạng bặt ngàn cân, giống như em làm với anh vậy, không phải anh cũng bị em ăn sạch sành sanh sao, bị em bắt nạt. . .”

“Du Trạch . . .”

Du Trạch Ngôn “hư” một tiếng, nói: “Không àm ỉ, không àm ỉ, bên này có rất nhiều phóng viên đang chụp đấy. Đến đây, chúng ta đi về phía trước xem xem.”

Du Trạch Ngôn đứng lên, ôm lấy thắt lưng của Mễ Doanh Tĩnh đi về phía trước.

Mễ Doanh Tĩnh nhìn, không so đo với ông, lqđ, không phải chỉ là diễn trò sao, cùng ông ta diễn tiếp là được.

Ban ngày bốn người đi dạo, nửa đường Thời Diệu nhận được một cuộc điện thoại nên phải rời đi trước.

Du Thanh Quý theo ba mẹ về khách sạn, cô tận mắt thấy ba mẹ trước mặt phóng viên đều vô cùng thân thiết ngọt ngào, sau khi về đến nơi lại lập tức buông tay, lại trở nên không ai thêm để ý đến ai.

Du Thanh Quý đứng ở cửa sổ sát đất, nhìn phía dưới phóng viên đang rời đi. Cô có chút hi vọng phóng viên tiếp tục chụp đi. Du Thanh Quý quay người sang chỗ khác, nhìn Du Trạch Ngôn nói: “Ba, khi nào con có thể về nhà?”

“Có chuyện gì sao con?” Du Trạch Ngôn hỏi.

Du Thanh Quý do dự một chút, vẫn nhỏ giọng nói: “Con muốn về nhà lấy chút đồ.”

“Được, ba bảo chú Lâm đưa con về. Muốn một chút nữa ba sẽ đưa mẹ về sau.” Du Trạch Ngôn nói.

“Vâng.”

.....

Chú Lâm trong miệng Du Trạch Ngôn là trợ lý đi theo ông mấy năm nay, ông lặng lẽ lái xe đưa Du Thanh Quý về nhà, lại vội vàng đi về phía Du Trạch Ngôn bên kia.

Du Thanh Quý vội vàng vào nhà, cô vừa mở cửa thì Giảo Giảo lập tức bỏ nhào lên chân cô: “Meo meo.” “meo meo.”

“Giảo Giảo.”

Du Thanh Quý ôm nó đứng lên, một bên đi về phía phòng sạch, vừa xoa xoa lớp lông mềm mại trên người Giảo Giảo.

Cô để Giảo Giảo ở một bên, mở ngăn kéo tủ sách lấy ra một quyển sổ. Cô nhẹ nhàng vuốt ve quyển sổ, luyến tiếc mở ra. Cô tựa vào tủ sách một hồi lâu, sau đó mới lấy hết dũng khí đi ra ngoài.

“Meo meo.” Giảo Giảo đuổi tới cửa cào kêu không ngừng.

Con mèo nhỏ không hiểu sao Du Thanh Quý vừa về lại muốn đi, ngay cả nhìn cũng không nhìn nó một cái.

Du Thanh Quý ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu Giảo Giảo, dỗ nó: “Giảo Giảo ở nhà ngoan nha, buổi tối chị về nhà.”

Giảo Giảo cắn lấy gáy của Du Thanh Quý không chịu buông. Du Thanh Quý dẫn lòng, sách vật nhỏ này lên, nhẹ nhàng vắt ra. Trước khi rơi xuống, Giảo Giảo nhanh trí nhảy dựng lên, nó quay người sang chỗ khác nhìn Du Thanh Quý, Du Thanh Quý đã đóng cửa phòng đi rồi. trong hành lang vang lên tiếng bước chân chạy xa dần của Du Thanh Quý.

Giảo Giảo tức giận “meo meo” hai tiếng trong cổ họng, tức giận cào cửa hai cái.

.....

Du Thanh Quý chạy đến cửa tiểu khu, chạy chậm đến góc đường, Thời Diệu đứng ở đó chờ thật lâu rồi.

Du Thanh Quý chỉnh chút tóc, sau đó mới bước từng bước về phía Thời Diệu, cô dừng lại cách Thời Diệu khoảng hai ba bước, đưa quyển sổ cô vẫn ôm trong ngực cho cậu, nói: “À, đây mới là quà sinh nhật mình chuẩn bị cho cậu.”

Đúng vậy, cô đã chuẩn bị hai năm đó.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Editor: Voicoi08

Thời Diệu có chút tò mò mở quyển sổ ra.

“Bây giờ cậu đừng nhìn, cậu về đến nhà rồi xem.” Du Thanh Quỳ vội vàng ngăn cản cậu.

Thời Diệu nhìn cô một cái, nhưng cậu cũng không mở tiếp.

“Chuyện đó, vậy mình về nhà trước. . .”

“Sao mới vừa gặp mặt mà đã trở về rồi sao?”

“Mình không yên tâm để giáo giáo ở nhà một mình. . .” Du Thanh Quỳ tùy tiện tìm một cái cớ cho qua.

“Chính là con mèo sữa mình ôm từ nhà cậu về đó, mình đặt tên cho nó là Giáo Giáo.”

“À. . .” Thời Diệu kéo dài âm thanh, cậu cười hỏi: “Vì sao cậu lại đặt cho nó là Giáo Giáo?”

“Tốt mà, dễ nghe nữa. . .” Giọng nói của Du Thanh Quỳ rất thấp, cô có cảm giác ngượng ngùng vì bị vạch trần, cô cố tình muốn giả bộ hồ đồ, nhưng thật sự là bản thân cô không phải cao thủ giả bộ.

Thời Diệu cố ý làm ra dáng vẻ tiếc nuối: “Mình còn tưởng rằng. . . Thôi, vậy cậu về đi.”

“Vâng.” Du Thanh Quỳ gật đầu đi về.

“Du Thanh Quỳ.” Thời Diệu gọi cô lại.

“Hả?”

“Ngày mai cậu đến nhà mình không?”

“Hay là mình không đến. . .”

“Ngày kia mình đi nước ngoài, chắc phải đến khai giảng mới về.” Thời Diệu hơi dừng một chút, “Cho nên, ngày mai và ngày kia cậu đều đến đi.”

Đuôi mắt cậu mang theo nụ cười, khi nói chuyện lại dùng giọng điệu khẳng định, giống như không đồng ý cho Du Thanh Quỳ từ chối.

“Ừ.” Du Thanh Quỳ đồng ý. “Mình về đây.”

“Du Thanh Quỳ.” Thời Diệu gọi cô một lần nữa.

Du Thanh Quỳ quay đầu lại nhìn cậu bằng ánh mắt không hiểu gì.

“Không có chuyện gì đâu, mình chỉ muốn nhìn cậu thêm một cái thôi.”

Du Thanh Quỳ xoay người đi về phía nhà, cô đi ra khỏi thang máy cũng không trực tiếp về nhà, mà đứng ở chỗ cửa sổ của tầng mười bốn, nhìn xuống đất. Quả nhiên Thời Diệu vẫn đang đứng bên cạnh đường, cúi đầu, cậu đang xem từng tờ, từng tờ trên quyển vở.

Mỗi trang Thời Diệu đều xem rất cẩn thận, nhìn rất chậm.

Du Thanh Quỳ đứng ở lầu 14 nhìn cậu.

Thời Diệu xem xong trang cuối cùng, cậu ngẩng đầu nhìn về phía Du Thanh Quỳ đang đứng trên tầng 14.

Khoảng cách xa như vậy, hai người ở trong mắt đối phương cũng chỉ là một điểm nhỏ.

Thời Diệu đưa tay vẫy vẫy với Du Thanh Quỳ, Du Thanh Quỳ cũng chậm rãi vẫy tay lại. Thời Diệu quay người rời đi, Du Thanh Quỳ vẫn còn đứng yên ở đó. Đến khi không còn nhìn được bóng lưng của Thời Diệu, ánh mắt Du Thanh Quỳ mới dừng lại trên ngón tay mình, trên này là nhẫn mà Thời Diệu đeo cho cô.

Cô còn nhớ rõ dáng vẻ hai mắt khép hờ của Thời Diệu khi đeo nhẫn cho cô.

Trên tay cậu cũng có một chiếc nhẫn giống như này.

Du Thanh Quý về nhà, cô mở chiếc hộp Thời Diệu đưa cho cô mà bên trong có 15 chiếc. Trong phòng sách không sáng lắm, mỗi viên kim cương trên mỗi chiếc nhẫn giống như đang lóe sáng, giống như khi hai người họ cùng nhau ngắm sao và ngắm đom đóm.

Tổng cộng Thời Diệu đưa cho Du Thanh Quý 16 cái nhẫn, cậu nói muốn bù lại mười sáu cái sinh nhật trước của cô.

.....

Lúc Lâm Tiểu Ngộ về đến nhà nhìn thấy chiếc máy bay trực thăng đang đỗ trong sân thì chỉ biết lắp bắp kinh hãi. Cô chạy một mạch lên phòng vẽ tranh trên lầu ba tìm Thời Diệu, hỏi: “Cậu nhỏ, sao bên ngoài nhà chúng ta lại có một chiếc máy bay đang đỗ vậy?”

“Người khác tặng.” Thời Diệu ngồi bên cửa sổ, lại mở quyển sách trên chân anh thêm một trang nữa.

“A? Bây giờ thịnh hành kiểu tặng máy bay sao?” Lâm Tiểu Ngộ kinh ngạc hỏi.

“Bố vợ tương lai tặng.” Thời Diệu thuận miệng nói.

“A?” Lâm Tiểu Ngộ không phản ứng kịp.

Lúc này Thời Diệu mới ngẩng đầu nhìn cô nói: “Cháu a cái gì mà a, hôm nay là sinh nhật của cậu, quà tặng đâu?”

“Cháu không có tiền mua máy bay. . .” Lâm Tiểu Ngộ nhỏ giọng nói.

“Đi kiếm” Thời Diệu lại tiếp tục cúi đầu.

“Cậu nhỏ. . .” Lâm Tiểu Ngộ đi lên phía trước mấy bước. “Chuyện đó, cháu có chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu.”

“Hả?” Thời Diệu khép quyển sổ tay lại, để sang một bên, ánh mắt tràn đầy thú vị nhìn Lâm Tiểu Ngộ.

“Cậu vẽ tranh không phải rất cần sự phân phối máy tính sao? Cháu mua cho cậu một bản phân phối máy tính bản mới nhất.” Lâm Tiểu Ngộ chạy đến trước mặt Thời Diệu nhìn cậu với dáng vẻ lấy lòng.

Thời Diệu nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ, hỏi: “Cháu hiểu về phân phối sao?”

Lâm Tiểu Ngộ mím môi cười rộ lên, tranh công nói: “Cháu đến chỗ bán máy tính ở Thương Thành, nói với người bán là muốn mua một bản phân phối máy tính tốt nhất, đắt tiền nhất.”

Thời Diệu cũng sớm đoán được mọi chuyện sẽ như vậy, cậu cũng không muốn dội nước lạnh cho cô, chỉ nói: “Ừ, thông minh lắm, tuyệt vời.”

Nụ cười nở rộ trên khóe môi Lâm Tiểu Ngộ càng thêm sáng lạn, cô nói: “Người đưa hàng của Thương Thành sắp đến nơi rồi, cháu xuống dưới chờ người.”

“Được.”

Thời Diệu lên tiếng, cậu lại tiếp tục cầm quyển sổ tay ở bên cạnh lên.

“Đúng rồi.” Lâm Tiểu Ngộ đi đến cửa phòng lại dừng lại, xoay người nhìn về phía Thời Diệu: “Chuyện đó, tiền tiêu vặt tháng này của cháu hết rồi, cháu mua bằng thẻ của cậu. . .”

Vừa nghĩ đến chuyện Lâm Tiểu Ngộ quét thẻ quét thẻ của cậu để mua một cái máy tính không dùng được, Thời Diệu cũng chỉ nói một câu trong lòng cháu vui vẻ là được rồi.

Nhưng nhìn dáng vẻ vui vẻ của Lâm Tiểu Ngộ, Thời Diệu cũng phải giật giật khóe môi nói: “Lần sau hết tiền tiêu vặt thì đến chỗ cậu lấy.”

“Cháu cảm ơn cậu nhỏ.”

“Nhưng mà cháu mua cái gì mà hết tiền tiêu vặt thế?” Thời Diệu cảm thấy có chút kì lạ, Lâm Tiểu Ngộ cũng không thiếu tiền tiêu vặt, hơn nữa cô cũng không phải người thích tiêu tiền bậy bạ.

Lâm Tiểu Ngộ do dự một chút, mới ngượng ngùng nói: “Cháu, cháu vừa mua mấy em búp bê. . . Hóa ra mua búp bê cũng sẽ bị nghiền! Cháu nhìn cái này đẹp mắt hơn cái kia lại muốn mua thêm cái kia. . . . Còn cả những trang phục và đồ dùng quanh người quả thật là quá tuyệt vời.”

Thời Diệu phát phát tay: “Được rồi, được rồi. Đi chơi búp bê của cháu đi. Cậu muốn vẽ tranh rồi.”

“Vâng.” Lâm Tiểu Ngộ vui vẻ đi rồi, nhưng cô cũng không quên đóng cửa phòng của Thời Diệu lại. Cô luôn nhớ rõ lúc cậu nhỏ vẽ tranh chỉ hận không thể đến một nơi mà trăm dặm đều không nhìn thấy người.

Thật ra thì, đúng là lúc vẽ tranh Thời Diệu thích hoàn cảnh yên tĩnh. Nhưng cũng không khoa trương đến mức như Lâm Tiểu Ngộ nghĩ. Chính là Thời Diệu ngại Lâm Tiểu Ngộ quá ồn mà thôi. . .

Trước mặt người ngoài Lâm Tiểu Ngộ rất hướng nội, gần như không hề có bạn bè, giọng nói nhỏ nhỏ, còn rất dễ ngại ngùng. Nhưng trước mặt người nhà, quả thật cô chính là thuốc cao bôi trên da chó. . .

.....

Cuối cùng cũng đuổi được Lâm Tiểu Ngộ đi, Thời Diệu lại một lần nữa mở sổ tay mà Du Thanh Quý đưa cho cậu ra xem.

Cậu đã xem đến sáu bảy lần rồi.

Thời Diệu cảm thấy quyển sổ tay này của Du Thanh Quý không khác gì quyển nhật kí. Bên trong viết về những điều mà cô nghĩ từ hai năm trước, cũng là lúc bắt đầu hâm mộ Hắc Diệu, toàn bộ đều ghi lại về Hắc Diệu, từng chút, từng chút một.

“Hôm nay tôi nhìn thấy một bức tranh vẽ, tôi nhìn thật lâu thật lâu, trên đời này sao lại có thể có bức tranh được vẽ đẹp đến thế chứ! (Hài lí mãnh thú cũng quá dọa người rồi.)”

“Tôi tìm được weibo của anh ta rồi, liếm hình vài lần trên những tác phẩm khác của anh ta. Hi hi. [cười to][cười to][cười to]”

“Đáng tiếc là anh ta không hay đăng bài lên weibo, trên weibo cũng chỉ có mấy bức tranh mà thôi. . .”

“Hôm nay lúc tôi vào hiệu sách thì trời đổ mưa, cho nên cũng chỉ có thể trốn trong hiệu sách tránh mưa. Không ngờ là tôi chỉ tùy ý lật một quyển tranh mà lại thấy một bức tranh Hắc Diệu vẽ trong đó. Vui vẻ quá đi. Nhưng vì sao anh ta lại chỉ vẽ một bức? Khóe chút chút. . . Sau khi về nhà tôi bỏ tập tranh đi, tôi không cần những bức tranh mà người khác vẽ, tôi cần thật cất bức tranh anh ta vẽ xuống. . .”

“Hơn mười ngày rồi anh ta chưa đăng bài trên weibo. . .”

“Hôm nay, tôi chạy đi tổng cộng là bốn hiệu sách, lật rất nhiều rất nhiều quyển tranh, nói không chừng có thể tìm thấy tranh anh ta vẽ thì sao?”

“Tôi mua một tập tranh trên mạng. Tổng cộng có 276 bức tranh. Trong 276 bức tranh này tôi phát hiện ra có tranh mà Hắc Diệu đại đại nhà tôi vẽ. Đáng tiếc, chỉ có hai bức. . .”

“Tôi nghe nói có một công ty trò chơi rất lớn tìm Hắc Diệu thiết kế cấu hình trò chơi, vốn tôi cũng tưởng là có thể thấy anh ta vẽ, nhưng anh ta từ chối rồi. . . Từ chối rồi. . . Từ chối rồi. . .”

“Có một cuộc bầu chọn, là bầu chọn họa sĩ internet có tay vẽ vượt trội hơn hẳn. Hắc Diệu đại đại đứng thứ ba.”

“Đáng ra thì giá trị của Hắc Diệu đại đại phải là đứng thứ nhất, trở thành họa sĩ được mong chờ nhiều nhất trong lòng các fan. Nhưng mà. . . Anh lại từ chối phỏng vấn. . . [Khóc to][Khóc to][Khóc to]”

“Những người đó thật đáng ghét. Bọn họ nói Hắc Diệu đại đại chưa bao giờ hiện thân, không đồng ý bất kì hình thức phỏng vấn nào là bởi vì đáng vẽ quá xấu, người bị tàn tật, có bệnh tâm lí bệnh hoạn. . . Em gái anh, em gái anh, em gái anh. [Giận][giận][giận] Cuối cùng tôi vẫn cảm thấy, tác phẩm của một người có thể nói lên trái tim của người đó. Hắc Diệu đại đại hẳn là một người có chút lạnh lùng, nhưng lại là người có tấm lòng sạch sẽ trong suốt.”

“Hắc Diệu đại đại đăng bài trên weibo. Anh tung ra tác phẩm mới. Siêu đẹp mắt luôn! Vay. . . Hắc Diệu đại đại vô cùng vui vẻ, anh không bị dư luận lần này làm ảnh hưởng. Anh vẫn là anh.”

“Trước khi tôi cảm thấy không thể giải thích được hành vi của những người fan cuồng nhiệt, cho đến khi gặp được anh. Tôi muốn làm Tiểu mê quý của Hắc Diệu đại đại cả đời.”

“Tôi mất tập chung trong giờ tự học, lúc phục hồi tinh thần lại phát hiện tờ giấy trên bàn toàn tên Hắc Diệu [Quần][Quần][Quần].”

“Hắc Diệu là người như thế nào chứ? Bao nhiêu tuổi rồi? Cao hay không cao? Làn da có trắng hay ngăm đen? Mái tóc dài hay tóc ngắn? Anh có nhuộm tóc không? Có thích cười không? Hay là luôn mím chặt môi không nói cười lung tung? Anh thích coke hay cà phê hơn?”

“Hôm nay tôi thấy trên một quyển tiểu thuyết có một bức tranh minh họa không kí tên, chỉ liếc mắt một cái, tôi đã biết nhất định là Hắc Diệu vẽ. Nhất định là anh.”

“[Xấu hổ][xấu hổ][xấu hổ] đêm qua tôi mơ đến Hắc Diệu rồi. Tôi mơ thấy anh ngồi trước giá vẽ tranh, trong mơ tôi thấy tay anh rất đẹp mắt. Trong mơ tôi đứng bên cạnh anh, cẩn thận từng tí kéo tay anh. Chỉ kém một chút nữa thôi là tôi có thể nắm được bàn tay đó. Nhưng mà. . . tôi tỉnh. . . [Khóc oa oa][khóc oa oa][Khóc oa oa]”

“Hôm nay tôi thử vẽ về Hắc Diệu đại đại, nhưng mà. . . ách. . . vẫn là đừng để anh nhìn thấy. . . Sẽ bị mắng mắng. . .”

“Bọn họ nói Hắc Diệu đại đại đồng tính luyện ái. [Tan nát cõi lòng][tan nát cõi lòng][tan nát cõi lòng]. Thân là một người hâm mộ lí trí, tuy rằng trong lòng có chút khó chấp nhận, nhưng tôi vẫn muốn chúc phúc cho họ. Hừ, không biết là ai may mắn đến vậy. . .”

“...”

“...”

“Hóa ra Hắc Diệu luôn ở bên cạnh tôi. Anh hỏi tôi có muốn ở cạnh nhau không, anh nói anh đang theo đuổi tôi. Tôi cũng mơ hồ không rõ ràng. Nhưng mà, tôi rất thích anh.”

Thời Diệu cũng không biết anh xem đến bao nhiêu lần, lúc anh buông cuốn sổ ra một lần nữa, mới giật mình nhận ra đã là 10 giờ rưỡi đêm, ngoài cửa sổ có đầy những ngôi sao phát sáng.

Cậu gọi điện cho Du Thanh Quý.

“Thời Diệu...” Vốn Du Thanh Quý đang ngủ, cô mơ mơ màng màng nhận điện thoại. Âm thanh nhỏ nhỏ, lười biếng, giống như một chú mèo nhỏ.

Thời Diệu nghe thấy âm thanh của cô, bỗng nhiên cậu nở nụ cười.

“Du Thanh Quý, rất lâu rồi cậu không nói chúc ngủ ngon với mình rồi.”

Từ khi Du Thanh Quý biết Thời Diệu chính là Hắc Diệu, cô rất ít khi nói chuyện trên weibo của Hắc Diệu, cũng không như trước kia mỗi ngày đều chính xác nói chúc ngủ ngon.

“Sao cậu còn chưa ngủ thế?” Du Thanh Quý dụi dụi mắt, “Ngủ ngon.”

Cho dù mắt bị cô dụi nhưng cô vẫn không thể nào trọn to hai mắt, cô buồn ngủ đến mức híp cả mắt lại.

“Du Thanh Quý, chúng ta đính hôn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Editor: Voicoi08

Trời đổ mưa rồi.

Ở thành phố Nam Thanh thì bốn mùa đều không có tuyết, vào ngày đông mà có mưa thì chính là lúc lạnh nhất.

Du Thanh Quý đứng ở trước cửa sổ nhìn trời mưa to bên ngoài, cô nghĩ đến qua Thời Diệu gọi điện thoại cho cô.

“Du Thanh Quý, chúng ta đính hôn đi.”

Giọng nói của cậu giống như vẫn quanh quẩn bên tai.

Lúc đó cô nói gì? Hình như cô không nói gì cả, bởi vì cả người cô đều ngây ra rồi.

“Quý Quý, hôm nay cháu muốn ra ngoài à? Bên ngoài mưa to như vậy hay là cháu đừng đi nữa.” Bà ngoại đi từ phòng ngủ ra, thấy Du Thanh Quý đang đứng trước cửa sổ thì nói.

“Cháu đã đồng ý với bạn học là sẽ đi qua.” Du Thanh Quý đeo túi lên vai, cầm ô đi ra ngoài.

Nếu là thường ngày, nói không chừng Du Thanh Quý có thể vì thời tiết không tốt mà không đi. Nhưng mấy hôm nữa Thời Diệu sẽ ra nước ngoài, hai ngày này cô vẫn muốn đi.

Có thể bởi vì thời tiết không tốt nên trong thang máy cũng có rất ít người.

Du Thanh Quý ra khỏi thang máy, đứng ở cửa tòa nhà mở ô.

“Du Thanh Quý.”

Du Thanh Quý mới bước nửa bước chân ra bên ngoài, cô không thể tin được mà nhìn về phía bên cạnh.

“Thời Diệu, anh, sao anh lại đến đây?”

“Anh đến đón em” Thời Diệu lười nhác tựa vào xe của người khác, không biết cậu đã đứng đó đợi bao nhiêu lâu. Cậu đứng thẳng người lại, đi về phía Du Thanh Quý.

“Anh đến lúc nào? Sao anh không gọi điện thoại nói cho em?” Du Thanh Quý ngửa đầu nhìn cậu từng bước đến gần.

Thời Diệu nhận lấy ô trong tay Du Thanh Quý, cậu nắm tay cô cùng đi.

Thời Diệu vừa đẩy cửa ra ngoài, vừa nói: “Nếu em vì mưa to quá mà không muốn đi, mà anh lại gọi điện cho em nói là anh ở dưới lầu thì em cũng chỉ có thể không tình nguyện mà xuống lầu thôi.”

Du Thanh Quý nghĩ nghĩ, sau đó cô mới hiểu được logic của Thời Diệu. Cậu không xác định được cô có đi hay không? Nếu cô không xuống tầng, cậu cũng sẽ không nói với cô là cậu từng đến đón cô sao?

Du Thanh Quý cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Nếu em luôn luôn không xuống lầu thì sao?”

“Cái gì?” Thời Diệu cúi người sát về phía cô một chút.

Tiếng mưa quá lớn mà tiếng Du Thanh Quý lại quá nhỏ, Thời Diệu không nghe rõ.

“Em hỏi là. . .” Du Thanh Quý quay đầu, trong lúc lơ đãng cánh môi trượt qua gò má Thời Diệu. Du Thanh Quý đỏ mặt, nhanh chóng quay đầu đi.

Thời Diệu dùng lòng bàn tay sờ sờ gò má, cậu biết Du Thanh Quý thẹn thùng, cũng không tiếp tục truy vấn, chỉ nắm chặt lấy tay cô.

Mưa rất lớn, cho dù Thời Diệu gần như nghiêng toàn bộ ô về phía đỉnh đầu Du Thanh Quý thì Du Thanh Quý vẫn bị mưa xối ướt.

Hơn nữa hơi lạnh.

Lúc hai người đứng ở đường cái chờ đèn xanh, Du Thanh Quý bị đông lạnh đến run lên một chút.

“Du Thanh Quý, trên người anh hình như ấm áp hơn đấy, em ôm một chút thử xem”

“Mới không. . .”

Du Thanh Quý còn chưa nói hết câu, Thời Diệu đã nắm chặt lấy eo cô, nhẹ nhàng kéo một cái đã ôm được cô vào lòng. Du Thanh Quý hơi cứng người, cô ngừng một lúc lâu mới cẩn thận đưa tay lên ôm lấy eo Thời Diệu.

Quả thật là ấm hơn.

Đèn xanh sáng lên, Thời Diệu cúi đầu nhìn Du Thanh Quý đang vùi đầu trong ngực cậu, không hoạt động bước chân.

Lại đèn đỏ rồi.

Lúc đến nhà Thời Diệu, Thời Diệu và Du Thanh Quý đều bị mưa xối ướt. Du Thanh Quý còn tốt hơn một chút, nhưng Thời Diệu lại ướt đầm.

Thời Diệu tiện tay cởi áo khoác ướt sũng ra ném sang một bên.

“Hôm nay mưa lớn như vậy, Tiểu Ngộ không ở nhà sao?” Du Thanh Quý hỏi.

Thời Diệu thuận miệng nói: “Nó bị anh đuổi đi rồi.”

“Ồ?”

Thời Diệu hơi dừng một chút, sau đó sửa miệng: “Chút mưa như vậy thì tính cái gì, ai bảo thành tích của nó không tốt, không sợ gió mưa đều phải đi học thêm.”

“A. . . thật ra em cũng có thể giúp bạn ấy học thêm mà.”

Thời Diệu không nói tiếp, cậu kéo Du Thanh Quý lên tầng. Cậu đẩy Du Thanh Quý vào phòng tắm trên tầng hai, nói: “Em đi tắm rửa một chút đi.”

Du Thanh Quý nhìn thoáng qua phòng tắm, có chút do dự.

“Chờ.” Thời Diệu quay người đi lên tầng.

Không bao lâu sau, Thời Diệu lại bịch bịch bước xuống cầu thang, đưa một bộ đồng phục cho Du Thanh Quý, nói: “Em thay cái này.”

Du Thanh Quý nhìn đồng phục trong lòng, nhìn size cũng biết là đồng phục của Thời Diệu. Lúc Thời Diệu đến trường rất ít khi mặc đồng phục, bộ đồng phục này gần như là mới tinh.

“Chuyện đó, . . . nếu không để em mặc quần áo của Tiểu Ngộ đi.” Du Thanh Quý nhỏ giọng nói.

“Du Thanh Quý, em không biết đạo lý ‘không hỏi mà lấy tức vi trộm’ sao? Nó không ở nhà, sao em có thể tùy tiện động vào quần áo của nó được?” Thời Diệu hỏi.

Du Thanh Quý mím môi, cúi đầu, cô không trả lời được. Cô biết rõ ràng là Thời Diệu cố ý, nhưng cô lại không thể tìm được câu nào để phản bác lại anh.

“Nhanh đi.” Thời Diệu đẩy Du Thanh Quý một cái.

“Ồ. . .” Du Thanh Quý giống như một con ốc sên nhỏ, chậm rì rì xoay người đi vào phòng tắm.

Du Thanh Quý mặc đồng phục của Thời Diệu đi ra từ phòng tắm, lại chậm rì rì lên đến tầng ba, cuối cùng cô đứng trước cửa phòng vẽ của Thời Diệu mà không tiến vào.

Thời Diệu vừa tắm rửa xong đi ra, đang cầm khăn lông trắng lau tóc, động tác của cậu hơi dừng lại, nhìn Du Thanh Quý đang đứng ở cửa.

Du Thanh Quý lùn hơn Thời Diệu hơn 20cm, đồng phục của Thời Diệu mặc trên người cô rất không hợp người. Nhất là quần dài, hai ống quần rộng thùng thình ở mắt cá chân.

“Lại đây nào.” Thời Diệu vẫy vẫy tay với Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý đi vào, Thời Diệu kéo tay cô ngồi xuống ghế sofa, cậu cầm một chiếc khăn lông trắng khác lau tóc cho cô.

“Em có thể tự làm được.” Du Thanh Quý giơ tay muốn lấy đi khăn lông trong tay Thời Diệu.

Thời Diệu vỗ một cái lên mu bàn tay cô.

Du Thanh Quý nhanh chóng rút tay về, cô cúi đầu vuốt mu bàn tay mình.

Thời Diệu lau tóc Du Thanh Quý khô một nửa, sau đó để khăn lông sang một bên. Cậu vốn đứng phía sau Du Thanh Quý, lúc này cúi người xuống sát vào Du Thanh Quý, cảm cậu gần như dán lên vai cô, thấp giọng hỏi: “Du Thanh Quý, hôm qua em vẫn chưa trả lời anh.”

“Trả lời cái gì?”

“Chuyện tối qua anh hỏi em ở trong điện thoại.”

“Em, em ngủ mơ mơ màng màng, em không nhớ rõ anh hỏi em chuyện gì trong điện thoại. . .”

“Như vậy à?” Thời Diệu gật gật đầu, cậu nghĩ nghĩ, vòng qua sofa ngồi xuống bên cạnh Du Thanh Quý.

Cậu vỗ một cái lên mu bàn tay của Du Thanh Quý, nói: “Nhìn anh.”

Ánh mắt của Du Thanh Quý hơi lóe lên, nhưng vẫn quay đầu nhìn cậu.

“Du Thanh Quý, chúng ta đính hôn đi.” Thời Diệu nói lại y nguyên câu hôm qua đã nói trong điện thoại.

Cậu chậm rãi nắm bàn tay trái của Du Thanh Quý, những ngón tay thon dài luồn qua khe hở, hai ngón tay có nhẫn của họ cũng tiếp xúc ở một chỗ. d-đ-
lê-q-đôn

“Em xem, nhẫn đính hôn của chúng ta đều là một đôi rồi.” Thời Diệu cười.

“Không phải anh nói đây chỉ là lễ vật bình thường thôi sao? Đây là bù quà sinh nhật cho em mà?” Du Thanh Quý mở to mắt, kinh ngạc nhìn Thời Diệu.

Cô. . . Đắn độn u mê bị lừa sao?

Thời Diệu nâng tay Du Thanh Quý lên, đặt ở bên môi, nhẹ nhàng hôn hôn.

“Du Thanh Quý, anh nói đều là thật.” Thời Diệu bỗng nhiên nói.

“Cái gì đều là sự thật?” Du Thanh Quý có chút khần trương, chỉ cảm thấy trái tim đang đập thành thịch, vị trí Thời Diệu hôn trên bàn tay cô cũng bắt đầu nóng lên, cảm giác tê dại giống như bắt đầu lan từ tay ra, cảm giác tê dại lan tỏa từng đợt, khiến trái tim cô cũng mềm mại hơn.

Vì thế, Thời Diệu nói với cô xong nhưng trong lòng cô vẫn không thể tập chung được.

“Em không cần phải giả bộ, những việc anh làm với em đều là thật sự.” Thời Diệu hơi chọn từ nói: “Thật xin lỗi, đáng lẽ anh nên tìm thấy em từ hai năm trước.”

Cậu xoa xoa mái tóc mới khô một nửa của Du Thanh Quý: “Cho nên anh không muốn lỡ mất bất cứ điều gì nữa. Chúng ta đính hôn đi, đợi đến khi đủ tuổi thì kết hôn. Anh sẽ dùng cuộc sống sớm sớm chiều chiều để chứng minh tình cảm của anh là thật hay giả.”

Du Thanh Quý chậm rãi nháy mắt một cái, cô há miệng thở dốc, nhưng lại không biết nói gì cho phải.

“Em . .”

Thời Diệu bỗng nhiên cúi đầu chặn miệng cô lại.

Cậu không muốn nghe thấy lời từ chối của cô một chút nào.

Ngay lúc Du Thanh Quý vừa hoảng sợ lại thẹn thùng, lưỡi Thời Diệu vuron vào khoang miệng cô, tùy ý làm bậy.

Du Thanh Quý muốn lùi về phía sau, nhưng sau lưng cô là thành ghế sofa, phía trước là Thời Diệu đang dần đến gần.

Lúc động tác của Thời Diệu hơi dịu dàng một chút, cô hốt hoảng gọi tên cậu: “Thời Diệu. . .”

“Ừ.” Thời Diệu lên tiếng, đầu lưỡi trong khoang miệng cô cũng nhanh chóng rời khỏi, cậu dùng môi nhẹ nhàng vuốt ve môi cô, nhỏ giọng nói: “Đồng ý với anh được không?”

“Em . .” Du Thanh Quý lảng lảng, lí trí bảo cô phải từ chối.

Thời Diệu cười, nhẹ nhàng ngậm lấy bờ môi của Du Thanh Quý vào miệng, nhẹ nhàng mút vào.

Thật trơn thật mềm.

“Thời Diệu.” Du Thanh Quý một tay đẩy Thời Diệu ra, mạnh mẽ đứng lên, đỏ mặt lớn tiếng nói: “Anh không được dùng sắc dụ mình.”

Thời Diệu sừng sốt một chút, ngay sau đó lại bật cười ha hả, cười đến mức ngửa tới ngửa lui, thế nên cậu trực tiếp nằm xuống ghế sofa. Thời Diệu vẫy tay với Du Thanh Quý, cậu kéo cổ tay cô, để cô ngồi xuống, rồi cậu gối đầu lên đùi Du Thanh Quý, ngửa mặt nhìn cô, hỏi: “Du Thanh Quý, anh có đẹp không?”

Du Thanh Quý nghiêng đầu không nhìn cậu.

Thời Diệu lại hỏi thêm một lần: “Du Thanh Quý, anh đẹp mắt không?”

Du Thanh Quý gật đầu loạn xạ.

Thời Diệu cười nói: “Vậy thì em phải nhìn anh nhiều một chút chứ.”

Du Thanh Quý hơi nhú mày, giống như tư tưởng đang phải đấu tranh mãnh liệt. Cô do dự một lúc lâu, sau đó mới cúi đầu xuống nhìn Thời Diệu. Trong ánh mắt tràn đầy ý cười của Thời Diệu, Du Thanh Quý bỗng nhiên cúi người xuống hôn lên môi Thời Diệu.

Thời Diệu ngớ ngời, lúc Du Thanh Quý ngẩng đầu lên, trong mắt Thời Diệu vẫn là không dám tin và kinh ngạc.

Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Du Thanh Quý chủ động hôn cậu?

Thời Diệu chậm rãi đưa tay lên sờ sờ môi mình.

Cô bé này không phải gặp mưa phát sốt rồi chứ? Thời Diệu đưa tay sờ trán Du Thanh Quý, nói: “Cũng không nóng mà.” d-dàn-l-quý-đ

Du Thanh Quý nghiêng đầu sang một bên né tránh, sau đó một lần nữa cúi đầu nhìn về phía Thời Diệu, nói: “Thời Diệu, em thích anh, rất thích, rất thích.”

“Anh biết.” Thời Diệu nhìn thẳng vào con người trong suốt của cô.

“Nhưng mà. . .” Du Thanh Quý cắn môi dưới. “Quá nhanh, thật sự quá nhanh rồi. . . trước khi anh xuất hiện em chưa từng nghĩ rằng mình còn nhỏ như vậy mà đã yêu đương. . .”

Về mặt Du Thanh Quý có chút lo lắng: “Em không có chút khái niệm nào với loại chuyện như đính hôn. . . Em vẫn cảm thấy quá sớm rồi. . . Vậy, sau này hãy nói đến chuyện này được không? Em không phải không thích anh. . . Anh, anh đừng tức giận. . .”

Dáng vẻ của cô giống như rất khó xử, giống như lo lắng cô từ chối thì Thời Diệu sẽ không vui.

“Vậy khi nào thì mới không còn sớm? Tốt nghiệp trung học sao?”

“Ồ. . .” Du Thanh Quý có chút mờ mịt.

“Nếu em vẫn không đồng ý thì anh sẽ tức giận.” Thời Diệu thở dài.

Du Thanh Quý nhú mày, nhỏ giọng nói: “Đến lúc đó lại nói. . .”

Cô lắc lắc cánh tay của Thời Diệu, nói: “Anh đừng tức giận. . .”

“Nếu em lại hôn anh một cái thì anh sẽ không tức giận.”

Du Thanh Quý hơi run sợ một chút, lại cúi đầu xuống. Nhưng mà lần này, cô chỉ chuồn chuồn nước hôn một cái lên môi Thời Diệu, ngay lúc cô định rời đi thì Thời Diệu giữ chặt đầu cô, không cho cô tránh thoát.

Cậu tiến quân thần tốc, nhiệt liệt mà nóng rực hôn cô.

--- -----

Thời Diệu ra nước ngoài, trong cuộc sống của Du Thanh Quý thời gian bỗng như dài hơn. Vốn hai người cũng không phải là ngày nào cũng ngọt ngào một chỗ, nhưng khi biết cậu cách cô xa hơn, giống như chỉ hô hấp thôi cũng mang theo chút nhớ mong.

Du Thanh Quý nằm sấp trên bàn học, trên bàn học của cô đang mở bài tập mùa đông mới làm được một nửa.

Giáo Giáo cũng lười biếng nằm trên bàn học.

Du Thanh Quý gãi gãi cái bụng nhỏ của nó.

Tại sao Giáo Giáo lại có tên là Giáo Giáo?

Bởi vì là đọc gần giống như Diệu Diệu nha.

Du Thanh Quý xách Giáo Giáo lên quăng xuống mặt đất khiến Giáo Giáo bộp một cái rơi xuống. Giáo Giáo đứng lên, nhảy đến chân Du Thanh Quý, một bên ôm lấy ống quần Du Thanh Quý, một bên kêu meo meo không ngừng.

Nhưng Du Thanh Quý hoàn toàn bất chấp nó.

Cô lấy quyển sổ từ ngăn kéo ra, mở ra một tờ dán đầy những hình ảnh Hắc Diệu vẽ, cầm bút rục rờ màu sắc, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh viết:

- - “Ngày hai mươi mốt sau khi tôi từ chối việc đính hôn cùng anh ấy thì có chín lần tôi mơ thấy tôi mặc áo cưới gả cho anh ấy.”

Nghĩ nghĩ, Du Thanh Quý lại viết thêm một câu ở dưới:

- - “Tiểu Quý nói một đằng nghĩ một nẻo.”

Du Thanh Quý lại đổi một chiếc bút có màu mực khác, nghiêm túc vẽ ở bên dưới một bó hoa cưới. Lúc kết hôn trong lòng cô đầu luôn ôm một bó hoa cưới.

.....

Những ngày khó chịu cũng trôi qua, cuối cùng cô cũng chịu đựng được đến khai giảng.

Du Thanh Quý cố ý đeo túi sách cô vừa làm được lên vai.

Trước khi ra khỏi nhà, Du Thanh Quý lại cầm điện thoại di động lật đi lật lại tin nhắn và weibo. Cả kì nghỉ đông cô và Thời Diệu đều liên lạc với nhau nhưng không thường xuyên. Rất nhiều lần Du Thanh Quý muốn gửi tin nhắn cho Thời Diệu nhưng lại sợ gửi nhiều cậu sẽ thấy phiền, vậy nên cô lại nuốt những lời muốn nói vào. Du Thanh Quý xem lại những tin nhắn cô và Thời Diệu nói chuyện với nhau, sau đó có chút không bỏ được mà để điện thoại vào ngăn kéo, xoay người ra cửa đến trường.

Hôm nay không chỉ là ngày đầu khai giảng mà còn là ngày chia lớp.

Du Thanh Quý đi đến lầu ba, hành lang trước mặt cô có dán danh sách phân lớp. Cô tìm chỗ vắng người nhìn đứng xem.

Tô Hiểu Xán cùng lớp với cô vỗ một cái lên vai cô nói: “Thanh Quý, cậu nhìn cái gì ở đây, tên cậu nhất định lại dẫn đầu ở trong lớp thí điểm mà.”

“Thanh Quý, sau này chúng ta lại được ở cùng một lớp rồi.” Lục Vũ Toàn đứng cách đó không xa vẫy vẫy tay với Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý đi qua, ngửa đầu nhìn về phía phiếu điểm ở trên cùng, đây cũng là danh sách của lớp thí điểm.

Tên của cô và Thời Diệu ở cùng nhau, tổng điểm của cô và Thời Diệu không kém nhau chút nào.

Du Thanh Quý cười rộ lên.

“Đi thôi, chúng ta về phòng học nào.” Lục Vũ Toàn nói.

Du Thanh Quý vừa bước được một bước lại dừng lại.

“Chờ một chút.”

Cô lại nhìn về phía danh sách lớp thi điểm lần nữa, cô tìm từng cái tên một xuống dưới, cuối cùng cô cũng tìm được tên của Tiểu Ngô, lúc này Du Thanh Quý mới nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt cũng cong cong cười lên.

Lớp thi điểm có 40 học sinh. Lâm Tiểu Ngô đứng thứ 37.

Trong phòng học đã có rất nhiều học sinh, chỗ ngồi trong phòng học cũng không xếp, những học sinh đến trước đều tùy tiện tìm. Du Thanh Quý đi theo Lục Vũ Toàn và bạn cùng lớp trước kia Tô Hiểu Xán tìm một chỗ ngồi xuống. Cô nhìn ngắm xung quanh phát hiện có mấy gương mặt quen thuộc. Lớp ba trước kia của cô có sáu người được vào lớp thi điểm, Du Thanh Quý chào hỏi những bạn học cùng lớp trước kia, sau đó quay người ngồi nghiêm túc.

Du Thanh Quý nghĩ, không hổ là lớp thi điểm, cho dù thầy giáo không ở trong lớp nhưng kỉ luật trong lớp vẫn rất tốt. Trước kia, trong lớp 3, cho dù có giáo viên trong lớp thi kỉ luật của lớp cũng không được tốt lắm. Mà lúc này trong phòng học đều rất yên tĩnh, tuy rằng cũng có bạn học nói chuyện, nhưng âm thanh rất nhỏ, còn rất nhiều học sinh khác đều đang mở sách ra xem.

“Du Thanh Quý?” Hai bạn gái ngồi phía trước Du Thanh Quý quay đầu sang, tò mò đánh giá cô.

Du Thanh Quý hơi nhếch miệng tạo thành nụ cười nhẹ, nói: “Đúng vậy, mình là Du Thanh Quý.”

“Mình là Hạ Đồng Đồng, cậu ấy là Kiều Minh Nguyệt. Chuyện đó, . . . cậu có thể giúp mình nhờ ba cậu kí tên cho bọn mình được không?”

Hạ Đồng Đồng có một đôi mắt hình trứng xinh đẹp, tóc chải búi gọn lên, cười rộ lên thật xinh đẹp. Kiều Minh Nguyệt bên cạnh lại có một mái tóc ngắn, tuy rằng không nói chuyện, nhưng đôi mắt nhỏ cũng sáng lấp lánh tràn đầy chờ mong nhìn về phía Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý cười đồng ý: “Được, lần sau lúc ba mình tới mình sẽ đòi ba mình.”

“Cậu thật tốt.” Hạ Đồng Đồng bỗng nhiên cho Du Thanh Quý một cái ôm: “Oa oa, mình được ôm con gái của anh để rồi. Có phải cũng được tính là gián tiếp ôm anh để đúng không?”

Hạ Đồng Đồng bày ra vẻ mặt háo sắc.

Kiều Minh Nguyệt không chút khách sáo đánh một tát lên đầu Hạ Đồng Đồng, khiến cho búi tóc gọn gàng của cô ấy cũng bị đánh lệch.

“Cậu thật đáng ghét.” Hạ Đồng Đồng giả vờ tức giận trừng mắt lườm Kiều Minh Nguyệt, lại sửa lại đầu tóc một lần.

Kiều Minh Nguyệt không quan tâm đến Hạ Đồng Đồng, mà ngược lại quay sáng nhìn Du Thanh Quý vô cùng bất quái hỏi: “Du Thanh Quý, cậu và Thời Diệu thật sự yêu đương rồi à?”

Những bạn học ở xung quanh đang nói chuyện hay đọc sách đều ngừng lại quay qua nhìn Du Thanh Quý.

“A. . .” Du Thanh Quý có chút ngơ ngác. Vừa rồi không phải đang nói về chuyện của ba cô sao? Tại sao lại nhanh chóng nhảy sang người cô rồi?

Tô Hiểu Xán ngồi bên cạnh Du Thanh Quý chen vào nói: “Du Thanh Quý, cậu không được phép không thừa nhận. Ảnh chụp cậu và Thời Diệu ôm nhau đã phát tán hết các mạng rồi. Còn cả lần đó cậu và ba mẹ cậu đi dạo phố, Thời Diệu cũng luôn nắm tay cậu mà, lại còn mua nhẫn kim cương cho cậu. . .”

Tô Hiểu Xán dùng ánh mắt sáng rực liếc trộm về phía chiếc nhẫn mà Du Thanh Quý đeo trên tay trái. Rất nhanh, những bạn học xung quanh đều nhìn về phía bàn tay trái của Du Thanh Quý.

Cái nhẫn kim cương này cũng thật dễ thấy.

Đầu ngón út bàn tay trái của Du Thanh Quý run lên một cái, cô chậm rãi che bàn tay trái lại.

Loại cảm giác bị người ta đánh giá thế này cũng không dễ chịu tí nào. . .

Du Thanh Quý bị mọi người chăm chú nhìn lâu như vậy, cô cảm thấy mình cần phải mở miệng giải thích cái gì đó.

“Mình. . .” Cô vừa nói được một chữ lại nhìn thấy Thời Diệu đi từ cửa phòng học vào.

Học sinh xung quanh đều nhìn Thời Diệu bằng ánh mắt kì lạ.

Thời Diệu đảo mắt qua khắp lớp học, tìm được Du Thanh Quý. Cậu lập tức đi về phía bàn học của Du Thanh Quý, hỏi: “Em có nước không? Anh khát.”

“Có. . .” Du Thanh Quý lấy từ trong túi sách Bạc Hà ra bình nước đưa cho cậu.

Thời Diệu mở nắp uống hai miếng, sau đó đặt chai nước lên bàn học của Du Thanh Quý, rồi quay người đi tìm một bàn học không người ngồi xuống.

Dưới ánh mắt quạ là như thế của mọi người, Du Thanh Quý đóng bình nước lại, cho vào trong túi. Du Thanh Quý cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái. Cô cảm thấy như bây giờ không được tốt lắm.

Chỗ nào không được tốt lắm?

Trường học hẳn là chỗ học tập mà không phải chỗ yêu đương. Bỗng nhiên cô không biết phải làm thế nào ở cùng một phòng học với Thời Diệu. . .

Lục Vũ Toàn ngồi phía sau Du Thanh Quý, cậu quay đầu nhìn thoáng qua Thời Diệu, lại quay về nhìn Du Thanh Quý, rồi lại yên lặng cúi đầu lấy một quyển sách trong cặp ra đọc.

Lâm Tiểu Ngộ chạy chậm ở phía sau tiến vào, cô xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, tìm một góc ngồi xuống. Sau khi ngồi xuống cô lại há miệng thở hổn hển. Cô và Thời Diệu vừa xuống máy bay đã về đây gấp, cô sắp mệt chết rồi.

Lúc chủ nhiệm lớp đi vào, bao gồm cả Du Thanh Quý và học sinh trong phòng đều ngẩng ngẩng cả người.

Giáo viên chủ nhiệm của lớp thí điểm tại sao lại trẻ tuổi như vậy? Còn xinh đẹp như vậy nữa chứ? Nhìn qua thì chủ nhiệm lớp cũng chưa đến 30 tuổi, hơn nữa gương mặt con đáng yêu giống trẻ con. Cô vuốt vuốt mái tóc nâu dài, Du Thanh Quý lại nghĩ đến một từ : Ngoánh đầu thùy mị.

“Chào các em, tôi là giáo viên mới, tôi là Nhiếp Tư. Tôi sẽ cùng các em đi hết con đường trung học.” Chủ nhiệm lớp đứng trên bục giảng, mỉm cười: “Tiếp theo, mỗi người nên giới thiệu bản thân chứ nhỉ?”

Lúc đến lượt Du Thanh Quý, cô đứng lên, nói: “Chào mọi người, mình là Du Thanh Quý.”

Nhiếp Tư ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Editor: Voicoi08

“Tôi biết em, em còn đẹp hơn trên hình nữa.” Nhiếp Tư nói.

Du Thanh Quý sững sờ, ngày đầu tiên đi khai giảng, cô bị chủ nhiệm lớp khen xinh xắn trước mặt mọi người. Việc này. . .

Từ nhỏ, Du Thanh Quý thường xuyên được thầy giáo, cô giáo khen ngợi học tập tốt, kỷ luật tốt, thông minh. . . Cũng có những giáo viên lên khen cô xinh đẹp đáng yêu, đây là lần đầu tiên có giáo viên khen cô xinh đẹp trước mặt mọi người. Cô có chút mờ mịt không hiểu ra sao.

Nhiếp Tư suy nghĩ một chút, cô vung tay nói: “Em ngồi xuống đi.”

Cô hơi dừng lại một chút, nói tiếp: “Cô là fan của ba em”

Một bạn học nữ ngồi phía sau lưng cô bỗng nhiên nói: “Mình cũng vậy.”

Không biết là bạn học nam nào không nhận được mà cười ra tiếng.

Bỗng nhiên Du Thanh Quý hiểu ra vì sao mấy năm nay ba mẹ cô đều dấu mối quan hệ giữa cô và ba. Loại cảm giác nhất cử nhất động trong cuộc sống đều lộ ra trước tầm mắt của mọi người thật sự là không dễ chịu gì.

. . .

Nhiếp Tư không áp dụng theo hình thức xếp chỗ ngồi theo thành tích, mà cô căn cứ theo chiều cao để xếp chỗ ngồi.

Du Thanh Quý và Lâm Tiểu Ngộ cùng ngồi một bàn.

Mặc dù ngồi cùng một bàn với Lâm Tiểu Ngộ cũng rất vui vẻ, nhưng Du Thanh Quý vẫn có chút nhớ đến lúc trước khi ngồi cùng bàn với Thời Diệu.

Du Thanh Quý quay đầu nhìn xung quanh tìm chỗ của Thời Diệu.

Đang ngồi trong giờ học, di động Lâm Tiểu Ngộ đột nhiên kêu lên. Lâm Tiểu Ngộ sợ hết hồn, cô liếc trộm một cái về phía chủ nhiệm lớp đang giảng bài trên bảng, rồi lại vội vàng nhìn thoáng qua điện thoại di động. Cô sửng sò, sau đó đưa điện thoại để lên đùi của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý đang chép bài tập trên bảng, cô nghi ngờ cúi đầu nhìn về phía chiếc điện thoại di động trên đùi.

Trong đó chỉ có một câu Thời Diệu gửi cho Lâm Tiểu Ngộ:

“Lúc tan học, bảo Du Thanh Quý chờ cậu.”

Du Thanh Quý lặng lẽ quay đầu nhìn xung quanh một cái. Thời Diệu vẫn như cũ, ngồi ở hàng cuối cùng lưng dựa vào tường, lqđ, ngón tay vẫn đang hoạt động trên màn hình điện thoại.

Giống như lúc hai người mới quen vậy.

Du Thanh Quý vừa muốn quay đầu đi, đột nhiên, Thời Diệu lại ngẩng đầu nhìn về phía cô, nhếch nhếch khóe miệng lên với cô.

Du Thanh Quý nhanh chóng quay đầu lại, cố gắng tập chung nghe giảng.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, học sinh ào về phía căng tin giống như đàn ong vỡ tổ.

Du Thanh Quý chậm chạp thu dọn đồ đạc.

“Du Thanh Quý, đi mau, cùng đi ăn cơm đi.” Tô Hiểu Xán gọi cô.

Dù sao qua cuộc thi vừa rồi lớp ba của họ cũng có sáu học sinh vào được lớp thực nghiệm, tất nhiên là bạn học cũ nên mối quan hệ của bọn họ càng tốt.

“A. . .” Du Thanh Quý có chút ấp úng trả lời, “Bạn đi trước đi, chốc nữa mình đi sau.”

“Được rồi.” Tô Hiểu Xán ôm cánh tay Dương Hinh đi ra ngoài, hai người nhanh chóng lẫn vào đoàn người cùng đi về phía căng tin.

Đến khi người trong phòng học đi gần hết, Thời Diệu mới đứng dậy đi đến bên cạnh Du Thanh Quý, nói: “Đi nào.”

Thời Diệu ngại đến căng tin vì phải chen lấn nên luôn đến cửa hàng bên ngoài trường ăn cơm.

Du Thanh Quý đi phía sau Thời Diệu, cô xoay xoay vặn cùi đầu áp úng đi về phía trước.

“Này.” Thời Diệu bỗng nhiên dừng lại, xoay người nhìn về phía cô.

Du Thanh Quý thiếu chút nữa đụng vào người Thời Diệu.

“Em có biết là dáng vẻ của em bây giờ rất giống nàng dâu nhỏ bị chọc tức không?” Thời Diệu bày trò cười nói với cô.

Du Thanh Quý vừa muốn nói chuyện, ánh mắt cô hơi đảo qua, cô nhìn thấy chủ nhiệm lớp Nhiếp Tư đang đứng từ xa nhìn về phía này.

“Chạy mau đi.” Du Thanh Quý nhanh chóng chạy ra bên ngoài trường.

Thời Diệu bật cười, có vẻ như rất bất đắc dĩ đuổi theo cô.

Lúc ăn cơm, Du Thanh Quý nghiêm túc nói: “Thời Diệu, em cảm thấy như chúng ta bây giờ cũng không tốt, sẽ làm chậm trễ việc học tập, hơn nữa sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt.”

Thời Diệu uống một hớp nước, vui vẻ nhìn cô, cười nói: “Chúng ta làm gì? Không phải chỉ là cùng nhau ăn một bữa cơm hay sao? Em và các bạn học khác cũng có thể cùng nhau ăn một bữa cơm mà, tại sao chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm lại thành ảnh hưởng không tốt rồi?”

Du Thanh Quý nhíu mày: “Anh đây là giả mồm át lỗ phải. Rõ ràng anh biết rõ em có ý gì. . .”

Thời Diệu đột nhiên đưa tay ra, lấy một chiếc kẹo que nhét vào miệng Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý nhíu mày phản đối, trong miệng lại cảm thấy từng trận ngọt ngào lan tỏa.

Thời Diệu không lên tiếng, cầm chặt tay Du Thanh Quý.

.....

Sau khi chia lớp, lớp mười một bắt đầu tự học buổi tối, chín rưỡi tối mới có thể tan học.

Lúc tự học buổi tối rất yên lặng, chủ nhiệm lớp ngồi phía trên trông coi kỉ luật lớp.

Du Thanh Quý xin phép đi toilet, lúc trở về cô thấy trên hành lang có một bóng người.

Người kia tựa người vào bờ tường màu trắng, giống như đang chờ người nào đó.

“Thời Diệu?” Du Thanh Quý nhỏ giọng gọi tên cậu.

“Đến đây.” Thời Diệu nắm tay Du Thanh Quý, kéo cô đi xuống cầu thang.

Lớp mười một mới có giờ tự học buổi tối, cả khu nhà dạy ở tầng hai là khu của lớp 10, mọi khi luôn đông đúc người qua lại, nhưng bây giờ từng phòng học đều đã tắt đèn.

Bỗng nhiên Thời Diệu áp Du Thanh Quý lên tường, trong không gian tối đen, thấp giọng nói: “Du Thanh Quý, anh nhớ em rồi.”

Khung cảnh tối đen che dấu gò má phớt hồng của Du Thanh Quý. Cô nói nhỏ: “Rõ ràng hôm nay luôn ở trong lớp học mà, cả ngày đều nhìn thấy. . .”

“Nhớ đến hương vị của cậu.” Thời Diệu cúi đầu hôn lên môi Du Thanh Quý.

“Đây là. . .”

Đây là trường học mà.

Du Thanh Quý đang đắm Thời Diệu, nhưng động tác của cô cũng dần chậm lại. Mắt cô mở thật to, có chút kinh ngạc cũng có chút kích động.

Có người lên tầng, đi qua chỗ có ánh sáng chiếu vào.

Trái tim Du Thanh Quý khản trương đến mức thắt chặt lại. Cô khản trương gắt gao cầm chặt quần áo Thời Diệu

Du Thanh Quý làm như không có chuyện gì về lớp học trước, Thời Diệu đứng bên ngoài chờ khoảng năm phút mới vào.

Trên mặt hai người đều không chút biểu cảm nào, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Du Thanh Quý về chỗ ngồi, cô đọc sách một lát mới chậm rãi buông lỏng bàn tay đang nắm chặt.

Một chiếc cúc áo lẳng lẳng nằm yên trên tay cô. Vừa rồi, cô không cẩn thận kéo xuống từ áo sơ mi của Thời Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Editor: Voicoi08

Ngày đầu tiên tự học buổi tối, mọi người đều thấy mới lạ nhưng cũng có chút không quen.

Chịu đựng đến chín giờ, học sinh trong lớp đều liên tục ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường. Nửa tiếng còn lại mọi người đều bắt đầu đếm ngược, hận không thể nháy mắt là đến chín rưỡi.

Nhiếp Tư ngồi phía trước, suy nghĩ một chút thì nhủ mày, thật sự là không nhìn được bởi đám học sinh đang xôn xao phía dưới. Cô nói: “Xem ra các em viết xong bài tập rồi, chuẩn bị bài và ôn tập cũng xong rồi. Vậy thì mọi người lấy ra một tờ giấy, trước hết nghe viết mấy từ đơn tiếng anh.”

“Cô giáo. . . hôm nay không phải là ngày đầu tiên khai giảng sao? Mới buổi học đầu tiên, ôi chao, ai, ôi.” Những học sinh ngồi phía sau liên tục hỏi.

“Vâng, vâng.” Những học sinh khác đều phụ họa.

Nhiếp Tư khẽ mỉm cười, lắc lắc mái tóc dài, dịu dàng nói: “Các em còn tưởng rằng mình vẫn đang trong lớp trước kia đấy à? Bây giờ các em đều là học sinh của lớp trọng điểm.”

Cô gõ gõ xuống mặt bàn, nói tiếp: “Chuẩn bị bài cũng không làm mà còn không biết xấu hổ tự nhận mình là học sinh lớp trọng điểm à? Há? Thời gian của các em là dùng để nghiên cứu vấn đề có tính chiều sâu. Sau này từ đơn tiếng anh đều để lại phía sau tự học.”

Trong phòng học đều là tiếng kêu than.

“Nhanh chóng chuẩn bị, đừng có chậm trễ thời gian. Các em cũng không nghĩ xem ngày đầu đi học việc học đã nặng thế nào?”

Nhiếp Tư không nhanh không chậm đi hành lang, viết xong tờ đơn cuối cùng thì chỉ kém năm phút đồng hồ là đến chín rưỡi.

“Mỗi học sinh ngồi cuối đứng lên đi thu bài thi, những bạn khác ngồi yên một chỗ.”

ngoài hành lang bắt đầu có tiếng nhao nhao của học sinh lớp khác chạy qua. Trong phòng, học sinh có chút ngồi không yên.

9 giờ 28 phút.

Nhiếp Tư sửa lại chông bài thi một chút rồi để sang bên cạnh, lên tiếng: “Thu dọn túi sách.”

9 giờ 30 phút.

“Tan học.”

“Hẹn gặp lại cô giáo.”

Học sinh đã sớm thu dọn xong sách vở đeo lên vai và chen ra ngoài.

Thời Diệu nhú nhú mày, có chút nóng nảy. Kiểu mỗi ngày đến trường này này thật sự không có gì đặc biệt.

Cậu có chút chịu không nổi rồi.

“Cậu nhỏ.” Lâm Tiểu Ngộ nhú mày.

Thời Diệu không nói chuyện, trực tiếp nhét vô vào xe, còn cậu nhảy qua rào chắn chạy về một hướng khác.

Bắt đầu học buổi tối, bởi vì thời gian tan học quá muộn, có những học sinh được phụ huynh đến đón, hoặc là có tuyến xe đúng giờ về, còn một số học sinh nhà gần trường thì tự bản thân về. Du Thanh Quý thuộc loại cuối cùng.

“Du Thanh Quý.” Thời Diệu đuổi theo cô.

“Anh không cùng Tiểu Ngộ ngồi xe về sao?” Du Thanh Quý đứng dưới đèn đường chờ Thời Diệu đi đến.

“Ngày mai anh không đến.” Thời Diệu nói thẳng.

Nụ cười trên mặt Du Thanh Quý cứng lại, cô ngạc nhiên một lát mới trở lại bình thường, cười hỏi: “Anh muốn đi huấn luyện sao?”

“Ừ.” Thời Diệu lên tiếng.

Hai người bỗng nhiên lại không biết nói gì.

Một lát sau, Thời Diệu cầm lấy túi sách của Du Thanh Quý, đeo trước ngực, cậu nắm tay cô, nói: “Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

Nhà Du Thanh Quý cách trường học rất gần, một lúc sau Thời Diệu đã đưa Du Thanh Quý đến cửa khu nhà, cậu xoa xoa đầu cô nói: “Đừng quá nhớ anh.”

“Ừ.” Du Thanh Quý gật đầu.

Thời Diệu nhú mày vỗ một cái lên gáy cô: “Em dám không nghĩ đến anh?”

Du Thanh Quý xoa nhẹ đầu mình, trừng mắt lườm Thời Diệu: “Anh phân rõ phải trái một chút được không?”

“Không được.”

Du Thanh Quý cúi đầu, tức giận dẫm mạnh một cái lên đôi giày trắng tuyết của Thời Diệu. Cô quay lại làm mặt quỷ sau đó quay người chạy về phía tiểu khu.

Thời Diệu bỗng nhiên giữ được cổ tay cô, dùng sức kéo, khiến Du Thanh Quý lại quay về, vòng cô trong ngực, giam cầm cô trong khuỷu tay.

“Thời Diệu.” gò má Du Thanh Quý bắt đầu đỏ lên, chỗ này là cửa ra vào của tiểu khu, cô sợ có người nhìn thấy.

“Vậy cuối cùng thì có nhớ đến anh không?” Thời Diệu híp mắt nhìn Du Thanh Quý đang phồng má.

“Ngày mai mới đi mà, bây giờ nghĩ cái gì mà nghĩ.”

Thời Diệu lắc đầu: “Rõ ràng cả kì nghỉ đông không gặp, vậy mà em cũng chưa nói nhớ anh.”

Du Thanh Quý ngẩn ra, cô nhớ tới vừa qua nghỉ đông.

Làm sao cô có thể không nhớ anh ấy chứ?

Cô “hừ” một tiếng quay đầu đi. “Không nhớ, một chút cũng không nhớ.”

Anh biết rõ ràng ràng là cô luyến tiếc anh nhưng lại cố tình bày ra dáng vẻ phải đi. . .

Thời Diệu cúi người tiến lại gần phía Du Thanh Quý, cách cô rất gần, rất gần hỏi: “Đến trường rất phiền, khi nào có thể đính hôn mới có thể ở cùng một chỗ?”

Ồ? Ở cùng một chỗ?

“Thời Diệu.” Du Thanh Quý có chút giận.

Thời Diệu cười, nói lỏng tay, nói: “Được rồi, được rồi. Em về nhà đi.”

Du Thanh Quý đi vào trong tòa nhà thì thấy mẹ cô đang ôm cánh tay chờ cô.

Việc vừa rồi bị mẹ cô bắt gặp rồi sao?

“Mẹ. . .” mặt Du Thanh Quý nóng như phát sốt.

Mẽ Doanh Tĩnh thở dài, nói: “Đi thôi, về nhà nào.”

Sau khi về nhà, Mẽ Doanh Tĩnh cũng không nói gì cả. Du Thanh Quý nhẹ nhàng thở ra, về phòng sách của mình.

Du Thanh Quý lấy từ túi xách ra nút thắt, cô để trong tay đùa nghịch một chút, sau đó lấy một dây tơ hồng treo lên, đeo vào cổ bé 19, đây là vòng cổ cô mới làm cho bé 19

.....

Ngày trôi qua rất chậm, mùa xuân chậm rì rì qua đi, bước vào mùa hè.

Lúc Du Thanh Quý đi học cô thường lơ đãng nhìn xung quanh, đến khi nhìn thấy Tiểu Ngộ cô mới phản ứng kịp là bây giờ cô đã không ngồi cùng bàn với Thời Diệu nữa.

Phía sau phòng học không có anh.

Lúc ăn cơm cũng không có anh.

Cũng không có anh đưa cô về nhà.

Weibo cũng lâu rồi không có cập nhật.

Du Thanh Quý cúi đầu, cô lấy điện thoại từ trong túi. Trước kia cô vẫn là học sinh ngoan, đến trường không mang điện thoại, nhưng từ khi Thời Diệu đi huấn luyện cô bắt đầu luôn mang theo điện thoại.

Nếu anh ấy cập nhật weibo thì sao?

Nếu anh gửi tin nhắn cho cô thì sao?

Đèn trên góc bên phải bỗng nhiên lóe sáng. Du Thanh Quý ngẩng đầu nhìn giáo viên đang viết trên bảng, cô nhanh chóng mở tin nhắn.

Thời Diệu gửi cho cô một tấm ảnh.

Du Thanh Quý cúi đầu nhếch miệng cười, nhìn tấm hình này thật lâu, bỗng nhiên cô lại nhận được một tin nhắn:

- “Đổi.”

Du Thanh Quý thiếu chút nữa cười thành tiếng. Cô lại nhanh chóng ngẩng đầu nhìn giáo viên trên bảng, rồi lại cúi đầu nhìn máy ảnh tạo thành hình mặt quý.

“Tách tách.”

Gửi đi.

Một lát sau Du Thanh Quý nhận được tin nhắn Thời Diệu gửi đến:

- “Thì xong, tuần sau về.”

Du Thanh Quý nghe thấy tiếng tim đập bịch bịch mấy cái.

Anh ấy muốn trở về.

.....

Thời Diệu từ máy bay xuống, vừa đi vừa nhìn đi nhìn lại bức ảnh Du Thanh Quý tự chụp gửi đến.

Điện thoại vang lên.

“Mẹ.”

“A Diệu, ba con ngắt xiu ở phòng thí nghiệm, bây giờ đang nằm viện rồi.” Mẹ Thời dừng một chút. “Con mau đến đây đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Editor: Voicoi08

Thời Diệu đứng bên giường bệnh, nhìn mái tóc hoa râm của ba.

So với mẹ Thời là đáng vẻ trẻ trung không nhìn ra tuổi, xinh đẹp, tao nhã, nhìn qua thì thấy ba Thời còn già hơn mấy tuổi so với tuổi thật của ông. Vốn thì ông cũng 61 tuổi rồi.

Ông là một học giả dành cả đời cho nghiên cứu khoa học.

Bỗng nhiên, Thời Diệu lại cảm thấy hóa ra ba đã già đến vậy rồi.

Mẹ Thời rót một chén nước đi cho Thời Diệu, cậu nhận lấy nhưng không uống, nhẹ nhàng đặt lên tủ ở đầu giường.

.....

Du Thanh Quý viết lên sổ tay.

--- “Thời Diệu không về.”

Cô lật lật lại lật trên giá băng dán, cuối cùng cũng không tìm được miếng băng dán nào phù hợp với tâm trạng của cô để dán lên giấy.

Coi như xong.

Cô viết câu này lên một trang giấy trong sổ tay, đây cũng là trang duy nhất không có băng dán trong đó.

Trước khi ngủ, Du Thanh Quý do dự lúc lâu, cuối cùng cô cũng gửi cho Thời Diệu một tin nhắn:

---- “Khi nào trở về?”

Cô nằm sấp trên giường, chiếc cằm như chọc xuống cái gối, di động cô đặt ngay giữa cái gối. Cô cũng không dám nháy mắt một cái, nhìn chăm chăm vào điện thoại, chờ đợi.

Du Thanh Quý thật sự rất mệt, đầu cũng không tự chủ được mà nghiêng sang một bên.

Lúc Du Thanh Quý gửi tin nhắn đến, Thời Diệu mặc trang phục cách ly, đi ra khỏi phòng vô khuẩn, cậu kéo khẩu trang, bao tay xuống rồi ngồi trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Cậu liên tục làm việc trong phòng thí nghiệm cả ngày. Cậu muốn làm xong thí nghiệm mà ba Thời còn chưa làm xong.

Tuy rằng đối với nghiên cứu hóa học, cậu không có sự nghiên cứu sâu xa như ba, nhưng cậu vẫn cố gắng làm xong.

Mệt.

Thời Diệu xoa xoa mi tâm.

Bỗng nhiên cậu có chút nhớ đến dáng vẻ nghiêm trang khi nhướng mày của Tiểu Quỷ. Khóe miệng Thời Diệu không nhìn được mà nhếch lên, nở một nụ cười. Cậu đứng dậy, đi đến ngăn tủ đựng đồ dùng, lấy di động ra.

Lại có tin nhắn của Du Thanh Quỷ, hơn nữa là vừa gửi hơn một giờ trước.

Thời Diệu trực tiếp gọi điện thoại qua.

“Thời Diệu . .”

Du Thanh Quỷ đang buồn ngủ, giọng nói giống như một chú mèo nhỏ đang lười biếng gọi tên cậu, khiến lòng Thời Diệu có chút tê dại. Ngay sau đó, cậu ảo não gõ trán, cậu quên mất sự chênh lệch thời gian. . .

Bây giờ, trong nước chắc khoảng nửa đêm, khoảng một hai giờ sáng đi. . .

“Anh đánh thức em rồi à?” Thời Diệu dựa người vào tủ, giọng nói dịu dàng.

Đầu kia điện thoại cũng không có âm thanh nào.

Thời Diệu dán lỗ tai vào điện thoại di động, cậu càng thêm cẩn thận lắng nghe. Cô đang ngủ sao? Cậu có chút luyến tiếc sợ mất một tiếng hít thở của cô.

“Thời Diệu. . .” Qua một lúc, bên kia có một giọng nói nhỏ nhỏ gọi tên cậu.

“Ừ, là anh.” Thời Diệu hí hóp mắt, trong mắt mang theo sự dịu dàng cung chiêu, giống như cô gái nhỏ bướng bỉnh kia đang đứng trước mặt cậu.

Du Thanh Quỷ dụi dụi mắt ngồi dậy.

“Anh chờ một chút nha. . .” Du Thanh Quỷ để điện thoại trên gối, sau đó mơ mơ màng màng đi dép vào nhà vệ sinh.

“Du Thanh Quỷ? Alo?”

“Em về rồi đây.” Du Thanh Quỷ chạy chậm về, cầm điện thoại di động lên.

“Em đi đâu vậy?” Thời Diệu hỏi.

Du Thanh Quỷ do dự một chút mới nói: “Em mệt mỏi quá, đi rửa cái mặt. Nếu không lúc tỉnh ngủ sẽ không nhớ rằng anh đã gọi cho em, cũng không nhớ đã nói những gì. . .”

Nói xong, Du Thanh Quỷ lại ngáp một cái.

“Con nhóc ngốc nghếch.” Bỗng nhiên Thời Diệu lại có chút hi vọng con nhóc ngốc nghếch này xuất hiện trước mặt cậu, để cậu có thể xoa xoa đầu cô, chê cười cô ngốc nghếch. Lại kéo cô vào lòng ôm thật chặt. Diễn-đàn-lê-quỷ-đôn

Du Thanh Quỷ mím môi, ôm điện thoại méo mó nằm trên giường.

Thời Diệu bỗng nhiên không biết nói thế nào. Bất kể là nói với Du Thanh Quỷ hay là nói với chính cậu.

Cậu do dự một lúc, mới nói: “Quỳ Quỳ, có khả năng gần đây anh không về được, anh phải ở lại bên này.”

Thời Diệu luôn gọi cả họ tên cô, đến khi nghe thấy cậu gọi “Quỳ Quỳ”, Du Thanh Quỷ có chút không quen, còn có chút vui sướng khác thường. Nhưng câu nói ngay sau đó của Thời Diệu lại khiến Du Thanh Quỷ ngốc luôn.

Cô dùng nước lạnh rửa mặt cũng không khiến cô tỉnh táo lại, nhưng một câu nói này của Thời Diệu lại khiến cô tỉnh táo một cách nhanh chóng.

Cô nắm chặt điện thoại di động, trong khoảng thời gian ngắn cô cũng không biết phải trả lời lại như thế nào.

Thời Diệu kiên nhẫn giải thích với cô: “Anh đến phòng thí nghiệm của ba anh ở bên này giúp đỡ, muốn hoàn thành xong hai hạng mục trong tay, cho nên tạm thời anh không về được.”

Du Thanh Quỷ cắn chặt môi, khiến cho bờ môi màu hồng của cô có dấu vết chuyển sang màu trắng bệch. Cô dè dặt cẩn thận hỏi: “Vậy. . . tạm thời là bao nhiêu lâu?”

Thời Diệu nhìn xung quanh căn phòng vô khuẩn sạch sẽ, có chút không trả lời được.

“Sắp được nghỉ hè rồi đúng không?” Thời Diệu vòng sang đề tài khác.

Du Thanh Quỳnh lung tung ừ một tiếng, trong lòng chỉ còn lộn xộn.

“Vây. . . Em có muốn đi du lịch vài ngày không?”

“A?” Du Thanh Quỳnh kinh ngạc nháy mắt một cái.

. . . .

Ngày cuối cùng khi kết thúc kì kiểm tra, Du Thanh Quỳnh nghiêm chỉnh ngồi trước mặt mẹ cô. Hai tay cô ngoan ngoãn để trên đầu gối, ngoan ngoãn đến mức không nói thành lời.

Nhưng đó là nếu bỏ đi hai gò má đỏ hồng của cô.

“Con đi ra nước ngoài vài ngày với mấy bạn học sao?” Mẹ Doanh Tĩnh nhíu nhíu mày nhìn Du Thanh Quỳnh.

“Vâng. . .” Du Thanh Quỳnh khó khăn gật đầu một cái. “Chuyện đó, . . . Là, sắp hết cấp ba, cho nên mọi người muốn cùng nhau đi chơi một chuyến. Lúc trở về, lập tức học tập thật tốt chuẩn bị thi đại học. . .”

Mẹ Doanh Tĩnh thờ dài.

“Con đó. . .” bà duỗi ngón tay chọc chọc hai cái vào trán Du Thanh Quỳnh. “Con ngay cả nói dối cũng không biết.”

Du Thanh Quỳnh bối rối nhìn mẹ một cái, rồi lại nhanh chóng cúi đầu.

Mẹ Doanh Tĩnh thờ dài, hỏi: “Con đi tìm Thời Diệu đúng không?”

Những ngón tay đang được đặt trên đầu gối của Du Thanh Quỳnh cũng nhẹ nhàng run lên một cái, sau đó cô mới chậm rãi gật gật đầu. Cô vội vàng giải thích: “Có thể chỉ là du lịch thôi, hơn nữa lớp con cũng có một bạn học nữ đi cùng. Lúc đến. . .”

Mẹ Doanh Tĩnh trực tiếp đưa tay ngắt lời cô: “Là cậu ta bảo con đi sao?”

“Vâng.”

Mẹ Doanh Tĩnh nhìn chăm chăm Du Thanh Quỳnh một lúc lâu mới bắt đầu đi nói: “Con định đi ngày nào, mẹ đặt vé máy bay cho con.”

“Mẹ.” Du Thanh Quỳnh bỗng nhiên bỏ nhào vào lòng Mẹ Doanh Tĩnh.

“Được rồi, được rồi, mấy ngày nay tự con thu dọn đồ đạc đi. Mẹ phải đi ra ngoài một lát.” Mẹ Doanh Tĩnh đỏ mặt đẩy hai gò má đỏ hồng của con gái bảo bối ra.

Gần đây Mẹ Doanh Tĩnh làm ăn không được tốt lắm. Vốn bà cũng không phải người có khả năng buôn bán. Hơn nữa gần đây bà luôn bị người khác chụp ảnh, thật sự là gặp không ít phiền toái.

Liên tiếp vài ngày, Du Thanh Quỳnh nghiêm túc thu dọn hành lý, kể cả quần áo muốn mặc, bài tập cần làm, còn có rất nhiều vật dụng nhỏ cần thiết. Cô đứng lên ghế, lấy trên tầng cao ra một quyển sổ tay màu xanh. Sau đó tìm ra những băng dán mà Thời Diệu vẽ dán lên quyển vở. Lần này đến nước Đức cô muốn mang quyển vở này theo, trên quyển vở này dính đầy những băng dán mà Thời Diệu vẽ, quyển sổ này cũng chỉ ghi những điều có liên quan đến cậu.

“Quỳ Quỳ.” Mẹ Doanh Tĩnh đứng trước cửa phòng sách gọi cô.

“Mẹ?” Du Thanh Quỳnh vội vàng bỏ băng dán trên tay xuống.

Mẹ Doanh Tĩnh nhìn thoáng qua vali hành lý màu trắng kia, bên trong có những túi đồ được sắp xếp gọn gàng. Bà hỏi: “Ngày mai con đi rồi, con đã thu dọn xong đồ đạc chưa?”

“Cũng gần xong rồi ạ.” Du Thanh Quỳnh kéo mẹ cô ngồi xuống cái ghế.

Mẹ Doanh Tĩnh cũng không ngồi, bà ngồi xổm xuống trước vali hành lý của cô, giúp cô kiểm tra. Du Thanh Quỳnh cũng ngồi xổm ở bên cạnh, nhìn mẹ cô kiểm tra giúp cô. Sau khi Mẹ Doanh Tĩnh kiểm tra xong một lần, bà quay người đi ra khỏi phòng sách, lúc bà đi vào lần nữa, bà để một hộp áo mưa vào vali của Du Thanh Quỳnh.

“Mẹ.” Du Thanh Quỳnh hoảng sợ.

Nhưng thật ra đó là ý của Du Trạch Ngôn, chỉ là vì là ba không tiện nói quá nhiều với con gái, cho nên ông gọi điện thoại cho Mẹ Doanh Tĩnh, bảo bà chuẩn bị giúp Du Thanh Quỳnh. Những chuẩn bị tiếp theo, phải nhắc nhở Du Thanh Quỳnh bảo vệ mình mới là quan trọng.

.

Du Thanh Quỳnh rút thời gian đến, cùng Mẹ Doanh Tinh đưa Du Thanh Quỳnh đi ra sân bay.

“Một mình con ở nước ngoài phải tự chăm sóc mình thật tốt, có chuyện gì gấp thì gọi điện thoại cho ba mẹ. Con phải nhớ kỹ số điện thoại của chú Lý, khi không gọi được điện thoại cho ba mẹ thì con phải gọi cho chú Lý, điện thoại của chú ấy mở suốt 24 giờ.” Du Trạch Ngôn nói với Du Thanh Quỳnh.

Thư kí của Du Trạch Ngôn đứng ở sau lưng Du Thanh Quỳnh, nghe Du Thanh Quỳnh nhắc đến ông, ông cũng chỉ đưa tay lên đẩy kính mắt.

Mẹ Doanh Tinh ôm Du Thanh Quỳnh một cái, vốn cũng có rất nhiều những câu cần dặn dò cô, cuối cùng chỉ còn lại một câu: “Con đi chơi vui vẻ.”

“Vâng.” Du Thanh Quỳnh nghiêm túc gật đầu.

Lúc xếp hàng kiểm an, Du Thanh Quỳnh lần lượt quay đầu nhìn về phía ba mẹ. Mặc dù trước kia cô thường xuyên cùng ba mẹ ra nước ngoài, nhưng lần này là một mình cô đến một quốc gia xa lạ, trong lòng cô vừa thấy thấp thòm lại có chút không bỏ được ba mẹ.

Nhìn con gái đi qua trạm kiểm an, Mẹ Doanh Tinh quay đầu nhìn thoáng qua cánh tay Du Trạch Ngôn đang khoác lên vai bà, nói: “Anh có thể bỏ tay xuống được chưa?”

Du Thanh Quỳnh ôm bà vai Mẹ Doanh Tinh đi ra khỏi sân bay, nghiêm túc nói: “Chẳng lẽ em không biết hiện tại chúng ta ở sân bay cũng có thể bị chụp ảnh sao, bây giờ sân bay là một địa phương truyền thông quang minh chính đại quay chụp rồi đó. Em nhìn xem, bên kia, bên cạnh, cả bên đó nữa. . . Tất cả đều là phóng viên đó thôi.”

“Du Trạch Ngôn, anh định diễn đến khi nào nữa vậy?” Mẹ Doanh Tinh cười lạnh một tiếng.

Du Trạch Ngôn không trả lời, ông nói tiếp: “Nghe nói gần đây em làm ăn phải bù vào không ít tiền đúng không, có muốn quay lại để anh tiếp tục nuôi không?”

Mẹ Doanh Tinh mỉm cười đẩy Du Trạch Ngôn ra, một mình đi ra khỏi sân bay, lái xe về nhà.

Du Trạch Ngôn “chặc” một cái: “Lại còn biết lái xe nữa chứ. . .”

. . .

Ngồi mười tiếng đồng hồ trên máy bay, sau đó máy bay cũng dừng lại. Du Thanh Quỳnh ngẩng nhìn bên ngoài cửa sổ, bên ngoài là một mảnh đen nhánh. Trong chuyến bay này có rất nhiều người Đức, Du Thanh Quỳnh không biết tiếng Đức. Cô đi xuống máy bay, nghe những người nước ngoài nói thứ ngôn ngữ mà cô không hiểu, trong lòng cô càng thêm ý thức được việc không đứng dưới chân thổ địa rồi. Cô quay đầu đi, ba mẹ cũng không thể lúc nào cũng che chở bên người cô được.

Cô có chút mơ hồ, bởi vì nguyên nhân là chênh lệch thời gian, cô có chút không biết bây giờ là lúc nào.

Du Thanh Quỳnh cầm chặt vali hành lí, đi theo dòng người ra ngoài.

Trong lòng cô có chút sợ.

Nhưng lúc cô nhìn thấy Thời Diệu đứng chờ ở trong đám người, bỗng chốc, Du Thanh Quỳnh thở phào nhẹ nhõm. Cô nắm chặt tay kéo, nhịn không được chạy chậm hai bước, giữa một đồng người nước ngoài, Thời Diệu của cô đẹp mắt đến không nói thành lời.

Thời Diệu tiến lên dùng một cái ôm ấm áp nghênh đón Du Thanh Quỳnh, cậu ôm chặt Du Thanh Quỳnh vào ngực, cảm chống lên đầu cô, cười nói: “Anh có chút mơ hồ rồi.”

Du Thanh Quỳnh nấp trong lòng Thời Diệu, cô hít hít mũi, có chút tủi thân nói: “Em hối hận rồi, em muốn về nhà.”

Thời Diệu cúi đầu hôn một cái lên đầu cô, dịu dàng nói: “Được. chúng ta về nhà.”

Nhà chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Lúc Du Thanh Quỳnh xuống máy bay đã là 11 giờ đêm, mà từ sân bay đến nhà họ Diệu mất ít nhất là tiếng rưỡi ngồi xe. Vì thế Thời Diệu đưa Du Thanh Quỳnh đến khách sạn.

“Mệt không?” Lúc đăng kí Thời Diệu quay sang hỏi Du Thanh Quỳnh.

Du Thanh Quỳnh lắc đầu, cô nắm chặt tay Thời Diệu. Cô không mệt chỉ có chút khản trương và chút hưng phấn. Mọi người xung quanh đều nói tiếng Đức, ngay cả nhân viên lễ tân của khách sạn đang trao đổi với Thời Diệu cũng dùng tiếng Đức.

Cô nghe không hiểu.

“Em ngồi trên máy bay lâu như vậy sao có thể không mệt?” Thời Diệu làm xong thủ tục thì kéo Du Thanh Quỳnh đi về phía căn phòng. Thời Diệu chọn một căn phòng ở tầng hai nên hai người cũng không đi thang máy.

Lúc hai người đi qua góc tầng hai thì thấy có hai người Đức chắc là người yêu đang ôm hôn.

Du Thanh Quỳnh sững sốt một chút, có chút ngượng ngùng nhích lại gần phía Thời Diệu.

Thời Diệu nhìn thoáng qua đôi người yêu kia, thu rõ biểu cảm của Du Thanh Quỳnh vào mắt.

Hai người đang yêu nhau kia vẫn hồn nhiên ôm hôn, nhiệt liệt kích thích hôn.

Mở cửa phòng, Thời Diệu để vali hành lí của Du Thanh Quỳnh sang một bên, nắm tay cô vào nhà. Anh cởi áo khoác treo lên rồi đi đến tủ lạnh lấy nước.

Du Thanh Quỳnh đứng ở một bên, không nhúc nhích, có chút co quắp.

Trước khi Thời Diệu đưa cô đến khách sạn, cô không biết anh ấy sẽ đưa cô đến đây.

“Em muốn uống gì?” Thời Diệu hỏi.

Du Thanh Quỳnh tùy ý trả lời: “Cái gì cũng được.”

Thời Diệu cầm cho Du Thanh Quỳnh một bình nước có ga, mở nắp rồi đưa cô.

“Cảm ơn.” Du Thanh Quỳnh nhận chai nước, uống một ngụm nhỏ.

Thời Diệu mang vali hành lí của Du Thanh Quỳnh vào trong phòng ngủ rồi mới quay người ra ngoài, thấy Du Thanh Quỳnh vẫn đứng tại chỗ không di chuyển dù chỉ một bước, anh chỉ cảm thấy buồn cười.

Anh nhẹ nhàng sờ mặt Du Thanh Quỳnh, cười nói: “Em nhìn xem có thiếu cái gì không, anh đi tắm rửa trước.”

“Ừ. . .”

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, lúc này Du Thanh Quỳnh mới ngồi xuống ghế sofa. Ở cùng chỗ với Thời Diệu ở một nơi như khách sạn này khiến cô cảm thấy có chút lo lắng. Anh chỉ tạm rời đi nhưng cũng khiến Du Thanh Quỳnh nhẹ nhàng thờ ra.

Du Thanh Quỳnh cúi đầu, chậm rãi chuyển động chai nước ngọt có ga trong tay.

Cô nghĩ nghĩ, để nước có ga lên bàn trà, đi vào phòng ngủ, ngồi xổm xuống lật đi lật lại, lấy áo ngủ hình con thỏ vàsocks tay ra ngoài.

Cô cũng không đứng dậy, mà mở luôn sock để lên đùi, viết câu thứ nhất xuống trang giấy:

-. “Ngày đầu tiên, nhìn thấy anh rồi.”

Chuông điện thoại bỗng vang lên.

Du Thanh Quỳnh để áo ngủ vàsocks tay sang một bên, xoay người đi vào phòng khách lấy trong áo khoác của Thời Diệu ra một cái điện thoại di động. Cô cầm điện thoại di động nhìn về phía phòng tắm, có chút mờ mịt.

Nhận hay đưa qua?

Du Thanh Quỳnh chậm rì rì đi về phía phòng tắm, còn chưa mở cửa để chuyển thì điện thoại trong tay cô đã tắt rồi.

Ngay lúc Du Thanh Quỳnh không biết phải làm thế nào mới tốt thì tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, Thời Diệu chỉ cuốn một cái khăn tắm ra ngoài.

Du Thanh Quỳnh nhanh chóng khép hờ hai mắt, nhỏ giọng nói: “Điện thoại của anh kêu.”

“Ừ.” Thời Diệu lên tiếng, nhận lấy điện thoại trong tay Du Thanh Quỳnh. Anh vừa gọi lại vừa đi về phía sofa. Anh ngồi xuống ghế, dùng tiếng Đức nói

chuyện điện thoại.

Du Thanh Quý không hiểu một câu nào. Cô nhủ mày, xoay người đi vào phòng ngủ, cầm áo ngủ đi vào phòng tắm tắm rửa. Lúc cô tắm xong ra ngoài vẫn thấy Thời Diệu đang nói chuyện điện thoại,

Du Thanh Quý cầm máy sấy bắt đầu sấy tóc.

Gió nóng thổi lên đầu cô, thổi vào mắt cô, đôi mắt vốn đã mơ mơ màng màng giờ càng cảm thấy mệt rã rời. Cô để máy sấy thổi một lát, ánh mắt dần híp lại. Giây tiếp theo, chỉ trong nháy mắt, máy sấy trong tay cô trực tiếp rơi xuống đất, khiến Du Thanh Quý nhảy dựng, cũng làm cô tỉnh táo hơn một chút.

Du Thanh Quý vội vàng ngồi xổm xuống nhặt cái máy sấy vẫn đang chạy kia lên, lqd, đầu ngón tay của cô còn chưa đụng đến thì Thời Diệu đã đến trước một bước, nhặt máy lên. Du Thanh Quý muốn lấy lại, nhưng Thời Diệu lại không đưa. Thời Diệu nói câu gì đó nhưng âm thanh phát ra từ máy sấy có chút lớn, Du Thanh Quý không nghe rõ.

Thời Diệu kéo một chiếc ghế nhỏ qua, anh ngồi lên, sau đó tay anh ôm lấy eo Du Thanh Quý, ôm cô đặt lên đùi anh. Du Thanh Quý quay đầu lại nhìn anh, Thời Diệu xoa xoa mái tóc ướt của cô, cầm máy sấy chậm rãi sấy tóc cho cô.

Âm thanh phát ra từ máy sấy quá lớn, hai người đều không nói chuyện.

Du Thanh Quý nhìn Thời Diệu, lúc anh nhàn nhã có một dáng vẻ, lúc anh nghiêm túc lại có một dáng vẻ khác, lúc này, anh đang sấy tóc cho cô, vẻ mặt cũng nghiêm túc. Vẻ mặt này giống như lúc anh vẽ tranh vậy.

Thời Diệu bỗng nhiên tắt máy sấy, cúi người hôn lên mắt Du Thanh Quý, hỏi: “Tại sao em lại nhìn chằm chằm vào anh?”

“Không, không có đâu.” Du Thanh Quý mở to hai mắt, ánh mắt trốn tránh. Nhưng trên mắt cô còn lưu lại độ ấm của Thời Diệu, khiến cô có loại cảm giác khác thường. Cô không nhận được mà đưa tay lên xoa nhẹ hai mắt.

Thời Diệu cười.

Anh lại cúi đầu hôn lên mắt Du Thanh Quý, lúc này thời gian lâu hơn vừa rồi một chút, hơn nữa anh còn ngậm cả hàng mi dài của cô vào miệng.

Trên lông mi cũng ẩm ướt.

“Thời Diệu.”

Du Thanh Quý nhủ mày, cô có rất nhiều đạo lý muốn nói với Thời Diệu. Nhưng Thời Diệu lại mở máy sấy, máy sấy lại vang lên một trận tạp âm khiến Du Thanh Quý không thể không nuốt những lời muốn nói lại.

Du Thanh Quý nhẹ ‘hừ’ một tiếng trong lòng, cô nghĩ chờ khi Thời Diệu sấy khô tóc cho cô thì cô lại nói đạo lý với anh.

Nhưng mà, chờ khi Thời Diệu sấy khô tóc cho Du Thanh Quý, thì cô đã tựa vào ngực Thời Diệu ngủ rồi.

“Àm ĩ như vậy mà em cũng ngủ được. . .” Thời Diệu bật cười.

Anh tắt máy sấy để sang một bên, nhẹ nhàng cẩn thận ôm Du Thanh Quý lên giường, anh ngồi cạnh giường ngắm nhìn Du Thanh Quý đang ngủ say, chậm rãi cúi đầu hôn một cái lên trán cô.

Thời Diệu đắp chăn cho cô xong lại tắt đèn.

“Thời Diệu. . .”

Thời Diệu đang muốn ra ngoài lại nhanh chóng dừng lại bước chân, trong bóng đêm, anh cúi người để sát vào người Du Thanh Quý.

“Thời Diệu. . .” Du Thanh Quý lại nỉ non một tiếng, âm thanh nhỏ nhỏ, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng.

Hóa ra là nói mơ sao?

Thời Diệu dùng ngón tay thon dài lấy một chút tóc của cô, đặt lên môi nhẹ hôn một cái.

Ngày hôm sau, lúc Du Thanh Quý tỉnh lại, cô mơ màng nhìn cách trang trí phòng ngủ ở nước ngoài. Cô thoáng thả nháy mắt một cái, sau đó mới kịp phản ứng là bản thân đang ở đâu.

Du Thanh Quý đi dép lê ra ngoài,

Thời Diệu ngồi trên sofa đọc báo hơi ngẩng đầu nhìn cô: “Bé mèo lười, cuối cùng cũng chịu tỉnh.”

Du Thanh Quý nhủ mày, cô quay đầu nhìn đồng hồ trên tường.

Ồ. . .

Hóa ra đã hơn mười giờ.

“Em quên mất hôm qua mình ngủ thế nào?” Du Thanh Quý gãi gãi đầu, ngồi xuống bên cạnh Thời Diệu.lqd.com

Thời Diệu bỗng nhiên đặt báo trong tay xuống, nghiêng người lại gần, thấp giọng nói: “Du Thanh Quý, em thật sự quên hết những chuyện xảy ra tối qua sao?”

“Cái gì, chuyện gì chứ?” Du Thanh Quý mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào Thời Diệu đang gần sát cô.

Thời Diệu lại tiến gần hơn một chút, trầm giọng, trong giọng nói mang theo chút buồn cười: “Cô nam quá nữ, đêm dài cùng ở một phòng trong khách sạn, lại ở nước ngoài. . . Còn có thể làm gì chứ?”

Du Thanh Quý bị dọa đến mức kinh ngạc.

Bởi vì lời nói của anh, quan trọng hơn là bởi vì ánh mắt của anh.

“Ai nha.” Thời Diệu ra vẻ kinh ngạc vỗ đùi. “Du Thanh Quý, tí nữa chúng ta đến bệnh viện kiểm tra một chút, nhìn xem em có mang bảo bảo không nha.”

Du Thanh Quý đẩy Thời Diệu ra một chút, tức giận dùng dưng nói: “Thời Diệu. Anh bắt nạt em ngốc đúng không?”

“Cái gì?” Thời Diệu bày ra dáng vẻ nghiêm trang nói: “Chẳng lẽ em không biết hôn môi cũng sẽ mang thai à? Nói không chừng thì em đã mang thai bảo bảo được mấy tháng rồi ấy chứ.”

Du Thanh Quý cầm lấy cái gối bên cạnh đập vào mặt Thời Diệu, lại giơ chân đá một cái lên đùi Thời Diệu.

“Thời Diệu. Em không phải trẻ con ba tuổi. Em có học qua lớp vệ sinh và sinh lý.”

Thời Diệu cầm lấy mắt cá chân của cô, cười cười tiến gần về phía cô, nói: “À. Xem ra anh trốn học nhiều quá, ngay cả lớp vệ sinh và sinh lý mà cũng nghỉ, vậy mà lại không biết. Em đến phụ đạo cho anh đi, dạy anh làm thế nào để sinh được bé con.”

Du Thanh Quý tránh thoát một chút, nhưng cũng không thể rút chân lại được. Cô không thể không lùi để còn tiến, cô vội vàng kéo vạt áo của váy ngủ, tránh việc cái gì cũng phơi ra.

Thời Diệu nhìn trong mắt, cười cười thu tay lại, lại chủ động giúp cô kéo, nói: “Váy ngủ này của em còn dài hơn đầu gối, muốn phơi sạch cũng không được.”

“Hừ. em không để ý đến anh nữa.” Du Thanh Quý đứng lên.

Thời Diệu cầm chặt cổ tay cô, dùng sức kéo một cái, Du Thanh Quý nhanh chóng bị kéo lại. Anh bế cô ngồi lên đùi, hai bàn tay ôm chặt lấy thắt lưng của cô, cầm tỉ lên vai cô, thấp giọng nói: “Quý Quý, Anh nhớ em”

Du Thanh Quý hơi giãy dụa một chút, nhưng cả người và lòng của cô lại cùng mềm mại xuống, giống một con mèo nhỏ chui vào lòng Thời Diệu.

“Em có nghĩ đến anh không?” Thời Diệu hỏi.

Du Thanh Quý cắn môi không chịu hé răng.

“Có nghĩ đến à.” Thời Diệu lại nói.

Du Thanh Quý vẫn không chịu hé răng.

“Này, đến cùng thì em có nghĩ đến anh không vậy?” Thời Diệu lại hỏi

Du Thanh Quý vẫn không chịu hé răng.

Thời Diệu bắt đầu dùng đưa bả vai của Du Thanh Quý.

Đùng đưa a đùng đưa.

Du Thanh Quý bị Thời Diệu dùng đưa đến mức bụng cũng đói. Bỗng nhiên cô quay đầu lại, ngẩng đầu cắn mạnh một cái lên mũi Thời Diệu, hung dữ nói: “Sao anh lại biến thành choáng váng thế hả? Em không nghĩ đến anh thì một mình mình chạy đến nước Đức làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Editor: Voicoi08

Thời Diệu lo lắng Du Thanh Quỳnh không thích đồ ăn bên này, anh cố ý tìm một cửa hàng bán đồ ăn Trung Quốc.

Du Thanh Quỳnh cúi đầu, nghiêm túc ăn món cá chua ngọt. Có thể ăn rất thơm ngon. Thời Diệu sờ sờ mũi mình, trên sống mũi anh còn lưu lại chút dấu vết màu hồng.

“Hạ miệng thật ác độc.” Thời Diệu để thìa xuống, dựa lưng vào ghế, ôm cánh tay nhìn Du Thanh Quỳnh đang ngồi ở phía đối diện.

Du Thanh Quỳnh suy nghĩ một chút, cô gấp một miếng sườn xào chua ngọt đặt trong một cái đĩa nhỏ, hai tay cầm thìa dùng sức chọc, đem miếng sườn xào chua ngọt với nước sốt đậm đặc bị chọc phá, khiến miếng xương bên trong bị lộ ra, sau đó đưa miếng thịt không xương đến bên miệng Thời Diệu.

Cô híp mắt lại, nở nụ cười nịnh nọt.

Thời Diệu ăn, anh lại nhìn cô nói: “Anh còn muốn ăn cá, không được đắm cá.”

Du Thanh Quỳnh nhú mày, nói: “Vậy chờ em ăn xong đi, em còn chưa no đâu.”

Cô tiếp tục cúi đầu ăn bánh bao gạch cua.

Thời Diệu cười, một lần nữa cầm thìa gấp một miếng cá hổ rân. Anh cẩn thận nhặt hết xương cá rồi mới đưa cho Du Thanh Quỳnh, rồi lại tiếp tục bóc vỏ cua cho cô.

Du Thanh Quỳnh vừa ăn thịt cá, vừa nói từng câu không rõ ràng: “Một con cua là đủ rồi, em muốn sau khi bóc còn nguyên xác.”

“Được, tổ tông nhỏ của anh.”

Thời Diệu lặng lẽ nhìn Du Thanh Quỳnh, ghi nhớ dáng vẻ của cô trong mắt.

.....

Thời Diệu lái xe đưa Du Thanh Quỳnh về nhà, nửa đường anh dừng xe ở ven đường, đi đến cửa hàng tiện lợi ở phía đối diện mua nước, Du Thanh Quỳnh ngồi một mình trong xe. Có người gõ cửa xe, Du Thanh Quỳnh quay đầu lại, cô nhìn thấy một ông lão người Đức đang nói gì đó, thậm chí còn đang khoa tay múa chân.

Du Thanh Quỳnh mở cửa kính xe xuống, sau đó mới nhận ra cô nghe không hiểu ông ta đang nói gì. Du Thanh Quỳnh thử dùng tiếng Anh để hỏi thăm, nhưng hiển nhiên là ông lão kia cũng không biết nói tiếng Anh.

Du Thanh Quỳnh nhú mày.

Ông lão cũng nhận ra là Du Thanh Quỳnh không hiểu, có chút bức bối, động tác duỗi tay, khoa tay múa chân càng nhiều thêm.

Du Thanh Quỳnh nghiêng đầu nhìn về phía cửa hàng tiện lợi, cuối cùng Thời Diệu cũng cầm nước đi ra, Du Thanh Quỳnh thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía ông lão rồi chỉ chỉ vào Thời Diệu.

Ông lão đứng bên cạnh xe, chờ Thời Diệu đi đến lại nói rất nhiều.

Thời Diệu làm dấu tay từ chối, lên xe, nghênh ngang rời đi.

Du Thanh Quỳnh quay đầu nhìn về phía ông lão đang tức giận, cô hỏi Thời Diệu: “Ông ấy muốn gì vậy?”

“Đi nhờ xe.”

“Vậy tại sao anh không cho ông ta đi nhờ?” Du Thanh Quỳnh lại hỏi.

Thời Diệu cũng không giải thích, mà nói: “Lần sau em không cần để ý, cũng không được mở cửa kính xe xuống, ở đây không phải ở trong nước, không được bình yên đâu.”

“A. . .” Du Thanh Quỳnh cái hiểu cái không gật đầu.

Thời Diệu đưa Du Thanh Quỳnh về nhà, Du Thanh Quỳnh đứng trong phòng khách nhìn xung quanh một lượt hỏi: “Tiểu Ngộ đâu rồi?”

“Nó không ở nước Đức.” Một tay Thời Diệu cầm tay Du Thanh Quý, một tay cầm vali của cô lên lầu.

“Sao? Em nhớ cậu ấy nói nghỉ hè cũng ra nước ngoài mà.” Du Thanh Quý có chút không rõ.

“Đúng vậy.” Thời Diệu gật đầu. “Nhưng mà nó đến nước Mỹ.”

“A. . .”

Thời Diệu đẩy Du Thanh Quý vào một căn phòng, hỏi: “Em thấy thế nào?”

Nhìn qua cũng biết đây nhất định là phòng ở của con gái, trên chiếc giường hình tròn là một bộ ga màu xanh bạc hà, chiếc rèm màu hồng rủ xuống bao bọc lấy chiếc giường. Trên chiếc bàn trang điểm màu xanh bạc hà có khăn phủ màu hồng nhạt. Bên kia là chiếc sofa mềm mại có rất nhiều đồ chơi bằng lông nhung, trên chiếc bàn thủy tinh có bình hoa hồng. Có một cái hồ cá, từng con cá nhỏ sắc sỡ màu sắc bơi qua bơi lại.

Những thứ này không phải trọng điểm, trọng điểm ở đây là trên bức tường tuyết trắng có vẽ tòa thành giống như tiên cảnh.

Du Thanh Quý chạy chậm đến bên tường, vươn tay ôm lấy tường, cô chậm rãi nhắm mắt lại, vui vẻ nói: “Là anh vẽ.”

Thời Diệu lười biếng ngồi trên vali hành lý của Du Thanh Quý, cười nói: “Sao em lại nhận ra được?”

Du Thanh Quý cọ sát gương mặt của cô vào tường, rất nghiêm túc nói: “Là một fan đủ tiêu chuẩn, nhất định có thể nhận ra tác phẩm của nam thần nhà mình.”

Thời Diệu cười to, hỏi: “Lúc trước là ai nói anh vẽ rất khó nhìn hả?”

Du Thanh Quý rụt vai lại, nhỏ giọng kiểm soát cho chính mình: “Không cao cấp thì không được tính. . .”

“Em thu dọn đồ đạc trong vali chút đi.” Thời Diệu đứng lên.

Du Thanh Quý lắc đầu: “Em muốn ôm nó một lát.”

Thời Diệu bất đắc dĩ mở vali của Du Thanh Quý ra, lấy đồ ra ngoài. Anh vừa ấn mật mã, mở khóa kéo, vừa hỏi: “Có phải em là đồ lười biếng muốn mình giúp anh thu dọn đúng không?”

Du Thanh Quý nhìn cậu bằng ánh mắt kì lạ, hỏi: “Sao anh biết mật mã trên vali của em?”

Thời Diệu học dáng vẻ của Du Thanh Quý nói: “Là một fan đủ tiêu chuẩn, nhất định sẽ lấy sinh nhật nam thần của mình làm mật mã.”

Du Thanh Quý ngẩn ra, cô có chút quẫn bách khi bị vạch trần. Trước đây tin tức của Hắc Diệu rất ít, Du Thanh Quý không thể tra được sinh nhật của anh. Sau này khi Du Thanh Quý biết rõ sinh nhật của Thời Diệu, cô lập tức đổi tất cả mật mã thành sinh nhật cậu. . .

Du Thanh Quý ngược đầu nhìn màu sắc sắc sỡ trên tường hỏi: “Thời Diệu, chờ lúc em đi có thể mang mặt tường này về theo được không?”

Thời Diệu không trả lời.

Du Thanh Quý nghi ngờ quay đầu nhìn về phía cậu, cô nhìn thấy Thời Diệu đang ngồi xổm trước vali hành lý của cô, dáng vẻ nín cười nhìn cô. Về mặt Thời Diệu rất lạ, khiến cho Du Thanh Quý có chút mờ mịt.

“Du Thanh Quý, vậy mà em lại mang theo cái này. . .”

“A?”

Du Thanh Quý chớp mắt, đột nhiên cô nhớ ra điều gì đó. Cô hoảng sợ, về mặt biến đổi nhanh chóng, vội vàng xông đến cướp hộp áo mưa từ trong tay Thời Diệu nhét vào tầng cuối cùng của vali hành lý, vô cùng nghiêm túc nói: “Anh nhìn nhầm rồi, thật đó.”

“Dạng này à. . .” Thời Diệu bưng tỉnh. . .

Anh đột nhiên đứng lên, hai tay ôm lấy thắt lưng Du Thanh Quý kéo cô qua, ôm cô lên, để cô ngồi trên tủ giấy. Tủ giấy kia có chút cao, Du Thanh Quý ngồi ở trên đó còn cao hơn Thời Diệu đang đứng một chút.

Thời Diệu để hai tay để ở hai bên người Du Thanh Quý, tiến tới gần cô, hỏi: “Anh nhìn nhầm sao? Vậy anh kiểm tra một lần nữa nhé?”

“Không được.” Du Thanh Quý giữ chặt áo trên vai Thời Diệu, không chịu buông ra.

Mặt cô đỏ dần lên.

“Anh càng muốn kiểm tra.” Thời Diệu đi về phía sau.

Du Thanh Quý cúi đầu, rì rầm hai tiếng, vội vàng khom lưng xuống, cô ôm chặt lấy cổ Thời Diệu, vừa oan ức lại nóng nảy nói: “Không phải em mua đâu, là mẹ em chuẩn bị đấy. . .”

Âm thanh của cô ngày càng nhỏ, mặt cô cũng vui chặt trên cổ Thời Diệu.

Thời Diệu cảm giác cổ anh có chút nóng.

“Thì ra là thế. . .” Thời Diệu cũng không đi nữa, anh đứng tại chỗ, để mặc Du Thanh Quý ôm anh thật chặt. “Vậy chúng ta có muốn dùng không?” lqđ.

“Không cần.” Du Thanh Quý lớn tiếng nói.

Thời Diệu gật gật đầu: “Ừ, anh cũng cảm thấy không dùng sẽ thoải mái hơn.”

“Thời Diệu.”

Du Thanh Quý nóng nảy, cô há miệng, lập tức cắn một cái lên vai Thời Diệu.

“A, u ui, tiểu tổ tông của anh, sao em lại cắn người. Sai rồi, em cắn sai chỗ rồi.” Thời Diệu tách cái đầu nhỏ của Du Thanh Quý ra, anh hôn lên môi cô. Anh đưa lưỡi vào miệng cô, mặc cho cô cắn.

.....

Thời Diệu rất rõ ràng là làm việc trong phòng làm việc sẽ tiện hơn, nhưng hết lần này đến lần khác anh lại chuyển máy tính đến chiếc ghế sofa chất đầy những món đồ chơi bằng nhựa của Du Thanh Quý để làm việc.

Du Thanh Quý nằm lý trên giường, một tai cô đang nhét tai nghe, đôi chân trần lác lư không ngừng.

Du Thanh Quý đang tự học tiếng Đức, cô vừa đọc sách vừa nghe cách đọc trong điện thoại. Lúc cô không nghe được rõ ràng thì sẽ hỏi Thời Diệu, Thời Diệu sẽ dạy cô cách phát âm.

“Chỉ ở lại một tháng, sao lại học nghiêm túc như vậy.” Thời Diệu vừa viết xong báo cáo lập tức duỗi lưng một cái.

“Người ta biết em cũng muốn biết.” Du Thanh Quý trả lời mà không thèm ngẩng lên.

“Vậy sao em không đi học về tranh?” Thời Diệu đi đến bên giường, ngồi xuống bên cạnh Du Thanh Quý, anh nhìn về phía quyển sách dạy tiếng Đức của cô.

Du Thanh Quý chu miệng, không trả lời. . .

Cô có học nha! Nhưng không học được. . .

“Thiết kế thí nghiệm làm xong rồi, ngày mai anh lại phải chạy đến phòng thí nghiệm, chờ tí nữa em thu dọn đi, cùng đi với anh đến chỗ đó làm bài tập hè luôn.” Thời Diệu đập dếp, anh nằm xuống bên cạnh Du Thanh Quý. “Anh ngủ một lúc, tí trời tối thì gọi anh.”

Du Thanh Quý quay đầu nhìn chiếc đồng hồ báo thức hình phim hoạt hình, nói: “Hiện tại còn sớm mà, anh muốn nói ngủ trưa à? Có thể như vậy sao?”

“Ngủ bù sớm” Thời Diệu nhắm mắt lại.

Mặc dù đeo tai nghe nhưng Du Thanh Quý vẫn lo lắng âm thanh trong điện thoại làm ầm ĩ đến Thời Diệu. Chiếc điện thoại đang đọc tiếng Đức cũng bị cô tắt đi, lúc cô lật sách động tác cũng rất nhẹ nhàng.

Du Thanh Quý đánh dấu vào những chỗ cô không phát âm được, sau đó lại lật thêm một trang, đơn nguyên thứ hai cũng đã xem hết. Cô nhắm mắt lại, nhớ lại nội dung của hai đơn nguyên trước, sau đó cô lại sửa sang lại những chỗ không hiểu cần chờ Thời Diệu dậy để hỏi, sau đó nhẹ nhàng đóng sách lại.

Cô quay đầu đi, tay nâng má, nhìn về phía Thời Diệu đang ngủ bên cạnh cô.

Lúc Thời Diệu ngủ nhìn anh ngoan hơn nhiều, cũng. . . Dễ bắt nạt hơn nhiều.

Du Thanh Quý rón rén xuống giường cô đến phòng vẽ tranh của Thời Diệu, lấy một chút màu nước, lại nhón chân nhẹ nhàng trở về.

Thời Diệu còn ngủ đó.

Về gì đây?

Vốn Du Thanh Quý muốn vẽ trên mặt Thời Diệu một con voi nhỏ, nhưng mà. . .

Cô vẽ không được.

Cuối cùng, cô quyết định, cô chỉ có thể bôi vẽ lung tung màu nước lên mặt Thời Diệu. Một nét lại chồng thêm một nét. Vẽ xong mặt trái, Du Thanh Quý đi chân không xuống giường, cô đứng ở một bên khác chuẩn bị vẽ nửa bên phải của anh. Hình như cô đã có chút kinh nghiệm, lần này cô không vẽ loạn nữa, cô dùng màu đen vẽ một vòng tròn, bên trong tô màu vàng, lại vẽ lên biểu cảm nhắm mắt bĩu môi. Sau đó cô lại đổi màu lam vẽ những cánh hoa.

Một đóa hoa hướng dương đã ra đời.

Nhìn gương mặt của Thời Diệu bị cô vẽ thành như vậy, Du Thanh Quý cười ra tiếng.

Thời Diệu nhú mày, mặt mũi hỏi: “Máy giờ rồi?”

“Trời tối rồi, cậu mau rồi giường đi.” Du Thanh Quý nhân lúc Thời Diệu không mở to mắt, cô dấu màu nước ra sau lưng. Cô bò từ trên giường xuống, đi lui về phía sau, lặng lẽ giấu màu nước vào ngăn kéo.

Thời Diệu ngáp một cái, anh cảm thấy trên mặt có chút ngứa, anh muốn gãi một chút.

Du Thanh Quý vội vàng chạy chậm qua, cô giữ chặt cổ tay cậu, làm nũng nói: “Thời Diệu, em đói quá, anh nấu cơm cho em được không?”

“Được. Cậu muốn ăn cái gì?” Thời Diệu ngồi dậy đi dép lê vào.

Du Thanh Quý nhìn chằm chằm gương mặt Thời Diệu, cô cố gắng nghiêm mặt không cười nói: “Hôm nay em muốn ăn đơn giản một chút.”

Thời Diệu “ừ” một tiếng, xoa nhẹ lên đầu Du Thanh Quý, vừa ngáp vừa đi vào phòng bếp.

Du Thanh Quý đi theo phía sau, thò đầu ra nhìn.

Thời Diệu làm cơm chiều, anh cũng không phát hiện trên mặt mình có gì không đúng.

Thời Diệu và Du Thanh Quý ăn cơm xong, anh cũng không phát hiện trên mặt mình có gì không đúng.

Sau khi ăn cơm xong, lúc Thời Diệu dạy Du Thanh Quý tiếng Đức, anh cũng không phát hiện ra trên mặt mình có gì không đúng.

Mãi đến hơn mười giờ, nên đi ngủ.

“Ngày mai phải dậy sớm, em đi ngủ sớm một chút.” Thời Diệu nói.

“Em biết rồi, em phải đi tắm một cái rồi ngủ.” Du Thanh Quý gấp sách lại.

“Ừ, anh cũng đi tắm một cái.” Thời Diệu cũng đi vào một phòng tắm khác.

Thời Diệu mới đi ra, Du Thanh Quý vốn đang ngồi trên ghế sofa, cô nhanh chóng đứng bật dậy, khóa cửa phòng lại, sau đó lại chui vào phòng tắm của cô, cũng khóa luôn cửa phòng tắm lại, sau đó mới cởi áo tắm rửa.

Nước nóng hầm hập trên người, Du Thanh Quý nghĩ đến Thời Diệu khi soi gương nhìn thấy gương mặt đó thì sẽ có biểu hiện như thế nào, nhất định rất đặc sắc đi? Cô cũng muốn đi nhìn xem, nhưng cô càng không dám. . .

Tương tượng một chút cũng rất tốt, Du Thanh Quý nhìn không được cười ha hả.

Cô cười cười, sau đó lại kinh ngạc nhìn tay nắm trên cửa phòng tắm chuyển động, chẳng lẽ cô nhìn lầm rồi sao?

Thời Diệu mở cửa ra, quơ quơ chìa khóa trong tay: “Du Thanh Quý, đây là nhà anh, anh có chìa khóa.”

Du Thanh Quý sững sờ mất ba giây, sau đó cô ôm ngực thét chói tai.

“A.... Đồ lưu manh.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Editor: Voicoi08

Thời Diệu đóng nắp bồn cầu lại, ngồi lên trên, cậu nhìn Du Thanh Quý còn đang thét chói tai, nói: “Đừng kêu, anh không nhìn thấy gì.”

Du Thanh Quý ngán ngán cả người.

Thật ra chỗ vòi hoa sen có kính thủy tinh vây quanh. Bức tường thủy tinh này rất cao, vốn là thủy tinh công nghiệp trong suốt, ở giữa kính có chút mờ, vừa vặn che khuất mắt cá chân cùng chỗ dưới.

Cũng vì không nhìn thấy gì nên Thời Diệu mới tiến vào cố ý dọa cô.

Du Thanh Quý vẫn ôm ngực như cũ, có chút xấu hổ trừng mắt lườm Thời Diệu. Cô muốn khóa cửa thủy tinh lại nhưng cô lại phát hiện ra nó không có khóa. . .

“Anh đi ra ngoài.” Du Thanh Quý phả đối.

“Làm sai rồi sao?” Thời Diệu không đi, cậu bắt chéo chân ngồi bên kia, nhìn mái tóc ướt sũng của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý nhìn chằm chằm gương mặt của Thời Diệu, không thể không nói: “Em làm sai rồi, thật sự sai rồi, anh tha thứ cho em lần này đi. Lần sau em không dám làm vậy nữa.”

Thời Diệu đùa nghịch chùm chìa khóa trong tay, hỏi: “Em nói xem anh nên trừng phạt em như thế nào đây?”

“Tí nữa em giúp anh rửa.”

Thời Diệu lắc đầu.

“Tí nữa em cũng để anh vẽ tranh lên mặt em.”

Thời Diệu vẫn lắc đầu.

Du Thanh Quý nổi lên dũng khí, nói: “Anh thích em như vậy, anh sẽ không lỡ phạt em. . .”

“Ha ha.” Thời Diệu cười một tiếng, cậu quơ quơ ngón trỏ: “Du Thanh Quý không được chơi xấu.”

“Vậy anh muốn thế nào?” Du Thanh Quý kêu lên.

“Không biết, bởi vì anh không biết nên mới tiến vào hỏi em.” Thời Diệu cầm một cái gương nhỏ của Du Thanh Quý ở trên giá soi mặt mình, càng nhìn lông mày càng nhíu chặt: “Anh phạt em đứng ở đằng kia không được ra đây.”

Du Thanh Quý đứng ở đó không nhúc nhích, nhìn chằm chằm Thời Diệu một lúc lâu, mới đáng thương nói: “Thời Diệu, em lạnh. . .”

“Nói dối tội nặng thêm một bậc.” Thời Diệu cũng không ngẩng đầu lên.

Du Thanh Quý ‘hừ’ một cái, nói: “Em muốn tức giận.”

Cô bày ra vẻ mặt nghiêm trang nhìn Thời Diệu nói đạo lý: “Thời Diệu, anh làm vậy là không đúng. Anh không thể cứ thế này làm em sợ, hơn nữa anh nhân lúc con gái tắm rửa lấy chìa khóa mở vào cang không đúng. Anh không thể không nói đạo lý như vậy. Em vẽ tranh lên mặt anh là làm việc ác, nếu anh không thích thì em có thể nghiêm túc xin lỗi anh. Nhưng anh cứ xông vào như vậy thì thật sự có chút quá đáng rồi. . .”

Tiểu Quý là mở lớp dạy học rồi.

Thời Diệu ngáp một cái, bắt đắ dĩ nhìn cô: “Du Thanh Quý, anh mới chỉ tiến vào mà em đã nói anh quá đáng hả? Vậy. . . Nếu anh muốn đi vào trong phòng thủy tinh thì thế nào?”

Nói xong, cậu lập tức đứng lên.

“Không được, anh không được lại gần đây.” Du Thanh Quý ôm ngực nhíu mày lùi về đằng sau, cô trượt chân một cái: “A a.” một tiếng, đặt mông ngồi xuống đất. Cô còn chưa kịp đứng lên, lập tức vội vàng hô to: “Thời Diệu, anh là đồ đại lưu manh không được giấu đồ bìm leo mượn cơ hội tiến vào. Em không cần anh đỡ, em có thể tự đứng lên.”

Thời Diệu bị cô chọc nở nụ cười.

“Được rồi, trên đất lạnh, em mau đứng lên.” Thời Diệu bắt đắ dĩ lắc đầu, cậu không đến đỡ cô mà xoay người đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Du Thanh Quý đứng lên, cô kiễng chân vươn cổ nhìn xung quanh. Cô đóng vòi hoa sen, cẩn thận nghe ngóng, giống như nghe thấy tiếng bước chân đi xa của Thời Diệu. Cô nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng không dám khinh thường, vội vàng vàng vàng tắm sạch, chạy chậm ra ngoài lấy áo ngủ vào phòng kính tắm rửa, cô sợ Thời Diệu đại lưu manh lại tiến vào.

Cuối cùng cũng mặc xong quần áo, Du Thanh Quý lúc này mới triệt để yên tâm. Cô ngó đầu ra nhìn tìm xem Thời Diệu đang ở đâu.

Thời Diệu đang tắm.

Du Thanh Quý lại về phòng ngủ của cô, đá dép treo lên giường, lại tắt đèn.

Không ngủ được cũng phải giả vờ ngủ.

Một lát say, Thời Diệu tắm rửa xong đi ra. Cậu đi thẳng đến phòng ngủ của Du Thanh Quý, không bật đèn, dựa vào cảm giác đi đến cạnh giường của cô, ngồi xuống bên người Du Thanh Quý.

Trong phòng ngủ tối đen, Thời Diệu không lên tiếng, nhìn dáng vẻ cuộn tròn người lại của Du Thanh Quý, cậu nhìn rất rõ ràng.

Du Thanh Quý luôn giả bộ ngủ, cô nhắm mắt lại nên không nhìn thấy biểu cảm của Thời Diệu, cũng không biết cậu muốn làm gì, trong lòng có chút không yên. Cô mong Thời Diệu đi ra ngoài, nhưng đợi rồi lại đợi, Thời Diệu không chỉ không ra ngoài mà còn bỏ dép nằm xuống bên cạnh Du Thanh Quý.

Thời Diệu kéo chăn trên người Du Thanh Quý.

“Thời Diệu.” Du Thanh Quý không thể tiếp tục giả bộ ngủ được, bỗng nhiên cô ngồi dậy, mở đèn lên.

“Em không giả bộ ngủ nữa à?” Thời Diệu lười biếng nằm lên gối đầu của Du Thanh Quý, chiếm chỗ của cô.

“Anh phải về phòng anh đi chứ?” Du Thanh Quý vươn tay đẩy Thời Diệu.

Thời Diệu nhẹ nhàng kéo một cái đã kéo được Du Thanh Quý vào ngực cậu, nói: “Anh muốn ôm em ngủ.” diễn_đàn_lê_quý_đôn

“Không được.” Du Thanh Quý không chút nghĩ ngợi đã trực tiếp lớn giọng từ chối.

Thời Diệu chọc chọc đầu, cô, cười hỏi: “Du Thanh Quý, trong cái đầu nhỏ của em đang nghĩ cái gì thế hả?”

Du Thanh Quý không để ý đến lời nói của Thời Diệu, cô đẩy thì anh nằm im, cô lại nhấc chân đá anh, muốn đạp anh xuống.

Thời Diệu vừa nhấc chân dài lên kẹp chặt lấy đôi chân đang không ngừng đá loạn của Du Thanh Quý, tránh việc cô lộn xộn khi ngủ, hỏi: “Du Thanh Quý, em phòng bị anh làm gì? Em không tin tưởng anh đến vậy sao?”

Du Thanh Quý hơi ngạc nhiên một chút, sau đó mới chậm rì rì nói: “Không, em không để phòng anh cũng không phải là không tin tưởng anh. . .”

Nếu cô không tin tưởng Thời Diệu thì làm sao cô có thể một mình chạy đến nước ngoài tìm cậu được. . .

“Ngủ.” Thời Diệu ôm đầu Du Thanh Quý vào ngực cậu.

Du Thanh Quý cố hai lần vẫn không thể tránh thoát, cô chậm rãi buông bàn tay đang đặt trên ngực Thời Diệu xuống.

Thời Diệu nhếch khóe miệng tạo thành nụ cười như ý.

Sáng sớm, Du Thanh Quý mơ màng mở to mắt.

“Anh đánh thức em à?” Thời Diệu tắt điện thoại di động.

Điện thoại đặt ở đầu giường vừa kêu lên một tiếng Thời Diệu lập tức vội vàng cầm lấy nhưng vẫn đánh thức Du Thanh Quý. Du Thanh Quý dụi dụi mắt, cô phát hiện cô đang gối lên tay Thời Diệu, một chân còn gác lên đùi anh. Du Thanh Quý buồn bực ngồi dậy, cúi gầm đầu, có chút không vui.

“Làm sao thế?” Thời Diệu hỏi.

“Không có gì?” Du Thanh Quý đứng dậy, đi dép vào phòng tắm rửa mặt.

Thời Diệu nhú mày nhìn cô một cái.

Thời Diệu lái xe đưa Du Thanh Quý đến phòng thí nghiệm, cả quãng đường Du Thanh Quý đều cúi đầu không nói chuyện, cảm xúc cũng xuống rất thấp.

Thời Diệu bẻ tay lái, dừng xe lại ven đường.

“Du Thanh Quý, cuối cùng là em bị làm sao?”

“Không có chuyện gì?” Du Thanh Quý miễn cưỡng cười.

“Em tức giận vì chuyện đêm qua sao?”

Du Thanh Quý lắc đầu.

Thời Diệu bày ra dáng vẻ không tin.

Du Thanh Quý nói: “Không phải anh còn rất nhiều chuyện phải làm sao? Chúng ta đi thôi, đừng dừng lại ở chỗ này. Em không sao.”

“Em có biết dáng vẻ bây giờ của em giống cái gì không?” Thời Diệu thờ dãi: “Trời tối, hoa hướng dương buồn bã ỉu xìu rũ đầu xuống.”

Du Thanh Quý nhún mày phản đối: “Em không như vậy.”

Thời Diệu thuận tay vỗ một cái lên đầu cô, nói: “Vậy em nói cho anh biết có phải em vẫn tức giận vì chuyện ngày hôm qua không? Giận anh tiến vào phòng tắm dọa em? Hay là giận chuyện tôi qua anh nhất định muốn lên giường ôm em ngủ?”

Cậu dùng giọng nói dịu dàng lại có phần xuống nước: “Quý Quý, trước khi đính hôn anh sẽ không làm gì cả.”

Du Thanh Quý thông thả nháy mắt một cái lại nhanh chóng rời tầm mắt, cô cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Em biết, em đều biết. Em không giận anh. Em biết đêm qua anh cố ý, nhưng nếu em cứ rần muốn anh đi thì anh cũng sẽ đi. . . cho nên em không giận anh. Em chỉ là. . .”

Du Thanh Quý phồng má, có chút nhụt chí nói: “Em tự tức giận với chính mình. Em vậy mà lại không từ chối anh. . .Em vi phạm nguyên tắc của em rồi.”

Du Thanh Quý vỗ vỗ cái ngực nhỏ của cô: “Tại sao em lại có thể tự bỏ qua nguyên tắc của em thế chứ? Đây cũng không phải lần đầu tiên em bỏ qua nguyên tắc của em vì anh rồi. . .”

“Vậy sao, tại sao vậy?” Thời Diệu buồn cười nhìn chăm chăm vào cặp mắt tràn đầy mâu thuẫn và nghi ngờ của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý suy nghĩ hồi lâu, sau đó bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Thời Diệu hỏi: “Có phải tại vì em rất thích anh không?”

Cô lại dùng sức lắc đầu: “Nhưng mà không thể vì thích một người mà bỏ qua nguyên tắc của mình được.”

Cuối cùng Thời Diệu cũng hiểu được Du Thanh Quý rối rắm vì cái gì. Cậu dở khóc dở cười xoa xoa đầu cô, nói: “Du Thanh Quý, bởi vì nguyên tắc của em là sai chứ sao.”

Một tay cậu nâng gáy Du Thanh Quý lên, từ từ đến gần, chóp mũi của hai người dần như đụng vào nhau.

“Quý Quý, em có thích cảm giác anh hôn em không?”

Ánh mắt Du Thanh Quý có chút trốn tránh, cô hơi hơi do dự, muốn từ chối theo bản năng, nhưng nhìn con người đen như mực của Thời Diệu, cô vẫn nói thật. “Thích. . .”

“Vậy em có nghĩ đến chuyện hôn anh không?” Thời Diệu vừa cười vừa hỏi.

Du Thanh Quý mở to hai mắt, ngạc nhiên nhìn Thời Diệu, anh cách cô gần như vậy, cô có thể cảm nhận được hô hấp của anh, nghe thấy tiếng tim anh đập, còn có mùi hương dễ chịu trên người anh như quanh quần đùi đây.

Giống như trôi qua một thế kỉ, Du Thanh Quý thông thả ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi Thời Diệu.

Giống như, những điều hỗn loạn gì đó cũng chậm rãi sáng tỏ.

Giống như, sự sợ hãi trong lòng bỗng chốc cũng yên ổn lại, cũng đi theo bình tĩnh xuống.

Du Thanh Quý nâng tay đặt lên vai Thời Diệu, chậm rãi nắm chặt áo cậu, lại một lần nữa hôn lên môi Thời Diệu, dần dần khiến nụ hôn càng sâu thêm, lâu dài càng thêm lưu luyến.

Có lẽ, điều cô thích chính là hương vị này.

Bất kể là phần đầu quên mình hay vẫn là toàn tâm giao phó và trầm luân, cô chỉ muốn ở cạnh cậu, đó chính là điều vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Thời Diệu dắt Du Thanh Quỳnh vào phòng thí nghiệm.

Trong phòng thí nghiệm cũng có mấy người đang tiến hành thí nghiệm, đa số là người Đức, chỉ có một hai người Trung Quốc mà thôi. Một ít người này đều là học sinh của ba Thời hoặc thư kí.

“Thời Diệu, cậu đến rồi à.” Một người đàn ông cao ngất chào hỏi với Thời Diệu, anh ta đứng quan sát Du Thanh Quỳnh đang đứng bên cạnh Thời Diệu.

“Ngô Viễn, ba mẹ em có ở đây không?” Thời Diệu hỏi.

Ngô Viễn nói: “Họ ở đây, đang ở trong phòng thí nghiệm vô khuẩn của chúng ta.”

Thời Diệu gật đầu một cái, cậu kéo Du Thanh Quỳnh đến ngồi xuống ghế sofa, nói: “Cậu ngồi tạm ở đây một lát, mình đi thay trang phục vô khuẩn.”

“Được.” Du Thanh Quỳnh lấy balo trên lưng xuống, lấy ra một quyển sách tiếng Đức.

“Em chính là bạn gái của A Diệu sao?” Ngô Viễn đi đến.

Du Thanh Quỳnh ngẩng đầu nở nụ cười với anh ta.

“Em đang học tiếng Đức sao?” Ngô Viễn đi đến ngồi bên cạnh Du Thanh Quỳnh.

“Vâng, em muốn học một chút, nếu không người khác nói chuyện em nghe lại không hiểu được.” Du Thanh Quỳnh khách sáo nói.

Ngô Viễn gật gù đầu: “Đứa bé ngoan. Nếu có chỗ nào em chưa hiểu thì có thể đến hỏi anh, anh dạy em.”

“Cảm ơn.” Du Thanh Quỳnh khách khí cười với anh ta.

Ngô Viễn nhìn thoáng qua cửa phòng thay đồ, nói: “Này, em và Thời Diệu ở cùng một chỗ bao lâu rồi? Không phải, vậy mà em có thể chấp nhận được cái tính tình thối kia của cậu ta à?”

Thì Vi Vi đi qua, anh gõ một cái lên đầu Ngô Viễn, nói: “Này, cậu nói bậy sau lưng Thời Diệu, cẩn thận tôi đi tố cáo.”

“Vi Vi, đừng như vậy mà. Mình đang quan tâm đàn em thôi mà.” Ngô Viễn đùa cợt với Thì Vi Vi.

Anh ta lại quay người lại hỏi Du Thanh Quỳnh: “Đàn em, năm nay em bao nhiêu tuổi?”

“Khai giảng là em vào cao tam rồi.”

“A.” Ngô Viễn gật gù đầu. “Vậy thì phải nghiêm túc học tập thật tốt, chuẩn bị thi vào trường cao đẳng, không thể chỉ lo nói chuyện yêu đương được.”

Du Thanh Quỳnh có chút lúng túng, cô cũng không biết nói tiếp như thế nào.

Thì Vi Vi nhìn sắc mặt của Du Thanh Quỳnh, anh ta nói với Ngô Viễn: “Cậu có thể đừng cả ngày đều giống một bà lão nhắc đi nhắc lại thế không. Bình thường cậu làm phiền bọn tôi còn chưa tính, hôm nay em ấy vừa mới đến cậu đã không im lặng được rồi. Cậu có muốn chúng tôi lấy kim khâu miệng cậu lại hay không?”
diễn+đàn+lê+quý+đôn

Thì Vi Vi quay đầu lại nói mấy câu tiếng Đức với mấy người Đức bên cạnh, mấy người Đức kia đều lớn tiếng cười rộ lên. Trong đó có một người Đức đẹp trai lấy một lon coca từ tủ lạnh cho Du Thanh Quỳnh.

Du Thanh Quỳnh nhận lấy, dùng tiếng Đức nói một câu cảm ơn.

Anh ta lại nói một câu gì đó lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Mặc dù Du Thanh Quỳnh nghe rất nghiêm túc, nhưng cô vẫn không hiểu được anh ta nói gì.

“Cậu ta khen em đẹp.” Thì Vi Vi đứng bên cạnh giải thích cho Du Thanh Quỳnh.

Du Thanh Quỳnh lại nói cảm ơn thêm một lần nữa.

Mấy người Đức đều dừng công việc trong tay lại, cùng nhau vây quanh Du Thanh Quỳnh nói chuyện, Thì Vi Vi đứng bên cạnh làm nhiệm vụ phiên dịch. Du Thanh Quỳnh nhìn thoáng qua Thì Vi Vi với ánh mắt cảm kích.

“Em không cần cảm ơn anh.” Thì Vi Vi nhìn thoáng qua Thời Diệu đang đi ra khỏi phòng thay đồ. “Mặc dù anh lớn hơn Thời Diệu chín tuổi, nhưng anh phải gọi cậu ấy là chú họ.”

Ngô Viễn đứng một bên cười hi hi nói: “Chuyện đó. . . Anh lớn hơn Thời Diệu mười hai tuổi, nhưng Thời Diệu là cậu họ của anh. . .”

Du Thanh Quỳnh có chút kinh ngạc nhìn Thì Vi Vi và Ngô Viễn. Cô nhớ đến Lâm Tiểu Ngộ vẫn luôn gọi Thời Diệu là cậu nhỏ, lúc này cô mới thoải mái

hơn chút.

Thời Diệu mặc một bộ đồ vô khuẩn đi ra, nhìn thoáng qua Ngô Viễn và Thi Vi Vi, nói: “Mọi người đều làm xong hết công việc rồi sao? Sao ai cũng nhàn rỗi như vậy?”

Ngô Viễn và Thi Vi Vi đứng lên, im lặng không tiếng động trở lại công việc.

Thời Diệu khom lưng cầm lấy túi sách của Du Thanh Quý, nói: “Đi thôi, anh đưa em vào văn phòng.”

Đây là phòng làm việc của Thời Diệu, đôi khi Thời Diệu làm việc đến muộn, thậm chí còn nghỉ lại ở đây. Thời Diệu nói: “Anh phải đi làm việc, em ở đây làm bài tập nghỉ hè, hoặc là học tiếng Đức, hoặc là đọc sách hay chơi trò chơi đều được. Mật mã máy tính là sinh nhật của em. Em đừng đi vào phòng thí nghiệm vô khuẩn, có chuyện gì thì em tìm Vi Vi hoặc Ngô Viễn, một lát nữa anh lại tìm em.”

Thời Diệu nói xong lập tức đeo khẩu trang rồi đi.

“Được.”

Thời Diệu lấy khẩu trang xuống, cậu hôn nhẹ một cái lên trán Du Thanh Quý, sau đó mới đeo lại khẩu trang lên rồi đi.

Du Thanh Quý ôm túi sách ngồi xuống ghế xoay, cô vừa mở máy tính, vừa quan sát phòng làm việc. Phòng làm việc này được bố trí rất đơn giản, bàn ghế, ghế sofa, khay trà, còn có một tủ treo quần áo. Ánh mắt của Du Thanh Quý dừng lại trên bàn, cô thấy bên máy tính có hai khung ảnh chụp.

Cô cầm một khung ảnh lên, trong ảnh là một gia đình. Du Thanh Quý vừa nhìn lập tức nhận ra Thời Diệu, trong ảnh là dáng vẻ của Thời Diệu khi 5, 6 tuổi, cậu đang ngược cầm nhỏ, vẻ mặt khinh thường, đáng vẻ kiêu ngạo. Tướng mạo của Thời Diệu bây giờ và trước đây không thay đổi nhiều.

Xem bức ảnh của Thời Diệu trước đây, Du Thanh Quý không khỏi nở nụ cười.

Du Thanh Quý nhận ra mẹ Thời và Lâm Tiểu Ngộ ở bên cạnh, cô đoán người hai người trẻ tuổi đứng sau lưng Lâm Tiểu Ngộ là chị và anh rể của Thời Diệu, mà người có vẻ lớn tuổi nhất có lẽ là ba Thời.

Du Thanh Quý để khung ảnh này sang một bên, cô cầm khung ảnh còn lại lên nhìn.

Trên đó là ảnh của cô.

.....

Du Thanh Quý tự học một đơn nguyên tiếng Đức, cô vạch rõ những chỗ không hiểu ra ngoài, chờ sau đó sẽ hỏi Thời Diệu. Cô để sách tiếng Đức sang một bên, bắt đầu làm bài tập nghỉ hè.

Một buổi trưa cứ như vậy qua đi.

Trước khi đi Thời Diệu có nói là sẽ quay lại nhìn Du Thanh Quý, nhưng thật ra cậu không quay lại.

Du Thanh Quý ngẩng đầu, nhìn qua bức tường thủy tinh có thể nhìn thấy những người kia đang làm thí nghiệm. Mà Thời Diệu vẫn không đi ra khỏi phòng thí nghiệm.

Bây giờ đã là tám rưỡi đêm.

Du Thanh Quý hơi đổi. Mặc dù Thời Diệu nói khi có chuyện gì cô có thể đi tìm Thi Vi Vi hoặc Ngô Viễn, nhưng Du Thanh Quý thấy hình như tất cả mọi người đều đang bận rộn, cô cũng ngại không dám làm phiền họ.

“Thật kì lạ, ngay cả nhà vệ sinh cũng không đi sao. . .” Du Thanh Quý lẩm bẩm tự nói.

Cô vừa dứt lời đã thấy mẹ Thời đi ra khỏi phòng thí nghiệm vô khuẩn.

Du Thanh Quý sững sờ một cái.

Dáng vẻ này của mẹ Thời rất khác so với lần trước khi cô gặp bà. Du Thanh Quý còn nhớ rõ lần đầu tiên khi cô gặp mẹ Thời, mẹ Thời mặc một bộ sườn xám khéo léo, đi một đôi giày cao gót, nhìn rất trẻ tuổi, ưu nhã.

Mà bây giờ, mẹ Thời búi toàn bộ tóc lên, mặc bộ đồ vô khuẩn cách ly, trên mặt cũng không còn nụ cười ưu nhã như lúc trước mà đáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

Mẹ Thời nói hai ba câu với Thi Vi Vi, sau đó lập tức đi về phía phòng làm việc của Thời Diệu.

Du Thanh Quý vội vàng đứng lên.

“Đưa nhỏ A Diệu này thật là, cháu tôi cũng không nói với dì một tiếng.” Mẹ Thời nhú mày, đáng vẻ như có chút trách móc.

“Không có chuyện gì đâu ạ.” Du Thanh Quỳnh vội vàng giải thích. “Cháu đợi ở đây cũng rất tốt.”

Mẹ Thòi vội vã tay với Du Thanh Quỳnh, kéo cô đi ra ngoài: “Nhất định là cháu bị đói chết rồi. Ở đây mọi người thường xuyên bận rộn đến mức quên ăn cơm, nên mới quên mất cháu.”

“Không có chuyện gì đâu ạ, cháu cũng chưa đói.” Du Thanh Quỳnh vội vàng nói.

Lúc mẹ Thòi đi ra cũng không đóng cửa phòng thí nghiệm vô khuẩn, Du Thanh Quỳnh nhìn sang thấy bóng lưng Thòi Diệu. Thòi Diệu đang cầm trong tay một ống nghiệm, dáng vẻ rất chăm chú. Ba Thòi ngồi bên cạnh Thòi Diệu đang viết gì đó.

“Tất cả mọi người dừng lại đi, ăn cơm thôi.” Mẹ Thòi vỗ vỗ tay.

Thòi Diệu quay đầu nhìn về phía Du Thanh Quỳnh, cậu vội vã tháo gang tay đi ra ngoài, nói: “Có phải em bị đói lắm rồi đúng không? Vừa rồi anh không có ra khỏi phòng được. Thí nghiệm kia cần phải quan sát kỹ, anh không đi được.”

“Không sao đâu, anh bận rộn cũng không sao, không cần để ý đến em đâu.” Du Thanh Quỳnh nở nụ cười ngọt ngào.

Du Thanh Quỳnh lần đầu tiên nhìn thấy những người công tác quên mình đến vậy, cơm tối mọi người đều ăn bên ngoài, vội vàng ăn vài miếng rồi tiếp tục làm việc.

Ngày thứ hai, lúc cô lại đến đây cùng Thòi Diệu, Du Thanh Quỳnh sớm chuẩn bị thêm chocolate, bánh bích quy, bánh mì, thạch hoa quả, sữa chua vào trong túi sách của cô.

Du Thanh Quỳnh phát hiện thật ra bên trong cũng có một phòng bếp, chỉ là mọi người đều bận rộn, không ai có thời gian để nấu cơm. Du Thanh Quỳnh suy nghĩ một chút, cô mua đồ ăn, vén tay áo vào bếp.

Thật ra Du Thanh Quỳnh không biết nấu cơm thế nào, trước đó là do cao hứng nên đi theo bạn học làm bánh quy và bánh ngọt. Nhưng mà chắc cô được di truyền gen tốt đẹp từ Du Trạch Ngôn. Dao phay và muôi lớn đều nắm chặt, đột nhiên vô sự tự thông.

Lúc ban đầu, cô còn lo lắng những món ăn cô làm không hợp khẩu vị của mọi người. Nhưng cô không ngờ tất cả mọi người đều thích ăn đồ ăn cô nấu. Nhất là mấy người Đức kia liên tục khen ngợi hương vị những món Du Thanh Quỳnh làm.

Lúc ba Thòi ở nước ngoài vẫn thường xuyên bay đi bay lại giữa mấy đất nước, nhưng ông vẫn thích nhất là những món ăn Trung Quốc. Lúc ông còn trẻ còn đỡ hơn một chút, nhưng tuổi càng lớn ông càng thích món Trung Quốc hơn.

Mỗi ngày đến lúc ăn cơm ba Thòi đều mặt mày hớn hờ.

Thòi Diệu mở một bình nước có ga đưa cho Du Thanh Quỳnh, nói: “Ngày mai em đừng nấu nữa.”

Ngô Viễn vội vàng chen miệng vào: “Tại sao chứ?”

Thòi Diệu lườm Ngô Viễn một cái.

Thì Vi Vi vỗ một cái lên đầu Ngô Viễn, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Cậu xem cậu ngu ngốc đến thế nào, Thòi Diệu đang đau lòng thôi.”

Du Thanh Quỳnh cười đến cong cong hai mắt, cô nói: “EM cũng không làm được mấy ngày nữa đâu, sắp khai giảng rồi, em phải về nước.”

Thòi Diệu quay đầu nhìn Du Thanh Quỳnh một cái, gần đây cậu quá bận rộn, căn bản không để ý đến việc thời gian qua nhanh như vậy. Hóa ra sắp khai giảng rồi sao?

“A Diệu?” Mẹ Thòi đặt đĩa xuống. “Mấy chuyện còn lại mấy người trong phòng có thể làm được, cho con nghỉ vài ngày, ở cạnh Quỳnh Quỳnh nhiều một chút.”

Ba Thòi cũng vỗ vỗ bả vai Thòi Diệu, nói: “Đi chơi đi, bây giờ không cần con giúp đỡ nữa.”

.....

Buổi tối, con đường nhỏ giữa vườn cây rất yên tĩnh, Thòi Diệu nắm tay Du Thanh Quỳnh cùng nhau tản bộ.

“Quỳnh Quỳnh, sau này chúng ta cũng nuôi một con chó đi. Chúng ta đi ở phía trước, nó tung tăng chạy phía sau.” Thòi Diệu nói

Du Thanh Quỳnh cười nói: “Chó sao? Em còn nghĩ anh thích mèo hơn. Trong nhà anh cũng có nhiều mèo như vậy mà.”

“Anh đều thích.”

“Vậy sao anh không nuôi chó?” Du Thanh Quỳnh hỏi.

Thời Diệu suy nghĩ một chút, nói: “Bởi vì nuôi chó thì phải dắt đi tản bộ mỗi ngày. Mà một mình thì lười phải dắt chó đi dạo.”

Du Thanh Quý đá một hòn đá nhỏ dưới chân đi, nhỏ giọng nói: “Vậy sau này em đi với anh. . .”

Thời Diệu dừng lại, hai tay cậu ôm lấy thắt lưng Du Thanh Quý, kéo cô vào lòng cậu, nói: “Quý Quý, rất xin lỗi, kỳ nghỉ hè này để em đi theo anh nhưng em lại không rút ra được thời gian để ở bên em. Thật sự là công việc trong phòng thí nghiệm quá bận rộn. Mấy năm nay ba anh đang nghiên cứu một loại thuốc, anh cũng thấy là cơ thể của ông không còn tốt. Anh không đành lòng nhìn cảnh ba anh già rồi mà mỗi ngày đều sống ở phòng thí nghiệm. Cho nên anh cũng nóng lòng hơn, anh muốn giúp đỡ nhiều hơn.”

Du Thanh Quý dán sát mặt cô vào ngực Thời Diệu, nói: “Đâu phải anh không ở bên cạnh em đâu, bây giờ anh đang đi tản bộ với em mà. Hơn nữa mỗi ngày chúng ta đều ở cùng một chỗ, mặc dù không cùng làm một việc, nhưng đều ở cùng một chỗ, cùng ăn một nơi, cùng nhau đến cùng nhau về nhà. Như vậy thật là tốt. . .”

Du Thanh Quý không khỏi nhớ đến những ngày hai người ở hai đất nước khác nhau.

“Nhưng mà. . .” Du Thanh Quý đột nhiên có chút thay đổi, muốn nói lại thôi.

“Nhưng mà cái gì?” Thời Diệu hỏi.

Cô ngẩng mặt lên từ trong lòng Thời Diệu, hỏi: “Em. . . thật ra, em muốn hỏi anh từ sớm. . . Có phải anh sẽ không về nước đi học nữa không? Có phải anh sẽ không về nước tham gia thi cao đẳng sao, anh cũng không học đại học ở trong nước sao. . .”

Trước đây Du Thanh Quý biết ba Thời Diệu là một nhà nghiên cứu hóa học rất giỏi, cả đời ông đều làm nghiên cứu khoa học, kiến thức uyên bác. Dù sao Du Thanh Quý cũng chỉ là một học sinh cấp ba, cô biết rõ nhà khoa học là người rất giỏi, nhưng cô chưa từng tiếp xúc, cô không hiểu được họ giỏi đến mức nào.

Kỳ nghỉ hè này cô được tiếp xúc, Du Thanh Quý mới hiểu rõ rằng được là Thời Diệu sinh sống trong một gia đình như thế nào. Một gia đình, mỗi người đều rất tài giỏi. . .

Vốn, trong mắt cô Hắc Diệu là một người vẽ tranh rất lợi hại, hóa ra không chỉ là vẽ tranh. Hóa ra vẽ tranh chỉ là một sở thích của anh thôi. Thấy các giải thưởng khoa học mà Thời Diệu đã đạt được, Du Thanh Quý chậm rãi phát hiện khoảng cách giữa cô và anh quá xa.

Nhất là lúc Thời Diệu nói chuyện với người khác mà cô nghe không hiểu được, thì cảm giác này vô cùng rõ ràng.

Thời Diệu suy nghĩ một chút, nói: “Anh còn chưa xác định được.”

“Vậy lần này anh có đưa em cùng về không?” Du Thanh Quý lại hỏi.

“Đúng vậy, tạm thời anh không đi được.”

Du Thanh Quý vui mặt và lòng Thời Diệu, có chút chán nản thất vọng nói: “Thời Diệu, đột nhiên em cảm thấy em tệ vô cùng, làm sao bây giờ?”

Thời Diệu nâng mặt Du Thanh Quý lên, nói: “Kém cỏi? Ai dám nói Thanh Quý nhà anh nhiều lần thi đều là max điểm là kém cỏi, hử?”

“Vậy cũng còn phải xem là so sánh với ai. . .” Du Thanh Quý vẫn có chút ưỡn ỏi.

“Cũng đúng.” Thời Diệu nghiêm túc gật đầu. “Kiểu học bá như em không thể so sánh với học thần như anh được.”

Thời Diệu nhú mày, cậu bày ra dáng vẻ kiêu ngạo.

Du Thanh Quý nhú mày, “Hử” một tiếng, cô lầm bầm: “Em có thể nói em như thế, nhưng mà anh không thể nói em như thế được. Lòng dạ em rất hẹp hòi, em không thích nghe.”

“Được được được.” Thời Diệu cười. “Vậy không nói.”

Du Thanh Quý lại đá một viên đá nhỏ, nói: “Em đi không nổi nữa rồi, anh công em đi.”

“Tuân mệnh. Tiểu tử tông của anh.” Thời Diệu ngồi xổm xuống xông Du Thanh Quý lên, chạy trong gió.

Mặt Du Thanh Quý bị gió thổi qua khiến mái tóc của cô cũng bị thổi tung. Cô ôm chặt lấy cổ Thời Diệu, mặt cô dính sát vào người cậu. Tại đây, trên mảnh đất ở một đất nước xa lạ, còn chưa chia cách, Du Thanh Quý đã được ném hương vị khổ sở tương tư.

Nhưng không có vấn đề gì.

Sau khi thích một người sẽ thành một gốc hoa hướng dương, luôn cố gắng hướng về phía mặt trời.

Vì theo đuổi ánh mặt trời trong lòng, dũng cảm vươn lên, cố gắng phấn đấu thành dáng vẻ tốt hơn.

.....

Khai giảng.

Tất cả giáo viên và học sinh trường Lục Trung đều phát hiện Du Thanh Quý khác thường.

Trước kia Du Thanh Quý là học sinh giỏi, nhưng cô không phải kiểu học sinh chỉ biết ngốc nghếch vùi đầu vào sách vở, giải đề. Cô sẽ tham gia rất nhiều hoạt động, cô sẽ cùng mọi người chơi đùa, có đôi khi lên lớp cô cũng mất tập chung như quân lính đào ngũ.

Mà bây giờ, Du Thanh Quý thay đổi, vừa chăm chỉ lại cố gắng.

Không có Thời Diệu trong cuộc sống của cô, Du Thanh Quý luôn là học sinh đứng đầu, không ai có thể tranh giành vị trí đứng đầu với cô.

Giáo viên và học sinh trường Lục Trung khi xem thành tích tháng đều khiếp sợ, khoảng cách giữa Du Thanh Quý và người đứng thứ hai ngày càng lớn. . .

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Editor: Voicoi08

Còn một tháng nữa thì đến kì thi cuối kì, trường học lại để học sinh cấp ba kéo dài thời gian tự học buổi tối, còn thêm một tiết tự nguyện tự học. Vốn là 9 rưỡi tan học, thêm tiết học này thì phải mười giờ hai mươi học sinh mới được tan học.

Nhiếp Tư đặt phiếu đăng kí lên bục giảng, nói: “Tiết tự nguyện tự học buổi tối, ai muốn tham gia thì giờ tay.”

Du Thanh Quý là người đầu tiên giờ tay.

“Không phải đâu. . .” có học sinh nhỏ giọng nói thầm, “Không sợ trong lớp có học bá, chỉ sợ học bá quá ham học. . .”

“Trong cuộc thi chạy của rùa và thỏ, sở dĩ rùa nhỏ có thể thắng không phải nó kiên trì, mà là con thỏ nhỏ quá nhàn hạ, Du Thanh Quý cứ như vậy thật sự là không giữ lại đường sống cho người khác mà. . .”

Sau Du Thanh Quý, những bạn học khác cũng bắt đầu lục tục nhấc tay báo danh.

Nhiếp Tư lắc đầu, không hài lòng lắm.

“Ngay cả Du Thanh Quý cũng tham gia tự học buổi tối, các em có tư cách gì mà nhàn hạ?” Cô chỉ vào những học sinh đang ngồi bên dưới.

Có một học sinh nam ngồi phía sau nhỏ giọng nói: “Cô giáo, nhà em ở xa. . .”

“Nội trú.”

Nhiếp Tư nhếch miệng tạo thành nụ cười như có như không: “Trừ khi có tình huống đặc thù, lớp trọng điểm của chúng ta một người cũng không được vắng mặt. Chẳng lẽ các em muốn trong cuộc thi tháng sau sẽ bị loại ra khỏi lớp trọng điểm?”

Tiếng oán than vang khắp phòng học, lớp trọng điểm của cấp ba Lục Trung rất khắc nghiệt, trong lớp đều là những học sinh có tên trong danh sách bốn mươi người đứng đầu. Mỗi lần thi tháng xong, đều sẽ có những học sinh bị đá ra và học sinh từ lớp khác chen vào.

Nhiếp Tư nhìn quanh phòng học yên tĩnh, vừa lòng nở nụ cười: “Tốt lắm, cứ như vậy đi, tan học.”

Tiết này là giữa lúc giảng bài, có khoảng 20 phút nghỉ ngơi, trong phòng học, rất nhanh, tất cả học sinh đều đi sạch, đều chạy ra ngoài hít thở không khí. Du Thanh Quý mở qua quyển thi chính trị, dở đến trang dùng đánh gấu, mở ra một đề mới.

Trường Lục Trung, bài thi tháng của lớp 11 rất đơn giản, hơn nữa lượng đề cũng rất ít, tổng điểm là một trăm điểm, thi cũng chỉ một tờ A4 là xong. Nhưng đến lớp 12 thì không giống như vậy, tổng điểm đôi thành 150, lượng đề cũng gia tăng, thậm chí lượng đề còn nhiều hơn đề thi cao đẳng, nhất là chính trị, lịch sử. . . Nhưng môn của khoa văn như này có khi lượng đề phải đến 5, 6 trang A4. D_Đ-L_Q_Đ

Du Thanh Quý đặt bút xuống, vẫy vẫy cổ tay.

“Du Thanh Quý, em có nghĩ đăng kí thi trường học chuyên ngành không?” Nhiếp Tư ôm cánh tay, đứng ở trước bàn học của Du Thanh Quý.

“Cô giáo, em còn chưa nghĩ đến.” Du Thanh Quý đứng lên.

“Ngồi đi.” Nhiếp Tư vỗ vỗ vai Du Thanh Quý, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh cô. “Em có nghĩ đến việc sẽ tiến vào làng giải trí không?”

Du Thanh Quý lắc đầu: “Em không nghĩ, em cũng không thích.”

“VẬY Ạ?” Nhiếp Tư gật đầu. “Cũng đúng, với thành tích của em thì có thể làm được nhiều việc khác. Nhưng mà học kì này cũng sắp kết thúc rồi, em cũng phải chú ý đến các trường và ngành chuyên nghiệp, đầu tiên phải có sự chuẩn bị. Như vậy đi, Mai em bảo ba hoặc mẹ đến trường học một chuyến. Cô sẽ nói với họ một chút về tình hình học tập của em.”

Du Thanh Quý do dự một chút, mới nói: “Vâng.”

Tan học, Mễ Doanh Tĩnh đứng trước cổng trường chờ Du Thanh Quý.

“Mẹ.” Du Thanh Quý chạy chậm ra khỏi cổng trường. “Chỉ khoảng mười phút là con có thể về nhà rồi mà. Mẹ bận rộn cả một ngày rồi.”

Mễ Doanh Tĩnh lấy mấy quyển sách Du Thanh Quý đang ôm trong ngực, cầm giúp cô, vừa đi vừa nói: “Cũng chỉ là mười phút, cũng không xa. Mẹ đến đón con cũng không mất công.”

Lúc đi đến ngã tư đường chờ đèn xanh đèn đỏ, Mễ Doanh Tĩnh nhìn thoáng qua bốn năm quyển sách trong tay bà. Trên cùng có hai quyển tiếng Đức, cuối cùng có một quyển tiếng Pháp.

“Quý Quý, con học tiếng Đức sao? Con muốn đến Đức sao?” Mễ Doanh Tĩnh hỏi.

“Không ạ, con chỉ muốn học thêm một chút thôi.”

Mễ Doanh Tĩnh nhìn con gái nói: “Ba con bảo con hôm nay lúc nào tan học thì gọi lại cho ba đấy.”

“Vâng, con biết rồi.”

Thật ra Du Thanh Quý biết ba cô tìm cô vì chuyện gì. Ba cũng không muốn cô học tập trong nước, thậm chí đối với chuyện mỗi ngày cô đều về nhà muộn như vậy ông cũng không đồng ý.

Nhưng Du Thanh Quý một lòng một dạ muốn học thêm càng nhiều càng tốt.

“Đúng rồi, cô giáo bảo muốn gặp phụ huynh ạ, nói là muốn bàn về chuyện học tập của con, khả năng còn cả vấn đề đăng kí thi đại học.”

Mễ Doanh Tĩnh nhũn mày, nói: “Sao chủ nhiệm mới này của lớp con thích gọi phụ huynh thế?”

Du Thanh Quý nghĩ nghĩ, nhũn mày nói: “Con cũng không thấy cô giáo thường tìm phụ huynh của bạn khác, con cũng không biết. . .”

“Đúng rồi, hôm nay con có đồ chuyển phát đấy.”

Du Thanh Quý sùng sốt một chút, lập tức phản ứng kịp.

Là Thời Diệu gửi búp bê từ nước ngoài về cho cô.

“Bé 29.” Du Thanh Quý mặc xong quần áo cho búp bê, chuẩn bị tốt tạo hình, nhẹ nhàng cẩn thận để vào tủ quần lí. Cô đứng trước tủ, nhìn nhóm búp bê trong tủ, có chút áy náy cười cười.

Gần đây cô bận quá, thật lâu rồi cô chưa làm quần áo mới cho chúng.

Bây giờ bên Đức vẫn là ban ngày, không biết có phải anh còn đang vội vàng trong phòng thí nghiệm không?

Du Thanh Quý đang suy nghĩ, thì Thời Diệu lại gửi đến một link tài liệu học tiếng Đức.”

Du Thanh Quý nằm sấp trên bàn, mím môi một lúc mới không quá vui vẻ gửi cho Thời Diệu một tin nhắn: “Lúc người khác yêu đương không phải như thế?”

Thời Diệu trực tiếp gọi điện thoại.

Thời Diệu: “Em còn chưa nằm ngủ à?”

Du Thanh Quý: “Còn chưa đâu, bây giờ trường học sửa giờ tự học buổi tối đến 10 rưỡi mới tan học. Em vừa về đến nhà một lúc. . .”

Mễ Doanh Tĩnh đến cửa phòng sách, nói: “Quý Quý, hơn 11 giờ rồi, ngủ sớm một chút.”

“Vâng.”

Du Thanh Quý nói với Thời Diệu: “Em đi tắm rửa trước đã.”

Du Thanh Quý vội vàng tắm rửa xong, sau đó ôm đi động trèo lên giường, một lần nữa gọi điện thoại qua.

“Thời Diệu, có phải anh đang bận không? Em điện thoại cho anh có ảnh hưởng đến anh làm việc không?”

“Thời gian đồ em ngủ vẫn có.”

Du Thanh Quý cong cong khóe mắt, cười rộ lên: “Nói vậy, anh đồ em ngủ bao giờ?”

“Từ hôm nay trở đi.”

“Vậy anh đồ thế nào?” Du Thanh Quý lấy chiếc gối ôm mềm mại ôm vào trong ngực, gối ôm là thiết kế đặc biệt DIY, mặt trên còn in bức tranh Hắc Diệu vẽ.

“Ca hát đồ em được không?”

“Anh biết hát sao?” Du Thanh Quý kinh ngạc mở to hai mắt, cô chưa từng nghe Thời Diệu hát.

Thời Diệu đeo tai nghe nhẹ giọng ngâm nga bài hát tiếng Đức, trong tay anh còn đang cầm hai ống nghiệm so sánh.

Bên cạnh, Ngô Viễn và Thi Vi Vi nhìn anh giống như gặp quý.

“Quý Quý?”

Bên kia điện thoại đã không còn âm thanh gì rồi.”

Thời Diệu cười khẽ một tiếng, cúp điện thoại.

Du Trạch Ngôn đi vào văn phòng.

“Xin chào, tôi là chủ nhiệm lớp của Du Thanh Quý, Nhiếp Tư.”

Du Thanh Quý tháo mắt kính xuống, híp mắt cẩn thận nhìn một chút: “Nhiếp Tư?”

Nhiếp Tư vén vén mái tóc dài của bản thân, cười: “Hóa ra anh còn nhớ rõ em.”

Du Thanh Quý có chút ngoài ý muốn.

“Em là giáo viên rồi à? Lại còn là chủ nhiệm của con gái tôi?”

Nhiếp Tư kiêu ngạo gờ cằm lên.

Du Thanh Quý cẩn thận đánh giá Nhiếp Tư một lần, gật gật đầu nói: “Thật sự trưởng thành rồi.”

“Này, anh có thể đừng lấy giọng điệu người lớn ra được không?” Nhiếp Tư nhún mày. “Rõ ràng anh chỉ lớn hơn em 8 tuổi. . . Làm khó em, cả năm nay em muốn gặp phụ huynh không biết bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần đều là mẹ Du Thanh Quý đi, hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy anh rồi.”

Du Trạch Ngôn nói ừ một tiếng, trực tiếp ngồi xuống ghế xoay: “Tôi còn đang cảm thấy kì lạ, giáo viên của Quý Quý sao lại thích gọi phụ huynh như vậy. Em muốn tìm tôi có thể trực tiếp đi tìm là được mà.”nhiếp Tư trừng mắt, nói: “Tổng giám đốc Du lại nói đùa, không phải ai cũng có thể tùy tiện gặp được ngài.”

Du Trạch Ngôn lắc đầu, không nói tiếp mà hỏi: “Em tìm tôi có việc gì?”

Nhiếp Tư ôm cánh tay, tựa mong vào bàn làm việc, nhìn chằm chằm vào ánh mắt Du Thanh Quý, cười nói: “Em nghe anh nói, anh và mẹ Tiểu Quý đã ly hôn từ lâu, hiện tại hai người chỉ đang diễn trò ân ái tình cảm trước mặt truyền thông mà thôi.”

“Cho nên?”

“Cho nên em muốn theo đuổi anh.”

Du Thanh Quý híp mắt nhìn Nhiếp Tư một lát, nói: “Cô đừng tìm mẹ Quý Quý nữa, tôi nghiêm túc.”

Ông đứng lên, cầm lấy kính mắt vừa rồi tùy tay đặt lên bàn làm việc đeo lên, xoay người đi ra ngoài.

Chương 57

Editor: Voicoi08

Trong lớp tự học, giáo viên không có trên lớp.

Du Thanh Quý bị bạn học ngồi phía sau vỗ một cái vào vai, Du Thanh Quý quay đầu lại, cô nhìn theo cánh tay người bạn kia đang chỉ, thấy Du Trạch Ngôn đang đứng trước cửa phòng học.

Du Thanh Quý vội vàng bỏ sách vở và bút máy xuống, lặng lẽ đi ra khỏi phòng học.

“Ba, sao ba lại đến đây vậy ạ?” Du Thanh Quý vui vẻ hỏi.

“Đúng lúc ba đến thành phố Nam Thanh, lại thấy mẹ con nói là giáo viên của con mời phụ huynh nên ba đến đây.”

Du Thanh Quý nhún mày nói: “Vâng, cô giáo có chuyện gì vậy ạ? Con vẫn luôn cảm thấy cô giáo Nhiếp thích mời phụ huynh hơn những giáo viên trước nhiều, có phải là ảo giác của con không ạ? Hay là cao tam (lớp 12) đều như vậy ạ?”

Du Trạch Ngôn cũng không nói nhiều về chuyện này, ông giờ tay ước lượng chiều cao của Du Thanh Quý một chút, nói: “Hình như con lại cao thêm một chút rồi.”

“Mẹ con nói, con học hành vất vả, vậy nên gần đây mẹ bảo con ăn nhiều hơn một chút. Con ăn nhiều nên cũng cao hơn.”

Hai người mới nói mấy câu, Nhiếp Tư đi từ phòng làm việc ở cuối hành lang về phía này.

“Được rồi, con đi học đi, buổi tối ba lại đến đón con.” Rõ ràng Du Trạch Ngôn không muốn gặp mặt trực tiếp với Nhiếp Tư.

“Vậy. . . Ba dẫn con ra ngoài ở hay là về nhà mẹ ạ?” Ánh mắt Du Thanh Quý nhìn Du Thanh Quý mang theo chút hi vọng nhỏ.

Du Thanh Quý nhìn thoáng qua thời gian, sau đó ông nhỏ giọng nói vào cạnh tai của con gái: “Còn nửa giờ nữa, ba tranh thủ đến đỡ mẹ con cho ba ở tạm.”

“Ba ơi ba cố lên.”

Âm thanh giấy cao gót gỗ xuống sàn của Nhiếp Tư càng gần, Du Trạch Ngôn đẩy Du Thanh Quý vào phòng học, ông cũng đi về phía khác của cầu thang, tránh mặt Nhiếp Tư.

Nhiếp Tư ôm cánh tay nhìn theo bóng lưng cố ý đi theo hướng khác của Du Trạch Ngôn, khoe miệng bà hơi nhếch lên gọi lên nụ cười đầy hứng thú.

. . .

Du Trạch Ngôn đi từ phòng hiệu trưởng xuống, ông đi ra cổng trường Lục Trung. Trợ lý của ông vẫn luôn nhìn về phía cổng trường, vừa thấy ông đi ra người trợ lý vội vàng xuống xe mở cửa xe cho ông.

Lý Nhất Nhiên đã đi theo Du Trạch Ngôn mấy chục năm, lúc Du Trạch Ngôn còn đi theo con đường diễn thì ông cũng là trợ lý, sau này khi Du Trạch Ngôn rút khỏi màn hình bắt đầu kinh doanh thì Lý Nhất Thiên trong trường hợp đó cũng là một trợ lý của Du Trạch Ngôn. Vì Du Trạch Ngôn dù rút khỏi màn ảnh nhưng vẫn còn thân phận ảnh đế ở đây. Lý Nhất Thiên cũng không giống như những trợ lý khác.

Lý Nhất Thiên hiểu rõ từng nét mặt của Du Trạch Ngôn. Chỉ một cái liếc mắt ông có thể nhận ra tâm trạng của Du Trạch Ngôn không được tốt lắm.

Du Trạch Ngôn ngồi trong xe, ông mở nút áo sơ mi.

Lý Nhất Thiên nhìn qua gương thấy động tác của ông, ông hiểu rõ rằng Du Trạch Ngôn không phải tức giận bình thường. Ông cũng không dám nói nhiều, âm thầm nhắc nhở bản thân phải cẩn thận hơn.

“Giữ bí mật là điều quan trọng nhất trong hành vi thường ngày.” Du Trạch Ngôn nhàn nhạt nói.

Lý Nhất Thiên không hiểu Du Trạch Ngôn đang nói gì, ông vội vàng nói: “Đương nhiên. Đương nhiên. Tôi làm nghề này bao nhiêu lâu như thế, sao có thể không hiểu được chuyện này, tôi phát hiện bây giờ có rất nhiều người trẻ tuổi. . .”

Du Trạch Ngôn trực tiếp cắt đứt lời ông: “Em gái của ông bị tôi điều đi.”

Lý Nhất Thiên sững sờ một cái, ông ảo não vỗ trán mình một cái: “Ông chủ, hôm đó tôi uống say nên mới nói nhiều hơn hai câu trước mặt con nhóc kia. Thật sự, tôi không phải là. . .”

“Chỉ một lần này thôi. Lái xe.”

Lý Nhất Thiên liên tục trả lời, ông vừa lái xe vừa nhận điện thoại. Ông ‘ừ’ vài tiếng rồi tắt máy, quay người nói với Du Trạch Ngôn: “Ông chủ, bên chỗ bà chủ gặp chuyện không may rồi.”

. . .

(Du Trạch Ngôn và vợ đã ly hôn, nhưng để không làm ảnh hưởng đến con gái thi vào trường đại học nên mới giả làm vợ chồng ân ái.)

Nửa giờ đồng hồ, tiêu đề này đã trở thành tiêu đề có lượt search nhiều nhất. Mỗi trang web lớn đều cho ra những cửa sổ có bài viết này, mỗi bài viết đều có vô số bình luận. Phòng viên cũng nhanh chóng đuổi tới cửa hàng hoa của Mễ Doanh Tĩnh, khiến cho cửa hàng hoa nho nhỏ bị vây tới mức chật như nêm cối, ai cũng chen lấn muốn phòng vẫn Mễ Doanh Tĩnh.

Trong tiệm hoa, Mễ Doanh Tĩnh có thuê 2 sinh viên làm thêm, hai cô gái nhỏ nhìn thấy trận thế này đều bị dọa sợ.

“Chị Mễ, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Mễ Doanh Tĩnh để hai người đi khóa cửa lại.

Hai mặt tường của cửa hàng đều là thủy tinh, chiếu lên rất nhiều phóng viên đang vây bên ngoài.

“Đi thôi, chúng ta đi vào phòng trong thôi.” Mễ Doanh Tĩnh nói.

Ba người cùng trốn vào phòng trong cho yên tĩnh.

“Ai nha, đứng ra đến lúc giao ca em nên đi về, đều tại em kéo dài. Bây giờ thì hay rồi, giờ học buổi tối của em bị muộn rồi. . .”

“Ngại quá, Tiểu Văn, chị làm liên lụy đến em rồi. Nếu không để chị gọi điện cho giáo viên của em xin phép giúp em được không?”

“Không có chuyện gì. Không có chuyện gì.” Tiểu Văn vội vàng nói: “Chỉ thiếu một buổi học cũng không cần gấp, em chỉ thuận miệng nói mà thôi, chị Mễ, chị đừng để trong lòng.”

Tiểu Cẩm ở một bên vội vàng nói: “Nguy rồi, hoa của ông Nghiêm còn chưa giao đâu. Một năm nay ông Nghiêm luôn đặt hoa trong cửa hàng của chúng ta, một năm chưa từng nghỉ, cũng là người giàu có nhất trong cửa hàng của chúng ta. . .”

Mễ Doanh Tĩnh nhìn lăng hoa to trên bàn, trên tấm thiệp có viết tên người nhận hoa: Nghiêm Tắc Ngọc.

Tiểu Cẩm nói: “Em đi gọi điện thoại cho ông Nghiêm, báo cho ông ấy biết hôm nay cửa hàng mình không giao hoa được.”

“Không cần đâu.” Mễ Doanh Tĩnh gọi cô lại.

Mễ Doanh Tĩnh cầm tấm thiệp có ghi tên người nhận lên.

Lúc ông Nghiêm này bắt đầu đặt hoa trong cửa hàng cũng là lúc cửa hàng làm ăn không được tốt. Lúc đó Mễ Doanh Tĩnh cũng không nghĩ ngờ gì, qua thời gian lâu dài, sao bà còn không đoán được ra là ông chứ.

Nghiêm Tắc Ngọc, Du Trạch Ngôn.

“Đó là xe của ai?”

“Du Trạch Ngôn đến đây.”

“Thật sự là Du Trạch Ngôn.”

Mễ Doanh Tĩnh kinh ngạc đi ra khỏi phòng đã nhìn thấy xe của Du Trạch Ngôn dừng trước cửa hàng hoa, bị một đoàn phóng viên và fan vây quanh.

“Ông chủ, bây giờ ông không thể ra ngoài được. . .”

Du Trạch Ngôn không đợi Lý Nhất Thiên nói hết, ông trực tiếp mở cửa xe ra ngoài.

Lý Nhất Thiên vội vàng gọi điện thoại liên lạc, sau đó cũng vội vàng xuống xe.

“Xin hỏi ông đã thấy bài viết đó chưa? Ông thật sự vì không muốn làm ảnh hưởng đến con gái chuẩn bị thi vào trường cao đẳng nên mới giả mới giả vờ ăn ái với vợ trước, lừa gạt tất cả các fan sao?”

“Nếu như hai người đã ly hôn, vậy những tin tức bắt cả hai tay hay được bao nuôi trước đây có phải sự thật không?”

“Xin hỏi tại sao hai người lại ly hôn?”

Lý Nhất Thiên vội vàng ngăn cản trước mặt Du Trạch Ngôn, trên mặt ông cố gắng duy trì nụ cười xa giao, nói: “Trước hết mọi người hãy yên tĩnh một chút đã, cho dù là phỏng vấn, thì cũng mời từng người đến, mọi người lui về phía sau, lui về phía sau đi.”

Thật sự có quá nhiều phóng viên, liên tục có người chen lên trước, khiến Du Trạch Ngôn và Lý Nhất Thiên đẩy vào bức tường thủy tinh của cửa hàng bán hoa.

Du Trạch Ngôn ra dấu tay ý muốn bảo dừng lại, ông nói: “Mười hai năm trước tôi đã triệt để rút khỏi giới giải trí, cho nên tôi không cần phải nói cho mọi người biết về cuộc sống sinh hoạt cá nhân của tôi.”

Lý Nhất Thiên sững sờ, đầu ông như muốn nổ tung. Ông chủ nhà ông sao lại phạm vào tật xấu chuyên nói chuyện một cách trực tiếp như khi mới xuất đạo rồi.

Trong giới giải trí không thể để hỗn loạn thế được.

Lý Nhất Thiên vội vàng nói: “Ý của Du Trạch Ngôn là cảm ơn mọi người đã quan tâm đến ông ấy, nhưng cũng mong mọi người chú ý đến những nhân vật mới, tác phẩm mới của tập đoàn Du Thị chúng tôi. . .”

Xô đẩy một lúc, không biết là ai giẫm ai, chiếc máy ảnh trong tay một phóng viên nào đó bay vèo về phía bức tường thủy tinh.

“Cẩn thận.” Một người đứng ở phía sau kéo lấy người phóng viên kia. Nhưng máy chụp ảnh trong tay phóng viên kia bị nghiêng đi, khung sắt đổ về phía chậu hoa, cả khung sắt và chậu hoa cùng đổ xuống, mặt tường thủy tinh nguyên vẹn bỗng vỡ nát.

Du Trạch Ngôn lập tức đưa tay ra ngăn cản, mảnh vỡ thủy tinh phần lớn được ông chắn hết, khiến bên thái dương của ông cũng bị chảy máu. Hơn nữa còn có vật gì đó đập vào lưng ông.

Du Trạch Ngôn hít một ngụm khí lạnh, ông cảm thấy có chút chóng mặt. Ông lùi một bước, trực tiếp ngồi xuống bậc thang trước cửa hàng bán hoa.

Những phóng viên nữ đều thét chói tai.

Ngay sau đó, đoàn phóng viên cũng lập tức phản ứng lại, nghiêng máy ảnh về phía gò má đang chảy máu của Du Trạch Ngôn ‘tách tách’ không ngừng.

“Không được chụp. Không phải sợ.” Lý Nhất Thiên vội vàng đứng ngăn cản trước mặt Du Trạch Ngôn, xua xua tay. Trong lòng ông đang vô cùng mong vệ sĩ nhanh chóng đến đây.

Cũng không biết có phải có người cố ý hay chỉ là vô tình mà có người đá một cái vào chân Lý Nhất Thiên, sau đó lại kéo ông sang một bên.

“Tất cả đều mẹ nó, cút hết đi cho bà đây.”

Từ trong cửa hàng hoa một chiếc ghế được ném ra, may mắn là những người phóng viên kia nhanh chóng lui về phía sau mới không bị ném vào người.

Ngay sau đó lại có thêm hai chiếc ghế nữa bay ra, ném vào giữa đám phóng viên kia khiến những phóng viên kia liên tục phải lui về phía sau.

Tay phải Mễ Doanh Tĩnh cầm một con dao gọt trái cây, tay trái cầm theo một chiếc ghế sắt đi ra từ chỗ cửa đầy mảnh vỡ thủy tinh. Bà cầm con dao chỉ chỉ vào đám phóng viên: “Chụp chụp chụp, suốt ngày chỉ biết chụp. Cả ngày chỉ biết tùm vào việc riêng tư của người khác để chụp. Người ta kết hôn với ai, ly hôn với ai liên quan gì đến các người. Các người đều đã lo được hết việc của mình rồi hay sao? Người ta bị thương rồi mà các người còn muốn chụp. Các người còn chụp nữa bà đây sẽ đâm chết nhóm các người.”

Mễ Doanh Tĩnh trừng mắt, vung qua vung lại con dao trong tay, dọa khiến cho những phóng viên kia đều sững sờ.

Không sợ người mạnh, chỉ sợ người điên không muốn sống.

Du Trạch Ngôn ngồi trên bậc thang, ông nhìn đáng vẻ cầm dao của Mễ Doanh Tĩnh, đột nhiên ông cười rộ lên. Tiểu Tĩnh của ông vẫn như vậy, ngày thường luôn vẫn luôn ôn nhu yên tĩnh, nhưng đến thời khắc mấu chốt, nếu có ai khiến người thân của bà bị thương, lúc nào bà cũng có thể phản đầu bảo vệ quên mình.

Mễ Doanh Tĩnh quay đầu trừng mắt lườm ông một cái: “Một người đàn ông bị thủy tinh đập vào, bị cả đám người dồn vào góc, anh đúng là đồ vô dụng.”

“Không nên cử động dao, vẫn nên nói với chúng tôi một chút về mối quan hệ của bà với Du Trạch Ngôn đi. Có phải Du Trạch Ngôn ghét bỏ bà đã già không? Có phải lúc trước bà vì có con nên mới kết hôn, buộc Du Trạch Ngôn kết hôn với bà? Có phải Du Trạch Ngôn nuôi tiểu tam ở bên ngoài không?” Một phóng viên nam xông đến muốn đoạt con dao gọt trái cây trong tay Mễ Doanh Tĩnh. Mễ Doanh Tĩnh không chịu đưa ra, hai bên xảy ra

tranh chấp, con dao gọt trái cây trong tay Mễ Doanh Tinh cũng không bị hấn ta cướp đi nhưng bà lại bị tên phóng viên kia đẩy ngã xuống đất.

Một giây trước Du Trạch Ngôn còn cười đến mức hở hai hàm răng trắng bóc, sau một giây, bỗng chốc, ông nhảy dựng đến đập một cước vào ngực tên phóng viên kia. Tên phóng viên kia bị ông đập ngã lăn ra đất.

“Mẹ nó, người phụ nữ của ông đây ông còn không dám động một cái, mà là cái thứ gì mà dám động đến bà ấy.” Du Trạch Ngôn xông đến đập liên tiếp vào mặt vào ngực tên phóng viên kia: “Mẹ nó, nói người phụ nữ của ông đây già. Con mẹ nó, mà mới già, cả nhà mà đều già.”

“Du Trạch Ngôn đánh người.”

“Đại minh tinh đánh phóng viên. Ông ta ra tay độc ác đánh phóng viên, thấy rõ bản chất rồi.”

“Sắp xảy ra án mạng rồi. Du Trạch Ngôn bị chọc đúng chỗ đau nên thẹn quá hóa giận muốn tính mạng của phóng viên rồi.”

“Có tiền có thể xui ma khiến quý, đại minh tinh không chút kiêng nể đánh cả phóng viên.”

Cuối cùng Lý Nhất Thiên cũng tìm được mắt kính của ông ở trên mặt đất, một bên mắt kính cũng chỉ còn lại tròng kính, bên còn lại bị đâm đến mức vỡ nát. Ông vội vàng đeo kính lên đã nhìn thấy Du Trạch Ngôn đang liên tục đánh người phóng viên kia.

Lý Nhất Thiên bỗng thấy trước mắt tối sầm, trong lòng ông chỉ còn một suy nghĩ: Hết hết hết hết hết. . .

Cuối cùng vệ sĩ cũng chạy đến.

Lý Nhất Thiên khóc không ra nước mắt: “Sao bây giờ các người mới đến.”

Ông để vệ sĩ ngăn lại cả đám phóng viên đang chụp ảnh không ngừng kia lại, chính ông tự xông đến ngăn cản Du Trạch Ngôn. Nhưng Du Trạch Ngôn hoàn toàn không nhúc nhích. Ông dùng vẻ mặt như đưa đám nhìn về phía Mễ Doanh Tinh khóc lóc kể lể: “Chị dâu, chị khuyên mấy câu đi được không?”

Mễ Doanh Tinh lắc lắc cổ tay, bà đề con tức giận xuống bụng sau đó mới đi đến bên cạnh Du Trạch Ngôn: “Được rồi, đừng đánh nữa, sao lại như mấy tên nhóc vậy chứ. Anh không thấy bọn họ vẫn đang chụp sao, nếu tiếp tục đánh xuống thì tất cả fan của anh sẽ biến thành antifan mất, cổ phần công ty cũng sẽ tụt giảm.”

Du Trạch Ngôn dừng lại, ông nhìn về phía ống kính làm dấu tay cảnh cáo, nói: “Tin tức về tôi các người muốn viết thế nào thì viết nhưng các người các xa vợ tôi ra một chút.”

Mễ Doanh Tinh kéo Du Trạch Ngôn lên xe, Du Trạch Ngôn trước khi đi còn đập một cái lên người của tên nhiếp ảnh gia kia.

Một nữ phóng viên nhanh nhẹn vội vàng đuổi theo, hỏi Mễ Doanh Tinh: “Xin hỏi bà Du, đối với việc ông Du đánh người bà thấy thế nào?”

Mễ Doanh Tinh do dự một chút rồi quay đầu nhìn về phía ống kính: “Hiện trường có rất nhiều người xem, chồng tôi quá đẹp trai.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Editor: Voicoi08

editor: Thật sự xin lỗi mọi người, lần trước mình đăng nhầm chương 59 lên trước, bây giờ mình sửa ạ. Thật sự xin lỗi mọi người.

Lại bắt đầu thay ca rồi.

Đối với Du Thanh Quỳnh hay các học sinh trong lớp trọng điểm mà nói thì tập mãi cũng thành quen, mỗi lần kết thúc kì thi trong lớp luôn có những bạn học sinh phải rời đi, sau đó trong lớp lại có thêm mấy bạn mới đến.

Lần thi này, trong lớp có ba bạn phải đi. Mà lần thi này trong lớp cũng có ba bạn mới đến, trong đó có Trang Phi Dương. Lúc trước cô ta nằm viện nên phải nghỉ học rất lâu, vừa trở về, lần đầu tiên tham gia kì thi đã thuận lợi vào được lớp trọng điểm.

Trang Phi Dương đứng trên bục giảng tự giới thiệu, ánh mắt lại như có như không dừng trên người Du Thanh Quỳnh, chỉ liếc mắt một cái lại chuyển đi.

Lúc trước, chuyện âm thầm của Trang Phi Dương và Du Thanh Quỳnh đã âm thầm đến mức toàn bộ Lục Trung đều biết. Các học sinh khác đều nhìn không được mà nhìn về phía phản ứng của các học sinh khác.

Du Thanh Quý cúi đầu đang làm bài thi, căn bản là không hề ngẩng đầu lên.

Chờ khi ba học sinh mới, bao gồm cả Trang Phi Dương giới thiệu xong thì Nhiếp Tư nói: “Được rồi, ba người các em ngồi xuống ba cái bàn trống kia.”

“Cô giáo Nhiếp, cô ra đây một chút.” Bỗng nhiên Hiệu trưởng lại xuất hiện tại cửa phòng học.

Nhiếp Tư sừng sốt một chút, cô vội vàng để học sinh tự học, lại bỏ trí nhiệm vụ, sau đó mới đi ra khỏi phòng học.

Cả buổi học đến khi sắp tan học, hiệu trưởng lại đến phòng học một lần nữa, đi bên cạnh ông là giáo viên Thịnh ban đầu chủ nhiệm lớp ba, mà Nhiếp Tư lại không trở về. Trong phòng học, học sinh đều kinh ngạc buông việc trong tay, ngẩng đầu ngồi yên.

“Bởi vì có chút nguyên nhân, từ hôm nay giáo viên Thịnh sẽ là chủ nhiệm lớp của các em. Giáo viên Thịnh có kinh nghiệm nhiều năm học theo các giáo viên nòng cốt của tỉnh, có kinh nghiệm giáo dục đặc biệt, từng đào tạo ra nhiều lớp học sinh ưu tú. Các em phải phối hợp tốt với giáo viên trong vấn đề học tập, trong thời gian tiếp theo phải giành giật từng giây từng phút, cố gắng vì cuộc thi đại học. . .”

Hiệu trưởng nói không dừng để khen giáo viên Thịnh. Giáo viên Thịnh đứng cạnh Hiệu trưởng nghe ông khen khiến thầy có chút ngại ngùng.

Du Thanh Quý nhú mày, cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Nhiếp Tư đang ôm một cái thùng giấy đi qua sân thể dục về phía cổng trường.

Tại sao bỗng nhiên giáo viên Nhiếp lại rời đi?

Du Thanh Quý không rõ. Nhưng mà, so với giáo viên Nhiếp luôn thích mời phụ huynh thì cô cảm thấy cô thích giáo viên Thịnh hơn.

“Du Thanh Quý!”

Hạ Đồng Đồng ngồi phía sau Du Thanh Quý, lqđ, chọc chọc vào phía sau lưng Du Thanh Quý, đưa di động của cô cho Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý ngờ ngạc nhận di động của cô, ngay sau đó đột nhiên Du Thanh Quý mở to hai mắt.

Lúc đi học cô không mang theo di động, vậy nên cô không biết phía bên ngoài kia đã nổ tung rồi.

Du Thanh Quý click mở màn hình, cô thấy ba một chân đá vào người kia. Nhưng là càng hấp dẫn ánh mắt của Du Thanh Quý là cái trán đang chảy máu của ba cô.

Ba bị thương!

Du Thanh Quý nhanh chóng xem tin tức, cô nhanh chóng hiểu được tình hình. Du Thanh Quý cũng không biết là nên lo lắng cho ba cô, lqđ, hay là nên thở ra một hơi. Ngay cả khi Du Thanh Quý không chú ý tới những chuyện trong giới giải trí thì cô cũng biết chuyện này đối ba không tốt lắm, mặc kệ là đối với cá nhân ba cô, hay là đối với công ty của ba.

Du Thanh Quý xem tin tức, cô nhanh chóng nhìn thấy xuất hiện một cái tin tức《 Du Trạch Ngôn không đồng ý xin lỗi 》.

Du Thanh Quý click mở Weibo của ba cô.

Weibo của Du Trạch Ngôn mới đăng bài, trên đó có một bài Weibo là vì làm sáng tỏ quan hệ cùng Du Thanh Quý, lúc này trên Weibo của ba có thêm một câu ——

“Tiền thuốc men, tôi trả. Xin lỗi, không.”

Nhìn những lời này của ba, Du Thanh Quý nhin không được bật cười.

Tiếng chuông tan học vang, Du Thanh Quý đem điện thoại trả lại Hạ Đồng Đồng, hơn nữa nói lời cảm ơn.

Hạ Đồng Đồng vội vàng giải thích: “Cậu đừng nghĩ nhiều ha, mình chỉ là vì biết cậu có khả năng không mang theo di động nên không biết tin tức, cho nên mình mới cho cậu xem. Cậu yên tâm đi, mình còn là tiểu mê muội của ba cậu! Đám phóng viên giải trí cùng paparazzi kia nên đánh!”

“Cảm ơn cậu.” Du Thanh Quý cười cong con mắt lại một lần nói lời cảm ơn.

Trang Phi Dương lập tức đi đến bên cạnh Du Thanh Quý, cười một chút, nói: “Du Thanh Quý, cho cậu xem chút đồ vật này.”

Ngay lúc Trang Phi Dương đi đến bên cạnh Du Thanh Quý, phòng học vốn đang âm ỉ lập tức yên tĩnh lại, mọi người đều nhìn về phía Trang Phi Dương và Du Thanh Quý. Hai người kia sẽ không phải lại muốn đánh nhau đi?

“Xin lỗi, tôi không có hứng thú cũng không muốn xem.” Du Thanh Quý cúi đầu mở quyển sách tiếng anh trên bàn ra.

Trang Phi Dương cười nhạo một tiếng.

Cô ta trực tiếp đặt điện thoại của cô ta xuống giữa quyển sách tiếng anh của Du Thanh Quý.

Trên màn hình di động là một tấm ảnh chụp. Trong ảnh chụp, Thời Diệu ngồi ở trên máy bay, một cô gái là con lai xinh đẹp đang ngồi bên cạnh anh, tay đặt ở trên vai anh.

Trang Phi Dương cong lưng, di động màn hình.

Bức ảnh tiếp theo vẫn là Thời Diệu và cô gái người lai kia, hai người giống như đang ngồi riêng một chỗ.

Trang phi dương lại di động một ít màn hình.

Bức ảnh tiếp theo vẫn là hai người bọn họ, hai người ngồi trên sofa nói chuyện.

Ba bức ảnh này không phải do người khác chụp, mà là cô gái người lai kia tự chụp. Ba bức ảnh, cô đều nở nụ cười ngọt ngào với màn hình. Ảnh chụp gần như vậy, càng lộ rõ vẻ đẹp trên gương mặt của cô ấy.

Lúc Trang Phi Dương còn muốn trượt màn hình di động, Du Thanh Quý đã đẩy di động của cô ta ra, nói: “Phiền cô không cần ảnh hưởng đến việc tôi đọc sách.”

Trang Phi Dương nhìn Du Thanh Quý một cái, cười khẽ một tiếng, cô ta cầm lấy chiếc điện thoại bị Du Thanh Quý hất sang một bên kia đặt vào trong túi, đôi tay rút trong túi quần, nhìn Du Thanh Quý, nói: “Được rồi, cô không muốn xem thì thôi. Dù sao hai chúng ta cũng từng là bạn học, cái nên nhắc nhở thì tôi cũng đã nhắc nhở rồi. Chính cô tự giải quyết cho tốt đi.” Diễn-đàn-lê-quý-đôn.com

Trang Phi Dương vỗ vỗ bả vai Du Thanh Quý, xoay người quay về chỗ ngồi.

Mấy cô gái ngồi gần đều nhìn thấy ảnh chụp trong di động của Trang Phi Dương, mấy cô gái đều nhỏ giọng nói với những người khác trong khối, không biết chuyện gì đang xảy ra. Chỉ chốc lát sau, học sinh trong khối đều biết.

Thật ra, chuyện Du Thanh Quý và Thời Diệu ở Lục Trung cũng coi như là chuyện tình yêu truyền kì.

Chuyện này.....

Không biết là ai nhỏ giọng nói câu: “Cô gái người lai kia cũng khá xinh đẹp, vừa xinh đẹp vừa ra dáng, dáng người cũng quá gọi cảm.....”

Du Thanh Quý nhíu mày, cô cúi đầu nhìn thoáng qua ngực. Nàng đuổi những suy nghĩ lung tung trong đầu, lấy ra vở luyện tập bình tĩnh làm bài tập.

Xoát xoát xoát.

Một bài viết tiếng anh được viết xuống, một dấu câu cũng không kém.

Lúc tan học, Du Thanh Quý đeo cặp sách đứng ở cổng trường nhìn xung quanh. Bà nói qua buổi tối hôm nay sẽ đến đón cô, tại sao bà cô lại không đến? Những chuyện bà cô đã đồng ý với cô thì rất ít khi nuốt lời? Hơn nữa hôm nay mẹ cô cũng không đến.

Du Thanh Quý đứng một lát, sau đó cô trực tiếp đi về phía nhà. Dù sao vốn dĩ cũng chỉ có mười phút đi đường, hơn nữa cả đoạn đường đều có đèn. Bởi vì gần trường học, những quán ăn vặt ở ven đường đều chưa dọn hàng.

Du Thanh Quý mở cửa, cô phát hiện trong nhà tối đen như mực. Bà ngoại mỗi ngày cứ đến buổi tối là sẽ đi ngủ rất sớm, nhưng mẹ cô sẽ không đi ngủ sớm như vậy mà. Du Thanh Quý có chút nghi ngờ, nàng muốn chạy đến phòng ngủ chính đi xem mẹ cô có ở đây không. Lúc cô đi được một nửa phòng khách, Du Thanh Quý quay đầu lại nhìn thoáng qua chỗ cửa. Nơi đó đang đặt một đôi giày của bà cô.

Du Thanh Quý ngạc nhiên một chút, rồi cô nhanh chóng quay người về phòng sách của cô, cô không hề đến gõ cửa phòng mẹ nữa.

Có lẽ là..... Bà và mẹ cô đều đi ngủ rồi.....

Du Thanh Quý thu dọn xong đồ dùng ngày mai cần cho vào cặp sách, sau đó nhanh chóng rửa mặt, rồi cầm di động nhỏ giọng trốn vào phòng ngủ. Cô bò lên trên giường, tắt đèn, chiếc đèn nhỏ màu xanh trên góc cửa di động sáng lên, báo hiệu cô có tin nhắn.

Cô biết nhất định Thời Diệu sẽ gửi tin nhắn cho cô. Chỉ là đột nhiên cô có chút không dám đọc.

Du Thanh Quý sờ sờ mặt, lại sờ sờ ngực, sau đó cô mới click mở di động. Thời Diệu cho gửi cho cô một bức ảnh chụp chỉ có anh, chỉ có một cái bẻ cá nhiệt đới cá kiếng rất lớn.

Thời Diệu: “Em về rồi à?”

Du Thanh Quý trả lời: “Vâng.”

Thời Diệu: “Em thích loại cá nào?”

Du Thanh Quý dùng đầu ngón tay chọc ở đưa vào trong khung, nhưng cô lại không đánh nổi một chữ. Trong đầu cô không khỏi nhớ tới những bức ảnh

hôm nay Trang Phi Dương cho cô xem, trong đó có một bức chính là Thời Diệu và cô gái người lai kia đang cùng nhau chọn cá.

Thời Diệu gửi cho cô bức ảnh này là hôm nay hôm nay cùng chụp với cô gái kia sao?

Hình ảnh cô gái người lai với gương mặt xinh đẹp lập tức nhảy đến trước mắt Du Thanh Quý.

Thời Diệu thấy Du Thanh Quý rất lâu không trả lời, anh trực tiếp gọi điện thoại.

“Quý quý?”

“Vâng.”

“Có chuyện gì sao em?”

“Không có.”

Du Thanh Quý do dự một chút, rồi lại nhanh chóng nói thêm một câu: “Vừa rồi em đang ăn đồ ăn vặt.”

Đối diện điện thoại vang lên tiếng cười.

“Sắp nghỉ đông rồi, em muốn đến chỗ anh chơi không?” Thời Diệu cười hỏi.

“Em không đi.” Du Thanh Quý không chút nghĩ ngợi mà trả lời.

Thời Diệu nhún mày một chút, anh có nghĩ đến Du Thanh Quý sẽ từ chối, nhưng đối với việc Du Thanh Quý từ chối dứt khoát như vậy thì anh có chút ngoài ý muốn.

Thời Diệu trầm mặc trong chốc lát.

“Em.....” Du Thanh Quý cười rộ lên, “Học sinh cao tam (lớp 12) làm gì có nghỉ đông? Bao gồm ăn tết cũng chỉ có một kỳ nghỉ. Lúc ăn tết em muốn ở đây với ba mẹ.”

“Như vậy à.” Thời Diệu lúc này mới gật gật đầu.

Du Thanh Quý nằm trên gối đầu, rũ mắt nói: “Hôm nay em đi học cả ngày, mệt mỏi quá, em muốn ngủ.”

“Ừ, vậy em ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.....”

Lúc Du Thanh Quý vất điện thoại bỗng nhiên trong lòng lại có chút hoảng hốt, sợ đối phương cắt đứt điện thoại trước, cô vội vàng gọi một tiếng: “Thời Diệu?”

“Ừ?”

“Không, không có gì.....” Giọng nói của Du Thanh Quý nhỏ nhỏ, buồn buồn.

Thời Diệu dừng một chút, hỏi: “Em nhớ anh à?”

Hàng lông mi dài của Du Thanh Quý run một chút, cuối cùng cô cũng không có phủ nhận: “Vâng.....”

Cô nghe thấy ở trong điện thoại nghe thấy Thời Diệu cười khẽ một tiếng, hình như cô có thể tưởng tượng ra dáng vẻ tươi cười của Thời Diệu lúc này. Nàng nhún đôi lông mày nhỏ, tức giận nói: “Anh không được cười em..”

“Meo.....” Giảo Giảo từ sàn nhà nhảy lên giường, kêu một tiếng.

Du Thanh Quý duỗi tay tới, đem Giảo Giảo ôm vào trong lòng ngực, xoa cái bụng mềm mại của nó.

“Được rồi đi,” Thời Diệu lười biếng duỗi cái eo, “Em không tới nghỉ đông, anh đây đánh phải về nước thăm em.”

Du Thanh Quý nao nao, khóe miệng không tự giác được nhẹ nhàng nhếch lên.

“Tại sao không nói lời nào? Em không muốn anh về nước thăm em sao?” Thời Diệu cười hỏi.

“Mới không phải.....”

“Vậy cuối cùng em đang nghĩ gì?” Thời Diệu tiếp tục cười hỏi?

“Anh quá phiền!” Du Thanh Quý cau mày, gõ đầu Giáo Giáo.

Giáo Giáo vô tội kêu “meo meo” hai tiếng, dùng đầu cụng vào lòng bàn tay của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý ném Giáo Giáo đang quấy rối xuống sàn nhà, cô nghe thấy tiếng Thôi Diệu ở bên kia điện thoại đang cười khế, cô nhỏ giọng nói: “Khi nào anh trở về?”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Editor: Voicoi08

Editor: Thật sự xin lỗi mọi người, do lần trước mình đăng thiếu chương 58, mình đã bù lại, thật sự xin lỗi mọi người.

Thôi Diệu không cho Du Thanh Quý một mốc thời gian cụ thể, chỉ có thể nói đợt này công việc hết bận sẽ tranh thủ về.

Du Thanh Quý cúp điện thoại, ôm Giáo Giáo nằm trong chăn lại không ngủ được. Cô lẩn qua lộn lại ở trên giường, khiến cho Giáo Giáo cũng mất kiên nhẫn phải nhảy xuống khỏi giường chạy đến ghế salon phòng khách.

Du Thanh Quý rón ra rón rén đi ra khỏi phòng ngủ đến phòng sách. Mở công tắc trên chiếc đèn con ếch, chiếu sáng trên quyển sổ tay. Cô cầm chặt bút, nghĩ nghĩ một lúc rồi mới viết xuống quyển sổ tay:

“Không nghĩ đến anh một chút nào.”

.

Sáng sớm hôm sau, Du Thanh Quý mơ mơ màng màng rời giường cô đã thấy ba và mẹ cô đang vội vàng làm đồ ăn sáng trong phòng bếp. Mẹ cô muốn nướng bánh bích quy, nhưng bà không hiểu rõ, ba cô đứng sau lưng bà, hai tay ba vòng quanh người mẹ, cầm tay dạy mẹ cách làm.

“Quý Quý, đi đánh răng rửa mặt đi con, đồ ăn sáng sắp xong rồi.”

“Vâng.”

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, cô không đi rửa mặt mà vội vàng chạy vào phòng sách lấy điện thoại di động ra chụp cho ba mẹ một bức hình. Cô nhìn thấy ảnh chụp trong điện thoại di động, vui vẻ nói: “Thật đẹp mắt, con rất muốn đăng bức ảnh này lên weibo để những người đáng ghét kia nhìn thấy.”

“Đăng đi con.” Du Trạch Ngôn cầm khăn lau bọt mĩ trên tay Mẹ Doanh Tinh, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên chút nào.

Du Thanh Quý kinh ngạc hỏi: “Con thật sự có thể đăng ạ?”

“Thật.” Du Trạch Ngôn nhìn về phía Du Thanh Quý, ông cười một cái với con gái.

“Vậy. . . vậy con phải dùng tài khoản nào để đăng ạ? Dùng tài khoản của con sao ạ?” Du Thanh Quý hỏi.

“Cái nào cũng được.” Du Trạch Ngôn bưng sữa đi ra ngoài.

Mẽ Doanh Tinh đi theo sau lưng Du Trạch Ngôn, bà bưng phần trái cây đã được bỏ.

Du Thanh Quý đăng nhập weibo, quả nhiên, tin được search nhiều nhất vẫn là tin ba cô đánh người. Cô nhìn tin tức search nhiều nhất, sau đó đăng lên bức ảnh ba mẹ chụp chung, còn đăng thêm ba biểu cảm trái tim hồng lên đó.

Hừ, ai quan tâm các người như thế nào, chỉ cần tình cảm của ba mẹ cô tốt lên thì còn quan trọng hơn bất cứ điều gì.

.

Trên bàn học của Du Thanh Quý để một quyển hướng dẫn nguyện vọng rất dày, bên trong có tất cả thông tin về các trường cao đẳng và chuyên nghiệp. Du Thanh Quý cầm bút gõ lên trán, tập trung suy nghĩ. Cô biết rõ bản thân cô phải hiểu rõ một ngành để cho bản thân một phương hướng chọn lựa.

Du Thanh Quý đọc rất nghiêm túc cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên cô vẫn đang nhìn.

Trang Phi Dương đi đến trước bàn học của Du Thanh Quý, ý tứ không rõ nói: “Tôi cảm thấy hôm nay cô sẽ có hứng thú với mấy bức ảnh này.”

Du Thanh Quý lật tiếp một trang sách, không để ý đến cô ta.

“Cô nhìn đi, thân mật biết bao nhiêu.” Trang Phi Dương mở đến chỗ ảnh chụp của bạn bè, sau đó để điện thoại đến trước mặt Du Thanh Quý.

Trong ảnh, một cô gái là con lai đang cầm điện thoại tự sướng, một tay ôm lấy cổ Thời Diệu làm động tác kéo anh xuống. Mà Thời Diệu nhìn về phía điện thoại hơi nhếch mép bày ra dáng vẻ ngoài cười nhưng trong không cười. Trên mặt anh dù chỉ là nụ cười lấy lệ, nhưng những người có thể khiến anh phải lấy lệ cũng không nhiều.

Trang Phi Dương cười nói: “Cô có muốn xem tiếp những bức hình khác không?”

Du Thanh Quý mạnh mẽ đẩy chiếc ghế về phía sau, thành ghế “Cạnh” một tiếng đập vào chiếc bàn phía sau, cô bỗng chốc đứng lên.

Cả phòng học đang ồn ào đều yên tĩnh lại, cả lớp đều nhìn về phía hai người.

Du Thanh Quý trừng mắt nhìn Trang Phi Dương, tức giận nói: “Trang Phi Dương, cuối cùng thì cô có thôi đi không? Cô có biết cô cứ như một tên hề, dáng vẻ châm ngòi ly gián của cô khó coi biết bao nhiêu. Cuối cùng là cô không nhìn được người khác tốt hơn cô, hay chỉ đơn thuần là tâm lý cô bị vụn vỡ?”

Trang Phi Dương buông tay, cười nói: “Cô đừng nóng giận, tôi có nói gì đâu? Tôi cũng không nói gì mà, chỉ để cô xem mấy bức ảnh của bạn bè tôi thôi. Làm sao, không phải là cô đang sợ tôi tranh giành Thời Diệu với cô chứ?”

Du Thanh Quý nhìn Trang Phi Dương bằng ánh mắt kỳ lạ, nói: “Cô sao? Con mắt của Thời Diệu nhà tôi cũng không phải đã mù. . .”

“Cô.” Nụ cười trên mặt Trang Phi Dương biến mất trong chớp mắt, cô ta tức giận bước thêm một bước về phía Du Thanh Quý: “Thời Diệu nhà cô? Cô cho rằng anh ta tốt với cô là thật sao? Không chừng người ta còn đang ở nước ngoài tiêu dao khoái hoạt (vui vẻ thoải mái). Con trai chỉ dụ dỗ cô vài câu cô lập tức tin là thật, thật sự là một đứa nhỏ ngu ngốc.”

“A, hóa ra cô quan tâm tôi sao?” Du Thanh Quý giống như bừng tỉnh nhận ra.

“Tôi biết rõ, cũng cảm ơn cô, cô có thể đi chưa? Cô như con rệp vậy, quá phiền phức.”

“Du Thanh Quý, cô đừng không biết tốt xấu.” Trang Phi Dương chống nạnh, “Loại học sinh giỏi như cô không cố gắng học tập cho tốt, lại học người ta nói chuyện yêu đương làm gì?”

“Nhưng mà. . .” Trang Phi Dương cười một tiếng, “Cô ở trong nước, anh ta ở nước ngoài, lâu như thế không gặp mặt. Nói không chừng các người đã chia tay đi? Ai nha nha, nếu như các người đã chia tay, vậy thì thật sự là tôi đang xen vào chuyện của người khác mà.”

Du Thanh Quý híp mắt, cô hơi nhếch miệng thành một nụ cười giả, nói: “Tình cảm của chúng tôi vẫn rất tốt, sẽ nhanh chóng đính hôn. Nhưng mà ngược lại thật sự là cô đang xen vào việc của người khác.”

“Đính hôn?” Trang Phi Dương ngẩn ngơ.

“Cốc cốc cốc. . .”

Trong phòng học yên tĩnh vang lên tiếng gõ cửa.

Du Thanh Quý và những người khác đang ở trong lớp học đều nhìn về phía cửa thì thấy Thời Diệu trong miệng cô đang đứng trước cửa. Anh ôm cánh tay, hơi dựa người vào trước cửa, anh nhìn về phía Du Thanh Quý, khóe miệng hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười, cũng không biết anh đã đứng đó bao nhiêu lâu.

Anh vẫy vẫy tay về phía Du Thanh Quý.

Về mặt Du Thanh Quý cứng đờ tại chỗ, nào còn dáng vẻ tràn đầy sức lực như khi nói chuyện với Trang Phi Dương? Cô lặng lẽ thở dốc một cái, sau mới mới chậm rì rì đi về phía Thời Diệu.

Thời Diệu đi một bước vào phòng học, cậu cầm tay Du Thanh Quý. Du Thanh Quý hơi nhíu đôi lông mày nhỏ, cô cảm thấy có chút ngượng ngùng. Thời Diệu hơi cong ngón trỏ gõ nhẹ một cái lên trán cô.

Tiếng chuông vào tiết thứ nhất vang lên. Trong phòng học tốp năm tốp ba học sinh vội vàng trở về chỗ ngồi của mình, mấy học sinh ở ngoài phòng học cũng vội vàng về chỗ, thầy Thịnh đi ở phía sau.

Du Thanh Quý cứng đờ người tại chỗ, cô không biết cô có nên về chỗ ngồi không.

“Khụ.” Thầy Thịnh ho nhẹ một cái. “Tiết học này là giờ tự học, Du Thanh Quý, em có việc thì cứ đi làm việc của mình đi.”

“A. . .” Đột nhiên Du Thanh Quý cảm thấy có chút quẫn.

Trong phòng học lập tức vang lên một trận ồn ào.

Thời Diệu cười một tiếng, nói: “Em cảm ơn thầy Thịnh.”

Thầy Thịnh giả vờ không nghe thấy, nghiêm túc đi vào bục giảng, bỏ quyển sách trên tay xuống.

Thời Diệu kéo Du Thanh Quý một cái, dắt tay cô lên tầng. Ra đến trước cửa phòng học, Thời Diệu nhẹ nhàng nhìn Trang Phi Dương một cái.

Lúc chuông vang lên lần thứ nhất, cũng là lúc học sinh trong các lớp đi ra. Trên hành lang, cầu thang đều là học sinh. Thời Diệu bảo vệ Du Thanh Quý chậm rãi lên tầng, khiến cho học sinh các lớp liên tục quay đầu lại nhìn.

“Kia là ai vậy? Công khai ôm ôm ấp ấp ở trường học như vậy. . .”

“Cậu thấy ngu chưa, Thời Diệu và Du Thanh Quý mà cũng không nhận ra.”

“Là hai người đó à? Mình không nhìn rõ mặt. . . Không trách được, không trách được. . .”

“Song Tiêu à. Thầy chủ nhiệm cả ngày đi bắt các đôi yêu sớm, sao lại không quản bọn họ vậy?”

“Ha ha, nếu cậu có được thành tích như hai người bọn họ thì đảm bảo thầy chủ nhiệm cũng mặc kệ cậu. . .”

“Vậy thì mình thi lên đại học rồi mới bàn đến chuyện yêu đương đi.”

Thời Diệu đưa Du Thanh Quý đến phòng vẽ tranh ở tầng trên cùng của tòa nhà. Anh để Du Thanh Quý ngồi xuống ghế sofa sau đó quay người đi về phía cửa phòng vẽ, trước cửa phòng vẽ có một chiếc vali hành lý, bên trên vali có một chiếc balo rất to. Thời Diệu cầm chiếc balo đưa cho Du Thanh Quý.

“Cái gì vậy?” Du Thanh Quý vừa hỏi vừa mở khóa kéo ra.

Bên trong balo đều là đồ ăn vặt, hơn nữa đều là những nhãn hiệu cô thích.

Thời Diệu lấy một túi thạch hoa quả từ trong balo ra, anh mở lớp màng bên trên, tự tay dứt cho Du Thanh Quý ăn.

“Du Thanh Quý, nghe nói chúng ta sắp đính hôn à?” Thời Diệu cười hỏi.

“Khụ khụ khụ. . .” Du Thanh Quý đang ăn thạch hoa quả, không cẩn thận bị nghẹn.

“Từ từ thôi, chậm chút nào.” Thời Diệu ngồi bên cạnh cô cười, nhẹ nhàng vỗ lưng giúp cô, vừa lấy cốc nước còn một nửa ở trên bàn trà đưa Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý uống hai ngụm nước, đặt cốc xuống, nói: “Không đúng, cốc nước này cũng không biết đặt đây từ lúc nào, cũng không biết ai đã uống một nửa. . .”

“Là anh.” Thời Diệu vuốt vuốt đầu cô, “Em quên phòng tranh này là phòng chuyên dụng của anh sao?”

“Ai muốn uống nước anh đã uống thừa chứ. . .” Du Thanh Quý cố làm ra vẻ ghét bỏ đẩy cốc nước ra xa.

Cô quay đầu nhìn về phía anh, hỏi: “Sao anh lại về nước nhanh vậy?”

Rõ ràng tối hôm qua anh còn nói phải một thời gian nữa mới về được. . . Đây cũng là quá nhanh đi. . .

Thời Diệu thờ dãi, có chút bất đắc dĩ nói: “Có một cô ngốc Quỳnh Quỳnh có tâm sự nhưng không chịu nói nên anh đành phải về nhìn một chút.”

“Em mới không có tâm sự. . .” Du Thanh Quý có chút chột dạ cúi đầu.

“Em đó, căn bản là không thể giấu nổi tâm sự. Lúc ở bên cạnh em, chỉ cần một ánh mắt một vẻ mặt cũng đã bán đứng em rồi, lúc anh không ở bên cạnh em, anh dựa vào giọng nói của em đó.”

“Làm sao có thể đoán được. . .” Du Thanh Quý nhỏ giọng lầm bầm.

Thời Diệu cười cười lắc đầu, nói: “Được chứ, lúc tâm trạng em không tốt mà không chịu nói thì giọng em sẽ không giống bình thường.”

“Không giống ở chỗ nào chứ?” Du Thanh Quý tiếp tục hỏi.

“Đó chỉ là nói bậy thôi.” Du Thanh Quý tiếp tục cúi đầu xuống một lần nữa, tự cô chơi đùa với ngón tay của chính mình.

“Chơi đùa bằng tay anh hay hơn này.” Thời Diệu đưa tay mình cho cô.

Du Thanh Quý đẩy tay anh ra, Thời Diệu lại nhét bàn tay anh vào lòng bàn tay cô, Du Thanh Quý vẫn tiếp tục đẩy ra, Thời Diệu lại nhét vào. Qua mấy lần như vậy, lúc Du Thanh Quý vẫn tiếp tục đẩy tay anh ra, Thời Diệu đưa tay đặt lên đùi nhẹ nhàng gỡ hai cái, không tiếp tục đưa cô nữa.

Du Thanh Quý nghiêng đầu nhìn tay anh một lúc, sau đó lại cẩn thận kéo tay anh đến, chậm rãi chơi đùa với những ngón tay thon dài của anh.

Giống như vừa rồi chỉ là đùa nhỏ chơi đùa mà thôi.

Thời Diệu quay đầu ngấm nhìn gò má của Du Thanh Quý, sau một hồi, hỏi: “Em chơi đủ chưa?”

“Cũng được rồi.”

“Vậy có thể nói cho anh biết tại sao tâm trạng của em lại không tốt không?” Thời Diệu lại hỏi.

Du Thanh Quý do dự một chút, cô cũng không lên tiếng.

Thời Diệu trầm ngâm một chút, nói: “Vậy thế này đi, anh đổi cách hỏi khác. Trang Phi Dương nói gì với em?”

Động tác của Du Thanh Quý hơi chậm lại trong chốc lát, cô rũ mắt, không vui nói: “Đúng là cô ta lại nói hươu nói vượn, nhưng em không vui không phải vì chuyện cô ta nói.”

Thời Diệu đột nhiên kéo tay Du Thanh Quý, khiến cô ngồi lên đùi anh, sau đó cũng chỉ đơn giản dùng sức vỗ một cái lên mông cô, nói: “Nói chuyện đang hoảng.”

Du Thanh Quý thở gấp, cô thở phì phì trừng mắt nhìn anh: “Thời Diệu! Anh dám dùng bạo lực gia đình.”

“A, đã là bạo lực. . . gia đình a.” Thời Diệu cố ý nhấn mạnh ở chữ gia đình.

Du Thanh Quý sững sờ, lúc này cô mới phát hiện ra mình dùng từ này không được hợp lý.

“Thật sao, em nói. . . Trang Phi Dương cho em nhìn mấy tấm ảnh chụp của anh và một cô gái khác, một cô gái người lai rất xinh đẹp. Hai người cùng ở trên máy bay, cùng đi mua cá. . .”

Du Thanh Quý nhú mày nhìn về phía Thời Diệu: “Học sinh trong lớp đều nói cô gái kia vừa xinh đẹp lại có dáng người tốt.”

“Dáng người tốt?” Thời Diệu cúi đầu nhìn thoáng qua ngực Du Thanh Quý, anh nhìn không được mà cười thành tiếng.

Du Thanh Quý dùng ánh mắt nhìn anh biểu hiện sự kháng nghị của cô.

Thời Diệu ho nhẹ một tiếng, anh cố nhịn cười: “Lúc em đến giai đoạn như chị ấy cũng sẽ như vậy. . . Đây đây.”

Thời Diệu vừa nói vừa liếc nhìn ngực Du Thanh Quý.

“Giai đoạn gì cơ?” Hiển nhiên là Du Thanh Quý nghe xong không hề hiểu.

“Là con lai nên mới khó có thể nhận ra tuổi? Cô gái cái quý gì, chị ấy là mẹ của hai đứa nhỏ rồi, đây đây là vì. . . Chị ấy nuôi con bằng sữa mẹ.”

Du Thanh Quý ngạc nhiên há hốc miệng, cô không khỏi hỏi: “Cô ấy bao nhiêu tuổi rồi?”

“Chị ấy lớn hơn em mười tuổi.” Thời Diệu lấy điện thoại từ trong túi quần ra, mở đến danh sách bạn bè, sau đó đưa cho Du Thanh Quý nhìn.

Lúc Trang Phi Dương đưa ảnh chụp cho Du Thanh Quý nhìn đó là ảnh bức ảnh phóng to, cuối cùng Du Thanh Quý cũng nhìn rõ bức ảnh chụp đầy đủ bạn bè. Tấm ảnh đầu tiên là cô gái kia và Thời Diệu cùng cầm dao cắt bánh, bức thứ hai là cô gái kia ôm một bé trai khoảng năm sáu tuổi cùng cầm dao cắt bánh. Động tác hoàn toàn giống nhau. Trong hai bức hình, Thời Diệu và đứa bé trai kia nhìn có chút giống nhau. Về mặt Thời Diệu miễn cưỡng nhếch khóe miệng cười cười chắc là do bắt chước đứa bé trai kia. Trên đó còn có một câu nói kèm theo: “Thằng nhóc này càng lớn càng giống chú họ nó, buồn.”

Du Thanh Quý còn thấy Lâm Tiểu Ngộ bình luận ở phía dưới.

Lâm Tiểu Ngộ: Di chín, thằng nhóc này lớn lên giống cậu nhỏ của cháu người nên vui vẻ mới đúng. Cầu chúc không dài lệch nghiêng.

Thời Diệu cũng bình luận ở dưới: Chị ấy hy vọng con chị ấy là người đen.

Du Thanh Quý không khỏi bị chọc cười.

Thời Diệu vẫn luôn ngấm nhìn Du Thanh Quý, thấy cô cười, cậu mới hỏi: “Em vì chuyện này nên mới không vui?”

Du Thanh Quý sững sờ một cái, cô trả lại điện thoại cho Thời Diệu, cúi đầu nói: “Không phải đâu, sao em có thể vì người khác chằm ngòi ly gián mà nghi

ngờ anh chứ.”

“Vậy thì vì sao?” Thời Diệu tới gần, gần hơn nhìn cô.

“Em không nói được.” Du Thanh Quý nói xong lập tức dùng hai tay che kín miệng mình, đánh chết cũng không chịu nói.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Editor: Voicoi08

Thời Diệu nghiêm túc nhìn vào hai mắt của Du Thanh Quý, gât gât đầu, nói: “Được rồi. Xem ra là anh suy nghĩ nhiều, em thật sự không để ý đến chuyện này. Xem ra anh vẫn nên quay lại nước Đức thì hơn.”

Thời Diệu nói xong lập tức đứng lên, đi về phía cửa, nhưng anh đi một bước, tay anh đã bị Du Thanh Quý giữ chặt. Thời Diệu nghiêng người, từ trên cao nhìn xuống Du Thanh Quý đang ngồi ở sofa, làm bộ rút tay mình về.

Vốn Du Thanh Quý chỉ dùng tay phải nắm lấy tay anh, lúc này cô thấy anh muốn tránh thoát, hai tay cùng nhau nắm lấy cổ tay của anh, như thế nào cũng không chịu buông lỏng ra. Lại dùng hai chân vòng lấy mặt sau một chân Thời Diệu. Cô ngửa đầu, tức giận thở phì phì, trừng mắt Thời Diệu, oán trách: “Thời Diệu, anh lại bắt nạt em!”

Thời Diệu nhin cười, không nói một lời mà nhìn chằm chằm Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý biết anh đang ép cô nói thật. Du Thanh Quý cúi đầu nhỏ giọng rầm rì hai tiếng, không tình nguyện mà nhỏ giọng lẩm bẩm.

Thời Diệu cong lưng, đem lỗ tai dán ở bên môi cô, hỏi: “Sao?”

“Em, em, muốn ở cạnh anh, nhưng lại không thể ở bên cạnh anh.” Vẫn là giọng nói nhỏ nhỏ như vậy, chỉ là lúc này Thời Diệu nghe thấy được. Nghe giống như một câu không đầu không đuôi, nhưng Thời Diệu đã hiểu.

Anh chậm rãi ngẩng đầu, tiến lại gần nhìn Du Thanh Quý, lại cười nói: “Ừ, anh đã biết.”

“Anh biết cái gì nha?” Du Thanh Quý vừa khần trương lại vừa quần bách lại vừa không tưởng tượng nổi và nghi ngờ.

Thời Diệu xoa xoa đầu Du Thanh Quý, anh nâng gáy cô lên, đem cái trán anh đặt lên trên cái trán của cô, nói: “Biết em nhớ anh đấy.”

“Mới không có.” Du Thanh Quý nhỏ giọng phủ nhận, chỉ là khóe miệng lại không tự chủ được nhếch lên, ngay cả trong giọng nói thấp nhỏ nhẹ của cô đều mang theo nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt ngọt ngào.

Cái lưu luyến nhất ở trên đất khách chỉ có thể là nhớ thương mà thôi.

“Các em vào đây cùng thầy.” Thầy giáo mỹ thuật mang theo năm học sinh mở cửa phòng vẽ tranh ra, mấy người đều bị màn trước mắt khiến cho kinh sợ.

Du Thanh Quý lập tức đem Thời Diệu đẩy ra. Cô nhanh chóng cúi đầu, gương mặt đỏ bừng lên.

Thời Diệu cũng đen mặt trong nháy mắt, rõ ràng lập tức anh có thể hôn lên rồi. Đáng thương anh rồi đi lâu như vậy, phòng vẽ tranh chuyên dụng của anh thế nhưng bị người khác tùy ý “Chiếm dụng”.

Giáo viên mỹ thuật vừa muốn phát hỏa, ngón tay cũng chỉ đi qua, lúc này ông mới thấy rõ mặt Du Thanh Quý. Ông ngạc nhiên một chút, nặng nề mà thờ dài, thất vọng mà lắc đầu: “Yêu sớm không thể tin a, Thời Diệu mới đi bao lâu, này liền. Ai!”

Thời Diệu mặt càng đen.

Anh quay đầu nhìn phía thầy giáo mỹ thuật, hỏi: “Thầy giáo Tàn, em mới đi có một thời gian mà thầy đã không nhận ra em rồi sao?”

Mấy học sinh đứng phía sau thầy mỹ thuật cố gắng nín cười.

Thầy giáo Tàn cố đánh mặt ho mấy tiếng, nghiêm túc mà nói: “Phòng vẽ tranh này không được đầy đủ thuốc màu, chúng ta đến mấy phòng bên cạnh đi.”

Thầy giáo Tàn lập tức xoay người đi, mấy học sinh lớp mỹ thuật lập tức theo sau. Một học sinh nữ đi phía sau vô cùng có ánh mắt mà đem cửa phòng vẽ

tranh đóng lại.

Phòng vẽ tranh một lần nữa yên tĩnh lại, Du Thanh Quý lúc này mới ngẩng đầu, cô vốn đang tức giận thở phì phì, phồng lên hai má, chỉ là khi cô nhìn vào đôi mắt đen của Thời Diệu, trong lòng cô lập tức yên tĩnh lại. Hai người đối diện, không nhìn được đều bật cười.

Du Thanh Quý có chút ngượng ngùng dúi mắt, cô lấy một hộp khoai tây ra ăn. Lúc cô ăn khoai lát rất giống sóc con, hàm răng trước cắn một cái, hơn nửa miếng khoai lát còn ở bên ngoài, sau đó cô dùng tay đem miếng khoai lát còn lại từng chút, từng chút đưa vào trong miệng, cùng với tiếng “Răng rắc”, “Răng rắc”.

“Du Thanh Quý, em có nhớ anh từng vẽ một con sóc ngồi trong rạp chiếu phim ăn bắp rang không?” Thời Diệu đột nhiên hỏi.

Du Thanh Quý gật gù đầu, quơ quơ chân.

“Em vẫn nhớ rõ nha, anh có đăng trên Weibo. Là bản nháp không tô màu, anh rất ít phát thảo bằng bút chì mà không tô màu. A..... Em nhớ rõ anh không chỉ vẽ con sóc con mà còn vẽ thêm một con rùa con xấu xí.”

Thời Diệu nhấp nháy khóe miệng, anh nheo nheo mắt Du Thanh Quý, nói: “Chính là có một con Tiểu Quý ngọc vậy mà lại không biết anh đang vẽ cô ấy.”

“Hả?” Du Thanh Quý kinh ngạc mà nhìn Thời Diệu, nửa miếng khoai lát còn ở bên ngoài miệng cô.

Thời Diệu thò lại gần, ăn luôn miếng khoai còn ở bên ngoài miệng cô.

Khoai lát “Răng rắc” một tiếng vỡ tung, hàng lông mi dày của Du Thanh Quý đi theo run một chút.

Thời Diệu ngồi thẳng người tự cảm lấy coca trên bàn trà tới uống, Du Thanh Quý nhân lúc anh không chú ý lặng lẽ sờ miệng mình. Trên môi cô có chút ngứa, Thời Diệu vừa rồi hình như đụng phải lại giống như không có đụng tới.....

Thời Diệu bỗng nhiên quay đầu tới, đem Du Thanh Quý đè ở chỗ tựa lưng trên sofa, hôn lên môi cô.

Nụ hôn này có điểm ngọt, mang theo chút hương vị coca.

Lúc tách ra, Thời Diệu liếm hàm răng của mình. Nơi đó có một chút khoai lát anh mới lấy từ trong miệng Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý quay mặt đi, gương mặt một chút một chút bắt đầu phồng hồng.

Chuông vào học vang lên.

“Tiết này em học môn gì?” Thời Diệu hỏi.

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, nói: “Vật lý.”

Thời Diệu gối lên đùi Du Thanh Quý, đôi chân dài của anh vắt lại gác lên bàn trà, hỏi: "Em không đi học sao?"

Du Thanh Quý lắc lắc eo nhỏ, mang theo chút kiêu ngạo nhỏ mà nói: “Dù sao em đều sẽ, không cần đi học!”

Thời Diệu cười, cười đến không kiêng nể gì.

“Không cho cười!” Du Thanh Quý đem khoai lát nhét vào trong miệng Thời Diệu.

Thời Diệu ăn khoai lát, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, bây giờ em đi học vẫn không mang theo di động sao?”

Khoai lát trong miệng Du Thanh Quý còn chưa có ăn xong, cô lại nhét vào trong miệng một viên thạch trái cây, đọc từng chữ không rõ mà nói: “Không mang theo.”

Cô thích nhất thạch trái cây có vị quả vải, Thời Diệu mỗi lần mua cho cô đều là mùi vị quả vải!

Thời Diệu cầm lấy di động trên bàn trà, nói: “A, vậy em chắc là còn không biết em đang nổi tiếng thế nào?”

“Sao? Cái gì nổi tiếng?” Du Thanh Quý còn không có phản ứng lại, cô duỗi dài cổ nhìn về phía di động của Thời Diệu.

Thời Diệu click mở trang chủ weibo Tiểu Mê Quý của Hắc Diệu đại đại, trên đầu Weibo là hình ảnh Du Trạch Ngôn đứng ở phía sau người ôm lấy Mễ Doanh Tinh dạy bà làm bánh quy.

Du Thanh Quý bùng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra là có người đào ra cái tài khoản weibo “Tiểu Mê Quý của Hắc Diệu đại đại” là của con gái Du Trạch Ngôn sao?

Mãi đến khi Thời Diệu mở ra bình luận khu, đưa điện thoại di động đưa cho cô thì cô mới phát hiện nó không đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Editor: Voicoi08

Thật ra là có người có ý đào ra tài khoản ‘Tiểu mê quỷ của Hắc Diệu đại đại’ là của con gái Du Trạch Ngôn.

Những người bình thường là những gương mặt cũ ở phía dưới weibo của Hắc Diệu khi biết ‘Tiểu mê quỷ’ là con gái của Du Thanh Quỷ cũng cảm thấy có chút mới lạ, nhưng mà ngôn luận cũng coi như có ý tốt, ví dụ như:

Một quả bóng cao su nhảy nhảy: Oa oa. Tiểu mê quỷ, sớm biết cậu có ba là tổng giám đốc lại là ảnh đế thì tôi đã sớm nhảy đến chỗ bạn xin chữ kí rồi.

A Huru: Thâm tàng bất lộ.

Ba ngày béo mười cân: Ông trời của tôi ơi, thế nhưng trong lúc vô tình tôi oán hận con gái của ảnh đế thật nhiều lần. Tiểu mê quỷ đừng phong sát tôi nha.

Đậu xanh không mí mắt: Vì cái gì. . . Bình thường tiểu mê quỷ luôn biểu hiện thành đáng vẻ vô cùng háo sắc, đâu có giống con gái của Du đại ảnh đế chứ? QAQ

Đại thần giả: lầ trên +1

Chị dâu Diệu tương lai: Có người cha như vậy thì có phải tôi thua rồi không? Khóc hu hu!!! Diệu Diệu chờ tôi. Kiep sau chúng ta lại tiếp tục mối nhân duyên.

.

Cùng lúc đó, ảnh chụp thân mật của Du Thanh Quỷ và Thời Diệu liên tục bị ‘người tốt bụng’ tung lên. Không chỉ như thế, còn có ‘người rảnh rỗi’ lấy những bình luận bán manh (dễ thương) của Tiểu mê quỷ ở phía dưới weibo của Hắc Diệu đăng lên.

Hai bên đối lập, lập tức có dư luận nói Du Thanh Quỷ hai lòng.

“Ha ha, không phải cùng ba cô ta tú ân ái sao? Bên cạnh có một người ở cùng, lần thứ hai lại có thêm một người yêu tràn đầy tinh thần bên cạnh. Chắc chắc. . .”

“Tôi nói từ sớm rồi mà, cô gái nhỏ này nhất định bị Du Trạch Ngôn cung chiều đến hư rồi. Mới bao nhiêu tuổi chứ, vậy mà đã kiêu căng nói chuyện yêu đương. Vừa nhìn cũng biết là không phải loại tốt lành gì, không biết có bao nhiêu cái bạn trai.”

“Vừa rồi tôi mới nghe nói cô ta và học sinh nam kia trốn trong phòng vẽ tranh của trường dong dài, kết quả bị thầy giáo trong trường mang theo học sinh đến bắt tại trận, đó là chuyện thật lúng túng nha. Cũng không biết người học sinh nam kia có biết bạn gái của cậu ta cả ngày ở trên mạng trái một câu ‘xoxo’ phải một câu ‘yêu anh’, mỗi ngày đều đứng giờ chúc ngủ ngon.”

“Lầu trên đừng đi. Dong dài cái gì? Đến trình độ nào rồi? Có thân mật giường chiếu không? [sắc][sắc][sắc]

“Là đó. Quá phận. Ta là một người con gái còn không nhìn được. Rõ ràng chính là để cho học sinh nam kia có cái tiếng là bạn gái đi ngoại tình.”

“Này, các người nói cũng khoa trương quá đi? Không phải là truy tình sao. . .”

“Chắc lầu trên cũng là loại người có bạn trai nhưng còn ngày ngày đều chúc một người đàn ông khác ngủ ngon đúng không?”

“Này này này, sao có thể nói thế chứ? Có phải mắt bạn bị mù rồi hay không. Đúng là trước kia mỗi ngày con gái Du Trạch Ngôn đều lên mạng chúc người họa sĩ kia ngủ ngon, cô ấy thích dùng ngôn ngữ nói lên tình cảm yêu đương với họa sĩ kia. Nhưng gần đây đã không còn nha. Rất có thể sau này cô ấy mới gặp bạn trai hiện tại nha.” lqd.com

“Cũng không biết là ai mù mắt. Đọc bài mới nhất trên weibo của họa sĩ kia mà xem. Cô ta còn bình luận khen rồi đó. Này tính là gì chứ?”

“Tinh thần bên ngoài so với thật. Bên ngoài không thể ghê tởm hơn.”

“Y. Sao các người lại biết là tinh thần bên ngoài? Bên cạnh cũng có người đào ra, họa sĩ kia ở bên cạnh ra giá cao để mua một cái búp bê Bjđ, con gái Du Trạch Ngôn lại là người vô cùng yêu thích búp bê bjđ, khẳng định là để tặng cô ấy để cô ấy vui. Còn cả chuyện trao quyền bằng dán một cách độc

nhất vô nhị, tập tranh. . . trong đó có khó hiểu hay không? Ai biết được họ có gặp mặt ngoài đời thực hay không. . . “

“Lợi hại, không hổ là con gái của anh đế, từ nhỏ đã dính vào thói quen của làng giải trí. . .”

.....

Du Thanh Quý cũng không muốn đọc tiếp, cô ném điện thoại cho Thời Diệu, cúi gằm đầu xuống, thờ phỉ phỉ đến mức ngực cũng phập phồng. Cô tự bực tức một lúc lâu, bỗng nhiên lại cười rộ lên.

Thời Diệu đang nằm gối đầu lên đùi Du Thanh Quý nhủ mảy, có chút ngoài ý muốn. Cậu đưa tay, mu bàn tay đưa lên sờ vào trán Du Thanh Quý.

“Anh bị làm sao vậy, em đâu có bị nóng đâu.” Du Thanh Quý đẩy tay Thời Diệu ra.

“Chỉ là ngoài ý muốn thôi, em lại có thể cười nha. Ô. . .” Thời Diệu trầm ngâm một chút. “Anh nghĩ rằng em sẽ khóc nhè.”

“Anh không biết là bản lĩnh bịa chuyện của những người ở trên mạng rất lợi hại đúng không?” Du Thanh Quý dùng đôi mắt sáng long lanh nhìn qua. “Đột nhiên em nghĩ đến nếu viết tiểu thuyết, lấy toàn bộ những thứ bỏ não trong đầu họ cho vào tiểu thuyết đi.”

“A? Hai chuyện này có gì liên hệ với nhau sao?” Thời Diệu có chút dở khóc dở cười. “Anh nhớ lần trước em có phỏng vấn qua ở một tòa Văn học Tấn Giang? Không phải em đang nghĩ đến chuyện đến đó viết tiểu thuyết chứ?”

Du Thanh Quý dùng sức gật đầu, vô cùng nghiêm túc nói: “Mấy năm trước em cũng đọc tiểu thuyết ở chỗ đó. Có những tác giả có đầu óc sáng tạo vô cùng. Thật sự là khiến em rất khâm phục. Nhưng về sau em phát hiện. . . Cho dù viết tốt như thế nào thì cũng là kém, giống như mỗi quyển sách vẫn đều bỏ vào rất nhiều bình xịt. Chính mình tự bổ sung cho não một đồng nội dung trong vở kịch sau đó lại mắng nhân vật, mắng tác giả, mắng trang web làm cho chướng khí mù mịt. Chính là càng ngày càng ác độc, lúc đó em mới không thèm nhìn tới tiểu thuyết. . .”

“Em muốn viết thì cứ viết đi.” Thời Diệu ngồi dậy, lấy trong túi sách ra một túi quả Bích căn. Cậu tách quả ra, đút thịt quả vào miệng Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý còn đang suy nghĩ chuyện viết tiểu thuyết, ngờ ngác tùy ý Thời Diệu đút từng miếng cho cô ăn.

Thời Diệu cười lắc đầu. Vốn cậu còn đang nghĩ phải xử lý chuyện này thế nào cho tốt, nhưng không ngờ rằng Du Thanh Quý lại không thèm đề ý chút nào đến chuyện này, lqđ, ngược lại ý nghĩ của cô đã chín con mười tám queo chạy thẳng đến chỗ viết tiểu thuyết rồi. . .

Đương nhiên, Thời Diệu sẽ không để việc này tiếp tục phát triển tiếp. Nhưng mà lúc này còn chưa phải thời điểm, cậu còn chưa chuẩn bị tốt.

.....

Thời Diệu ở trong nước năm ngày, Du Thanh Quý muốn xin nghỉ sáu ngày.

Hai người cầm tay nhau đi dạo ở phố ăn vặt, xem phim, đi quỳ ốc, du sơn ngoạn thủy. Một tắm lại một tắm bị phóng viên chụp đăng lên, các loại ngôn luận đều có. Nhưng là hai người đều trong trạng thái không để ý, căn bản là không thèm đề ý đến dư luận trên mạng.

Nhiều thời điểm, bọn họ hưởng thụ thời gian hai người ở cùng một chỗ. Không sợ không nói câu gì, ngẩng đầu phát hiện đối phương ở cùng một mái hiên cũng sẽ phát hiện yên lòng hơn nhiều.

Ban đêm, bọn họ ôm nhau ngủ, dùng hôn môi kết thúc một ngày.

Đến buổi tối ngày thứ sáu, bọn họ nghỉ ngơi trong một khách sạn nhỏ ở trấn cổ. Đèn tắt, trong phòng tối đen như mực.

“Thời Diệu, anh ngủ rồi sao?” Du Thanh Quý nằm bên cạnh Thời Diệu, cô nghiêng người nhìn đáng vẻ của Thời Diệu.

“Chưa đâu.”

“Hôm trước có phải anh nói anh chỉ ở lại được một tuần đúng không? Vậy. . . Ngày mai là ngày cuối cùng đúng không?” Du Thanh Quý cẩn thận hỏi, vừa nghĩ đến chuyện Thời Diệu lại phải ra nước ngoài, cậu lại đến nơi đất khách quê người sinh sống, trong lòng Du Thanh Quý chỉ còn lại buồn bã, ề ầm.

“Mấy ngày nữa đã, chờ Tiểu Ngộ từ nước Mỹ đến đây, anh sắp xếp ổn định cho nó rồi mới đi.” Thời Diệu nói.

“Tiểu Ngộ? Cậu ấy muốn về đây sao?” Trong lòng Du Thanh Quý rất vui mừng. Sắp hết một học kì rồi mà cô còn chưa nhìn thấy Lâm Tiểu Ngộ. Qua một lúc, Du Thanh Quý lại có chút lo lắng nói: “Tiểu Ngộ thiếu nhiều tiết học như vậy, mà bây giờ ở lớp thực nghiệm cứ sau kì thi mỗi tháng lại có thêm học sinh ra ra vào vào. Không biết Tiểu Ngộ có thể thi vào được không nữa. . .”

“Em cứ yên tâm đi. Thời Diệu nghiêng người, cậu ôm chặt cơ thể nhỏ xinh của Du Thanh Quý vào ngực.

“Tiểu Ngộ vừa chăm sóc sức khỏe vừa bổ sung lịch học, vẫn là những giáo viên lúc trước từng dạy mình đến dạy nó.” Trong căn phòng tối tăm, Thời Diệu sờ đến mũi Du Thanh Quý, nhẹ nhàng nheo nheo. Cậu cười trêu ghẹo: “Cái vị trí thứ nhất luôn trong tay em kia cẩn thận bị nó đuổi theo.”

“Em không sợ đâu.” Du Thanh Quý vừa phản bác vừa đẩy tay Thời Diệu ra. Cô hơi lui người về phía sau, bàn tay dưới lớp chăn trong lúc lơ đãng không cẩn thận đụng phải một vật thô ráp.

Du Thanh Quý còn chưa kịp phản ứng xem nó là cái gì, cô vô thức lại sờ thêm mấy cái.

Cánh tay Thời Diệu đang ôm thắt lưng Du Thanh Quý cứng đờ tại chỗ.

Lúc này Du Thanh Quý mới phản ứng kịp, cả người cô đều sùng sốt.

Rõ ràng một giây trước hai người đều đang vui cười, một giây sau hai người đều yên lặng lại. Trong căn phòng tối om, tiếng hít thở của hai người cũng được phóng đại lên nhiều lần.

Một lúc lâu sau, Thời Diệu cúi đầu hỏi: “Em có biết cậu vừa động vào cái gì không?”

Du Thanh Quý giờ tay lên, hai tay che kín mắt, cô cố chống chế: “Em không biết. Em không động vào cái gì hết.”

Thời Diệu cười chọc chọc vào mu bàn tay của Du Thanh Quý, hỏi: “Tay trái hay tai phải đây?”

Du Thanh Quý rút tay về, cô giấu cả hai tay vào trong chăn, đè chặt dưới thân mình.

“Muộn rồi, em muốn ngủ. . .”

Du Thanh Quý còn chưa kịp nói hết Thời Diệu đã vron người đè lên người cô, hai tay cậu chống đỡ hai bên người cô, sau đó để cả cơ thể cậu đè lên người cô.

Thời Diệu cúi đầu xuống, áp sát vào tai Du Thanh Quý, nhẹ giọng nói: “Em cảm nhận được không?”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Editor: Voicoi08

“Em nghe không hiểu! Em không thấy cái gì hết!” Du Thanh Quý cũng co chặt hai chân, mạnh miệng không thừa nhận.

“Đúng không?” Thời Diệu thấp giọng cười một tiếng, cậu nhẹ nhàng thổi hơi ở bên tai Du Thanh Quý, làm Du Thanh Quý bắt đầu cảm thấy ngứa từ bên tai, mãi cho đến khi cả một nửa người của cô đều cảm thấy tê dại.

Thời Diệu chậm rãi cọ một chút, lại hỏi: “Hiện tại em có cảm nhận được không?”

Du Thanh Quý căn môi nhìn chằm chằm Thời Diệu, thân mình căng cứng của cô bỗng nhiên thả lỏng lại, thậm chí vron hai tay ôm cổ Thời Diệu. Cô hơi ngẩng đầu, cô nhẹ nhàng hôn một cái lên khóe miệng Thời Diệu, sau đó khóe miệng nhẹ nhàng nở nụ cười.

Thời Diệu nhú mày, hỏi: “Du Thanh Quý, em đang quyến rũ anh sao?”

Du Thanh Quý gật gật đầu, cười nói: “Dù sao anh cũng sẽ không làm gì em đâu.”

Thời Diệu “A” một tiếng, nói: “Em chắc chắn rằng anh sẽ không làm gì em hay sao?”

Tay cậu chậm rãi di chuyển đến vòng eo Du Thanh Quý, từ ngoài áo ngủ của cô đi vào, nhẹ nhàng xoa nắn vòng eo mềm mại của cô.

Du Thanh Quý mím môi, vô cùng nghiêm túc gật đầu, nói: “Em chắc chắn, vô cùng chắc chắn!”

Thời Diệu làm loạn ở trên eo Du Thanh Quý, Cậu trừng mắt nhìn Du Thanh Quý liếc mắt một cái, buồn bã rút tay ra khỏi người cô, cậu nằm thành chữ X ở bên cạnh cô, tức giận mà nói: “Ngủ!”

Dừng một chút, cậu lại bỏ thêm một câu: “Em đừng có mà trêu chọc anh!”

Du Thanh Quý không nói chuyện.

Qua một hồi lâu, Du Thanh Quý xoay người, cô tìm được tay Thời Diệu, nắm chặt rồi ngáp một cái, thỏa mãn mà nói: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” giọng nói của Thời Diệu vẫn rất buồn bã.

Du Thanh Quý nhanh chóng vào giấc ngủ, khi ngủ cô không ngừng cọ lên người Thời Diệu, giống bạch tuộc vậy, tay chân cùng sử dụng ôm chặt trên người Thời Diệu.

Thời Diệu bất đắc dĩ mà thở dài. Cậu cúi đầu nhẹ nhàng hôn một chút ở đỉnh đầu Du Thanh Quý. Lê_quỳ_đôn.com

.

Hai ngày sau, Lâm Tiểu Ngộ về nước.

Du Thanh Quý cùng Thời Diệu cùng đi sân bay đón cô. Lâm Tiểu Ngộ vẫn là đáng yêu đó, lúc cô đi khỏi đám người ồn ào nhón nháo cô vẫn luôn cúi đầu. Tóc mái thật dày cũng không che được đôi mắt của cô, cô luôn sẵn sàng nghiêng người nhường đường cho người khác

“Tiểu ngộ!” Du Thanh Quý nhảy lên, vẫy tay với Lâm Tiểu Ngộ vẫn đang đứng trong biển người.

Lâm Tiểu Ngộ mờ mịt mà nhìn xung quanh, khi cô nhìn thấy Du Thanh Quý và Thời Diệu đứng ở phía xa, gương mặt ngây thơ, dịu dàng của cô nhanh chóng hiện lên nụ cười ngọt ngào. Cả người giống như thay đổi trong nháy mắt. Cô luôn là như vậy, trước mặt người ngoài luôn luôn xa lạ, thẹn thùng, chỉ khi cô ở bên cạnh người nhà và bạn thân cô mới thể hiện con người thật của mình, một con người vô cùng đáng yêu.

Thời Diệu đưa Lâm Tiểu Ngộ về nhà, tự mình xuống bếp nấu cơm chiều cho hai cô gái. Cũng may người cậu là anh đã lâu không gặp Lâm Tiểu Ngộ, lại sắp tách ra một đoạn thời gian, cho nên anh xuống bếp mới không nấu tất cả các món đều thành hương vị chua ngọt, làm hai món Lâm Tiểu Ngộ thích ăn.

Lâm Tiểu Ngộ cười đến híp hết hai mắt, cô ăn món tôm cay vô cùng thỏa mãn, tuy rằng trên bàn cơm mười món ăn chỉ có hai món cô thích ăn.....

Ngày hôm sau khi Lâm Tiểu Ngộ trở về, Thời Diệu liền phải về nước Đức. Du Thanh Quý và Lâm Tiểu Ngộ cùng nhau đưa cậu đi sân bay. Thời Diệu gõ gõ Lâm Tiểu Ngộ đầu, nói: “Học tập cho tốt, nếu ngay cả lớp trọng điểm mà thi không được thì sau này đừng có gọi cậu là cậu nữa.”

Thời Diệu về mặt ghét bỏ.

Lâm Tiểu Ngộ bẹp hạ miệng, nhỏ giọng nói: “Cậu không thể khinh thường người..... cháu

khẳng định có thể thi được đi.....”

Cô cúi đầu tự nhìn mũi chân mình.

Thời Diệu lại gõ lên đầu cô, sau đó mới nhìn về phía Du Thanh Quý. Du Thanh Quý vẫn luôn an tĩnh mà đứng ở bên cạnh Lâm Tiểu Ngộ, cả quãng đường tới đây cô vẫn luôn yên tĩnh, đại đa phần cô chỉ ngồi nghe Thời Diệu và Lâm Tiểu Ngộ nói chuyện mà thôi.

Thời Diệu nắm lấy bàn tay của Du Thanh Quý, Du Thanh Quý cười đem tay đưa cho cậu, lại đi thêm một bước về phía cậu.

Thời Diệu đem cô kéo đến trong ngực, cầm cậu đặt lên đỉnh đầu cô, nói: “Em phải nhớ là luôn phải nhớ đến anh nhé? Lúc ăn cơm cũng nhớ, lúc học cũng nhớ, lúc nghỉ cũng nhớ, lúc đi ra ngoài cũng phải nhớ anh nhé, em nhớ rõ chưa?”

Du Thanh Quý ở trong ngực cậu vô cùng nghiêm túc gật đầu.

Thời Diệu xoa xoa đầu cô, hai tay buộc chặt ôm chặt cô một chút, lại không tha mà buông ra. Cậu kéo hành lý xoay người đi tới cửa kiểm an.

Du Thanh Quý nhìn bóng dáng Thời Diệu, đôi mắt cô giống như dán ở trên lưng Thời Diệu, trái tim của cô cũng giống như đi theo Thời Diệu.

Lâm Tiểu Ngộ đứng một bên nhìn nhìn Thời Diệu nơi xa, lại nhìn nhìn Du Thanh Quý, cô xoa xoa đầu chính mình. Tuy rằng mỗi lần Thời Diệu gõ đầu cô đều có không chế lực, nhưng cô vẫn cảm thấy đau. Tại sao cậu nhỏ luôn luôn là gõ cô, mà động tác đối với Du Thanh Quý lại không phải gõ, mà là xoa.....

Lâm Tiểu Ngộ nhut chí mà cúi đầu, hai mũi chân chạm vào nhau.

Hừ, chỉ biết bắt nạt cậu độc thân.

.

Trước kì thi cuối kì, cũng là kì thi quan trọng, thật ra cũng chỉ còn có năm ngày. Du Thanh Quý bắt đầu dùng rất nhiều thời gian giúp Lâm Tiểu Ngộ học bù.

Lâm Tiểu Ngộ bởi vì trước đó đã xin nghỉ gần một học kỳ, tất nhiên cũng bị “Đuối” ra khỏi lớp trọng điểm. Du Thanh Quý hy vọng lần này sau khi công bố thành tích của kì thi, Lâm Tiểu Ngộ có thể quay về lớp.

Trước đó Du Thanh Quý đã nói chuyện với giáo viên, trong những tiết học tự học hoặc giờ ra chơi, cô sẽ đến lớp 5 mà Lâm Tiểu Ngộ đang học để giúp

cô ấy ôn bài.

Một tiết giảng bài này, Du Thanh Quỳ lại ôm sách đi vào lớp năm, ngồi ở bên cạnh Lâm Tiểu Ngộ giúp cô học bù. Dù sao cũng là cao tam, cho dù không phải lớp trọng điểm học sinh cũng bắt đầu biết học tập, cho nên ngay cả lớp tự học, trong phòng học cũng rất yên tĩnh. Có học sinh ghé vào trên bàn ngủ bù, có học sinh làm bài, cũng có học sinh tốp năm tốp ba nhỏ giọng thảo luận một tập đề.

Tần Át Minh ngẩng đầu, nhìn bóng dáng Du Thanh Quỳ đang ngồi ở mấy bàn phía trước.

“Át minh? Át minh?” Giả Dật Phi vỗ vỗ vai Tần Át Minh.

“Ơi?” Tần Át Minh lúc này mới phục hồi tinh thần.

Giả Dật Phi vươn tay quơ quơ ở trước mặt Tần Át Minh, nói: “He, cậu ngẩn người làm gì đấy. Minh gọi cậu năm sáu lần rồi.”

“Không nghe thấy!” Tần Át Minh thuận miệng có lẽ một tiếng, ghé vào trên bàn bắt đầu ngủ.

“Cậu làm sao vậy a? Anh em, có việc gì thì cậu phải nói chứ!” Giả Dật Phi tiến đến bên cạnh bạn để hóng chuyện.

Chu Tiểu đang ngồi ở hàng phía trước quay đầu ho nhẹ một tiếng, cho Giả Dật Phi cái ánh mắt. Giả Dật Phi không rõ nguyên do mà theo Giả Dật Phi ánh mắt nhìn phía phía trước, liền thấy Du Thanh Quỳ đang giảng bài cho Lâm Tiểu Ngộ.

Giả Dật Phi vỗ một cái lên trán, tự trách vô cùng.

Chu cười do dự trong chốc lát, mới nhỏ giọng nói với Tần Át Minh: “Cậu đừng nghĩ đến cô ấy nữa, cô ấy và Thôi Diệu cũng bên nhau tốt đẹp lâu như vậy rồi.”

“Ai để ý cô ấy?” Tần Át Minh đột nhiên đứng lên.

Tất cả học sinh trong phòng học đều ngạc nhiên nhìn về phía cậu, cả Du Thanh Quỳ cũng nhìn theo.

Tần Át Minh thấy Du Thanh Quỳ nhìn lại đây, cậu ngạc nhiên, trên mặt có chút không được tự nhiên. Cậu không nói gì, đá văng cửa sau của phòng học mà đi ra ngoài.

“Tại sao Tần Át Minh lại phát cáu vậy?” Lâm Tiểu Ngộ hỏi.

“Không biết.” Du Thanh Quỳ mờ mịt mà lắc đầu. Cô quay lại một lần nữa, mở một đề trong tập đề của Lâm Tiểu Ngộ nói: “Đến đây đi, chúng ta tiếp tục.”

Lúc có thành tích của kì thi, Du Thanh Quỳ còn khản trương hơn Lâm Tiểu Ngộ. cô hoàn toàn không quan tâm thành tích chính mình, ngược lại khi đi nộp bài tập về nhà, cô nhanh chóng chạy đến bảng thông báo thành tích kì thi.

Du Thanh Quỳ bắt đầu tìm từ trên xuống dưới, càng tìm trong lòng càng gấp. Cuối cùng ở vị trí 35 cũng có tên Lâm Tiểu Ngộ.

Du Thanh Quỳ nhẹ nhàng thở ra.

Lâm Tiểu Ngộ thi được lớp trọng điểm! Cô cười đến híp cả mắt, tâm trạng cô rất vui vẻ thoải mái đặt chồng bài tập lên bàn giáo viên, sau đó nhanh chóng chạy đến lớp 5 báo tin vui cho Lâm Tiểu Ngộ.

Trước khi đi, cô lại quay đầu lại nhìn thoáng qua phiếu điểm. Trong lúc vô tình cô lại nhìn thấy Tần Át Minh đứng ở vị trí thứ 39.

Du Thanh Quỳ ngây ngẩn cả người.

Tần Át Minh cũng thi được lớp trọng điểm?

Tần Át Minh cũng không phải kiểu học sinh không thích học, mà rõ ràng cậu ấy học không tốt. Sau khi kinh ngạc xong, Du Thanh Quỳ không thể không bội phục Tần Át Minh. Cô nghĩ nửa năm này Tần Át Minh phải cố gắng rất nhiều thì mới có thể được thành tích như vậy. Du Thanh Quỳ đi ra ngoài, cô mới ra đến cửa văn phòng đã thấy Tần Át Minh đang bước vào, bước chân của cậu có chút nhanh, thiếu chút nữa thì đụng vào Du Thanh Quỳ.

Đối diện với Du Thanh Quỳ, cậu có chút ngạc nhiên, rồi lại có chút bối rối, cậu ngẩng đầu nói: “Ngại quá, mình đi có chút nhanh, xin lỗi cậu.”

“Không có việc gì!” Du Thanh Quỳ lập tức lắc đầu, “Đúng rồi, cậu có biết là đã có thành tích của kì thi rồi không?”

Tần Át Minh lắc đầu.

Du Thanh Quỳ vui vẻ mà cười rộ lên, nói: “Cậu thi được trước 40, về sau chúng ta lại là bạn cùng lớp rồi.”

Tần Át Minh nhìn Du Thanh Quỳ, không nói chuyện.

“Cậu tiến bộ thật nhanh, quá lợi hại.” Du Thanh Quý hồn nhiên cười đến cong cong mắt, thoải mái nở nụ cười dịu dàng

Tần Át Minh nhìn Du Thanh Quý, lúc này mới cười một chút, nói: “Đại, đại khái là vận khí tốt đi.....”

Thời gian của cao tam luôn đặc biệt nhanh, đặc biệt là kì sau lại là kì cuối cùng, học sinh chỉ còn biết trách sao thời gian không đủ dùng, trên lớp tự học, Du Thanh Quý trộm lấy di động ra, mở ra Hắc Diệu Weibo.

bây giờ cô bắt đầu mang di động đi học, bởi vì từ mấy tháng trước, Hắc Diệu bắt đầu thường xuyên mà công bố tác phẩm trên weibo.

——thiếu nữ bạc hà.

Chuyện xưa tốt đẹp lúc ban đầu còn chưa hoàn chỉnh, bây giờ đã có phần kế tiếp.

Du Thanh Quý phóng to bức vẽ của Hắc Diệu, thiếu nữ bạc hà cuối cùng cũng phải về nhà, về tới lầu đài của cô. phía trên là lầu đài hải đảo hòa cùng nhan sắc của biển, đều có một loại nồng đậm rực rỡ.

Đầu ngón tay Du Thanh Quý lướt nhẹ trên cánh lầu đài, cô cảm thấy trái tim cô đang đập thình thịch.

Vì cái gì?

Bởi vì thích đi.

Nàng còn nhớ rõ Hắc Diệu cùng nàng nói câu đầu tiên:

Hắc Diệu đại đại Tiểu Mê Quý: Chờ mong Hắc Diệu đại đại về xong Thiếu nữ bạc hà 365 ngày.

Hắc Diệu: ừ.

Tuy rằng chỉ là một chữ, chính là Du Thanh Quý vĩnh viễn đều nhớ rõ lúc Hắc Diệu đối cô nói “Ừ”, cô vui vẻ đến cỡ nào.

Anh đã sớm đồng ý với cô, khi cách lâu như vậy, cuối cùng anh cũng về xong《 thiếu nữ bạc hà》 rồi. Tuy rằng trong khoảng thời gian này, hai người gọi điện thoại cũng chưa từng có nói qua 《 thiếu nữ bạc hà》,trên Weibo anh cũng chỉ đăng bức tranh, không nói lời nào. Chính là Du Thanh Quý vẫn là biết anh đang về vì cô.

Chính là biết.

Du Thanh Quý ấn thích,Lại giống như lúc bình thường ấn vào nút chia sẻ, không lâu sau dưới bài chia sẻ của cô bắt đầu có các bình luận, hơn nữa tư thế phát triển của bình luận ngày càng tăng.

Từ khi thân phận con gái Du Trạch Ngôn của cô bị phát hiện, dưới các bài viết của cô liên tục có những bình luận như vậy, cô cũng không định ấn xem những bình luận đó, vì cô cũng biết những bình luận đó có thể nói cái gì, nhưng cô không quan tâm.

Cuộc sống tốt đẹp như vậy, tại sao phải để ý đến những câu nói của mấy anh hùng bàn phím đó chứ

“Thanh Quý.” Lâm Tiểu Ngộ đặt tay lên vai Du Thanh Quý, sau đó ngồi xuống xuống bên cạnh cô.

Du Thanh Quý nhú mày nhìn về phía Lâm Tiểu Ngộ, hỏi: “Chuyện gì thế? Chuyện gì khiến cậu không vui vậy?”

“Không có không vui, chính là có điểm mờ mịt.....” Lâm Tiểu Ngộ gục xuống đầu.

“Ừ?Cậu nói một chút đi, mình và cậu cùng nhau suy nghĩ.”

Lâm Tiểu Ngộ chưa nói, ngược lại hỏi: “Thanh Quý, chúng ta sắp phải thi đại học rồi, cậu có nghĩ đến chuyện phải thi trường gì, chọn khoa gì không?”

“Nghĩ tới, Mình muốn học tại đại học Đồng Nghĩa.” Du Thanh Quý nói.

Kiều Minh Nguyệt đứng lúc đi qua lối nhỏ nghe thấy lời nói này, cô vội vàng nói: “Thanh Quý, tuy rằng đại học Đồng Nghĩa cũng coi như là top3 đại học trong nước, nhưng rốt cuộc không phải thứ nhất a! Lấy thành tích của bạn rõ ràng có thể đi đại học tốt hơn mà!”

Tô Hiểu Xán cũng thò qua tới, hỏi: “Thanh Quý, có phải là bởi vì Thời Diệu bị cử đi học tại đại học đồng nghĩa, cho nên cậu mới muốn đi đúng không? Chỉ là Thời Diệu hẳn là sẽ không đi đại học Đồng Nghĩa đọc sách đâu, mà có lẽ cậu ấy trực tiếp ở nước ngoài du học đúng không?”

Du Thanh Quý vội vàng lắc đầu, giải thích: “Không phải như cậu nghĩ đâu. Tuy rằng đại học đồng nghĩa không phải đại học xếp thứ nhất trong nước, nhưng mà khoa pháp luật chuyên nghiệp lại là top1 nha!”

“Cậu muốn học pháp luật chuyên nghiệp?” Kiều Minh nguyệt mở to hai mắt, “Quá buồn tẻ a.”

“Đúng vậy, học pháp luật.” Du Thanh Quỳnh trình trọng gật đầu.

Cô hy vọng chính mình có thể góp một phần sức cho nền pháp luật trong tương lai, làm pháp luật pháp quy trở nên càng hoàn thiện, làm những người dễ dàng phỉ báng người khác phải chịu tội trước pháp luật.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Editor: Voicoi08

“Học pháp luật rất vất vả, mình có một chị hàng xóm cũng học chuyên ngành pháp luật, sách của chị ấy dày vô cùng, mỗi ngày chị ấy đều phải học thuộc lòng.” Tô Hiểu Xán nói.

Kiều Minh nguyệt cũng nói theo: “Thanh Quỳnh, mình cũng cảm thấy cậu không thích hợp để học chuyên ngành pháp luật. Những người thẩm phán kia đều không phải là nghiêm túc đến vô cùng sao? Lúc nào cũng nghiêm mặt, đáng vẻ thật hung dữ.”

Du Thanh Quỳnh ôm má, cười nói: “Minh Nguyệt, cậu rập khuôn ấn tượng như vậy là không đúng.”

Lúc mấy người đang nói chuyện, Lâm Tiểu Ngộ vẫn luôn yên lặng không lên tiếng, đến khi Tô Hiểu Xán và Kiều Minh Nguyệt cùng nhau rời khỏi phòng học, Lâm Tiểu Ngộ mới nói: “Thanh Quỳnh, mình tin cậu. Chỉ cần cậu chọn, mình luôn ủng hộ cậu.”

Con mắt cười đến mức cong cong của Du Thanh Quỳnh càng hiện thêm phần vui vẻ, cô hỏi: “Vậy cậu thì sao? Cậu tính thế nào?”

“Minh. . .” Lâm Tiểu Ngộ nhú mày, trong mắt cô lại hiện lên sự mông lung không rõ ràng.

Du Thanh Quỳnh đếm trên đầu ngón tay ra mấy chuyên ngành, hỏi: “Cậu cảm thấy mấy cái này thế nào?”

Lâm Tiểu Ngộ gãi đầu, nói: “Mình cũng không rõ. . . Hình như mình không thích chuyên ngành nào cả.”

Lâm Tiểu Ngộ nhìn Du Thanh Quỳnh, đột nhiên quyết định: “Nếu không mình học chuyên ngành pháp luật với cậu đi.”

“Nhưng mà cậu có thích cán i này không?” Du Thanh Quỳnh lắc đầu cười cười, nói: “Cậu cũng không nên gấp, từ từ suy nghĩ là được rồi.”

Hai cô gái nói chuyện bị Tần Át Minh nghe thấy, cũng ghi nhớ.

.....

Lúc học tập, mọi học sinh luôn hi vọng kì thi vào trường cao đẳng từ từ hãy đến, dù sao cũng còn rất nhiều kiến thức chưa nắm vững. Lúc học tập đến mệt mỏi thì học sinh lại hận không thể để kì thi vào trường cao đẳng đến sớm một chút, thi xong sớm cũng sớm được giải thoát.

Các loại chờ đợi, sợ hãi, hướng về, lo lắng. . . tâm tình phức tạp xen lẫn, cuối cùng kì thi vào trường cao đẳng cũng đến.

Sáng sớm, Du Trạch Ngôn bận việc trong phòng bếp, ông làm cho con gái một bữa sáng đầy đủ dinh dưỡng. Mẹ Doanh Tĩnh kiểm tra lại một lần giấy chứng nhận, bút, tẩy của Du Thanh Quỳnh rồi mới đi vào phòng bếp bưng từng món Du Trạch Ngôn đã làm xong đặt lên bàn cơm.

Du Thanh Quỳnh ngồi trước bàn ăn, cô tro mắt nhìn Du Trạch Ngôn bưng một mâm trứng gà bày đến trước mặt cô. Du Thanh Quỳnh đếm, cô kinh ngạc phát hiện là bảy nửa.

“Ba ơi, sao lại là bảy nửa? không phải ba muốn con ăn hết chứ à?” Du Thanh Quỳnh kinh ngạc nhìn về phía ba cô.

Du Trạch Ngôn dọn xong sửa soạn lạnh lên bàn, nói: “Không phải điểm cao nhất khi thi vào trường cao đẳng của các con là 750 sao? Mỗi miếng trứng con đều cần một miếng cho ba, ý là con giành điểm số cao nhất về cho ba xem.”

“Ba, đây là kì thi vào trường cao đẳng. Không phải như các kì thi tháng trong trường được 100 điểm là cao nhất.” Du Thanh Quỳnh nghiêm túc phản đối.

Mẹ Doanh Tĩnh ngồi một bên cười lắc đầu, nói: “Thật ra cũng không khó, Quỳnh Quỳnh, con quên là con tham gia thi được cộng thêm 20 điểm sao?”

Du Trạch Ngôn ngồi xuống, ông tiếp lời: “Đúng vậy, cho nên con chỉ cần thi được 730 điểm là được rồi.”

Du Thanh Quý dùng chiếc đũa chọc chọc vào một miếng trứng trước mặt, không vui lắm bầm: “Không biết là ai lúc trước luôn nói không cần học tập suốt ngày, cần phải bồi dưỡng sự yêu thích, điểm số không hề quan trọng. . .”

“Không giống nhau, không giống nhau, ai bảo con gái ba quá ưu tú, đem học tập thành việc yêu thích, dù sao cũng phải nổi tiếng với sự yêu thích này.” Du Thanh Quý đẩy mâm trứng gà đến trước mặt Du Thanh Quý: “Ăn đi con, nếu con không thích ăn thì cứ cắn xuống một miếng lại phun ra.”

Du Thanh Quý: . . .

Du Trạch Ngôn nói: “Thi thật tốt, thi tốt ba sẽ đưa con một phòng toàn búp bê Bjđ làm phần thưởng.”

“Ba.” Du Thanh Quý nhú mày nhìn ông. “Lúc con học nhà trẻ ba cũng không dùng cách này để động viên, bây giờ là như nào vậy. . .”

Lúc chọn cách dạy dỗ Du Thanh Quý, từ lúc cô còn nhỏ Du Trạch Ngôn đã dùng phương thức giảng đạo lý tốt nhất, rất ít khi ông dùng cách để cô đạt được mục tiêu sẽ được phần thưởng vật chất đối lấy. Vì vậy, Du Trạch Ngôn nói vậy mới khiến Du Thanh Quý cảm thấy thật kỳ lạ.

Mẽ Doanh Tĩnh cười nói: “Ba con trên con đó, con quên ngày kia là sinh nhật của con sao?”

Du Thanh Quý bưng tỉnh. Ngày kia, là sinh nhật mười tám tuổi của cô. Trước đến giờ Du Trạch Ngôn chưa bao giờ dùng cách lấy vật chất bảo Du Thanh Quý đổi lấy gì đó, nhưng quà sinh nhật mỗi năm của cô ông đều chuẩn bị một cách nghiêm túc.

Cô vội vàng đứng lên chạy đến bên cạnh Du Trạch Ngôn tặng ông một cái ôm thật chặt: “Con cảm ơn ba.”

Vừa ra đến cửa, Du Thanh Quý lấy lý do kiểm tra lại đồ đạc chui vào phòng sách nhỏ của cô một lần nữa.

“Quý Quý, mẹ đã kiểm tra kỹ càng cho con rồi.” Mẽ Doanh Tĩnh đứng trong phòng khách nói to.

Du Trạch Ngôn lắc đầu với bà.

Mẽ Doanh Tĩnh sờ một cái, rồi cũng nhanh chóng hiểu rõ.

Du Thanh Quý chui vào phòng sách cũng không phải vì kiểm tra đồ đạc, cô mở ngăn kéo lấy điện thoại di động ra.

Thời Diệu: Cố gắng lên, Tiểu Quý ngốc.

Du Thanh Quý: Em không hề ngốc, hừ.”

Du Thanh Quý nhìn qua điện thoại di động thật lâu, lqđ., có một câu cô muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi.

Một lúc sau, cô nhìn chăm chăm vào khung đối thoại thấy hiện lên “Đang soạn tin”, trong lòng cô bắt đầu mong đợi.

Thời Diệu: Chiều nay anh về nước, nếu như không đến muộn thì anh có thể đến đón em ra khỏi phòng thi.

Cuối cùng cô cũng đợi được điều cô muốn, Du Thanh Quý cười cười để điện thoại vào ngăn kéo, khoe môi nhếch lên đi ra ngoài, trong lòng cô tràn đầy vui vẻ.

Trường thi của Du Thanh Quý là một trường tiểu học, Mẽ Doanh Tĩnh và Du Trạch Ngôn đều tự đưa cô đến trường thi.

Nhìn bóng lưng con gái và những người khác cùng nhau đi vào trường thi. Mẽ Doanh Tĩnh có chút cảm khái nói: “Nháy mắt Quý Quý đã mười tám tuổi rồi, thật là một cô gái.”

Du Trạch Ngôn giống như đang suy nghĩ điều gì đó nhìn gò má của Mẽ Doanh Tĩnh nói: “Tiểu Tĩnh, tặng quà sinh nhật mười tám tuổi cho Quý Quý phải thật đặc biệt.”

“Không phải chúng ta đã chuẩn bị cho con rồi sao?” Mẽ Doanh Tĩnh hỏi.

Du Trạch Ngôn ngang nhiên xông qua, ông khoát tay lên bả vai Mẽ Doanh Tĩnh, cười nói: “Anh cảm thấy Quý Quý của chúng ta vẫn luôn rất thích một thứ, đối với người mẹ như em mà nói thì vô cùng đơn giản, nhưng mà không biết em có đồng ý cho con không mà thôi.”

Mẽ Doanh Tĩnh nhìn ông bằng ánh mắt không hiểu, nói: “Du Trạch Ngôn, anh nói chuyện cho đàng hoàng, đừng có thừa nước đục thả câu.”

Du Trạch Ngôn cầm túi của Mẽ Doanh Tĩnh đến trước mặt bà, Mẽ Doanh Tĩnh cũng nhận lấy mở ra, bên trong là hộ khẩu của hai người.

“Anh cảm thấy Quý Quý của chúng ta càng muốn nhìn thấy giấy chứng nhận kết hôn của chúng ta.”

Mẽ Doanh Tĩnh cười cầm hai bản hộ khẩu vát vào túi, nhìn Du Trạch Ngôn nói: “Du Trạch Ngôn, không lẽ anh quên tiền đặt cược của chúng ta rồi sao? Không cho phép anh phá rồi.”

“Tất nhiên anh nhớ. Nếu như em kinh doanh thành công, thì anh sẽ theo đuổi lại em một lần nữa. Nhưng nếu em kinh doanh thất bại, vậy em phải theo

đuôi anh. Nhưng mà. . . Em nói xem tiệm hoa của em được nói là kinh doanh thành công hay thất bại đây?” Du Trạch Ngôn nhìn Mễ Doanh Tĩnh bằng ánh mắt tràn đầy nhu tình, như hận không thể vĩnh viễn để bà trong mắt.

Mễ Doanh Tĩnh nhìn thẳng về phía trước nói: “Tất nhiên là thành công, tôi sống rất tốt mà.”

“A. . .” Du Trạch Ngôn vờ như đang suy nghĩ thật lâu. “Nhưng theo như anh biết, tiệm hoa của em kinh doanh chỉ coi như miễn cưỡng duy trì, hơn nữa lúc trước thời gian làm ăn chậm cũng là may mắn có một anh Nghiêm mỗi ngày đều đặt hoa ở cửa hàng của em cho nên cửa hàng của em mới vượt qua được thời kì khó khăn.”

Mễ Doanh Tĩnh ném sổ hộ khẩu lên trước xe, tức giận nói: “Du Trạch Ngôn, anh còn chưa già đâu, sao lại muốn dong dài cả ngày vậy chứ. Anh mau lái xe đi.”

“Lái xe? Chúng ta đi đâu?”

“Cục dân chính.”

.

Du Thanh Quý đi vào trường thi, dựa theo chỉ dẫn trên bảng đen tìm được chỗ ngồi của cô. Cô dọn đồ ra ngoài xong, nhìn ngắm xung quanh, thế nhưng không thấy một gương mặt quen thuộc nào cả. Cô còn đang nghĩ như vậy thì thấy Tần Ất Minh đi vào phòng học.

Tần Ất Minh nhìn thấy Du Thanh Quý cũng sững sốt, có chút ngoài ý muốn.

Hơn nữa lại khéo là chỗ ngồi của Tần Ất Minh ngay phía sau chỗ ngồi của Du Thanh Quý.

Giáo viên coi thi cầm theo túi đề thi đi vào phòng, Du Thanh Quý và Tần Ất Minh cũng không nói gì, gật đầu cười một cái, hai người đều ngồi ổn định, chuẩn bị làm bài.

Lúc làm bài, Tần Ất Minh ngẩng đầu nhìn qua Du Thanh Quý đang ngồi trước mặt cậu một lúc lâu.

Cũng không biết sau này còn cơ hội ngồi chung một phòng học hay không.

Cuối cùng môn thi cũng kết thúc, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Du Thanh Quý vội vàng thu dọn đồ đạc, cô không giống những học sinh khác, mọi người đang thảo luận đề thi hoặc phía đăng ký chuyên ngành, cô lại vội vàng đi ra khỏi phòng học về phía cổng trường.

Thời Diệu đã nói anh sẽ đến đón cô.

Lúc Du Thanh Quý đi gần đến cổng trường, cô nhìn về phía cổng trường đang đông nghẹt người, liếc mắt một cái cô đã có thể nhận ra Thời Diệu. Nửa năm, cô luôn che giấu nỗi nhớ nhưng trong lòng, giây phút này như đang tuôn ra, biến thành bầu trời mừng rỡ.

Cô chạy chậm về phía Thời Diệu, mái tóc được buộc thành đuôi ngựa phía sau vung lên vung xuống không ngừng.

Thời Diệu đưa hai tay ra ôm chặt Du Thanh Quý vào ngực, khiến cho những phụ huynh đứng ở cổng trường đều tập chung nhìn về phía hai người.

Dù Du Thanh Quý có ngại ngùng nhưng cô cũng bất chấp ánh mắt của người khác, cô chỉ muốn ôm thật lưng Thời Diệu thật chặt, vùi mặt vào lòng anh, cần thận ngửi hương vị trên người cậu.

Một lúc lâu sau, Thời Diệu mới nắm tay Du Thanh Quý nói: “Đi thôi nào.”

“Ừ.” Du Thanh Quý cũng không hỏi đi chỗ nào, cô nắm chặt lấy tay Thời Diệu không chịu buông ra.

Thời Diệu lái xe đưa Du Thanh Quý đến một con đường xa lạ. Lúc này Du Thanh Quý mới phản ứng kịp, hỏi: “Thời Diệu, anh muốn đưa em đi đâu? Đúng rồi, em có nói với ba mẹ là hôm nay anh sẽ đến đón em nhưng lại chưa nói là hôm nay em sẽ không về.”

“Không sao đâu, anh nói với ba mẹ em.”

“A. . .” Du Thanh Quý trả lời một tiếng.

Cô không nhận được quay đầu đi, lẳng lặng nhìn gò má Thời Diệu, Thời Diệu nhếch miệng cười để cô nhìn thoải mái.

Đèn đỏ, Thời Diệu dừng xe, cậu quay đầu tiến lại gần, hôn lên môi Du Thanh Quý.

Xung quanh đều là xe, Du Thanh Quý có chút ngại ngùng, hai tay cô chống trước ngực Thời Diệu, nhưng là cô cũng không đẩy cậu ra.

Nụ hôn của Thời Diệu dần chuyển thành sâu hơn, mang theo chút tùy ý điên cuồng.

Trong lúc Du Thanh Quý quên phản đối, quên hai người đang ở đâu, Thời Diệu đột nhiên lại buông cô ra.

Du Thanh Quý nhìn Thời Diệu bằng ánh mắt mờ mịt, lúc này cô mới phát hiện ra là đèn đã chuyển xanh. . .

Du Thanh Quý ngồi nghiêm chỉnh, mắt cô nhìn thẳng về phía trước, nhìn mấy người cảnh sát đang chỉ huy giao thông, nhưng gương mặt đỏ bừng đã bán đứng cô.

Thời Diệu nhìn qua gương thấy gương mặt hồng hồng của cô, cậu cười một tiếng, vươn tay, dùng ngón tay nhẹ nhàng gạt đi chút nước trên cánh môi ướt nhẹp của cô.

Ngoài xe, trên lối đi bộ có một ông già đang nhìn Thời Diệu và Du Thanh Quý trong xe mà nhíu mày.

Ma xui quỷ khiến, Du Thanh Quý cắn một cái lên ngón tay Thời Diệu.

Thời Diệu lái xe đưa Du Thanh Quý đến một địa phương xa lạ, Du Thanh Quý cùng cậu xuống xe, cô nhìn thấy phía trước có một máy bay trực thăng. Đối với chiếc máy bay trực thăng này Du Thanh Quý có chút ấn tượng, cô biết là do ba cô đưa cho Thời Diệu.

“Sao anh lại đưa em đến đây?” Du Thanh Quý hỏi.

Thời Diệu cầm tay Du Thanh Quý đưa cô đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Không phải đưa em đến đây, anh muốn dùng nó đưa em đến một chỗ khác.”

Thời Diệu chỉ chỉ về phía máy bay.

Lên máy bay, Du Thanh Quý có chút tò mò nhìn ngắm xung quanh, trước đây cô đều ngồi máy bay trở hành khách, cô chưa từng ngồi máy bay trực thăng như này. Cô quan sát hết một lượt, không nhận được hỏi Thời Diệu: “Cuối cùng thì anh muốn đưa em đi chỗ nào vậy?”

Thời Diệu lắc đầu không chịu nói.

Đến khi máy bay bay lên không, Du Thanh Quý lại hỏi rất nhiều lần, mỗi lần Thời Diệu cũng chỉ cười mà không nói.

“Thật sự không thể nói cho em biết sao?” Du Thanh Quý quay đầu nhìn sang, hàng lông mày nhỏ đang nhíu chặt lại.

Thời Diệu cười cười nhìn cô, thấy cô tò mò mới không nhận được nói: “Anh muốn tặng quà sinh nhật cho em.”

“Quà sinh nhật gì cơ?” Sự tò mò trong lòng Du Thanh Quý càng đậm hơn, đôi mắt trông mong nhìn về phía Thời Diệu.

Thời Diệu lắc lắc đầu, lần này thật sự là không chịu nói thêm bất cứ điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Editor: Voicoi08

Sắc trời chậm rãi tối xuống, chân trời còn chút ánh nắng chiều. Máy bay lướt qua mặt biển, hướng tới một hòn đảo nhỏ xa xa. Cách hòn đảo càng gần, Du Thanh Quý càng nhíu đôi mày.

Sao cô cảm thấy chỗ này có chút quen mắt?

Máy bay dần hạ cánh.

Hàng cây xanh biết gạt dần sang hai bên, một tòa thành hiện lên rõ ràng. Lúc ban đầu, tòa thành kia còn rất nhỏ, không nhìn được rõ ràng. Nhưng sau đó Du Thanh Quý hô nhỏ một tiếng, cô tròn to hai mắt, cô nhìn về phía trước với vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Máy bay hạ cánh trước tòa thành.

Thời Diệu quay đầu nhìn Du Thanh Quý hỏi: "Em nhận ra được không?"

Du Thanh Quý không nhúc nhích, cô ngơ ngác nhìn vào tòa thành phía trước, ngay cả thở cũng nhẹ nhàng hơn. Cô muốn đưa tay chạm vào nhưng lại không dám, cô nhanh chóng thu tay về.

"Đây, đây không phải là..." Du Thanh Quý quay đầu nhìn về phía Thời Diệu, "Đây là chỗ nào? Là làm mộng sao? Là cái gì... Tại sao lại có thể như vậy..."

Thời Diệu nhếch miệng cười khẽ một tiếng, anh đặt tay lên vai Du Thanh Quý, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán cô, sau đó dịu dàng nói: "Đi thôi, chúng ta về nhà."

"Về, về đến nhà ?" Du Thanh Quý kinh ngạc nhìn Thời Diệu.

Du Thanh Quý để Thời Diệu kéo cô xuống khỏi máy bay, rồi lại để anh dắt cô đi vào tòa thành.

Đá cuội màu trắng phủ kín con đường liên tục kéo thẳng đến trước cửa tòa thành. Du Thanh Quý cúi đầu nhìn qua đá cuội trên mặt đất, ánh mắt cũng nhìn về phía con đường màu trắng phía trước.

Cô đi từng bước một về phía trước tòa thành, ánh mắt lại liên tục nhìn về phía tòa thành.

Khoảng cách càng ngày càng gần ,cô nhìn thấy mọi thứ càng ngày càng rõ ràng .

Tại sao Du Thanh Quý lại biết Hắc Diệu? Bởi vì tranh của anh, bởi vì 'Thiếu nữ bạc hà' của anh.

- - Trong biển rộng xanh thẳm, mãnh thú tàn sát cắn xé lẫn nhau, trên biển rộng lơ lửng một hòn đảo nhỏ lơ lửng, trên đảo nhỏ, trong góc là một trần nhỏ yên tĩnh. Một cô gái nhỏ bé đứng ở cửa trần nhỏ, ngắm nhìn những dãy núi trùng điệp xa xa. Bức tranh dùng sắc rất nặng, khí thế dồi dào mà đè nén. Có thể có một đạo ánh sáng xé rách trời âm u, chiếu xuống người cô gái, khiến cho hình ảnh cô gái đứng trước cửa trần nhỏ trở thành điểm thu hút nhất. Cô gái mặc một chiếc váy dài màu xanh bạc hà.

Đây chính là bắt đầu của câu chuyện xưa.

Mà ở không lâu trước đó Thời Diệu vừa mới hoàn toàn kết thúc 'thiếu nữ bạc hà', thiếu nữ bạc hà về nhà , nhà cô ở một đảo nhỏ sạch sẽ xinh đẹp, mặt đất trải đá cuội trắng như tuyết. Con đường nhỏ được trải đá cuội trắng đi thẳng đến chỗ một tòa thành có tường màu xanh.

Đúng tòa thành như trước mắt này.

Du Thanh Quý dừng lại trước cửa tòa thành, cô ngược mắt nhìn tòa thành phía trước, có chút không kịp phản ứng.

Thời Diệu cười cười, nói: "Trong chuyện xưa, tòa thành của 'Thiếu nữ bạc hà' đã thành hình, nhưng anh vẫn có một chút thay đổi. Sau đó... Lại dùng thời gian một năm đem nó đổi về thành hình ảnh bên trong."

Nếu họ đã gặp nhau vì 'Thiếu nữ bạc hà' thì cậu sẽ về hoàn thành câu chuyện này. Nếu cô đã thích chuyện xưa này, như vậy cậu liền đem tòa thành trong chuyện xưa đưa tặng cô.

"Đẹp quá..." Du Thanh Quý nhìn qua tòa thành trước mắt, trong đầu lại hiện lên hết bức tranh này đến bức tranh khác. Cô chưa từng nghĩ đến cảnh tượng trong bức tranh có một ngày sẽ xuất hiện trước mặt cô. Cảm giác rung động này khiến cô rơi vào cảm xúc khản trương, lo lắng.

Thời Diệu xoa xoa đầu cô, cười nói: "Về sau, đây là nhà chúng ta."

"Cái, cái gì?" Du Thanh Quý xoay đầu lại, kinh ngạc nhìn qua Thời Diệu.

Thời Diệu cầm tay cô đặt trên bờ môi hôn một cái, nói: "Lúc trước em nói em còn nhỏ, anh đồng ý chờ đến khi em 18 tuổi. Chúc mừng Tiểu Quý 18 tuổi, cũng chúc mừng anh đã chờ được đến bây giờ, cuối cùng em cũng đầy mười tám tuổi."

Thời Diệu quỳ một chân xuống, quỳ trên mặt đất được trải đá cuội trắng như tuyết.

Phía sau anh là tòa thành với bức tường xanh và đỉnh hình tròn, xa xa còn có âm thanh sóng biển vỗ vào.

"Quý Quý, em gả cho anh đi."

Thời Diệu dịu dàng hôn lên mu bàn tay cô.

"Thời Diệu..."

"Ừ, anh đây." Thời Diệu lấy xuống chiếc nhẫn trên ngón giữa bàn tay trái của Du Thanh Quý xuống, sau đó từ trong túi lấy ra chiếc nhẫn cậu đã chuẩn bị tốt, nhẹ nhàng đeo vào ngón tay áp út của cô.

Thời Diệu ngẩng đầu lên nhìn Du Thanh Quý, ánh chiều tà của mặt trời lặn chiếu lên hàng lông mày của anh làm nó hiện lên sự dịu dàng.

Du Thanh Quý nhìn qua Thời Diệu trước mặt, cô lắp bắp nói: "Có thể, nhưng mà em còn chưa đến tuổi pháp luật cho kết hôn mà. . ."

Thời Diệu nghiêng đầu, cúi đầu bật cười.

"Vây... Có thể trước lập cái chứng từ, cái thẻ cái hợp đồng, chờ em đến tuổi rồi gả cho anh được không?" Lúc ban đầu Du Thanh Quý kinh ngạc, sau đó, hai mắt chậm rãi cong thành trăng non, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên. Cô cười vô cùng ngọt, như ánh mặt trời chiếu sau giờ ngọ, như ánh mặt trời rực rỡ nhất.

Thời Diệu đứng lên, ôm Du Thanh Quý vào trong ngực. Du Thanh Quý đưa tay ôm ngang hông cậu, chậm rãi nhắm mắt lại.

Thật muốn, thời gian vĩnh viễn ngừng tại thời khắc này.

Nhưng cũng không lâu lắm, Thời Diệu ôm vai Du Thanh Quý, nhẹ nhàng kéo cô khỏi ngực cậu. Cậu dắt tay Du Thanh Quý, đưa cô đi vào tòa thành.

Cửa tòa thành mở ra, trong nháy mắt, rất nhiều tiếng "tách tách", cùng với đèn flash.

Du Thanh Quý vô ý thức muốn nhắm mắt lại, chỉ là cô còn chưa kịp nhắm mắt lại, bàn tay của Thời Diệu đã che kín hai mắt của cô, tránh việc mắt cô bị ánh đèn flash làm đau.

Du Thanh Quý kéo tay Thời Diệu xuống, kinh ngạc nhìn qua một đám người trước mắt.

"Ba, mẹ..."

Du Thanh Quý nhìn thấy đầu tiên chính là ba mẹ cô.

Du Trạch Ngôn cùng Mễ Doanh Tinh nắm tay, vui mừng nhìn con gái của bọn.

Bên trong không chỉ có là Du Trạch Ngôn cùng Mễ Doanh Tinh ở đây, ba mẹ Thời Diệu cũng ở, còn có cả bạn học của Du Thanh Quý cùng Thời Diệu, còn cả một ít nghệ sĩ trong giới giải trí.

Sự khiếp sợ của Du Thanh Quý về tòa thành mới vừa phai đi, cô lại bị cảnh trước mắt làm cho kinh ngạc.

Thời Diệu dắt tay Du Thanh Quý, đưa cô đến trước đài thạch anh, ở trung tâm có đặt một chiếc bánh sinh nhật.

"Anh, anh. . . Không phải vừa rồi anh đã cầu hôn rồi sao ?" Du Thanh Quý không nhận được mà phải nhỏ giọng hỏi Thời Diệu.

"Đúng vậy, vừa rồi anh cầu hôn. Bây giờ anh làm buổi tổ chức sinh nhật chúc mừng em đã trưởng thành, tròn mười tám tuổi."

Du Thanh Quý đứng ở phía sau cái bánh ngọt, nhìn qua đám người tới om, cô cố gắng ép xuống chút khiếp sợ cuối cùng. Nhưng sau đó cô lại nhanh chóng méo miệng.

"Sao thế?" Thời Diệu đứng bên cạnh Du Thanh Quý nghiêng mặt qua, hỏi cô.

Mọi người cũng đều không hiểu nhìn qua Du Thanh Quý.

"Coi như là cấp cho em niềm vui bất ngờ, phải để em có chút thời gian thay một bộ váy xinh đẹp chứ. . ." Du Thanh Quý buồn bã cúi đầu, nhìn mũi chân. Hôm nay những cô gái đến tham gia tiệc trưởng thành 18 tuổi của Du Thanh Quý đều mặc những bộ váy xinh đẹp. Lại nhìn Du Thanh Quý, cô mặc đồng phục mùa hè xanh đậm của trường Nam Kinh. Trước ngực còn thêu 'Trung học số sáu' nhìn qua cũng thấy hoàn toàn không phù hợp hoàn cảnh.

Cũng bởi vì Du Thanh Quý có giá trị nhan sắc cao, nên cho dù cô có mặc như vậy đứng ở đây cũng không bị những bộ váy xa hoa kia tranh mất ánh sáng. Trên thực tế, trước khi Du Thanh Quý nhắc đến, không một ai chú ý đến việc cô đang mặc đồng phục mùa hè.

Trong đám người vang lên một trận cười lớn.

Mẹ Thời mặc một bộ sườn xám, bà che miệng cười đi đến, nói: "Con lại đây với mẹ, mẹ giúp con chuẩn bị."

Một tiếng xung 'Mẹ' khiến xung quanh lại vang lên một trận tiếng cười cùng hoan hô.

Gò má Du Thanh Quý có chút nóng, cô có chút luống cuống quay đầu nhìn về phía ba mẹ cô. Hai mắt của Mễ Doanh Tinh có chút hồng, Du Trạch Ngôn cũng gật gật đầu với cô, nhẹ nhàng cho cô sự động viên.

Tay Thời Diệu đang ôm ngang hông Du Thanh Quý, nhẹ nhàng vỗ một cái sau lưng cô. Cậu đến gần tai Du Thanh Quý, nói khẽ với cô: "Em đi đi, mẹ anh mất rất nhiều thời gian để chọn váy cho em đó."

Du Thanh Quý khẽ gật đầu một cái, đi về phía mẹ Thời. Lúc bắt đầu bước chân cô rất nhỏ, rất chậm nhưng sau đó lại chuyển nhanh hơn, vệt đỏ trên mặt cô phai đi, dần dần hiện ra gương mặt tươi cười sáng lạn.

Mẹ Thời dắt tay cô, đưa cô đến đằng sau đi thay quần áo.

Tại sao lại có người chụp hình?

Bởi vì toàn bộ những chuyện hôm nay sẽ được phát ra ngoài, bao gồm cả cuộc nói chuyện của Thời Diệu và Du Thanh Quý lúc còn trên máy bay, hay

toàn bộ quá trình Thời Diệu cầu hôn Du Thanh Quý ở trên nền đá cuội.

Đoàn đội chuyên nghiệp dùng thời gian nhanh nhất để cắt nối. Sau nửa giờ, toàn bộ quá trình Thời Diệu cầu hôn Du Thanh Quý được phát ra ngoài từ tài khoản weibo của Du Trạch Ngôn.

Ngay từ đầu video quay toàn cảnh hòn đảo nhỏ, sau đó ống kính gần hơn, khiến cho tòa thành vừa thơ mộng vừa chân thực này hiện ra trước mắt mọi người. Ngay sau đó, chính là cuộc nói chuyện của hai người trên máy bay, rồi đến cảnh cầu hôn, và toàn cảnh bữa tiệc sinh nhật.

Có người xem cảm thấy tòa thành này vô cùng quen mắt! Đây không phải là tòa thành trong tác phẩm nổi danh của họa sĩ Hắc Diệu sao?

Trên weibo bỗng chốc nổ tung.

Rất nhanh sau đó, Du Trạch Ngôn đã nhận ra sự sai lầm của bản thân. Ông lại đăng lại video lần nữa, lần này thêm một câu nói:

- Du Trạch Ngôn: @Hắc Diệu, ba giao công chúa nhỏ của ba cho con.

Ngay sau đó, Hắc Diệu cũng chuyển phát bài đăng mới nhất này của Du Trạch Ngôn, hơn nữa còn trả lời:

- Hắc Diệu: Đây là vinh hạnh của con. 'trả lời Du Trạch Ngôn: @ Hắc Diệu, ba giao công chúa nhỏ của ba cho con.'

Không lâu sau đó, các loại ảnh chụp, lời bình, bài viết liên tiếp xuất hiện.

Có người đem viết ra chuyện xưa của hai người, viết vô cùng duy mỹ mà lãng mạn.

Có người đem ảnh lúc hai người bọn họ nói chuyện đăng lên. Trong tám ảnh Du Thanh Quý đang ngọt ngào ăn uống, Thời Diệu nghiêng mặt qua nhìn cô. Mọi người luôn nói mỗi con người chỉ có ánh mắt là không biết lừa gạt, từ trong mắt người yêu mình bạn có thể nhìn ra người đó thích bạn bao nhiêu phần. Bạn bè trên mạng dựa vào bức hình này, đánh giá ánh mắt Thời Diệu nhìn Du Thanh Quý được 101 điểm.

Đó là một loại dịu dàng mà trên toàn thế giới này không gì có thể sánh bằng nụ cười rực rỡ của em, đó là loại cảm giác dịu dàng đến mức hận không thể để em chìm vào trong ánh mắt dịu dàng đó, lqđ, đó là loại cảm giác hận không thể nâng em trong lòng, đặt trong tim để nâng niu.

"Thời Diệu và Hắc Diệu lại là cùng một người? Cũng đúng mà! tại sao cái tên như thế mà tôi lại không nhận ra chứ? QAQ. . . khóc hu hu."

"Du Thanh Quý làm fan của Hắc Diệu cũng lấy cái tên có chữ 'Quý'... Rõ ràng là chuyện đơn giản như vậy, tại sao lại bị người khác nghĩ đến phức tạp như thế?"

"... Có làm hay không vậy! Lúc trước những bà báo mù kia viết những thứ gì vậy! Làm hại tôi cũng làm hiệp sĩ bàn phím! Hiện tôi đi nói xin lỗi còn kịp không!"

"Này đại khái chính là mối tình đầu tình khiết nơi sân trường trong truyền thuyết đúng không? Ôi, tâm trạng thiếu nữ của ông đây. . ."

"Lần trước lúc tôi đi xem phim có gặp qua bọn họ! Vô cùng xứng đôi! Họ còn đẹp hơn trên ống kính nữa!"

"Lại hại, lần trước trông thấy bạn trai Du Thanh Quý đã cảm thấy đẹp trai, cũng có thể xuất đạo. Không nghĩ tới đó lại là một họa sĩ vẽ tranh minh họa trẻ tuổi như vậy!"

"Chuyện đó.. để tôi đến phổ cập kiến thức khoa học một chút nhé, Hắc Diệu cũng không phải là họa sĩ vẽ tranh minh họa đâu. cậu ấy vẽ tranh chính là yêu thích... Ai nghĩ cậu ấy là họa sĩ vẽ tranh minh họa thì nhất định là do không hiểu được bối cảnh nhà cậu ấy rồi..."

"Nhường một chút, nhường một chút, tôi muốn đến nói ra bối cảnh gia đình con rể của anh để Du Trạch Ngôn!"

Một đợt phổ cập kiến thức khoa học như vậy, trăm ngàn bạn bè trên mạng xem video Thời Diệu quý một chân cầu hôn Du Thanh Quý rồi lại hôn lên bàn tay cô, ánh mắt trở nên nóng rực.

"Trời ơi... bây giờ tôi chuyển trường có kịp không! ! Tôi cũng đẹp mắt mà!"

"Trên lầu đừng nháo, Thời Diệu căn bản là không có tham gia thi vào trường cao đẳng, bạn muốn chuyển trường đến chỗ nào?"

Sự kiện hai người thân mật ân ái, ảnh chụp bị phát ra càng ngày càng nhiều. Thậm chí ngay cả tiết mục nghệ thuật lúc trước lúc trước, Thời Diệu cùng Du Thanh Quý cùng nhau biểu diễn cũng bị đào đi ra.

Những việc này ít nhiều đều là tài liệu bộ phận PR sớm chuẩn bị xong, coi như là Du Trạch Ngôn sớm chuẩn bị vì Du Thanh Quý.

Đương nhiên, chỗ nào cũng có những nhà báo xấu. Coi như là dưới phần đông dư luận đều chúc phúc, cũng khó tránh khỏi một số hiệp sĩ bàn phím có cuộc sống ngoài đời không như ý muốn nên muốn kéo theo mọi người đều phải chịu cùng.

Nhiều năm như vậy, Du Trạch Ngôn chưa bao giờ đi tìm thủy quân chính mình, tùy nhà báo muốn viết sao cũng được. Mà lần này vì con gái, ông đã làm đủ công công tác chuẩn bị. Những bình luận không tốt kia nếu không có người đi đường dọn dẹp hộ thì bộ phận thủy quân sẽ ra mặt xử lý bằng sạch. Nếu

những bình luận quá khó nghe thì sẽ áp dụng biện pháp cấm nói, toàn quân ra trận.

Sở dĩ Thời Diệu và Du Thanh Quý chịu nhiều chú ý như vậy, nguyên nhân chủ yếu nhất cũng là bởi vì Du Thanh Quý là con gái Du Trạch Ngôn. Thân phận con gái của Ảnh đế bày ở đây bên trong, bây giờ Du Trạch Ngôn lại kiên cường đưa cô đi ra, dù sao cũng sẽ dẫn đến rất nhiều cái nhìn chăm chú.

Cùng trên web này vẫn có chút ít fan Du Trạch Ngôn hoặc là người đi đường bất đồng, phía dưới weibo của Hắc Diệu, những fan trung thành kia lại là một tình cảnh khác.

Quả bóng cao su nhỏ nhảy nhót: Oa oa oa, trời ạ, Hắc Diệu lại là học sinh cấp 3? ? ?

A Huru: Cái quỷ gì vậy, tôi gọi người ta là chú Diệu, kết quả tôi mới là chú của người ta? ? ?

Ba ngày béo mười cân: Không có cách nào biểu đạt khiếp sợ trong lòng! nam thần của tôi còn nhỏ hơn tôi hai tuổi. QAQ

Đậu xanh không có mí mắt: Lúc trước là ai nói chú Diệu của chúng ta là ông chú trung niên? Không đúng, lúc trước ai dám gọi Hắc Diệu của chúng ta thành chú???

Hôm nay bé gái đột nhiên gặp trai đẹp: Ách... sao tôi cảm thấy là hình như là Lầu trên chính là người đầu tiên gọi thế nhỉ?

Giả đại thần: lầu trên +1

Đậu xanh không có mí mắt: Nam sinh không có phản đối trách tôi? ? ? ! ! !

Chị dâu Diệu tương lai: Tôi hối hận ! Tôi không nên buông tha! diệu diệu của tôi! anh mau quay đầu lại liếc nhìn em đi! Em mới là vợ cả của anh!

Tôi không phải là Tiểu Chiết Dự: lầu trên mời im lặng. . . .

•

Hai năm sau.

Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ ôm sách hồi ký tức xá. Lúc trước Lâm Tiểu Ngộ không có bất kỳ hứng thú với chuyên ngành nào hết, cho nên cô cũng đăng kí theo Du Thanh Quý.

Vì vậy, hiện tại hai người bọn cô lại là bạn học cùng lớp.

Hơn nữa lớp bọn họ chỉ có hai người con gái là bọn cô. Trong ngày thường, những bạn nam kia đều vây quanh Du Thanh Quý và Lâm Tiểu Ngộ. Những chuyện như chiếm ngôi, lấy cơm toàn bộ bao hết!

Du Thanh Quý và Lâm Tiểu Ngộ đi dọc theo đường vừa cười vừa nói, nói về những chuyện vui về lúc ở cao trung.

Lâm Tiểu Ngộ nhìn đôi giày cao gót trên chân Du Thanh Quý cười nói: "Mình nhớ trong bữa tiệc sinh nhật mười tám tuổi của cậu, đến giày cao gót cậu cũng không đi được, vẫn luôn là cậu nhỏ đỡ cậu."

Lâm Tiểu Ngộ nở nụ cười ngọt ngào, nói tiếp: "Khi đó tay cậu luôn bám chặt lấy tay cậu nhỏ, người khác đều nghĩ đến hai người ở tú án ái. Không mấy người biết rõ nếu cậu nhỏ buông tay thì cậu sẽ không thể bước đi!"

"Không cho cậu cười mình!" Du Thanh Quý cười đung đưa cánh tay Lâm Tiểu Ngộ.

"Mình không chê cười cậu không chê cười cậu, mình còn không đi được giày cao gót nữa!" Lâm Tiểu Ngộ nói xong khụ khụ hai tiếng.

Du Thanh Quý sờ sờ trán cô, nói: "Có phải cậu lại cảm mạo hay không? Buổi chiều khi đi học cậu nên mặc áo ấm hơn nữa đi."

"Ừ." Lâm Tiểu Ngộ gật gật đầu.

Hai người đi qua sân thể thao thì gặp Trần Mộng Mộng cùng kí túc xá với hai người. Trần mộng mộng nói: "Các cậu nhanh trở về đi, Tần Ất Minh đang chờ các cậu ở dưới ký túc xá đó."

Trần mộng mộng nói xong, vô cùng nóng ruột chạy về phía sân bóng rổ.

"Cậu muốn đi đâu mà vội vàng vậy?" Du Thanh Quý không nhịn được hỏi.

"Đi xem trận bóng rổ a, các cậu có muốn đi hay không?" Trần mộng mộng hỏi.

Du Thanh Quý và Lâm Tiểu Ngộ đều là người không có tế bào vận động, lác lác đầu từ chối. Các hai người cách cô chạy về tức xá, quả nhiên trông thấy Tần Ất Minh đang chờ ở nơi đó.

Trường Lục Trung của thành phố Nam Thanh có ba người trở thành sinh viên của đại học Đồng Nghĩa: Du Thanh Quý, Lâm Tiểu Ngộ, còn có một

người giống như hắc mã chính là Tấn Ất Minh.

Tấn Ất Minh không đứng một mình ở nơi đó, ở bên cạnh cậu còn có một chàng trai cao cao.

"Sao cậu lại đến đây thế? Có phải đi lại chuẩn bị cho bọn mình đồ ăn ngon hay không?" Du Thanh Quỳnh cười hỏi.

"Bị cậu đoán trúng, cầm đi!" Tấn Ất Minh đưa bốn năm cái túi lớn cho Du Thanh Quỳnh và Lâm Tiểu Ngộ.

Mẹ Tấn Ất Minh tự tay làm, nghe nói Tấn Ất Minh có hai người bạn học cũng học tại ngôi trường này. Cho nên mỗi lần Tấn Ất Minh từ trong nhà trở lại, mẹ Tấn sẽ đề cậu mang vài thứ đưa Du Thanh Quỳnh và Lâm Tiểu Ngộ.

Tấn Ất Minh giao đồ cho Du Thanh Quỳnh và Lâm Tiểu Ngộ xong, bỏ lại một câu "Minh đi chơi bóng rổ", rồi cùng với bạn nam kia chạy về phía sân thể thao của trường.

Chạy xa, Tấn Ất Minh đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn về phía Du Thanh Quỳnh. Đưa mắt nhìn Du Thanh Quỳnh đi vào bên trong ký túc xá.

Giao Vũ vỗ vỗ bả vai Tấn Ất Minh, nói: "Đi thôi, trận đấu sắp bắt đầu rồi."

Tấn Ất Minh đáp một tiếng, cùng Giao Vũ chạy về sân bóng rổ.

Rõ ràng là Tấn Ất Minh thích Du Thanh Quỳnh trước, nhưng khi đó tuổi cậu còn nhỏ vừa nghịch vừa nát kém cỏi, liền không biết biểu đạt như thế nào. Về sau, bên cạnh Du Thanh Quỳnh có thêm Thời Diệu.

Tấn Ất Minh cười khổ, cậu cảm giác chỗ nào đều kém Thời Diệu. Cậu không thể không buông tha cho, nhưng lại nhịn không được ở một bên yên lặng chú ý Du Thanh Quỳnh. Trông thấy trên web những người kia vu oan Du Thanh Quỳnh, cậu tức giận đến đau dạ dày, trắng đêm không ngủ được, ở trên mạng cùng những người kia cãi cọ.

Không ai biết trước đó cậu học tập không giỏi nhưng sau khi chia lớp cậu đã phải bỏ ra nhiều cố gắng mà học tập như thế nào, chỉ muốn cùng cô học trong một lớp. Cũng không ai biết, lúc thi vào trường cao đẳng cậu môn đầu tiên, hần ngồi ở đằng sau Du Thanh Quỳnh, nhìn qua Du Thanh Quỳnh phía trước cậu nghĩ muốn cùng cô tiếp tục học một cái đại học, cho dù cậu biết rõ bên trong quãng đời còn lại của cô, không còn cậu.

Cũng rất tốt, biết rõ cô sống tốt, còn có thể nhìn cô từ xa xa, nhìn gương mặt tươi cười sáng lạn của cô.

Rất tốt.

•

Trở lại trong ký túc xá, Lâm Tiểu Ngộ một bên thu dọn đồ đạc, một bên hỏi: "Thanh Quỳnh, sao mình cảm thấy cậu và cậu nhỏ đã mấy ngày không có gọi điện thoại?"

Du Thanh Quỳnh đang "Răng rắc", "Răng rắc" gặm táo, động tác ngừng lại, ánh mắt cũng có vài phần tránh né. Cô rất nhanh đã sắp xếp xong tâm trạng, làm bộ như hồn nhiên không thêm đề ý, nói: "Bọn mình có nói điện thoại mà, chỉ là cậu không có bắt gặp mà thôi."

"À!" Lâm Tiểu Ngộ cũng không nghi ngờ gì, mở gói đồ mẹ Tấn Ất Minh gửi tới mở ra, bỏ ra những món điểm tâm tinh xảo.

"Ăn ngon thật!" Cô lại lấy miếng khác từ trong hộp đưa cho Du Thanh Quỳnh, "Cậu nếm thử!"

Du Thanh Quỳnh lắc lắc đầu, nói: "Không cần đâu, cậu ăn trước. mình đang ăn táo rồi."

Lâm Tiểu Ngộ đem từng món một từ trong túi lấy ra kiểm tra, dọn xong, vẫn không quên nói: "Thật sự là ăn rất ngon, lát nữa cậu nhớ nhớ nếm thử đó."

"Ừ." Du Thanh Quỳnh cười đáp một tiếng, cúi đầu xuống lại cắn một miếng táo trong tay.

Du Thanh Quỳnh đột nhiên cảm giác được quả táo trong tay này không ngọt một chút nào.

"Tiểu Ngộ, mình đi ngủ một lúc, buổi chiều khi đi học gọi mình nhé." Cô đem trái táo đặt ở trên bàn, đi lên giường ngủ trưa.

"Được!" động tác Lâm Tiểu Ngộ thu dọn đồ đạc cũng nhẹ hơn chút ít.

Du Thanh Quỳnh cời giày nằm co lại ở trong chăn, cô dùng sức kéo chăn mền lên trên, chỉ lộ nửa cái đầu ở bên ngoài. Cô quay mặt vào phía tường nằm xuống, trong tay cầm điện thoại di động, ngơ ngác nhìn qua webpage.

Không có, không có tin tức. Không có gì cả...

Xác thực vài ngày nay cô không cùng Thời Diệu nói điện thoại. Bởi vì... Bọn họ cãi nhau...

Thật ra chỉ là chuyện rất nhỏ. Cũng chỉ là tin nhắn của anh gửi đến cô không trả lời kịp, em gọi điện thoại qua anh lại vừa bận không ở không có nhận

đến, chẳng qua là xem trong sân trường nhìn những đôi yêu nhau đi lại khiến cô có chút nhớ anh, cho nên mới không thèm để ý đến chênh lệch múi giờ.

Chính là loại chuyện nhỏ này.

Chính là loại chuyện nhỏ mà tất cả các đôi yêu nhau ngăn cách bởi đất khách quê người đều gặp phải.

"Du Thanh Quỳnh, có người tìm!" Một sinh viên nữ khác cùng trong túc xá từ bên ngoài vào.

"A?" Du Thanh Quỳnh từ trên giường ngồi dậy.

Vừa lúc đó, di động Du Thanh Quỳnh vang lên.

Du Thanh Quỳnh nhìn tên Thời Diệu thì sững sờ một cái.

"Thời Diệu?" Du Thanh Quỳnh nhận điện thoại.

"Xuống lầu."

Du Thanh Quỳnh quay đầu nhìn về phía cửa sổ. Từ góc độ Du Thanh Quỳnh tự nhiên không nhìn thấy tình cảnh dưới lầu kí túc xá, nhưng là cô trông thấy bầu trời xanh thẳm, còn có đám mây thành từng mảnh mềm nhũn.

Du Thanh Quỳnh nhảy xuống giường, xỏ dép liền đi ra ngoài.

"Bịch bịch bịch..."

Trong cầu thang vang lên tiếng bước chân vội vàng, thật giống như trái tim cô đang đập lúc này. Đã 93 ngày rồi cô chưa gặp Thời Diệu.

Nhớ.

Du Thanh Quỳnh chạy một mạch đến dưới lầu, thờ hồng học nhìn qua Thời Diệu.

Thời Diệu mang vali hành lý, lúc này cậu đang lười biếng ngồi trên vali hành lý.

Trông thấy Thời Diệu mang theo vali hành lý, trong lòng Du Thanh Quỳnh không khỏi có chút ít cao hứng. Mỗi lần Thời Diệu mang vali hành lý lúc trở lại, cũng có nghĩa là anh sẽ được ở lại lâu một chút.

Du Thanh Quỳnh ho nhẹ một tiếng, chấp tay sau lưng, từng bước một chậm rãi đi về phía Thời Diệu.

"Lần này ở bao lâu nha?" Cô giơ lên cằm nhỏ hỏi, trong ánh mắt đã không giấu được vui vẻ.

"Anh à..." Thời Diệu lười biếng nói, "Anh là tới đọc sách đó."

Du Thanh Quỳnh ngạc nhiên.

"Đọc sách?"

Thời Diệu gật đầu: "Đúng vậy, từ hôm nay trở đi anh chính là sinh viên đại học Đồng Nghĩa a."

Du Thanh Quỳnh ngờ ngác nhìn qua Thời Diệu một hồi lâu, mới hiểu được cậu không có nói dối.

Này...

Có phải chứng minh tình yêu nơi đất khách quê người của họ cuối cùng cũng kết thúc ?

Du Thanh Quỳnh giương cao cằm nhỏ hơn, kiêu ngạo nói: "Hắc, về sau anh là đàn em của em!"

Thời Diệu cười lắc đầu, nói: "Không, anh tới học tiến sĩ đó."

"Tiểu học muội."

• Hết chính văn •

--- -----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Editor: Voicoi08

Tháng 11, câu lạc bộ văn hóa đã chuẩn bị từ lâu cuối cùng cũng tiến hành.

Câu lạc bộ văn hóa không chỉ có triển lãm đáng vẽ của các câu lạc bộ khác, mà quan trọng nhất là hàng năm đều tuyển người mới, vì thế cho dù là sinh động, hay những câu lạc bộ đã ngủ đông trong thời gian dài đều làm lễ trại tạo thành con đường thật dài để giới thiệu bản thân. Âm nhạc cùng với ánh đèn dưới bầu trời đẹp mắt đến vô cùng.

Cách chỗ này gần nhất là ký túc xá, trong lòng Trần Mộng Mộng đã sớm ngửa ngáy khó nhìn rồi.

“Hotboy Phó Vũ là trưởng câu lạc bộ bóng rổ, hôm nay nhất định sẽ có mặt ở dưới lầu. A a a. Mình muốn nhìn soái ca.” Trần Mộng Mộng ôm trái tim thiếu nữ đứng trước mặt Lâm Tiểu Ngộ. “Tiểu Ngộ, cậu đi cùng mình được không?”

Sau khi Lâm Tiểu Ngộ mặc xong áo khoác đã bị Trần Mộng Mộng kéo ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa ký túc xá, âm nhạc to đến mức điếc tai đã đập vào màng tai, Trần Mộng Mộng kích động lôi kéo Lâm Tiểu Ngộ đi về phía câu lạc bộ bóng rổ.

Nhưng mà, chỗ câu lạc bộ bóng rổ đã đầy ắp người. Hai người mất sức chín trâu hai hổ mới có thể chen vào.

“Oa.” Nhất thời trong mắt Trần Mộng Mộng như đang hiện lên những ngôi sao sáng.

Phó Vũ đang cùng mấy sinh viên nam cao lớn khác chơi đùa quả bóng như trẻ con.

Đúng vậy, họ đang chơi đùa với quả bóng như trẻ con. Quả bóng trên tay họ như đang tung bay, giống như đang chơi đùa vậy, vô cùng thoải mái. Theo mỗi động tác của họ, nhóm sinh viên nữ đều hò hét thành từng đợt.

Mà Phó Vũ đang đứng ở trung tâm đang biểu hiện vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Lều bên cạnh bọn họ là của câu lạc bộ hip-hop, âm nhạc, đèn nháy, hơn nữa là soái ca, mỹ nữ đều khiến mọi người ồ ào. So sánh với bên đó thì câu lạc bộ bóng rổ có chút vắng vẻ.

Mấy người anh em thật sự không thể nhìn được nên mới nghĩ đến chủ ý này, dùng bóng rổ chơi đùa. Hấp dẫn người đến xem, lại có thể giới thiệu cho câu lạc bộ bóng rổ. Nếu không, câu lạc bộ bóng rổ cứ thế đi xuống thì sẽ làm biết bao đàn anh đàn chị thất vọng đây. . .

Trong lòng Phó Vũ, bóng rổ là để mang ra đùa giỡn à?

Nhưng mà vì tuyển người mới, anh chỉ có thể . . . nhìn.

Trần Mộng Mộng vừa xem vừa thét chói tai liên tục, Lâm Tiểu Ngộ bị đẩy lên đứng trên đầu, cô yên lặng nhìn Phó Vũ, trong lòng có chút không cho là đúng, đây chính là hotboy trong miệng Trần Mộng Mộng sao? Nhìn qua, cũng không có gì đẹp trai mà. . .

Một trận gió lạnh thổi qua, Lâm Tiểu Ngộ bắt đầu hắt xì, trong mắt đều là nước mắt. Cô nắm chặt áo khoác quấn vào người, sức khỏe của cô vốn đã yếu, thật sự có chút bất đắc dĩ.

Phó Vũ vừa biểu diễn xong trong sự nhục nhĩ thì thấy một cô gái nhỏ vừa quấn chặt áo khoác vừa yên lặng nhìn anh biểu diễn, mái tóc đen, lqđ, thẳng dài, đôi mắt to ướt sũng, trong mắt như có mơ hồ chút ánh lệ.

Trong nháy mắt đó, anh không biết vì sao, mọi người xung quanh như thành phong cảnh, trong mắt anh chỉ còn lại cô gái, nước mắt của cô như muốn tràn vành mi.

Cô. . . có phải cô cũng thầm mến anh không?”

Trương Khải hưng phấn bắt đầu phát tờ rơi: “Hoan nghênh mọi người gia nhập câu lạc bộ bóng rổ của chúng tôi.” Mọi người đang vây xem đều cảm thấy hứng thú nhận lấy tờ rơi.

Phó Vũ định bước đi đã bị Trương Khải nhét đầy tờ rơi vào tay: “Đội trưởng, giao cho cậu này.”

Phó Vũ ngừng đầu, cô gái kia đã biến mất.

.....

Ngày thứ hai, phòng y tế.

Lâm Tiểu Ngộ với cái mũi hồng hồng, sáng nay cổ họng cô bắt đầu đau, còn liên tục hắt xì hơi. Sau khi hết giờ học cô đã đến phòng y tế.

Lúc đo nhiệt độ mới phát hiện, thế mà cô lại sốt đến 40 độ. Lâm Tiểu Ngộ đành choáng váng mơ hồ nằm trên giường truyền dịch.

Không biết đã qua bao lâu, bình dịch của cô cuối cùng cũng hết, ý tá giúp cô rút kim ra, cô ngồi dậy từ trên giường chuẩn bị mặc áo khoác vào tiếp tục đi học.

Lúc này, bên ngoài lại có âm thanh đẩy cửa vào, một giọng nói nam nhẹ nhàng khoan khoái vang lên: “Bác sĩ, nhờ bác sĩ mở cho em xin bình thuốc mỡ hoa hồng (???)”

“Ngã bị thương rồi hả?”

“Em chơi bóng rổ bị chạm vào, không có trở ngại gì.”

Lâm Tiểu Ngộ vừa nghe đến bóng rổ đã thấy tức giận, đều vì xem bóng rổ nên cô mới bị cảm.

Cô mặc áo khoác rồi đứng dậy đi ra ngoài cảm ơn bác sĩ, ngay lúc rời đi cô mới nhìn đến người sinh viên nam vẫn luôn yên lặng nhìn cô.

Cô ngẩn ra, đây không phải nam thần Phó Vũ của Trần Mộng Mộng sao?

Trong nháy mắt khi hai người nhìn vào mắt nhau, cô hơi cúi đầu, đẩy cửa rồi đi.

Phó Vũ kinh ngạc nhìn cô gái vừa đi, một giây sau, bác sĩ đưa cho anh một tờ đơn thuốc: “Em đi nhận thuốc đi.”

“A. . . Vâng, em cảm ơn bác sĩ.”

Trong giây phút này, anh không biết chuyện gì đang xảy ra, anh nắm chặt đơn thuốc trong tay, ma xui quỷ khiến đuổi kịp cô gái kia.

Lúc đi ngang qua cửa hàng thuốc, đến nhìn anh cũng không nhìn một cái, cả đầu chỉ còn một suy nghĩ:

--lúc nằm trong phòng nói chuyện bản thân anh còn thường xuyên chê cười bạn cùng phòng đi bắt chuyện với những cô gái khác, nhưng hiện tại bản thân anh cũng muốn đi bắt chuyện với người ta rồi. Trời ạ.

Bước chân của Lâm Tiểu Ngộ đi không nhanh cũng không chậm, cô vừa truyền dịch, tuy rằng đã đỡ sốt nhưng cơ thể vẫn còn suy yếu.

Vốn trong lòng Phó Vũ còn đang không biết phải bắt chuyện với Lâm Tiểu Ngộ như thế nào, đi theo một lúc, lòng mảy anh cũng nhúu chặt lại, cô gái này vừa rồi mới truyền dịch đúng không? Bị bệnh sao không đi về ký túc xá mà lại đi về phía phòng học?

Ngay trong nháy mắt đó, Phó Vũ nhìn thấy chân Lâm Tiểu Ngộ như đang mềm nhũn, anh vội vàng tiến lên nhanh chóng đỡ lấy cô gái kia.

Mặt Lâm Tiểu Ngộ đỏ bừng, giọng nói của cô có chút khàn khàn, ngại ngần nói: “Cảm ơn anh. . . Tôi cũng không biết tại sao đột nhiên lại đi không vững. . . Chắc có lẽ là do bị bệnh đi. . .”

Sinh viên nam với đôi chân dài đứng trước mặt Lâm Tiểu Ngộ, lấy tay xoa xoa cái mũi, ho nhẹ một tiếng nói: “Chuyện đó, có thể để lại cách liên lạc không?”

Lâm Tiểu Ngộ sững sốt, cô giương mắt nhìn về phía người sinh viên nam vừa mới giúp đỡ mình: “A. . .”

.....

Cuộc thi cuối kỳ, ném mười quả bóng vào rổ. Sinh viên nam ném bóng vốn giỏi hơn sinh viên nữ, vì cố gắng muốn công bằng, sinh viên nam và sinh viên nữ chia làm cùng tổ, những người cao nhất cũng được phân vào hai tổ.

Thầy giáo thể dục dựa vào danh sách để phân tổ, mỗi tổ là một nam một nữ, danh sách chia đến cuối cùng. . .

Thừa lại là sinh viên nữ cuối cùng lại là Lâm Tiểu Ngộ.

Thầy giáo thể dục khó xử nói: “Chỉ còn lại một mình em, nếu không, em cứ tìm đại một bạn nam khác đến đi.”

Lâm Tiểu Ngộ nhìn lướt qua những bạn học khác đều đã cầm bóng rổ, cô hơi cúi đầu: “Không cần đâu ạ, một mình em cũng được rồi.”

Đến phiên Lâm Tiểu Ngộ, mười quả vào rổ, sao lại khó như vậy.

Lâm Tiểu Ngộ làm sao thì quả bóng cũng không vào rổ.

Trán cô đã thấm mồ hôi, chuyện này nguy rồi. Thành tích cuối kỳ của cô phải nhận Zê-rô rồi.

Lúc cô đang sốt ruột thì nghe được tiếng hét đầy kinh hãi của Trần Mộng Mộng, cô theo bản năng giương mắt nhìn lại, lập tức nhìn thấy một sinh viên nam mặc quần áo bóng rổ cao lớn thẳng tắp đi về phía lớp họ.

Ánh mắt hai người đối diện với nhau, Phó Vũ cũng chỉ nở nụ cười nhàn nhạt, sau đó vô cùng thản nhiên đi về phía thầy giáo thể dục.

Thầy giáo thể dục luôn nghiêm túc, không biết tại sao khi đối với Phó Vũ lại vô cùng hiền lành.

Lâm Tiểu Ngộ nhìn chằm chằm về phía Phó Vũ đang nói gì đó với thầy giáo thể dục, sau đó thầy giáo thể dục lại nhìn Lâm Tiểu Ngộ bằng ánh mắt ngạc nhiên, cười cười vẫy tay.

Sau đó, Phó Vũ lại xoay người đi về phía Lâm Tiểu Ngộ.

Lâm Tiểu Ngộ nhìn Phó Vũ bằng vẻ mặt kinh ngạc, cô không biết anh ta đang muốn làm gì.

Vì bị bệnh nên mắt của Lâm Tiểu Ngộ càng thêm trắng nõn, Phó Vũ cười cười, anh lấy đi quả bóng rổ từ những ngón tay thon dài của cô, tự nhiên đứng sau lưng Lâm Tiểu Ngộ.

“Đợi chút. . . Anh muốn làm gì? Đây, đây là cuộc thi của tôi.”

Phó Vũ bình tĩnh, cánh tay dài vừa dùng sức, vừa rồi Lâm Tiểu Ngộ làm thế nào quả bóng rổ cứng đầu kia cũng không cử động, bây giờ đã vững vàng rơi vào rổ rồi nằm dưới đất.

Phó Vũ cúi đầu, nhìn cô gái đang nhũn mảy, cười nói: “Anh nói với thầy giáo, phần ném bóng vào rổ của em anh nhận hết rồi.”

Lời này vừa thốt ra, mấy sinh viên nữ luôn đứng vây xem nhất thời đều ồ ồ lên: “Lâm Tiểu Ngộ, cậu túm được hotboy xuống từ khi nào vậy?”

Chuyện gì vậy? Nhất thời Lâm Tiểu Ngộ đỏ bừng mặt, cô vừa muốn nói không cần, Phó Vũ bên cạnh cô đã bước những bước chân dài đi nhặt bóng rổ.

Một quả, hai quả, ba quả, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười quả.

Không thiếu quả nào. Tất cả đều ném trúng rồi.

Thầy giáo thể dục từ từ cầm sổ ghi chép ghi lại, rồi lại từ từ viết lên quyển sổ của Lâm Tiểu Ngộ: “100”, sau đó thản nhiên gật gật đầu. “Được rồi, Lâm Tiểu Ngộ max điểm”

Nói xong ông nhìn về phía Lâm Tiểu Ngộ, Lâm Tiểu Ngộ xấu hổ đỏ bừng mặt.

Cô vốn không phải người hay chủ động, bởi vì rất ngại ngùng, thậm chí cô còn không muốn làm phiền bạn học. Bây giờ Phó Vũ lại giúp cô qua được cuộc thi cuối kỳ môn thể dục, đây lòng cô càng thêm khó khăn.

Càng khiến cô thấy khó khăn hơn là những bạn học bên cạnh ồn ào không ngừng.

Ở sân bóng rổ bên kia, bạn học của Phó Vũ đang gọi anh, anh cười cười vẫy tay với Lâm Tiểu Ngộ, bước những bước chân dài chạy về phía đối diện.

Lâm Tiểu Ngộ kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của Phó Vũ, cô cắn cắn môi, cuối cùng cũng đi theo.

Thầy giáo thể dục luôn yên lặng chăm chú nhìn tất cả, ông chỉ cười cười lắc đầu.

Vừa rồi, Phó Vũ đi đến nói muốn cùng một tổ với Lâm Tiểu Ngộ, ông ngạc nhiên nói: “Nhưng mà em không phải học sinh trong lớp Lâm Tiểu Ngộ.”

Phó Vũ vô cùng tự tin cười cười: “Nhưng mà, em là người nhà.”

Thầy giáo thể dục giờ cổ tay nhìn bảng chấm điểm, ho nhẹ một tiếng.

“Được rồi, cuộc thi kết thúc, các em có thể tan học rồi.”

Các học sinh đều tốp năm tốp ba rời đi, ông nhìn chằm chằm về phía cách đó không xa là Lâm Tiểu Ngộ và Phó Vũ đang đứng chung một chỗ, vô cùng hài hòa.

Mà phía sau họ là ánh mặt trời mềm mại.

“Tuổi trẻ, thật tốt. . .” Ông lắc lắc đầu, đi về phía văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66

Edit: Voicoi08

Giữa trưa hè, Du Thanh Quỳnh ôm Giáo Giáo đến nhà Thời Diệu chơi.

Cô quen cửa quen nẻo, nhẹ tay nhẹ chân đi thẳng đến trước cửa phòng của Thời Diệu, cô ghé sát vào cửa, nhẹ nhàng kêu một tiếng ‘meo’ mềm như bông.

Giáo Giáo trong ngực cô ngẩng đầu, ánh mắt mờ mờ nhìn về phía chủ nhân của nó, sao hôm nay cô chủ lại phát ra tiếng kêu như vậy?

Tuy rằng không ai thấy nhưng Du Thanh Quỳnh vẫn có chút ngại ngùng dán lỗ tai lên cửa nghe ngóng, lau một lúc lâu cũng không thấy Thời Diệu ra mở cửa.

Chờ khi cô vận tay nắm cửa đi vào mới phát hiện ra Thời Diệu đang ngồi úp mặt xuống bàn ngủ mất tiêu.

Giữa trưa hè, chút gió mang theo sự thoải mái, gió mang theo hương thơm của cây cỏ thổi vào phòng, khiến giấy vẽ trên bàn như muốn bay.

Du Thanh Quỳnh đi đến gần nhìn một cái, sau đó cười trộm.

Đúng như cô dự đoán, bây giờ Thời Diệu chỉ vẽ cô.

Giáo Giáo giống như cũng muốn nhìn bức tranh, nhẹ nhàng nhảy khỏi lồng ngực Du Thanh Quỳnh đi về phía bàn, tiến vào bên cạnh chủ nhân cũ của nó, nhẹ nhàng thè lưỡi nhỏ ra liếm liếm.

“Thanh Quỳnh, đừng nghịch.”

Thời Diệu mơ mơ màng màng vươn tay lau mặt, Du Thanh Quỳnh đứng một bên lại đỏ bừng cả mặt.

Rõ ràng là Giáo Giáo làm, sao anh lại có thể cho rằng là cô chứ?

Cô đưa tay muốn gọi Thời Diệu tỉnh, nhưng đột nhiên lại nhớ ra điều gì đó, cúi đầu tìm trong túi nhỏ của cô.

Gần đây, Du Trạch Ngôn mới có được một khối ngọc thạch tốt, ông tìm người khắc thành con dấu nhỏ rồi làm thành móc treo chìa khóa cho cô.

Du Thanh Quỳnh cẩn thận lấy con dấu xuống, lại nhẹ nhàng bước đến bên cạnh giá sách của Thời Diệu lấy ra một hộp mực để đóng dấu, cẩn thận ấn xuống, sau đó nhẹ nhàng cầm ấn thử trên giấy. Lê, q, d

Xong tất cả, cô mới càng thêm nhẹ nhàng, gần như nín thở, in một cái lên mặt Thời Diệu.

Hừ!

Cho anh chừa cái tội dám nghĩ em hôn anh.

Du Thanh Quỳnh nhìn trên mặt Thời Diệu hiện lên ba chữ hồng hồng gọn gàng, cô mím môi cười.

Du Thanh Quỳnh lấy di động ra, tắt âm đi, sau đó bắt đầu chụp ảnh.

Trong màn ảnh, Thời Diệu đẹp đến mức không cần sửa đổi, nhưng Du Thanh Quỳnh vẫn chọn thêm một khung hình mùa hè, sau đó mở weibo và đăng lên kèm theo câu nói: “Đóng dấu có hiệu lực, anh là của em”

Du Thanh Quỳnh nhìn dòng chữ ‘đăng thành công’ cô không nhận được mà hơi mỉm cười.

Cô nghiêng đầu nhìn dáng vẻ khi ngủ của Thời Diệu, đột nhiên cô lại cảm thấy có chút ngượng ngùng vì đã làm việc xấu.

Trong lòng cô đang có âm thanh đấu tranh, ngay cả Giáo Giáo cũng có chút không kiên nhẫn đi qua đi lại trên bàn, cuối cùng Du Thanh Quỳnh cũng hạ quyết tâm, cô tiến lại gần môi Thời Diệu, nhẹ nhàng hôn lên môi anh giống như Giáo Giáo đã làm.

Hai hàng mi của Thời Diệu hơi rung động, ngay cả khi cậu có định lực tốt đến thế nào thì lúc này cũng không thể giả vờ được nữa.

Du Thanh Quỳnh còn chưa cảm nhận được hương vị khi hôn trộm Thời Diệu đã bị lật lại đè lên bàn.

Giáo Giáo đang đứng trên bàn cũng hoảng sợ, cái đuôi quết hết lên mấy hộp mực màu nước.

“Thời Diệu, anh thật đáng ghét.”

Bạn học Thời Diệu có EQ hơn người không có nghĩa là đúng, cậu đã hiểu rõ từ lâu rồi, con gái giống như Du Thanh Quý vậy, nói đáng ghét chính là do ngại ngùng mà thôi.

Nhưng cậu vẫn muốn trêu đùa cô, cậu cố ý đến gần tai cô nhẹ giọng nói: “Vây em nói xem, anh đáng ghét ở chỗ nào.”

Du Thanh Quý cảm nhận được hơi thở ấm áp của Thời Diệu đang thổi vào tai cô, suy nghĩ của cô hoàn toàn bị quấy rầy.

Thời Diệu lại dè nặng thêm, nhẹ nhàng cắn cắn vành tai của Du Thanh Quý.

Giống như ‘Bùm...’ một cái, Du Thanh Quý cảm thấy đầu óc cô nổ tung như pháo hoa, gương mặt cô cũng đỏ bừng sáng lên giống như một chùm pháo hoa.

“Anh anh anh. . .”

“Anh làm sao?” Thời Diệu giữ chặt tay cô, đôi môi mềm ấm từ bên tai Du Thanh Quý nhẹ nhàng lướt quá bên môi cô, vẫn một đường thẳng đến khoe môi, sau đó dừng lại cắn một cái.

Ừ, mềm mại, ngọt ngào, ăn còn ngon và thơm hơn cả tiền thảo đông lạnh.

Thời Diệu chống hai tay lên mặt bàn, cúi đầu hôn lên môi Du Thanh Quý, nhẹ nhàng mút vào, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy khớp hàm của cô ra.

Du Thanh Quý bị hôn đến mức hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa thì ngã từ trên bàn xuống, Thời Diệu theo bản năng vươn tay giữ chặt cô lại, không ngờ hôm nay Du Thanh Quý lại mặc một chiếc váy xếp li ngắn, từ anh trực tiếp từ mép váy, theo đuôi tiến về vị trí mềm mại.

Hai người đều giật mình một chỗ, một lúc sau, Du Thanh Quý mới lắp bắp nói: “A, lần trước em không cẩn thận đụng vào anh, lần này, hòa nhé.”

Cô nói xong lập tức muốn vịn vào cơ thể, ý đồ muốn rời khỏi bàn tay khiến cô có cảm giác nóng cháy kia.

Cô không nhắc đến còn tốt, cô vừa nhắc đến Thời Diệu lập tức nhớ lại cái đêm hai người ngủ cùng nhau, cùng với đôi tay nhỏ luôn thích làm loạn kia.

Thanh niên tốt nghiệp cao trung, đây chính là độ tuổi hòa khí mạnh mẽ. Cậu dứt khoát nâng cái mông Du Thanh Quý lên, để cô ngồi lên người cậu.

“Anh không muốn hòa nhau với em” Thời Diệu cắn cắn môi cô, dùng thân thể nhẹ nhàng cọ xát dưới váy Du Thanh Quý.

Có cái gì đó đang chống lên người cô.

Du Thanh Quý cũng nhớ đến cái đêm cô động vào, mặt cô lập tức đỏ lên, môi cô vì vừa hôn vừa cắn đã trở nên ướt át hồng nhuận, càng trêu chọc khiến người khác yêu thương.

Cô muốn đứng lên, dưới sự hoảng loạn chỉ thêm một trận vải vóc trên quần áo cọ xát.

Thời Diệu không nhịn được, hừ nhẹ thành tiếng: “Du Thanh Quý, nếu em tiếp tục động thì anh sẽ không nhịn được nữa đâu đấy.”

Du Thanh Quý đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, chỉ có thể duy trì cái tư thế nửa chồm nửa ngồi kia, cô kiên trì được khoảng hai phút, cuối cùng cái chân vẫn nhũn ra, mềm mại ngã vào người Thời Diệu, ghen ngào nói: “Em chịu không nổi nữa.”

Thời Diệu đâu có thấy được đáng vẻ khóc lóc của Du Thanh Quý, anh một lần nữa ôm cô đặt lên bàn.

Giáo Giáo chỉ thấy chủ nhân cũ và chủ nhân mới của nó như đang muốn đánh nhau, hình như chủ nhân cũ bắt nạt chủ nhân mới đến muốn khóc, nó vội vàng nhảy vào ngực Du Thanh Quý muốn dỗ cô vui vẻ.

Giáo Giáo không biết cái đuôi của nó dính màu nước, có vừa phát qua như vậy lập tức quét thẳng vào mặt Du Thanh Quý.

Thời Diệu không nhịn được mà cười ra tiếng, cậu duỗi tay lau nước màu trên mặt Du Thanh Quý: “Ai bảo em học tiếng mèo kêu, được rồi, bây giờ thì thành một con mèo hoa nhỏ rồi.”

Du Thanh Quý vội vàng mở di động, bật chế độ chụp ảnh trước, thấy rõ đáng vẻ của mình, cô lại không muốn tức giận với Giáo Giáo, chỉ có thể tức giận đánh lên tay Thời Diệu: “Anh còn không biết xấu hổ mà nói vậy. Anh đã lớn vậy rồi mà còn giả bộ ngủ để lừa gạt người khác.”

Thời Diệu nắm lấy tay Du Thanh Quý, nhẹ nhàng hôn một cái: “Anh là hoàng tử say ngủ, đội công chúa nhỏ của anh đến hôn anh tỉnh dậy.”

“Du Thanh Quý, em chính là công chúa nhỏ của anh.”

Hoàng tử Thời Diệu bế công chúa đáng yêu của cậu đi lau sạch sẽ màu nước trên mặt, rồi lại cùng công chúa nhỏ của cậu ôm đũa nghịch ngợm tên Giáo Giáo kia tắm rửa sạch sẽ.

Lúc cậu đi ngang qua gương, không khỏi thấy được ba chữ đánh dấu trên mặt.

Du Thanh Quý chột dạ cúi đầu, Thời Diệu lại cười lấy điện thoại ra, share lại bài mới đăng trên weibo của Tiểu Mê Quý: “Ừ, anh là của em”

Từ nay về sau, quãng đời còn lại của anh đều là của em

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Editor: Voicoi08

“Mẽ Doanh Tĩnh, cảm giác ở bên cạnh phú nhị đại như thế nào? Ha ha, nhìn cô bình thường luôn là đáng vẻ cao ngạo. Hiện tại gia đình phú nhị đại cũng đã phá sản, tôi nhìn xem cô còn cao ngạo đến như thế nào?”

“Là người ấy mà, phải biết tự mình hiểu lấy, cô là người từ nhỏ đã mất ba thì cao ngạo cái gì chứ?”

“Đúng vậy. Nghe nói mẹ cô chỉ là người phục vụ. Cứ cho là cô nên nghĩ là mẹ cô sẽ lo lắng nên cũng phải ngoan một chút, làm gì phải cướp đoạt đàn ông với người khác, cô có cái vốn gì để cướp đàn ông với người khác chứ?”

“Nhưng mà, bây giờ cô cũng đã gặp báo ứng... Trong nhà của phú nhị đại cũng phá sản rồi, cha anh ta thì nhảy lầu, mẹ anh ta cũng bị người đến đòi nợ bức tử rồi. Trên lưng bạn trai phú nhị đại của cô là mấy ngàn vạn nợ nần, ha ha ha ha, có phải cảm thấy vô cùng hay ho không? Chắc, chắc chắn, cô thật đáng thương, lên sai giường rồi...”

Mẽ Doanh Tĩnh nhìn mấy sinh viên nữ đang đứng trước mặt cô, cô hít sâu một hơi, cố gắng ngăn chặn lửa giận trong lòng. Bây giờ không phải lúc so sự tức giận với họ, cô có chuyện quan trọng hơn phải làm.

“Tránh ra.” Mẽ Doanh Tĩnh đi qua mấy người, cô chạy ra ngoài. Cô chạy một mạch về phía bãi đỗ xe, ngồi lên xe đạp đạp như điên về phía nhà Du Trạch Ngôn.

Không, Du Trạch Ngôn đã không còn nhà nữa rồi.

Lúc Mẽ Doanh Tĩnh thở hổn hển đến trước nhà Du Trạch Ngôn cô mới nhận ra được điều này.

Du Trạch Ngôn ở đâu?

Mẽ Doanh Tĩnh không biết anh đang ở đâu, cô lập tức đạp xe đạp đi khắp các ngõ hẻm tìm kiếm, cô tìm ba ngày, cuối cùng lúc chạng vạng ngày thứ ba bà tìm được Du Trạch Ngôn ngồi trong góc xó của một công viên nhỏ.

Du Trạch Ngôn ngồi trong góc một vườn hoa, cúi đầu, quần áo trên người anh vừa bẩn vừa rách, trên mặt anh cũng có rác thải, miệng vết thương thậm chí còn chưa được xử lý, máu chảy ra thành dấu vết bẩn thỉu dơ dáy.

“Du Trạch Ngôn.”

Du Trạch Ngôn ngẩng đầu, chậm chạp nhìn về phía Mẽ Doanh Tĩnh.

Mẽ Doanh Tĩnh ném xe đạp chạy về phía Du Trạch Ngôn, cô ngồi xuống trước mặt anh, nhìn Du Trạch Ngôn tiều tụy trước mặt, bỗng chốc nước mắt cô rơi xuống. Cô cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của anh, nghẹn ngào nói: “Anh còn có em...”

Du Trạch Ngôn nhìn về phía Mẽ Doanh Tĩnh.

Cô chậm rãi nắm chặt lấy bàn tay của Du Trạch Ngôn, lặp lại một lần nữa: “Trạch Ngôn, chúng ta kết hôn đi.”

Con người màu xám tro của Du Trạch Ngôn nhìn chằm chằm, trong mắt anh chỉ còn lại vẻ mặt Mẽ Doanh Tĩnh lúc này.

“Đừng đi theo anh, trừ nợ nần anh không có cái gì cả.” Giọng anh khàn khàn, giống như một bệnh nhân đang sốt cao lên tiếng.

Du Trạch Ngôn khó khăn đẩy bàn tay Mẽ Doanh Tĩnh ra, anh đứng lên, từng bước một rời đi.

“Du Trạch Ngôn, em mang thai rồi.” Mễ Doanh Tĩnh đứng lên, nhìn theo bóng lưng Du Trạch Ngôn, cô vừa khóc vừa hô lên.

Bước chân Du Trạch Ngôn mạnh mẽ dừng lại, anh xoay người, nhú mảy nhìn về phía Mễ Doanh Tĩnh, anh thốt ra: “Không có khả năng.”

Sau khi nói xong, anh sợ câu nói của bản thân bị cô hiểu thành nghĩa khác, vội càng bước thêm một bước về phía Mễ Doanh Tĩnh, rồi lại nhanh chóng dừng lại, có chút hoảng loạn nói: “Anh không có ý đó...”

Anh không phải đang nghi ngờ Mễ Doanh Tĩnh phản bội anh mang thai đứa nhỏ với người khác, chỉ là anh và Mễ Doanh Tĩnh chỉ làm một lần, mà sau lại có cả bảo hộ an toàn.

Mễ Doanh Tĩnh cúi đầu nhìn về phía hai tay nắm chặt góc áo, khăn trang nhìn Du Trạch Ngôn, run rẩy bất an nói: “Em, em ném thuốc đi...”

Du Trạch Ngôn nhú mảy càng chặt.

Dù sao cũng chỉ là một cô gái nhỏ còn đang đi học, nước mắt Mễ Doanh Tĩnh là chẳng rơi xuống.

“Em biết như vậy là không đúng... Trong trường học sinh viên không biết tự kiểm điểm, bỏ học sinh con, có con mới cưới... em biết những điều này đều là không đúng. Sẽ bị người khác mắng, có lẽ sau này anh cũng sẽ chán ghét em...” Mễ Doanh Tĩnh ừm khuất khóc không ngừng, “Nhưng, nhưng em cũng không có cách nào. Anh sợ em đi theo anh phải chịu khổ, nhưng mà em nguyện ý mà. Em nguyện ý cùng anh gánh vác hết mọi chuyện. So sánh với việc sẽ mất đi anh, thì việc cùng nhau chịu khổ trả nợ căn bản không tính là gì cả.”

Mễ Doanh Tĩnh càng khóc càng hăng: “Em, em nghe nói phá thai rất đáng sợ... Anh, anh không muốn em đi phá thai đúng không?”

Không có cách khác, chỉ có thể dùng cách ngoan độc này ngăn cản thì mới có thể cùng anh gánh vác.

Cô khóc đến mức hai mắt đỏ bừng, trong mắt chỉ toàn hơi nước, cô gất gao nhìn chăm chăm vào Du Trạch Ngôn. Cô cúi đầu nhìn chăm chăm cánh tay đang nắm chặt ở bên người. Cùng đợi, chờ đợi, vừa khăn trang vừa sợ hãi.

“Em là cô gái ngốc...” Du Trạch Ngôn nhắm mắt lại, sau đó kéo Mễ Doanh Tĩnh ôm chặt trong lòng.

“Đừng khóc, anh cưới em, anh nuôi em. Đừng khóc, đừng khóc...” Du Trạch Ngôn ôm chặt Mễ Doanh Tĩnh vào lòng dỗ cô không khóc, nhưng nước mắt anh lại từng giọt từng giọt rơi xuống bả vai cô.

Du Trạch Ngôn thì, anh sẽ không bao giờ để cô phải chịu khổ, nhất định sẽ đem cuộc sống tốt nhất đến cùng chiều cô. Bất kể tương lai còn khó khăn như bây giờ không, anh cũng sẽ không để cô phải chịu chút khổ cực nào. Ngay cả khi phải liều mạng anh cũng lấy hết sức mình để cùng chiều cô.

(Đoạn trên vào đoạn dưới cách xưng hô khác nhau, vì mình nghĩ đó là hai giai đoạn khác nhau, khi trẻ và lúc già của hai người.)

.....

“Tình ngủ rồi à?” Mễ Doanh Tĩnh ngẩng đầu nhìn thoáng qua Du Trạch Ngôn, lại tiếp tục cúi đầu nhìn điện thoại di động.

Du Trạch Ngôn “ừ” một tiếng, nói: “Tiểu Tĩnh, anh mơ thấy chuyện trước kia.”

Mễ Doanh Tĩnh cũng không ngẩng đầu lên, bà chỉ thuận miệng nói: “Chuyện đã qua có gì mà phải nhớ lại, chỉ cần hiện tại và tương lai sống cho thật tốt.”

Du Trạch Ngôn nói đùa, ông gật đầu: “Cũng đúng.”

Ông ngồi thẳng người dậy, nhìn nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe, ông cũng biết đại khái xe đang chạy đến chỗ nào, lúc này ông mới hỏi Mễ Doanh Tĩnh: “Em xem gì mà nghiêm túc vậy?”

“Những tin tức trong vòng bạn bè, tin tức nóng trên weibo, tin tức nóng trong giới giải trí.”

“Hả?” Du Trạch Ngôn có chút tò mò.

Lúc này Mễ Doanh Tĩnh mới ngẩng đầu nhìn về phía Du Trạch Ngôn, đọc tên các tin tức cho ông nghe: “Khiếp sợ, diễn viên cao giọng bày tỏ tình yêu với Du Trạch Ngôn, cách tuyên bố vô cùng rõ ràng.”

Du Trạch Ngôn nở nụ cười bất đắc dĩ, ông cầm điện thoại mở weibo, lật đến trang thổ lộ vô cùng rõ ràng kia. Nội dung bức thư thổ lộ ông cũng không thèm nhìn đã bình luận một câu bên dưới: “Cút.”

Xe dừng lại, Du Trạch Ngôn tắt điện thoại, cùng Mễ Doanh Tĩnh đã mặc lễ phục cùng nhau xuống xe.

Hôm nay là ngày Thời Diệu và Du Thanh Quý tổ chức hôn lễ.

.....

Hôn lễ của Thời Diệu và Du Thanh Quý được tổ chức trên hòn đảo có tòa nhà đã mua lúc trước. Tòa nhà này hiện ra trước mắt mọi người là đáng vẻ

của ‘thiếu nữ bạc hà’ mà Thời Diệu đã vẽ, qua hai năm, đáng vẽ lại thay đổi.

Không phải trở thành nơi khác, mà xung quanh tòa nhà đều là những bức tranh khác nhau. Tổng cộng là 1000 bức tranh, toàn bộ đều là những bức tranh trên tường không giống nhau, tất cả đều là Thời Diệu vẽ Du Thanh Quý. Trong sáu năm, những đáng vẽ khác nhau của Du Thanh Quý đều sống trong bức tranh, sống trong ánh mắt của Thời Diệu, sống trong thế giới của Thời Diệu.

Tân khách được thưởng thức những bức tranh trên tường, qđ, trong mắt tất cả mọi người đều là hâm mộ. Mỗi bức tranh vẽ Du Thanh Quý đều sống động như người thật đang đứng trước mắt mọi người. Rõ ràng là Hắc Diệu chỉ am hiểu vẽ cảnh vật, đột nhiên có một ngày bắt đầu vẽ người, hơn nữa chỉ vẽ một mình Du Thanh Quý. Nếu có một người, có thể cầm bút vẽ tất cả những cái nhân mảy, mỗi nụ cười, từng chút từng chút về một cô gái nhỏ, vậy hẳn là người đó đã yêu cô đến cực hạn.

Thời Diệu đứng trên đài, sau lưng anh là phòng nền rất lớn nhưng không phải là chúc phúc tân hôn, mà là bức ảnh cưới của hai người. Khác biệt ở chỗ ảnh cưới của hai người không phải là ảnh chụp mà là do tự tay Thời Diệu vẽ lên. Trong 1000 bức vẽ, tám ảnh cưới của hai người chính là bức thứ 1000. Ngày đó, trong phòng vẽ, Thời Diệu vẽ xong nét bút cuối cùng, anh quay đầu nhìn về phía Du Thanh Quý đang ngồi bên cạnh xếp bằng ăn thạch hoa quả, nói: “Quý Quý, chúng ta kết hôn đi.”

Vì thế, lập tức có buổi hôn lễ này.

Cánh cửa bị đẩy ra, ánh sáng sáng ngời từ cửa chiếu vào đại sảnh. Cô dâu từ từ đi đến, bước trên ánh sáng thần thánh.

Thời Diệu ngẩng đầu, nhắm mắt lại, nhìn Du Thanh Quý đang đi từng bước về phía anh.

Du Thanh Quý mặc áo cưới màu trắng tuyết, cô đang khoác tay lên tay Du Trạch Ngôn đi về phía Thời Diệu. Cô tưởng tượng ra rất nhiều cảnh tượng khi gả cho Thời Diệu cũng như những tâm trạng nên có, nhưng thật không ngờ cô thật sự mặc áo cưới trắng đi từng bước về phía anh, lúc này trong lòng cô vô cùng yên tĩnh. Là yên tĩnh, cũng là mềm mại, giống như một sợi lông vũ nhẹ nhàng bay xuống, cũng có thể kích thích một tầng mềm mại tốt đẹp trong lòng cô.

Gả cho anh, giống như tất cả mọi chuyện đều thuận theo tự nhiên.

Du Trạch Ngôn giao tay Du Thanh Quý vào tay Thời Diệu, con đường tiếp theo, hai người phải cùng nắm tay nhau để bước tiếp.

Du Trạch Ngôn ngồi ở hàng thứ nhất bên dưới khán đài, ông nắm chặt bàn tay của Mễ Doanh Tĩnh. Hai người có chút vui mừng nhìn về phía con gái của họ xuất giá.

Sau lời thề ‘Tội nguyện ý’, Thời Diệu quay người lại, trước mặt họ hàng bạn bè nâng mặt Du Thanh Quý lên hạ xuống một nụ hôn thâm tình dài lâu. Anh hôn Du Thanh Quý rất nhiều lần, nhưng lần này lại mang theo cảm giác thần thánh như vậy.

Tay Du Thanh Quý ôm lấy thắt lưng của Thời Diệu, lúc hai người hôn sâu, tay cô lơ đãng trượt vào túi áo của Thời Diệu lấy ra một viên kẹo. Giữa tiếng reo hò của người nhà và bạn bè, hai người chậm rãi tách ra. Thời Diệu có chút lưu luyến nhìn theo Du Thanh Quý, nếu như không phải trường hợp không đúng thì sao nụ hôn có thể nhanh như vậy được. Dưới cái nhìn của Thời Diệu, Du Thanh Quý bóc vỏ kẹo, nhét cái kẹo có vị dâu tây vào miệng. Thời Diệu nhìn cô như vậy chỉ cảm thấy buồn cười.

Tần Át Minh thân là phù rể đứng ở một chỗ cách đó không xa mỉm cười nhìn Du Thanh Quý. Sáu năm, anh thích Du Thanh Quý sáu năm, quãng thời gian thiếu niên thâm mến không bệnh mà mất, anh dùng thân phận phù rể bởi cô xuất giá để vẽ lên một dấu chấm tròn.

Có lẽ mỗi người trong thời niên thiếu đều từng vụng trộm thích một người. Có lẽ cũng từng nổi lên dũng cảm muốn thổ lộ, có lẽ chỉ là sự thâm mến ẩn sâu bên trong chưa bao giờ nói ra miệng. Một đoạn tình cảm không tính là oanh oanh liệt liệt lại lặng im tồn tại trong một góc nào đó, đơn thuần mà tốt đẹp.

.....

Trên mặt cỏ xanh có rất nhiều những tân khách, có bạn học của Du Thanh Quý và Thời Diệu ở các giai đoạn, còn có một ít những họ hàng, thân thích. Tuổi trẻ, trai gái chen lẫn cùng nhau, chờ nhận lấy hoa cưới.

Không giống chỗ này vô cùng náo nhiệt, Tần Át Minh đứng một mình một chỗ, có chút yên tĩnh.

“Tần Át Minh, cậu đứng gốc ở đây là gì vậy. Chạy nhanh đến cướp hoa cưới nha.” Lục Vũ Toàn mặc trang phục phù dâu vỗ một cái lên vai Tần Át Minh.

“Minh không đi đâu, không có gì thú vị hết.”

Lục Vũ Toàn nhún mày, chỉ trích anh: “Cậu như vậy là không được nha. Cho dù cậu có hứng thú không thì cậu cũng là phù rể mà. Phù rể có tác dụng là đến điều tiết không khí mà. Đi đi đi, cậu phải đi.”

Tần Át Minh liếc cô một cái, nói: “Cậu không nhìn thấy đã có rất nhiều người chen lấn ở đó sao? Đã vô cùng náo nhiệt rồi được không?”

Ánh mắt Lục Vũ toàn có chút trốn tránh, rồi lại nhanh chóng lóe lên một cái, cô cầm lấy tay Tần Át Minh kéo anh đi qua: “Ai nha, cậu phải đi, đi.”

Tần Át Minh bất đắc dĩ bị cô kéo vào đám người. Tuy rằng cậu thấy có chút nhàm chán nhưng cũng thấy lời nói của Lục Vũ Toàn có chút đạo lý, anh

giật giật khóe môi, lộ ra hàm răng trắng, lại biến thành một con người sinh động thường ngày, lớn tiếng ồn ào nhất định phải cướp hoa đến tay. Có người đùa cậu là ngay cả bạn gái cũng chưa có mà đã vội vàng kết hôn.

Tấn Át Minh tùy tiện nói: “Có có có, lập tức có rồi.”

Du Thanh Quý quay người sang chỗ khác, nhắm mắt lại, trong lòng cô yên lặng cầu chúc cho tất cả mọi người đều được hạnh phúc.

“Chỗ này, chỗ này.”

“Thanh Quý, cho mình, cho mình. Mình vội vàng muốn lập gia đình.”

“Các cậu ai cũng đừng hòng cướp được với mình, người kết hôn tiếp theo nhất định là mình.”

“Chỗ này.”

Bó hoa cưới được tung lên, tạo nên một độ cong do dự chúc phúc tạo thành.

Lúc Lục Vũ Toàn nhảy lên cướp được hoa cưới, hoa cưới cùng đến tay cô, cô vui mừng dùng hai tay ôm bó hoa. Rõ ràng bó hoa đã ở trong tay cô, nhưng cô mặc váy ngắn lại đi giày cao gót, lúc cô rơi xuống cả người có xu hướng ngã về phía sau. May mắn Lâm Tiểu Ngộ vội vàng kéo cô một cái, cô mới không bị ngã sắp xuống.

Cô khó khăn đứng vững cơ thể, nóng nảy nói: “Vải len sọc! Vải len sọc của mình!”

Bó hoa cô vừa cướp được lại bị tung lên, văng văng rơi xuống lòng Tấn Át Minh.

Tấn Át Minh sửng sốt một chút, rất nhanh anh cũng phản ứng lại, khoe khoe bó hoa trong tay: “Ô ô ô, có người muốn mà không chiếm được nha.”

“Tấn Át Minh, sao cậu lại chán ghét giống như khi còn đi học vậy. Cậu trả lại hoa cưới cho mình. Là mình cướp được đầu tiên mà.” Lục Vũ Toàn đuổi theo Tấn Át Minh.

“Cuối cùng rơi xuống tay mình thì nó là của mình.” Tấn Át Minh vung vẩy bó hoa trong tay chạy đi.

“Tấn Át Minh, cậu đứng lại đó.” Lục Vũ Toàn cời giày cao gót đuổi theo Tấn Át Minh.

Tấn Át Minh chạy quanh bãi cỏ một vòng, anh thấy Lục Vũ Toàn thực sự không đuổi kịp mới dừng lại, anh cố ý dừng lại dưới tàng cây đợi cô. Thấy Lục Vũ Toàn chân không thở hổn hển chạy đến, anh nhủ mảy: “Cậu chỉ cần khen mình một câu đẹp trai đệ nhất thiên hạ thì mình sẽ trả lại hoa cưới này cho cậu.”

Đã chạy xa khỏi đám người, Lục Vũ Toàn dừng lại trước mặt Tấn Át Minh, hai tay cô chống vào thắt lưng thở hổn hển qua miệng, đợi đến khi không còn hổn hển nữa mới đứng thẳng thân mình nhìn về phía Tấn Át Minh nói: “Mình không cần.”

Tấn Át Minh cảm thấy cô gái này có tật xấu, rõ ràng rất muốn bó hoa cưới này nên mới đuổi theo anh lâu như vậy, bây giờ anh dừng lại thì cô lại nói không cần.

Lục Vũ Toàn bước thêm hai bước về phía Tấn Át Minh, tới gần phía anh. Cô ngửa mặt nhìn Tấn Át Minh nói: “Mình muốn được giống như họ.”

“Hả?” Tấn Át Minh nhíu mày.

“Cậu.”

Tấn Át Minh nở nụ cười ha hả để lộ hàm răng trắng, anh gõ gõ lên trán Lục Vũ Toàn, cười trêu cô: “Đây là do chạy đến choáng váng sao, hay là bị sức quyến rũ soái ca của mình chinh phục trong nháy mắt?”

Lục Vũ Toàn nghiêm túc nói: “Tấn Át Minh, mình thích cậu lâu rồi.”

Tấn Át Minh “phốc” một tiếng, cười nói: “Khi học trung học không phải cậu thầm mến Thời Diệu sao?”

“Lúc học trung học còn nhỏ tuổi nên mình chưa hiểu chuyện mà.”

Lục Vũ Toàn nhìn thẳng vào mắt Tấn Át Minh, dừng cảm, khần trương, nghiêm túc nói: “Bốn năm đại học, mình thầm thích cậu bốn năm rồi.”

Tấn Át Minh kinh ngạc mở rộng miệng nhìn Lục Vũ Toàn, ánh mắt cậu nhìn Lục Vũ Toàn giống như vừa gặp quý vậy.

.....

Tân khách về hết, Thời Diệu và Du Thanh Quý cùng nhau tiễn bước khách mời. Sau khi tiễn người khách cuối cùng rời đi, mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau đi dọc theo con đường toàn đá cuội màu trắng về nhà.

Du Thanh Quý đi đôi giày thủy tinh cả ngày, đôi chân của cô có chút nờ đến mức lên men.

Thời Diệu cúi người bế Du Thanh Quý lên, ôm cô về nhà. Áo cưới màu trắng tuyết tản ra, trải trên nền đá cuội, uốn lượn tạo thành một vệt ánh sáng lãng mạn. Mặt biển lớn màu lam nhẹ nhàng vỗ, màu xanh lam của những đám mây trên trời chỗ tản chỗ tụ, trong lúc đó bầu trời và mặt biển chỉ còn thấy bóng dáng nho nhỏ của những chú hải âu.

Về đến nhà, Thời Diệu để Du Thanh Quý ngồi xuống ghế hoa, anh ngồi xổm xuống bên cạnh chân cô nhẹ nhàng giúp cô cởi giày cao gót, sau đó lại dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của cô.

Mái tóc quần dài màu đen buông xuống như đầu công chúa, xoắn xuống bờ vai tuyết trắng. Du Thanh Quý có chút ngượng ngùng nói: “Cả đầu toàn là keo xịt tóc, bây giờ nhất định rất khó coi. Hơn nữa trên mặt toàn là đồ trang điểm. Em, em đi tắm rửa một cái.”

Cô cuống quýt đứng lên, Thời Diệu lại nắm lấy tay cô cười nói: “Cùng nhau đi.”

“Ai, ai muốn cùng tắm với anh.” Trong giọng nói của Du Thanh Quý mang theo chút ngượng ngùng, nhưng ánh mắt cô nhìn Thời Diệu lại tràn đầy ngọt ngào.

Thời Diệu nhẹ nhàng kéo, anh ôm trọn Du Thanh Quý vào trong ngực.

Anh ôm chặt lấy thắt lưng không đầy năm tay của Du Thanh Quý, ngón tay thon dài nhẹ nhàng tìm được khóa kéo phía sau lưng áo của cô, từ từ mở ra, cởi áo cưới của cô xuống.

Sau đó là từng chiếc quần áo trong.

Du Thanh Quý đứng trên áo cưới màu trắng tuyết, cô kiễng chân, hai tay ôm chặt lấy cổ Thời Diệu, sau đó lại đem từng chút từng chút trên cơ thể hoàn mỹ đến không tỳ vết của cô dán vào lòng Thời Diệu. Khi dựa vào lòng Thời Diệu cảm giác như vừa bị tai trọng chuồng vậy, anh không thể nhìn thấy rồi.....

Thời Diệu ôm chặt cô vào ngực, nụ hôn của anh dừng lại trên mái tóc vẫn dính những cánh hoa nhỏ. Giống như cảm nhận được hương vị của tình yêu cũng như hương vị của những cánh hoa.

Hết.

Editor: Cuối cùng câu chuyện cũng được nhóm editor chúng mình hoàn thành. Cảm ơn tất cả các bạn đã luôn theo dõi, luôn chờ đợi, luôn ủng hộ nhóm editor. Cũng rất xin lỗi mọi người về sự chậm trễ này. Mong mọi người thông cảm, thông cảm cho sự chậm trễ của nhóm, thông cảm cho những câu văn chưa được mượt mà, thông cảm cho những chỗ xưng hô không phù hợp...

Thật sự rất cảm ơn mọi người. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.